

Giới thiệu Thiên Tướng Tận Trung

Truyện Thiên Tướng Tận Trung của tác giả MT thuộc thể loại truyện quân sự, phối trộn thêm yếu tố tình cảm khiến câu chuyện trở nên mềm mại hơn.

Câu chuyện xoay quanh một thế giới chiến sự đầy khốc liệt, nơi máu me, xác chết chỉ là những điều bình thường trong vô số hằng hà các tình tiết ghê rợn khác.

Nhưng ở đó vẫn có tình người, với một con người có lòng nhiệt huyết khao khát chứng tỏ bản thân và yêu hòa bình.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 1: Kẻ mặc áo choàng đen

Tuế nguyệt như thoi đưa, thời gian cũng phai mờ.

Dưới dòng sông ấy, có một truyền thuyết xa xưa được mọi người biết đến, truyền miệng từ đời này sang đời khác cũng dần bị lãng quên và biến mất.

...

Truyền thuyết kể rằng đã từ rất xa xưa, rất lâu về trước, có một vị thiên tài sinh ra làm oanh động thiên đình. Không lâu sau đó, thiên tài ấy trở thành một vị thần cực kỳ mạnh mẽ, hung danh hiển hách, như một thần thoại bất bại. Chính vì vậy vị thần ấy được hầu hết các vị thần trẻ tuổi tôn sùng, được tất cả con dân kính yêu. Đáng tiếc thay vị thần tuổi trẻ tài cao đã đi lầm đường lạc lối, đầu nhập ma đạo, chống đối thiên đình, tru diệt thần tiên.

Chẳng bao lâu sau, thiên đình tiến hành trừ ma vệ đạo, và vị thần ấy kết thúc cuộc đời mình dưới Trảm Thần Đài.

Tuy nhiên, có lẽ tại thiên đình, chưa từng và không có ai quên được giọng cười ngông nghênh, bất chấp, cũng như lời nói phút cuối trước khi chết của hắn – một lời nói tà ma in sâu vào tâm khảm mọi vị thần: “Điều ta không làm được thì sẽ có người làm thay ta. Các ngươi đã sẵn sàng mở to mắt chó mà nhìn mình bị diệt vong chưa? A ha ha ha...”

Giữa bầu trời tinh không, trong cái bóng tối vĩnh hằng, cũng như trong cái ánh sáng yếu ớt phát ra từ các vì sao, ở một góc tối nọ, có mười một vì sao đứng chung với nhau, tách xa những vì sao còn lại trong tinh không. Trong đó có bốn vì sao mang màu đỏ, tím, lam và trắng. Bên ngoài bốn vì sao ấy có bảy vì sao chỉ có một màu đen hắc ám, âm u vây quanh, đưa bốn vì sao vào chính giữa.

Vì sao màu trắng đang âm ảm đột nhiên bùng sáng, lấp lánh quang huy. Như nhận được tín hiệu, mười vì sao còn lại cũng tỏa ra những vầng sáng của riêng mình với ánh sáng mãnh liệt nhất. Thời gian, không gian ở đó trở nên hỗn loạn, những vòng xoáy không rõ xuất hiện. Rồi phút chốc, tất cả ánh sáng đó của mười một vì sao bỗng nhiên biến mất như chưa từng phát sinh, tinh không lại quay về bình thường như ban đầu.

Dường như không ai hay biết, cũng không ai thấu hiểu. Nhưng, vận mệnh đã bắt đầu.

...

“Tất cả đã chuẩn bị thỏa đáng chưa?” – Một giọng nói khàn đặc vang lên, chỉ cần nghe thôi là biết kẻ đang nói cố ý cài bẫy âm thanh hắn phát ra.

“Xin ngài yên tâm, Đoạn Sát này xưa nay làm việc không hề có một sai sót nào.” – Đoạn Sát mỉm cười nói.

Phi Quân là một trong năm thế lực ngầm lớn nhất và có quyền lực nhất trong thiên hạ. Nó là một tổ chức hoạt động trong nhiều lĩnh vực, trong đó có cả cho thuê sát thủ. Và hắn – Đoạn Sát, là thủ lĩnh tối cao của tổ chức này.

Số lượng người biết hắn chỉ đếm được trên một bàn tay, và không người biết bộ mặt thật của hắn. À không, có lẽ phải trừ ra cái kẻ bí ẩn mang áo choàng đen đang đứng đối diện với hắn lúc này.

Năm ngày trước, trong lúc hắn đang thành thoi, nhàn nhã mở tiệc rượu thì kẻ này đến gặp hắn và mở lời giao dịch. Bị một kẻ lạ mặt mặc áo choàng đen không rõ vì sao tới, cũng không rõ tại sao hắn biết mình, càng kinh khủng là dưới ánh mắt của kẻ đó, hắn giống như bị lột trần, hắn dường như không có một chút bí mật nào có thể giấu.

“Hắn là ai, hắn làm sao biết được bộ mặt thật của mình?” – Đó là câu hỏi ám ảnh Đoạn Sát từ ngày đó tới hôm nay. Đoạn Sát thật sự muốn ngay lập tức giết chết kẻ này. Nhưng cái cảm giác nguy hiểm hắn cảm nhận được từ khi thế kẻ mặc áo choàng đen, cộng với nỗi sợ hãi bang bang nhảy loạn trong lồng ngực của hắn mỗi khi nhìn về kẻ đó khiến hắn không dám manh động.

Đoạn Sát đã tự hỏi bản thân có bao giờ hắn có những cảm giác này chưa? Và hắn rùng mình, lông tơ dựng đứng, sợ hãi lan tràn toàn thân khi hắn khẳng định rằng bao nhiêu lần hắn xuất sinh nhập tử, sống chết một đường; bao nhiêu lần hắn kịch chiến chém giết đối thủ, cũng như bao nhiêu lần hắn xông vào

thiên binh vạn mã cũng không để hắn có cái cảm giác khôn khiếp này.

Khuôn mặt lạnh nhạt và bình tĩnh, nhưng trong lòng sóng gió ngập trời, hắn vẫn nhìn thẳng vào kẻ đó, quan sát thật kỹ, thật sâu. Hắn muốn khắc sâu vào trong đầu mình hình dáng, cử chỉ, điệu bộ, cách nói... của kẻ chó chết đang ở cạnh hắn, chỉ để sau này không ngu ngốc đi khiêu khích, càng không chán sống đi đối đầu. Có lẽ, với hắn, tốt nhất là khi vừa thấy kẻ này, hắn nên trốn càng xa càng tốt. Và trước mắt, dùng tốc độ nhanh nhất hoàn thành cái giao dịch đau khổ đang diễn ra.

“Được rồi, hôm nay ta tới đây chỉ để xác nhận lần cuối. Ta tin tưởng uy tín của Phi Quân, càng tin tưởng danh dự của Đoạn Sát. Đoạn Sát của Phi Quân làm việc chắc chắn sẽ không có sai lầm nào có phải không?” – Nói đến câu cuối, giọng nói khàn đặc đặc biệt chói tai vang vọng trong căn phòng.

“Tất nhiên!” – Đoạn Sát đáp. Hắn khô sở tự lau mồ hôi lạnh trong lòng.

“Ha ha. Đoạn Sát, ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi không làm hỏng việc, ta đảm bảo ngươi không chỉ không có việc gì, mà còn được thêm một bút lợi nhuận kếp xù nữa đây.”

Lời nói vừa dứt, kẻ bí ẩn chẳng hề tiếp tục phí lời, xoay người đi ra khỏi căn phòng và biến mất trong đêm tối tĩnh mịch. Chỉ để lại Đoạn Sát một mình trong căn phòng với khuôn mặt tái nhợt đầy mồ hôi.

“Áo choàng đen, lưng áo thêu các vì sao.” – Đoạn Sát lẩm bẩm và cười khổ không thôi. Hắn cảm giác được hắn đã nhìn thấy đúng số lượng các vì sao được thêu trên áo, nhưng cũng không hiểu sao hắn hoàn toàn không nhớ rõ số lượng.

Một lát sau, sau khi hắn hoàn hồn. Hắn quát to:

“Người đâu?”

“Có thuộc hạ.” – Một cái bóng như u linh bỗng nhiên xuất hiện trong căn phòng, quỳ gối cung kính đáp.

“Đứng lên đi.”

“Vâng, thủ lĩnh.”

Đoạn Sát dùng bút. Hắn cẩn thận đưa tờ giấy cho thuộc hạ và nghiêm khắc mở miệng:

“Việc này cực kì quan trọng. Ngươi nhanh chóng đem mô tả này chép thành nhiều bản phân phát cho mọi chi nhánh, mọi quản lý, nô tài. Nhớ kỹ, cực kỳ quan trọng. Ngươi phải cho chúng biết nếu như gặp kẻ được mô tả như trong này thì phải cực kì cung kính giống như là thấy ta, phải cố gắng thỏa mãn mọi yêu cầu của hắn. Có nghe rõ không? Mọi yêu cầu. Bất cứ kẻ nào vi phạm, không cần biết có bao nhiêu công lao, lập tức giết ngay tại chỗ.”

“Thuộc hạ tuân lệnh.”

...

“Đi, đi.”

“Giá, giá.”

“Nhanh lên, nhanh lên.”

“Mẹ kiếp, bước nhanh cho ta.”

Giữa trưa nắng gắt, chói chang, một đội ngũ binh sĩ áp giải khoảng hai nghìn phạm nhân hướng về thành Độ Vương.

Công việc áp giải phạm nhân chẳng phải việc gì dễ chịu vì phải gánh lấy một trách nhiệm nặng nề: phải đảm bảo phạm nhân còn sống, phải đảm bảo giao người đúng thời hạn, phải đảm bảo không có phạm nhân nào chạy trốn... Đặc biệt đối với những binh sĩ không phải quân đội chính quy, không dám ra sa trường chém giết quân địch mà chuyên trốn tránh ở nơi yên bình lấy việc nịnh nọt quan trên để thăng tiến mà nói thì công việc này chẳng khác gì hành xác.

Vốn ăn chơi phè phỡn, rượu thịt no say lại xui xẻo nhận được nhiệm vụ áp giải phạm nhân thì đã có mấy chục cục tức nằm trong lòng ngực rồi. Mỗi ngày phải dãi nắng dầm sương, phải trôi dạt lội suối, phải thiếu ăn thiếu ngủ thì mỗi ngày trôi qua, sự tức giận, nổi oán niệm lại càng tăng thêm.

Như một quy luật tự nhiên, để giải tỏa nỗi niềm ấy, để có cảm giác sự ưu việt của bản thân thì chỉ cần xuất hiện một việc nhỏ nhặt, họ liền bám vào đó mà phát tiết. Quan trên thì hành hạ cấp dưới, cấp dưới thì hành hạ cấp thấp hơn, cho tới những binh lính bình thường thì họ quay sang hành hạ phạm nhân.

Riêng với đội ngũ binh sĩ này, họ chỉ dám mắng chửi, không dám hành hạ. Họ trở nên tốt bụng hay là đã nghĩ thông suốt? Không, chỉ bởi vì phạm nhân lần này là một nhóm người đặc biệt: Từ gia.

Độ quốc là một vương quốc cỡ trung nằm ở phía Đông Đại Lục với kinh đô Độ Vương và hơn mười hai thành lớn nhỏ. Nếu xét một khía cạnh khái quát thì phía Đông Độ quốc giáp biển, phía Tây giáp Kiến quốc, phía Bắc giáp Ngũ quốc và phía Nam giáp Nhuận quốc. Đơn giản một chút thì ba mặt Độ quốc đều thụ địch. Vì vậy, lúc nào Độ quốc cũng coi trọng việc trấn thủ ba mặt này. Thế nên, bất cứ thời gian nào ba mặt này đều có ba vị tướng xuất

chúng thống lĩnh quân đội trấn giữ.

Vào năm thứ 564 theo lịch Độ quốc, tức năm thứ 13.203 theo lịch Thánh Ân, Độ quốc chứng kiến sự quật khởi của Từ Ngao Thiên. Từ một nông dân, Từ Ngao Thiên tham gia tòng quân, rồi từng bước bước lên vị trí tướng quân với những chiến công hiển hách: trong vòng một tháng liên tiếp công phá thành công năm tòa thành Nhuận quốc, hay từng dẫn một tiểu đội phục kích chặn đánh Ngũ Vương.

Năm thứ 567, Độ Vương Độ Chiêu chính thức sắc phong Từ Ngao Thiên làm nguyên soái thống lĩnh Từ quân trấn thủ phía Nam, ban thành Độ Khung cho Từ gia.

Đến nay hơn 60 năm, sau Từ Ngao Thiên, đời thứ ba Từ Vũ kế thừa cha ông, trở thành một vị tướng uy vọng cao nhất phía Nam Độ quốc, Từ Vũ cũng là vị gia chủ hiện tại của Từ gia.

Mãi đến nửa năm trước, Độ Vương hiện tại Độ An Vãn giữa điện kim loan đưa ra một loạt bằng chứng chỉ trích Từ Vũ cấu kết với Nhuận quốc, âm mưu lật đổ Độ quốc. Ngay buổi triều hôm ấy, bỏ ngoài tai những lời can gián, bỏ mặc quần thần mâu thuẫn, Độ Vương ban chiếu cử Vu Thiện cùng năm vạn binh sĩ tiến về thành Độ Khung áp giải toàn bộ Từ gia về kinh đô.

Chiếu chỉ ban ra, dân chúng sững sờ. Người người thảo luận, nhà nhà bất an, sóng ngầm mãnh liệt. Ngược lại, chủ các tiệm trà và quán rượu thì hớn hỏ, vui mừng ra mặt vì sau khi chiếu chỉ được ban ra, các tiệm trà, các quán rượu trở nên đông khách hơn.

Trước cơn sóng gió, trước búa rìu dư luận, Từ gia lên tiếng: “Để chứng minh sự trung thành, tận tâm, cũng như vì mong muốn rửa sạch sự ô nhục, trên dưới Từ gia sẽ không phản kháng. Tất cả mọi thành viên của Từ gia sẽ tự trời chờ ngày áp giải về kinh đô.”

Thái độ của Từ gia nhận được sự đồng tình của phần đông dân chúng, vậy nhưng có một phần nhỏ trí thức chỉ lắc đầu và than nhẹ.

...

Mặt trời dần ngả về tây báo hiệu hoàng hôn đang tiến đến.

Bầu trời dần bị thay thế bởi một màu đỏ.

Hôm nay, màu đỏ của hoàng hôn lại giống như màu máu tươi. Thật là yêu dị.

Xa xa, từng tiếng côn trùng kêu vang, từng tiếng gầm gừ của dã thú thỉnh thoảng cất lên. Cùng với từng cơn gió nhẹ đẩy phong lưu bay qua các thân cây, ngọn cỏ, khóm hoa.

Đó là một bức tranh hoàn toàn trái ngược.

“Dừng lại, hôm nay nghỉ ở đây.” – Vu Thiện mệt mỏi mở lời.

Được tướng quân ra lệnh, binh sĩ bắt đầu dựng trại, kiếm củi, làm thức ăn...

Bên một chiếc cũi giam, một vị trung niên nhỏ nhẹ hỏi:

“Phu nhân, Phong nhi, hai người vẫn tốt chứ?”

“Tướng công, thiếp không sao.” – Lộ nét mệt mỏi trên khuôn mặt, nhưng vị phu nhân vẫn dịu dàng đáp lại.

“Cha, mẹ, con vẫn chịu được. Đàn ông Từ gia đều là dũng sĩ, đàn ông Từ gia không ai là kẻ hèn nhát.” – Đứa bé trai khoảng năm tuổi la lên.

“Ha ha. Phong nhi nhà chúng ta là nhất.” – Vị trung niên sùng nịnh.

Những phạm nhân Từ gia xung quanh cũng mỉm cười trước sự ngây ngô của cậu bé.

Đột nhiên côn trùng im bật, thú rừng cũng ngừng rống giận, từng cơn gió lại mang mùi máu tươi.

Một tên binh sĩ từ phía tây chạy lại, với áo giáp loang lổ vết máu, hấn gào to:

“Địch... tập...”

Chưa kịp nói hết câu, hắn té xuống đất và chết đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 2: Trái tim rỉ máu

Máu tươi nhuộm đỏ mặt đất, âm thanh chém giết bên tai.

Giữa cuộc đồ sát, một cậu bé năm tuổi ngơ ngác nhìn mọi thứ đang xảy ra. Đôi mắt trong veo ngóng trông về hướng chiến trường. Bất chợt cậu cất tiếng khóc.

“Hài nhi, đừng sợ.” – Người mẹ dùng cánh tay thon dài kéo cậu bé vào lòng và vỗ về.

“Đây chỉ là một giấc mộng thôi, nhắm mắt lại đi con. Khi con mở mắt ra, con sẽ nhìn thấy mình đang nằm trên chiếc giường ấm áp quen thuộc.” – Người mẹ tiếp tục dỗ dành, âm thanh dịu dàng mà tha thiết. Nhưng tận sâu trong lời nói, có một vài âm tiết đau thương, mắt mắt mà cậu bé khó có thể phát hiện.

Chiến trường đầm máu vẫn tiếp tục, tiếng binh khí va chạm, âm thanh gào thét... cũng dần thưa thớt. Cậu bé dần tin vào lời nói của người mẹ. Cậu dụi đầu vào lồng ngực của mẹ, nhắm mắt và mỉm cười.

Không biết qua bao lâu, bỗng cậu cảm thấy có gì đó mát lạnh rơi trên mặt. Cậu mở mắt, ngẩng đầu ngược nhìn khuôn mặt của mẹ cậu.

Người mẹ với khuôn mặt tái nhợt, mỗi lần đôi môi run rẩy, từng giọt từng giọt máu tươi trào ra. Người mẹ gắng gượng mỉm cười nhìn đứa con của mình. Nhẹ nhàng dùng bàn tay xoa đầu cậu bé đầy trù mến, và khó khăn cất lời:

“Tiểu Phong, mẹ... xin... lỗi...”

Vừa nói dứt lời, người mẹ vô lực buông tay và ngã nhào xuống đất.

Một chốc sau, cậu bé sực tỉnh giữa ngổ ngàng, cậu thất thanh khóc rống:

“Không... Không...”

“Mẹ, mẹ ơi... Tỉnh lại đi mẹ...”

Cậu gào khóc, cậu dùng hết sức cố gắng lay tỉnh mẹ mình. Nhưng mọi cố gắng của cậu hoàn toàn vô ích, thân thể người mẹ càng lúc càng trở nên cứng dần và lạnh lẽo.

“Không”

“Không!”

“Không. Mẹ ơi, tỉnh lại đi, mẹ ơi...”

“Không. Mẹ ơi...”

...

“Không...”

Từ Phong ngồi bật dậy. Hắn mở mắt nhìn xung quanh.

Trong bóng tối u ám, với ánh sáng le lói từ vàng trắng, hắn nhận ra căn phòng quen thuộc. Thì ra, vừa nãy chỉ là một con ác mộng.

Hắn tiến tới chiếc bàn bên cửa sổ, châm lửa vào ngọn bấc. Ánh sáng từ ngọn bấc dần lan tràn trong căn phòng đơn sơ. Từ Phong quay trở lại góc giường, dùng hai bàn tay vò đầu, đau khổ nghĩ về chuyện đã xảy ra.

Đã hơn bảy năm rồi, đã hơn bảy năm từ cái ngày hắc ám ấy. Suốt hơn bảy năm, thỉnh thoảng trong những giấc ngủ, bị kịch ngày ấy lại tràn về trong những con ác mộng.

Quá khứ ấy in sâu vào trong óc, hắn chưa bao giờ quên. Làm sao hắn có thể quên được hình ảnh mẹ hắn mỉm cười nói ba tiếng “Mẹ xin lỗi” mà mỗi lời mẹ hắn nói ra thì máu tươi từ khóe miệng lại liên tục tuôn trào? Làm thế nào hắn có thể quên mùi máu tươi tanh tưởi trong con gió? Làm thế nào hắn có thể quên được rằng tất cả Từ gia chỉ còn mình hắn sống sót?

Hít sâu một hơi, Từ Phong dần bình tĩnh. Hắn đứng dậy, bước ra ngoài.

Hắn lang thang vô định về phía một rừng cây. Sau đó, hắn tiến tới một gốc cây đã chết chỉ còn cái thân khô, tựa lưng vào nó. Hắn ngồi bệt xuống và nhìn về bầu trời đêm.

Tối hôm nay trời đầy mây, đôi lúc, một chút ánh sáng yếu ớt từ vàng trắng xuyên qua những kẽ hở giữa các đám mây đen, ban tặng một vài phút giây thanh khiết cho màn đêm. Trớ trêu thay, một chút thanh khiết ấy cũng không thể xua tan được sự âm u và tĩnh mịch sâu lắng của đêm tối. Tối hôm nay,

thật không phải là một buổi tối thích hợp cho việc ngắm sao.

Dù vậy, với Từ Phong, việc ngắm sao không phải là sở thích, mà mỗi khi có tâm sự, hắn lại như thế - lẳng lặng ngắm bầu trời đêm. Nhiều lần như vậy dần thành thói quen. Nhiều lần như vậy mà hắn vẫn cảm thấy mình nhỏ bé khi đối mặt với tình không vô cùng vô tận. Nhiều lần như vậy mà hắn vẫn có tí xấu hổ vì cảm thấy mình quá bị quan.

Rồi hắn nhợt nhạt cười.

Bảy năm trước, sư phụ tình cờ đi ngang qua và cứu hắn. Không lâu sau, dưới sự kiên trì của hắn, sư phụ miễn cưỡng đồng ý thu nhận hắn làm đệ tử thứ hai. Từ lúc đó, dưới sự dạy bảo của sư phụ, hằng ngày hắn và sư huynh vẫn ôn võ luyện.

Cuộc sống cứ thế trôi qua, tuy có phần tẻ nhạt nhưng với hắn đã là cực kỳ vui vẻ và hạnh phúc.

Tuy gia đình đã mất, nhưng hắn vẫn còn có vị sư phụ ân cần và vị sư huynh lạnh lùng, hiểu chiến. Cứ nghĩ về sư phụ và sư huynh, là hắn nhớ về khuôn mặt khó coi của hai người. Và thế là hắn nhìn không được, ngay tức khắc, hắn ôm bụng cười ha ha.

Sư phụ và sư huynh là gia đình thứ hai của hắn. Hắn nguyện ý trả giá bằng mọi thứ để giữ lại sự ấm áp của hiện tại.

...

Rất lâu sau, khi tâm trạng được điều chỉnh tốt hơn, Từ Phong đứng dậy, bước từng bước chậm chạp thư thái quay về căn phòng của mình.

“Đình... Đương... Đình... Đương...”

“Đình... Đình...”

Một loạt âm thanh kim loại ma sát cực nhỏ từ phía Nam truyền lại. Hơn bảy năm học đạo không uống phỉ, với tính cẩn trọng, Từ Phong đã nhận ra sự xuất hiện của chúng.

“Sao lại có tiếng binh khí va chạm từ phía Nam truyền lại?” – Hắn lẩm bẩm.

Chợt hắn biến sắc:

“Phía Nam là nơi sư phụ tình dưỡng. Không tốt.”

Cơ thể hắn lập tức làm ra phản ứng, chân phải bước tới, giẫm mạnh vào nền đất thấm đẫm sương khuya tạo lực lướt tới. Hắn mở hết tốc độ, phi thân thoăn thoắt về hướng Nam như một con báo săn.

...

“Sư phụ. Sư phụ, người ở đâu?”

Từ Phong vọt thẳng một đường, lớn tiếng kêu lên.

“Gần rồi, gần tới rồi.” – Trong lòng hắn không ngừng gặm thét, cảm giác bất an ngày càng nặng khiến hắn càng thêm lo lắng.

Vài chục hơi thở sau, rốt cuộc hắn cũng đến nơi sư phụ tình dưỡng. Nhưng trước mặt hắn lại là tình cảnh hắn không mong muốn nhìn thấy nhất. Căn nhà nhỏ giữa rừng trúc đã không còn nguyên vẹn, thay vào đó là một mảnh hoang tàn. Mảnh trúc vụn xuất hiện khắp nơi, vết chém không chỉ xuất hiện trên căn nhà, mà nó còn in đầy trên mặt đất. Đồng thời ở xung quanh, máu tươi vung vãi khắp nơi.

Ở đây hắn vừa trải qua một trận chiến.

Từ Phong lòng như lửa đốt. Hắn lao tới tìm kiếm:

“Sư phụ, người ở đâu?”

“Sư phụ...”

“Phong nhi, mau chạy... đi... Khục khục...” – Tiếng thở dốc cách căn nhà khoảng bốn mươi thước vang lên.

“Sư phụ.”

Không chần chừ, Từ Phong lao nhanh về hướng đó.

Trên nền đất, một lão nhân khoảng bảy mươi tuổi gục trên mặt đất, đầu tóc và quần áo dính đầy máu. Giữa ngực lão nhân có một thanh kiếm ghim từ trước tới sau. Vết thương ấy không ngừng chảy máu, vị lão nhân hơi thở càng ngày càng mỏng manh.

“Sư phụ. Người sao vậy?” – Từ Phong nhanh chóng tiến tới.

Hắn đỡ lão nhân ngồi dậy. Nhìn thấy không biết bao nhiêu vết thương trên người lão nhân, hắn làm ra hành động. Tay trái xòe ra giữ thân thể lão nhân ở vị trí vững vàng và thuận lợi nhất. Tay phải hóa chỉ, chút nội lực của hắn theo đan điền chảy về đầu ngón giữa và ngón trỏ. Nội lực trên đầu hai ngón tay tràn ra hình thành một đạo ánh sáng lục. Khi cảm thấy tụ khí đã xong, nội lực đã dần ổn định, nhanh như chớp hắn điểm vào các huyệt Thiên Đột, Nhũ Căn, Kỳ Môn, Đan Trung.

Sau khi điểm bốn huyệt ấy, nội lực của hắn đã chẳng còn lại bao nhiêu, cộng thêm sự mệt mỏi khiến hắn thở dốc, lưng hắn ướt đầm mồ hôi. Hắn đang định tiếp tục thì vị lão nhân dùng bàn tay trái ngăn hắn lại:

“Phong nhi, đừng... cố gắng vô ích nữa. Ta đã... không thể sống được bao... lâu... Khục khục...”

Máu tươi không ngừng chảy ra từ khóe miệng, nhưng lão nhân vẫn cố gắng ép mở lời, vì thế lão nhân không ngừng ho ra máu.

Từ Phong đau nhói ở trong lòng, hắn đang định nói thì vị lão nhân đã cắt đứt:

“Đừng... lại. Đừng phí công vô ích. Bỏ mặc sư phụ... Nhanh... chạy... đi... Khục... Khục...”

“Sư phụ, người đừng nói nữa. Chắc chắn còn có cách mà. Đứng rồi, chỉ cần tôi chỗ sư huynh, sư huynh sẽ có cách.” – Từ Phong hốt hoảng.

“Chạy... đi... Nhanh chạy đi! Khục...” – Bỗng vị lão nhân hét lên và ho ra một búng máu.

“Ha ha ha... Đã muộn.” – Một tiếng cười dài từ đằng sau vọng lại.

Từ Phong giật mình quay lại nhìn. Hắn nhìn thấy vị sư huynh lạnh lùng đáng kính mà hắn đang trông mong. Như vớ được cọc cớ cứu mạng, hắn vui mừng lên tiếng:

“Sư huynh. Huynh tới thật đúng lúc. Mau giúp sư phụ cầm máu.”

“Sư đệ, người vẫn ngu ngốc như ngày nào.” – Người được gọi là sư huynh lẳng lặng đứng nhìn, cười đầy mỉa mai.

“Khục... Phong... nhi. Chạy... mau...”

Từ Phong như trúng phép định thân. Thân thể hắn cứng đờ. Hắn thật sự không muốn nghĩ đến cái suy nghĩ đang không ngừng nổ vang trong đầu, hắn càng không dám tin.

“Sư... phụ... Sư... huynh.” – Từ Phong vô lực thì thào.

“Ha ha... Nhận ra rồi sao? Không tệ. Ít ra hôm nay người thông minh hơn mọi ngày.”

Nhìn người sư huynh đang đứng trước mặt mình, Từ Phong đột nhiên cảm thấy xa lạ. Hắn muốn nói nhưng rồi lại thôi. Hắn ngẩng người rồi nhếch miệng cười thâm.

“Không phải chúng ta là một gia đình sao? Không phải chúng ta sống nương tựa lẫn nhau sao? Không phải đó là sư phụ sao? Tại sao sư huynh lại làm thế, tại sao sư huynh lại làm ra chuyện đại nghịch bất đạo này? Tại sao?” – Trong lòng hắn không ngừng gào thét.

Hắn cúi đầu nhớ về cuộc sống tươi đẹp bảy năm qua. Hắn nhớ về vị sư huynh lạnh lùng nhưng hiền lành, thân thiện. Hắn nhớ về vị sư huynh luôn cổ vũ mỗi khi hắn thất bại.

Càng nhớ tới, hắn càng thêm đau đớn, hắn càng thêm thống khổ. Rốt cuộc, tình cảm vỡ vụn, những giọt nước mắt của hắn vô tình tràn ra khỏi khóe mắt, rồi lăn trên khuôn mặt.

Chớp mắt sau, hắn ngẩng mặt lên nhìn về hướng người sư huynh đáng kính, ánh mắt trở nên lảng lẽ, ác liệt. Sư phụ là người cứu hắn, là người chăm sóc, dưỡng dục hắn. Sư phụ là ân nhân, là người cha thứ hai của hắn. Hắn càng không muốn sư huynh trở thành kẻ thù của trăm họ, trở thành kẻ đại nghịch bất đạo trời đất không dung. Cho dù với lý do thế nào, hắn cũng không thể trơ mắt đứng nhìn.

Xung quanh thân thể hắn, một luồng khí thể vô hình kéo lên. Chỉ trong chốc lát, hắn như biến thành một người khác. Chỉ trong chốc lát, từ yếu đuối, nhu nhược, hắn trở nên mạnh mẽ.

Hắn còn cách nào khác sao? Hắn không thể bỏ mặc sư phụ để chạy trốn, mang theo sư phụ chạy ư? Điều đó là không tưởng. Hắn càng không thể vừa mang sư phụ vừa chiến đấu – sư phụ không thể chịu đựng thêm bất cứ thương tổn nào, nếu không..

Nhẹ nhàng đặt sư phụ nằm xuống. Hắn đứng dậy, nắm chặt hai nắm đấm. Hắn đối mặt với vị sư huynh mà hắn chưa bao giờ chiến thắng lần nào.

“Chiến! Chỉ có thể thắng.” – Hắn kiên định nói.

Hắn nhắm mắt cảm thụ mọi vật xung quanh. Khi khí thể đã đạt đỉnh, hắn mở mắt, ánh mắt trong veo không gợn sóng. Hắn lướt về bên trái năm mươi thước:

“Sur huynh. Mời!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 3: Vận mệnh?

“Tôm tép nhai nhép.” – Trần Nghĩa cười lạnh.

“Với người, ta còn chẳng cần dùng đến binh khí.”

Trần Nghĩa chẳng cần phải suy nghĩ, vút thẳng cây thương đang cầm xuống đất và vọt tới. Sur phụ còn bị hấn giết, nói chi là loại con sâu cái kiến như thể này.

Chân trái lướt nhẹ, chân phải giẫm mạnh mượn lực. Dưới lực lượng kinh khủng của hắn, mặt đất đầy sỏi đá xuất hiện hình một bàn chân và lún xuống một phần ba thước.

Giẫm chân, chuyển eo, xoay vai, lực lượng toàn thân như dòng sông đổ ra biển, chúng tập trung thẳng về một điểm trên nắm đấm của hắn. Hắn đấm ra một đấm với toàn bộ sức mạnh của cơ thể mà không hề nhờ tới nội lực.

Ở phía đối diện, Từ Phong hét lên:

“Chiến!”

Từ Phong cũng không ngần ngại việc cứng rắn chống đỡ. Nội lực từ đan điền chuyển thẳng ra bàn tay phải, Từ Phong đấm ra một đấm.

“Đùng.”

Hai nắm đấm va chạm với nhau phát ra tiếng nổ chói tai. Giữa nơi va chạm xuất hiện một con lốc nhỏ cuốn phăng cát đá bên dưới. Bụi bay mù mịt.

“Đạp... Đạp... Đạp...”

Từ Phong lùi hơn mười bước mới dừng lại, tay phải run lên dữ dội. Nếu không có nội lực bao quanh, bàn tay phải của hắn có thể đã bị phế. Rõ ràng, võ đạo của hắn không thể so với Sur huynh, người hơn hắn năm tuổi lại được Sur phụ dạy từ nhỏ.

Gương mặt tái mét, Từ Phong nhìn về giữa chiến trường.

Ở nơi đó, khi bụi mù dần tán đi, Trần Nghĩa ngao ngễ đứng đó. Hắn khinh thường nhìn Từ Phong:

“Người cũng xứng?”

“Người xứng là đối thủ của ta sao?”

“Người chỉ là loài sâu bọ mà thôi.”

Từ Phong lạnh nhạt đối diện. Hắn vốn đã biết trước kết quả, nhưng không ngờ tới kết quả lại thảm hại như vậy.

“Đây là toàn lực của người sao?” – Từ Phong lạnh lùng nói. Dĩ nhiên hắn nhận ra từ nhỏ Trần Nghĩa chỉ toàn lừa dối hắn và Sur phụ.

“Ngu ngốc.” – Trần Nghĩa cười lạnh. Sau đó hắn bổ sung:

“Hãy bớt nói những lời thừa thãi. Nhận mệnh đi.”

Nội lực lan tỏa toàn thân, Trần Nghĩa vọt tới.

Từ Phong cũng vút bỏ những suy nghĩ ban đầu, hắn cũng phóng tới. Vung mạnh nắm đấm, hắn gầm lên:

“Giết!”

Bỗng nhiên dị biến nổi lên. Vị Sur phụ tưởng chừng chỉ có thể nằm chờ chết từ hơn năm mươi thước bên phải như một cơn gió xuất hiện giữa chiến trường của hai người. Vị lão nhân ấy vỗ hai chưởng về phía hai người.

Trần Nghĩa không kịp đề phòng, bị đánh bay ra hơn mười thước, rơi ầm xuống đất. Còn Từ Phong, hắn được một lực nhu hòa đẩy ra xa hơn năm thước.

Dứt đòn đánh, vị lão nhân mất hết sức lực, một chân khụy xuống, hai tay chống thẳng xuống đất nâng đỡ thân mình. Trong miệng không ngừng chảy ra máu tươi.

Ngẩng đầu nhìn về hướng Từ Phong, lão nhân quát lên:

“Còn không mau chạy đi.”

“Khục... khục...”

“Sư phụ. Đệ... từ... không...” – Nước mắt rơi lã chã, Từ Phong nghẹn ngào.

“Cút. Nhanh cút cho ta.”

“Còn đứng đó làm gì. Nhanh cút.”

Từ Phong vẫn đứng bất động. Hắn dần dịch chân bước tới chỗ sư phụ. Chưa được hai bước, hắn nghe sư phụ rống lên:

“Nhanh chạy. Chạy càng xa càng tốt. Ngươi muốn sư phụ chết không nhắm mắt hay sao?”

“Khục... Khặc...”

Máu tươi tuôn ra mỗi lúc một nhiều, vị lão nhân đang ở bờ vực sinh tử.

Lòng như dao cắt, Từ Phong quay người chạy như bay. Chỉ để lại tiếng nói trầm thấp của hắn vang khắp chốn này:

“Sư phụ. Người yên tâm. Đệ từ nhất định trả thù cho sư phụ.”

Mọi việc diễn ra trong vài hơi thở. Lúc này, Trần Nghĩa cũng đã đứng dậy.

“Lão già. Ngươi sống dai thật. Lần này thì không còn cơ hội đâu. Còn sư đệ, ngươi có khả năng đó sao?”

Nói xong hắn lao về hướng Từ Phong.

“Hừ.” – Vị lão nhân như tia chớp xuất hiện cắt ngang đường đi của Trần Nghĩa. Lão nhân thiêu đốt sinh mệnh, liên tục xuất chiêu đánh về phía kẻ vô ơn.

Tức khắc, hai người chiến thành một đoàn.

...

Từ Phong một đường chạy về hướng Nam. Hắn không phút giây nào dừng lại, hắn không phút giây nào nghỉ ngơi.

“Hộc... Hộc...”

Không rõ qua bao lâu, cũng không rõ đi được bao nhiêu dặm, thể lực của hắn dần đi tới giới hạn. Hắn thở dốc không ngừng, đầu óc cũng bắt đầu mơ hồ.

Nhưng sự đời không giống như một giấc mơ. Sau đó không lâu, những giọng cười càn rỡ đầy khiêu khích từ đằng sau vọng tới.

“Tiểu sư đệ. Ngươi chạy làm gì? Vô ích mà thôi. Huyết đệ chúng ta cùng ngồi lại ôn chuyện cũ không tốt hơn sao?”

“Sư đệ. Ngươi không muốn biết sư phụ nghĩ gì về ngươi sao?”

“Sư đệ. Ngươi không muốn biết di ngôn của sư phụ hay sao?”

“Sư đệ. Ngươi không muốn biết vì sao ta phản bội sư môn sao? Ngươi không muốn biết vì sao ta sát hại sư phụ sao?”

Từ Phong đột nhiên khựng lại. Bị đánh vào nơi sâu xa nhất, bị gọi đến điều mà lúc nào hắn cũng đang suy nghĩ. Từ Phong nhói đau, buộc miệng gầm lên:

“Tại sao? Tại sao chứ hả? Không phải sư phụ rất tốt với chúng ta sao?”

Lời vừa ra, Từ Phong bỗng chốc hối hận vô cùng. Hắn cải biến phương vị rồi mở hết tốc lực, đồng thời âm thầm thề sẽ không mắc lỗi ngớ ngẩn này nữa.

Ở xa xa đằng sau, Trần Nghĩa ha ha cười:

“Sư đệ. Ngươi thật dễ đoán.”

“Sư đệ. Từ bỏ đi thôi.”

Trần Nghĩa bám sát phía sau. Cả hai người bắt đầu cuộc rượt bắt của riêng họ, một chạy một đuổi.

“Sư đệ. Ngươi biết không, sư phụ là một kẻ điên, một kẻ thần kinh, một tên biến thái. Lão già ấy muốn lợi dụng chúng ta, sau khi chúng ta trưởng thành, hắn sẽ bắt chúng ta đi làm những chuyện phi nghĩa. Đợi đến lúc chúng ta thành những con ác ma tàn bạo nổi danh thì hắn sẽ giết chúng ta.”

“Sư đệ. Đừng cố chấp nữa. Ngươi cũng biết mà. Sư phụ là người đam mê thân thể con người, lão già ấy không biết đã giết bao nhiêu người để đạt được những lý luận lão dạy chúng ta. Ta cũng chỉ là thay trời hành đạo, vì dân trừ hại mà thôi.”

“Sư đệ. Những lời ta nói là sự thật. Ta có quyển nhật ký đầy tội lỗi của lão già ấy. Ngươi có cần ta đọc cho ngươi nghe một chút không?”

Toàn thân Từ Phong run rẩy dữ dội. Hắn muốn bầm thây kẻ chết tiệt kia.

“Sư đệ. Sao ngươi lại im lặng thế? Phải chăng ngươi đang rất phân vân? Ngươi không muốn nghe sự thật vì ngươi sợ hình tượng sư phụ mà ngươi tôn kính sẽ sụp đổ có phải không?”

“Sư đệ. Hãy để sư huynh giải thoát cho ngươi. Hãy để sư huynh giúp ngươi biết được sự thật.”

“Đây, hãy nghe những gì lão già ấy viết trong nhật ký.”

“Mùa thu năm 13.162, lần đầu tiên ta hành tẩu trong thiên hạ, ta ngẫu nhiên gặp được một đám sơn tặc đang tàn sát một thôn quê. Khi ta tới, chỉ còn lại đám sơn tặc cười ha hả đầy vui vẻ. Quá giận giữ, ta đã giết tất cả bọn chúng. Đó là lần đầu tiên ta giết người, ta hoàn toàn không cảm thấy sợ hãi, mà ta lại thấy kích thích vô cùng. Ta vui sướng ngửa mặt gào thét, ta hạnh phúc tràn trề gầm gừ. Từ lần ấy ta mới biết mình thích giết chóc.”

“Mùa hè năm 13.163, trong lúc vô tình đi ngang qua trấn Họa Ngu, nước Tùng Kich, ta gặp một thiếu nữ xinh đẹp như thiên thần, giọng nói còn hấp dẫn hơn cả chim vàng oanh. Lần đầu tiên ta thấy nàng, ta đã biết ta yêu nàng mất rồi. Sau đó, ta bám theo nàng. Hóa ra nàng đã có gia đình, chồng nàng là một quan phụ mẫu địa phương. Vậy nhưng ta không từ bỏ, ta đã tỏ tình với nàng, và ngờ ý cùng nàng chạy trốn tới chân trời góc biển rồi sống một cuộc sống hạnh phúc qua ngày. Nhưng mà nàng cự tuyệt ta. Nàng nói cái gì luân thường đạo lý, nàng nói cái gì nàng đã có chồng, nàng nói cái gì nàng không thích ta... vân vân... Qua hôm sau, để giải tỏa nỗi hận trong lòng, trước mặt nàng, ta giết toàn bộ mọi người ở trấn Họa Ngu. Nàng uất ức mà chết. Ta khóc lóc thảm thiết rồi sau đó cường dâm cái xác chết vô hồn đó.”

“Vài ngày sau, ta tới một tòa thành lâu ở thành Phong Dật. Bọn dĩ điểm vây xung quanh ta bởi tiền, ta cũng không từ chối, ta chấp nhận tất cả. Một đêm ta kị năm mươi người trong vui sướng, ta hành hạ bọn chúng dục tiên dục tử rồi... giết tất cả bọn họ. Ha ha, cứ nghĩ tới khuôn mặt hoảng sợ, tuyệt vọng của họ là ta lại cảm thấy phấn khích.”

“Ta liên tục giết người theo sở thích cho tới năm 13.276, lúc đó ta gặp một tên lang trung thích nghiên cứu cơ thể con người. Hắn tình cờ thấy ta giết người. Lúc ấy, khuôn mặt hắn tỏa ra thứ ánh sáng cùng loại với ta. Ta thật sự thích điều đó ở hắn. Chúng ta kết bạn, ta giết người, hắn nghiên cứu cơ thể con người. Lúc đầu ta cũng không quan tâm lắm, nhưng chẳng bao lâu, ta lại say mê mãnh liệt.”

“Ngày... tháng... năm..., dưới sự trợ giúp của ta, hắn đã nghiên cứu thành công về mạch máu của con người.”

“Ngày... tháng... năm...”

“Ngày... tháng... năm...”

...

“Ngày 21 tháng 6 năm 13.285, sau nhiều thí nghiệm, cuối cùng chúng ta cũng thành công, chúng ta đã hiểu rõ về cơ thể con người. Hắn nhảy căng lên mà reo hò. Sau đó, không có sau đó vì ta đã kết thúc cuộc đời hắn. Ôi, người bạn hữu gần bó bao nhiêu năm lại có kết thúc như thế. Ta khóc rất nhiều, ta cũng cười lên đầy điên cuồng. Tóm lại là ta rất phấn khích. Từ hôm nay, ta biết cuộc đời của ta sẽ càng thêm phấn khích và phấn khích mà thôi.”

“Mùa đông năm 13.285, ta tình cờ...”

Trần Nghĩa chưa nói xong, Từ Phong đã gầm lên:

“Câm miệng! Ta không tin sư phụ là người như thế. Kẻ lấy oán trả ơn khôn khiếp, sư phụ đã chết rồi mà ngươi còn không để yên cho người sao? Ngươi đã hại chết người rồi mà còn chưa vừa ý sao? Tại sao ngươi lại còn làm ô uế thanh danh của người? Tại sao hả?”

“Ha ha... Sư đệ. Những điều ta nói là sự thật. Nếu không tin ngươi có thể quay lại, quyển nhật ký đen tối của lão già ấy ngươi cũng có thể xem mà.” – Trần Nghĩa ngả ngón đáp.

...

Hai người vẫn tiếp tục cuộc rượt đuổi. Một kẻ liên tục châm chọc, khiêu khích. Một kẻ im lặng bỏ chạy.

“Hừ. Nếu không phải bị thương vì đánh nhau với lão già, ta đã không phí nhiều nước bọt đến thế. Sư đệ, ngươi cũng chai lì đấy. Xem ra sư huynh ta phải đối biện pháp nhỉ?” – Trần Nghĩa dứ ngón tay chỉ vào.

“Tiểu sư đệ. Ấy da, người cứ chạy thế này, ta cũng đuổi theo thế này thì không ai chôn cất sư phụ cả. Lúc còn sống, sư phụ không có tí hạnh phúc, đến lúc chết cũng đành phơi thây nơi hoang dã làm thức ăn cho dã thú. Vừa nghĩ đã thấy thật bi ai.”

“Sư đệ. Người nữ lòng nào vô ơn như vậy? Người không thấy xót xa sao?”

Không có âm thanh đáp lại, Trần Nghĩa có chút bức bối.

“Xoẹt...”

Một âm thanh nhỏ vang lên. Trần Nghĩa cười phá lên:

“Sư đệ a sư đệ. Người quá trọng nghĩa rồi. Đừng trách sư huynh.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 4: Áo choàng đen tái hiện

Những lời nói của Trần Nghĩa như con dao sắc bén đâm thẳng vào trái tim của Từ Phong. Từ Phong hẳn không đủ khả năng để không thể thay đổi được cái chết của sư phụ, đó là do hắn không đủ mạnh. Giờ đây, khi sư phụ đã mất, nếu hắn còn không thể chôn cất sư phụ tử tế thì hắn có tư cách gì nói hai chữ “đại nghĩa”, hắn có tư cách gì nói hai chữ “báo thù”. Lúc này, hắn không phải giống như một con chó cùng đường bỏ chạy sao? Liệu hắn có khác gì sư huynh của mình khi quay mặt bỏ chạy, để lại ân sư phơi thây nơi hoang dã?

Nếu hắn làm vậy, cũng như sư huynh của hắn, thiên hạ này không có chỗ cho hắn dung thân. Vì vậy, dù chết, hắn cũng phải chết sau khi chôn cất sư phụ.

Hắn cần phải quay lại. Nhưng không phải quay lại đi chịu chết, đó là ngu xuẩn. Hắn phải tính toán đi đường vòng sao cho khi hắn quay về chỗ sư phụ, chôn cất xong sư phụ, sư huynh của hắn vẫn chưa đuổi kịp. Vậy có khả năng đó sao? Hắn lập tức bác bỏ, đó là không thể nào.

Vậy phải làm sao đây? Phải làm sao đây? Từ Phong tự hỏi. Cuối cùng, hắn kết luận: hắn mạo hiểm quay lại. Có thể hắn sẽ chết, nhưng hắn biết, sư huynh nhất định sẽ không ngăn cản hắn chôn cất sư phụ. Có thể hắn sẽ chết, nhưng đó là sau khi hắn hoàn thành tâm nguyện. Có thể hắn không thể hoàn thành lời hứa sẽ báo thù cho sư phụ, nếu vậy thì đành xem như là hắn không có khả năng, hắn chỉ có thể đoàn tụ cùng sư phụ ở dưới hoàng tuyền. Dù vậy, hắn vẫn tin rằng trời sẽ không tuyệt đường người.

...

“Hồn hên... Hồn hên...”

Cuối cùng Từ Phong đã quay lại, hắn vừa thở hồng hộc, vừa lấy tay lau mồ hôi trên mặt, vừa nhìn xung quanh.

Nhưng...

Sư phụ? Sư phụ đâu rồi? Mặc dù hắn lùng sục khắp các góc ngách, nhưng hắn vẫn chưa tìm thấy sư phụ.

Hắn bắt đầu không thể kiềm chế cơn giận. Hắn nổi giận gầm thét:

“Trần Nghĩa, người ra đây cho ta. Trần Nghĩa, người ra đây cho ta.”

Âm thanh vang khắp núi rừng. Sau đó nó được các vách núi vọng lại thành những âm đùng quăng:

“Trần Nghĩa, người ra đây cho ta. Trần... Nghĩa...”

“Trần Nghĩa, người ra đây cho...”

Chim chóc sợ hãi bay tán loạn, muôn thú cũng câm lặng.

Chỉ một lúc sau, Trần Nghĩa xuất hiện, hắn cười to:

“Sư đệ, người đã chôn cất cho lão già ấy xong rồi chứ?”

“Trần Nghĩa, tên khốn khiếp. Người giấu thân thể sư phụ ở đâu. Tên khốn nạn, sư phụ chết rồi sao người không để cho người được yên.”

Từ Phong nổi giận, hấn trở nên điên cuồng. Hấn điều động chút nội lực ít ỏi còn lại vào nắm đấm. Hấn liều chết xông tới, gằm lên như một con dã thú tuyệt vọng:

“Trần Nghĩa, ngươi đáng chết.”

“Hừ, sư đệ, ngươi lên con điên cái gì? Nếu muốn chết sớm, sư huynh thành toàn cho ngươi.”

Lợi dụng ưu thế về tốc độ, Trần Nghĩa lách sang trái né cú đấm của Từ Phong, đồng thời tung một cú đá vào ngực hấn. Từ Phong trúng đòn nghiêm trọng, từ trong trận chiến bay rớt ra ngoài hơn sáu thước.

Một buổi chạy trốn, vốn đã kiệt sức, bây giờ lại nhận thêm một đòn nghiêm trọng, Từ Phong hôn mê bất tỉnh. Đầu hấn ong ong, tai ù mắt hoa, hấn nằm tại đó cả buổi vẫn chưa đứng dậy.

“Hừ. Phế vật. Đã vậy thì đi chết đi.”

Trần Nghĩa bước từng bước tiến tới, gờ nắm đấm, nội lực tích tụ vờn quanh cú đấm. Hấn nhắm thẳng vào đầu Từ Phong.

Từ Phong vẫn hôn mê, hấn không hề biết gì.

Trong tích tắc khi nắm đấm còn cách hai đốt ngón tay nữa tới đầu Từ Phong thì biến cố nổi lên.

“Khắc khắc. Tứ Tinh chân nhân quá thất bại rồi. Hấn day ra một tên đồ đệ tốt đề rồi bị nó giết, tên tiểu đệ tử thì sắp bị nó diệt khẩu. Khắc.” – Âm thanh khàn đặc vang lên.

"Dùng."

Theo sau cái giọng khàn đặc, kẻ bí ẩn xuất một chưởng lấy tốc độ không tưởng đánh văng Trần Nghĩa.

Trần Nghĩa lồm cồm bò dậy, hấn neho mắt và chỉ... đứng đó nhìn. Phải nói, Trần Nghĩa hấn rất nhạy cảm, từng lỗ chân lông run rẩy báo động, cộng thêm cái cảm giác hưng phấn bộc phát trên cơ thể khiến hấn đề phòng. Bởi vì hấn biết, kẻ đang đứng trước mặt hấn đây cực kỳ nguy hiểm, nếu hấn xông tới, hấn sẽ chết rất thảm.

“Sao? Không phải ngươi rất hiểu chiến sao? Ý chí chiến đấu của ngươi đã đi đâu rồi?” – Tiếng khàn đặc vang lên như ché giễu.

Trần Nghĩa bình tĩnh đứng đó, hấn thờ ơ trước lời nói của kẻ đối diện.

Mãi một lúc sau, lần đầu hấn mở miệng nói chuyện với kẻ bên kia:

“Áo choàng đen? Ban ngày ban mặt lại mặc áo choàng đen. Ngươi là người thích mặc áo choàng hay là ngươi sợ ánh nắng, cũng có thể ngươi sợ ta nhận ra thân phận của ngươi? Cuối cùng thì ngươi là ai?”

“Ta là ai thì có quan trọng không?”

“Vậy ngươi đến đây làm gì? Nói cách khác, ngươi có mục đích gì?” – Trần Nghĩa mỉa mai.

“Ta? Ta chỉ muốn hấn sống thêm vài năm nữa.” – Kẻ mặc áo choàng đen vừa nói vừa chỉ chỉ Từ Phong.

“Vi sao?” – Trần Nghĩa nghiêng ngẫm.

“Vi sao? A a, vì ta thích thế.”

“Ngươi cho rằng ta là con nít? Chỉ một lời vớ vẩn như vậy ta sẽ đáp ứng sao?” – Trần Nghĩa bắt đầu vận nội lực.

“Khắc khắc. Ngươi sẽ đáp ứng. Bởi vì ta mạnh hơn ngươi.” – Kẻ bí ẩn bình thản đáp lại.

“Hừ. Ta cũng muốn thử.” – Trần Nghĩa hồi đáp.

Hấn lập tức động, tay phải hóa trảo, tay trái hóa chưởng. Nội lực phân hai luồng tiến về hai bàn tay.

“Đón lấy chiêu này của ta.” – Trần Nghĩa quát.

Ở tay phải, nội lực tự động xuất ra bao bọc năm đầu ngón tay, hình thành một bộ móng vuốt. Tay trái hấn lại là một hình ảnh khác, nó như một cái hắc động bất cứ lúc nào cũng có thể phun ra nuốt vào mọi thứ.

“Nhị Tỏa – Giết!”

Tay phải chộp thẳng vào đầu, tay trái xuất chưởng về hướng trái tim. Đây là chiêu thức Trần Nghĩa tự nghĩ ra, trừ lần đối chiến với sư phụ, đây là lần thứ hai nó xuất hiện trên thế giới này.

Kẻ bí ẩn vẫn bình chân như vại, hần thân nhiên nhận xét:

“Ồ, nội lực tự xuất. Chắc chắn, tuy chưa ổn định lắm, nhưng chỉ với tầm tuổi này mà có thành tựu như thế cũng là ghê gớm lắm rồi. Thế nhưng vẫn còn chưa đủ. Khắc khắc.”

Khi đòn tấn công của Trần Nghĩa còn cách hần nửa trượng, kẻ này phát động đánh trả. Không động thì vững như núi Thái Sơn, đã động thì như cuồng phong quét bay tất cả. Nhanh như chớp, tay phải của hần giương ra, nhẹ nhàng vẩy một chưởng về phía Trần Nghĩa. Một gợn sóng vô hình xuất hiện, dưới gợn sóng, ánh sáng như bị bẻ gãy. Nó lấy tốc độ cực nhanh va vào Trần Nghĩa.

“Đùng... Ầm...”

Trần Nghĩa bị đánh bay ra bên ngoài hơn mười thước xa. Cả thân mình của hần bị đánh lún xuống đất nửa thước.

Phải mất hơn chục cái hô hấp Trần Nghĩa mới gian nan dùng tay chống đỡ thân hình đứng dậy.

“Phốc... Phốc...”

Hần liên tục phun ra hai ngụm máu.

Ngực đau nhức, hai cánh tay của hần lại run lẩy bẩy. Hần bình tĩnh đưa tay phải lên xóa vết máu ở khoeo môi một cách khó khăn.

Trần Nghĩa đứng nhìn kẻ thần bí mặc áo choàng đen. Còn kẻ đó thì vẫn đứng đối diện với hần. Trần Nghĩa không biết khuôn mặt kẻ đó hiện giờ như thế nào? Thất vọng? Giấu cợt? Khinh thường? Hần tự giễu.

“Đúng là nhân ngoại hữu nhân.” – Cuối cùng hần thốt ra như vậy.

“Khắc khắc. Không cần quá khiêm tốn. Với thiên tư của ngươi, chỉ cần mười năm ngươi đã có thể đạt đến cảnh giới bây giờ của ta. Nhưng mà với điều kiện là ngươi vẫn còn sống tới lúc đó. Ngươi nói có phải không?”

“Ngươi rốt cuộc là ai?” – Trần Nghĩa nhìn chằm chằm không chớp mắt vào kẻ này.

“Ta đã lập mộ giúp sư phụ của ngươi. Hằng năm ngươi có thể đến thăm hần. Nói vậy thôi chứ ta biết ngươi sẽ không bao giờ quay lại. Khắc.”

Trần Nghĩa im lặng.

“Hôm nay ta tha mạng cho ngươi với hai điều kiện. Một, cả đời ngươi không được phá hủy phần mộ của sư phụ ngươi. Hai, trong vòng mười năm, ngươi không thể động vào Từ Phong.” – Âm thanh khàn khàn tràn đầy mê lực không cho chối từ.

“Ha ha... Ngươi cũng quá coi thường Trần Nghĩa ta rồi. Hừ, bất cứ khi nào ta cảm thấy có thể đánh bại được ngươi, ta sẽ quay lại. Và khi đã thật sự đánh bại ngươi, thì chẳng có cái điều kiện gì nữa. Ngươi nói thế liệu có vẹn toàn không?” – Trần Nghĩa lạnh nhạt nói.

“Tùy thời phụng bồi. Tuy nhiên cái giá cho những lần khiêu chiến thất bại không chỉ là những điều kiện đơn giản như hôm nay. Được rồi, đi đi. Không tiễn.”

Sau lời nói đó, kẻ mặc áo choàng đen một tay nắm lấy Từ Phong và phi thân biến mất.

Trần Nghĩa cẩn thận quan sát xung quanh. Sau đó hần quay người xuống núi.

“Thật mạnh. Đúng loại ta thích rồi đấy. Mặc kệ ngươi là ai, trước sau gì cũng chỉ là đá kê chân cho ta mà thôi.”

“Tiểu sư đệ. Ta thật lòng trông ngóng một kẻ kinh địch chứ không phải một tên phế vật không chịu nổi một chiêu như hôm nay.”

“Ha ha ha... Tương lai chắc chắn sẽ rất phấn khích. Ngươi nói có phải không lão tặc thiên?”

Ngửa đầu nhìn trời, Trần Nghĩa cười ha hả.

...

Thời gian thấm thoát trôi qua. Đã ba ngày từ lúc Từ Phong tỉnh lại. Sau khi nghe những lời quái gở từ một kẻ mặc áo choàng đen thì hần vẫn quỳ ở đây. Hần vẫn quỳ trước ngôi mộ của người ân sư.

Có đau đớn, có thống khổ, có hối hận, có chán nản, có bi quan, có sợ hãi... Không rõ hần đã trải qua bao nhiêu cảm xúc suốt ba ngày ba đêm này.

“Róc rách... Róc rách...”

Dù là ban ngày, bầu trời vẫn tối đen, và cơn mưa phùn vẫn chưa dứt. Chưa tới tháng mười, nhưng cơn mưa vẫn cứ kéo dài.

Không phải như vậy càng tốt sao? Trên mặt của hân lúc này, ai có thể phân biệt được đó là nước mắt hay nước mưa? Có thể hân đang khóc, cũng có thể không. Nhưng điều không thể gạt bỏ được đó là có rất nhiều giọt nước lăn trên gò má của hân.

...

Sáng hôm sau, sau ba ngày mưa rơi tầm tã, ánh nắng mặt trời dịu nhẹ chiếu rọi khắp nơi. Khi ánh sáng chiếu tới nơi những giọt nước còn đọng lại, lập tức nó bị phản quang, khiến cho mọi thứ xung quanh đó trở nên long lanh diệu kì.

Giữa khung cảnh ấy, từng cánh hoa phát phới, từng đàn bướm bay lượn, từng chú chim cất cao tiếng hót, từng loài dã thú lao ra khỏi hang đi kiếm ăn... càng tô điểm thêm một thứ sức sống cho vùng đất này. Vùng đất này cũng có linh hồn, hân nghĩ thế.

Nhẹ nhàng khấu tạ ba cái, hân đứng dậy, nhìn thật kĩ và cất bước rời đi nơi này. Một nơi chứa đầy hạnh phúc và cũng đọng đầy đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 5: Quyền thế

(1) Huyện nha hay huyện đường: là nơi làm việc của tri huyện. (từ cũ)

(2) Nha lệ: người hầu hạ quan huyện. (từ cũ) => Ở truyện này chỉ lính tráng nha môn.

(3) Nha lại: người làm công việc văn thư cửa quan. (từ cũ)

Nơi này là một thung lũng, bất quá so với hình thể những ngọn núi lớn xung quanh thì nó liền nhỏ đi một chút. Để cho người ta chấn động chính là vô số hồ điệp màu sắc sặc sỡ không ngừng bay múa trên không trung, càng có vô số chim chóc bay lượn đầy trời.

Ở phía tây bắc, sóng lớn dâng trào, gầm thét lên từ trên đỉnh ngọn núi trút xuống. Cho dù đứng ở mấy dặm cũng có thể thấy mỗi lần dòng nước trút xuống, vô số hơi nước không ngừng bay lên tạo ra những bạch quang lóe sáng, và đôi khi ánh sáng chiếu tới, vô số hơi nước lại trở nên lấp lánh với đầy màu sắc mỹ lệ. Tất cả khiến người xem cảm nhận được một loại vẻ đẹp kinh tâm động phách.

Nước xuôi theo thế núi chảy ngược mà xuống, ở phía dưới hình thành một cái hồ lớn thiên nhiên, mặt hồ trong suốt xanh thẳm, giống như tuyệt đại mỹ nữ đang tay ôm một mặt kính trong vắt.

Mặt hồ bình tĩnh, nước xanh thấy đáy, trên mặt hồ là hình chiếu của những đám mây trắng trên không cùng cây tùng bách bốn phía, đem hồ - sơn - thiên - ảnh hòa hợp thành một thể óng ánh.

Nơi đây gọi ra một huyền cảnh chân thật nhất.

Nhìn về những căn nhà và dòng người tấp nập nơi xa, Từ Phong lần theo con đường duy nhất trải dài những hàng cây, bước vào chốn đảo nguyên này.

“Mai sơn trang.”

Hân nhìn tám bảng bằng gỗ treo ở ngoài đầu trấn thì thảo.

“Hừm, cũng cần phải bổ sung được thảo tu luyện rồi. Vậy sống ở đây một thời gian hẳn là không sai.”

...

Vài ngày trước, thôn dân cạnh Mai sơn trang chào đón một vị thợ săn trẻ tuổi. Ban đầu họ ngạc nhiên trước thành quả săn bắn của cậu bé, không ai không tán phục hết lời. Còn bây giờ, họ trở thành khách quen của hân. Hôm nay cũng không ngoại lệ.

“Con hổ này ta đã muốn, ta ra giá năm mươi đồng tiền.” – Một vị trung niên đứng giữa đám đông mở lời.

Lập tức có một vị thương nhân ăn mặc sang trọng, bụng phê, mắt híp chế nhạo:

“Hồ thục, ngươi cũng quá keo kiệt rồi. Lúc nào cũng ra cái giá ấy thì ai mà bán chứ? Thôi thì ta trả ngươi một lượng bạc, ngươi lên núi săn một con hổ mang về xem.”

Đám đông ha ha cười. Người được gọi là Hồ thục có chút xấu hổ, hân đành tự biện hộ:

“A, biết thế nào được, hôm nay ta kẹt tiền, cả gia tài của ta chỉ có ngần đó thôi. Mà ta lại thích tắm da hổ còn nguyên vẹn như thế này.”

Nghe vậy, trong đám đông có người cười nói:

“Hồ thúc nói thật đấy, ngày nào hấn chẳng bỏ tiền mua son phấn cho mười hai vị tình nhân xinh đẹp. Tuổi thì đã ngũ tuần, lại mãi như vậy thì lấy đâu ra tiền chứ?”

Đám đông lại cất tiếng cười to. Nghe vậy, khuôn mặt vị trung niên bỗng có chút đỏ nhưng rất nhanh lại trở về bình thường, hấn xua tay:

“Thôi thôi, ta lại bỏ cuộc, đại gia ra giá đi, đừng để tiểu huynh đệ chờ thêm.”

Rất hiển nhiên, hấn không phải mới tham gia ra giá. Từ ngày đầu Từ Phong đến đây, lúc nào hấn cũng là người đầu tiên ra giá, và cái giá của hấn cũng chưa thay đổi. Đôi lúc Từ Phong tự hỏi có phải vị Hồ thúc này thật sự cần một tấm da hổ hay không.

Trong đám đông, vị thương nhân bụng phệ tiến tới xem xét con hổ. Một hồi sau, hấn khen:

“Chắc chắn, tay nghề của tiểu huynh đệ càng ngày càng cao thâm, nếu mang con hổ này đi lột da từ phần cổ thì chắc chắn sẽ được một tấm da hổ nguyên vẹn đấy. Thế này đi, ta ra giá một lượng hai mươi đồng tiền.”

“Tiền tiểu nhi, người cũng học theo Hồ thúc rồi, quá hắc đi. Ta ra giá hai lượng bạc.”

“Mẹ kiếp, Kiều Tam, người muốn gây sự phải không, ta ra giá hai lượng mười đồng tiền.”

“Hai lượng ba mươi đồng.”

“Hai lượng ba mươi hai đồng.”

“Hai lượng bốn mươi đồng.”

Đột nhiên một tiếng cười dài truyền lại:

“Ha ha... Hòa khí sinh tài, hòa khí sinh tài. Hai vị đừng nóng.”

Nghe giọng nói này, toàn bộ đám đông quay lại nhìn. Và khi thấy một đám người ăn mặc sang trọng đi tới, mà phía trước là một người đàn ông vạm vỡ với bộ râu quai nón, cộng thêm vết sẹo dài trên má phải thì họ tự động nhường ra một con đường cho nhóm người này.

“Tam đại đương gia Mai sơn trang sao lại tới nơi này?” – Một người nhỏ giọng hỏi đồng bạn bên cạnh.

“Có thể là vì tấm da hổ.” – Đồng bạn của hấn chưa tỉnh con mơ buộc miệng nói.

“Hừ, Mai sơn trang nếu cần da hổ thì họ tự đi săn rồi, cần gì phải tới đây.” – Tên kia thấp giọng.

“Người nói cũng đúng.” – Tên đồng bạn gật đầu.

“Người nhìn, đi sau hấn hình như là đại thiếu gia và nhị tiểu thư Mai sơn trang có phải không?” – Sau khi quan sát, tên kia lại hỏi.

“Ta làm sao biết được?” – Đồng bạn của hấn đáp.

“Người ăn cứt lợn lên à? Không thấy quần áo chúng đang mặc sao? Trên cổ áo có thêu đóa hoa mai màu tím đấy.”

“Người nói đúng.” – Tên đồng bạn gật đầu xác nhận.

Tên kia quay mặt đi, dùng tay bịt miệng, cố gắng nín cười.

Từ Phong cẩn thận nghe những lời đàm tiếu xung quanh. Vốn đang nhắm mắt đã tọa, hấn bỗng mở mắt, đứng dậy, bình tĩnh nói:

“Ta bán hàng theo phương thức công bằng cạnh tranh. Ai ra giá cao hơn thì người đó đạt được. Người tới nếu là khách nhân thì vui lòng trả giá, nếu đi ngang qua thì vui lòng rời đi, nếu chỉ xem náo nhiệt thì vui lòng yên lặng đứng xem.”

Mai Sơn hưng thú nhìn về Từ Phong vài lần. Sau đó chỉ nghe hấn nói:

“Ta là Mai Sơn, tam đại đương gia Mai sơn trang. Ta không đến mua hàng. Ta đến mời người gia nhập Mai sơn trang. Nếu người gia nhập Mai sơn trang, người không chỉ được đáp ứng nhu cầu sinh hoạt hằng ngày, chúng ta còn có thể tận lực cung cấp được thảo mà người cần dùng tu luyện.”

Đám đông im lặng đứng nhìn. Nhiều người âm thầm ghen ghét. Tại năm trăm dặm xung quanh, ai mà không muốn vào Mai sơn trang? Không chỉ được học võ, học chữ miễn phí, mỗi tháng còn được phát tiền. Nhưng mà điều quan trọng nhất đó là khi trở thành người của Mai sơn trang thì gần như có thể ngẩng cao đầu mà đi ngang.

Ánh mắt chột lóe, Từ Phong chậm chậm tiếp lời:

“Các người theo dõi ta?”

“Ha ha... Huynh đệ, một người bỗng nhiên xuất hiện tại địa bàn của người thì liệu người có để ý hay không? Nhất là khi người đó có một thân võ nghệ, hẳn càng có khả năng gây nên náo loạn?” – Mai Sơn đáp.

Từ Phong đối diện với ánh mắt của Mai Sơn, lạnh nhạt nói:

“Cảm ơn vì đã mời. Bất quá xin lỗi, ta không thể gia nhập Mai sơn trang. Các người yên tâm, ta chỉ dừng lại ở đây một đoạn thời gian.”

Sau đó hắn nhìn về đám đông, thần nhiên nói:

“Được rồi. Mọi người tiếp tục, ai trả giá cao hơn thì ta bán cho người đó.”

Đối với thái độ của Từ Phong, Mai Sơn chỉ mỉm cười:

“Tiểu huynh đệ, khi nào người suy nghĩ lại, người có thể đến Mai sơn trang gặp ta. Không làm phiền mọi người, mọi người tiếp tục.”

“Ta ra giá năm mươi đồng tiền.” – Hồ thúc nhảy ra trả giá.

“Mẹ kiếp. Hồ thúc, lúc này ta ra giá hai lượng bốn mươi đồng rồi. Giờ người lại nhảy ra làm gì thế?” – Tiền bụng phệ mắng.

“Ha ha... Xin lỗi, xin lỗi. Thói quen, thói quen mà thôi.” – Hồ thúc liên tục xua tay.

“Ta trả giá hai lượng năm...”

Kiều Tam đang trả giá thì bị cắt ngang bởi một giọng càn rỡ, hống hách vang lên từ đằng sau đám đông.

“Việc buôn bán ở nơi này chấm dứt. Toàn bộ dã thú nơi đây đã được sung vào công quỹ của huyện nha(1). Mọi người giải tán đi.”

Ở đằng đó, một đám nha lệ(2) đang tách đám đông tiến đến. Cầm đầu là một gã mặt rỗ hếch hàm lên trời, vênh vênh vào vào nhìn về Từ Phong.

“Người đâu, mang đi.” – Hắn phất tay.

...

Mai Sơn nhướng mày, đằng sau hắn, vị đại thiếu gia Mai sơn trang nhỏ giọng nói:

“Tam thúc, việc này là thế nào? Chúng ta có nên giúp hắn không?”

“Ta cũng không rõ ràng, tạm thời bình tĩnh xem diễn biến.”

“Vâng, tiểu Thiên linh giáo.”

...

Tám kẻ đứng sau tên mặt rỗ vội vàng tiến tới. Chúng đang định khiêng mấy con dã thú đi thì Từ Phong bước tới ngăn cản, hắn nhìn tên cầm đầu, lạnh lùng nói:

“Các người là nha lệ dưới trướng quan huyện lệnh? Dựa vào đâu mà muốn mang đi dã thú của ta?”

Người dân xung quanh khe khẽ thở dài, nhiều người ngán ngẩm lắc đầu. Với họ, cho dù đám nha lệ có ăn quyết không trả tiền hay cố ý phá hoại, hoặc tệ hơn là mang hết hàng hóa, thực phẩm... của họ đi, họ cũng chỉ có thể mặc chúng muốn làm gì thì làm. Họ hoàn toàn không dám phản kháng, bởi vì người càng phản kháng thì càng gặp phải phiền phức lớn hơn.

Khi bọn nha lệ tới, họ đã biết trước kết quả sẽ như thế này. Những việc tương tự nhiều như cơm bữa, chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Họ biết nhưng họ không dám nhắc nhở cho người trẻ tuổi, họ biết nhưng họ không thể can thiệp, họ chỉ có thể để mặc nó xảy ra. Tất cả bởi vì họ là những người dân thấp cổ bé họng, vốn dĩ thân mình đã khó bảo toàn, họ càng không muốn bị trả thù. Những kẻ có quyền lực trả thù thì chẳng ai có thể gánh vác, chẳng ai có thể trốn thoát, kết cục sẽ rất bi thảm.

Tên mặt rỗ cười rộ lên:

“Đúng. Chúng ta là nha lệ cái huyện này. Còn lý do?”

Hắn liếc mắt nhìn toàn bộ cũng người đang đứng ở đây, sau đó không coi ai ra gì gầm thét:

“Lý do con mẹ nhà người. Chúng ta là nha lệ, chúng ta có quyền. Những tên dân đen như các người thì phải phục tùng quan chức. Lời nói của quan chức

luôn đúng, không ai có thể chống đối. Người nghĩ người là cái thá gì? Thà cái rắm con mẹ nhà người. Thứ chó còn không lo cạp cứt mà dám bỏ lão với quan à?”

Mở một tròng mắt, tên mặt rỗ cảm thấy khoan khoái vô cùng.

Đúng vậy, hắn là nha lệ, mà lại còn là đội trưởng đội nha lệ ở cái huyện này. Cha hắn là nha lại(3) duy nhất ở đây, là một người quyền thế ngập trời, dưới một người trên vạn người. Vì thế, hắn được xem như là kẻ có quyền to thứ ba. Trừ lão già quan huyện sắp chết với cha hắn, hắn cần gì phải sợ ai.

Sinh ra ở một gia thế bậc nhất vùng này, được nuông chiều từ nhỏ cộng thêm cái quyền to thứ ba, công việc chính của hắn chính là hành hạ lũ dân đen mọi rợ tìm niềm vui, cùng với bóc lột tiền tài của bọn chúng để ăn chơi tiêu xài.

Giờ phút này, nhìn Từ Phong giống như một con bọ chó, hắn khịt mũi khinh thường.

“Hừ, sâu kiến mà thôi. Còn dám phản kháng, cứ chờ xem bố mày đem mày ra tiêu khiển như thế nào.” – Trong đầu hắn suy nghĩ như thế, và bộ não phẳng lì của hắn cũng đang chậm chạp suy tính trò chơi tiếp theo dành cho cái tên ngu ngốc trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 6: Luận (1)

(1) Nha môn: Cửa công đường xét xử thời phong kiến. (từ cũ)

(2) Thư điểm: Cửa hàng sách, tranh vẽ. (từ cũ)

(3) Khắc năm: Từ 14h20 đến 16h40. (từ cũ)

(4) Từu điểm: Cửa hàng bán thức ăn và rượu. (từ cũ)

Với cơ thể có phần cao lớn và cơ bắp, cộng với khuôn mặt già trước tuổi, cũng không khó hiểu khi mọi người ở Mai sơn trang đều lầm tưởng Từ Phong là một chàng trai trẻ. Từ Phong hắn cũng không giải thích. Để mọi người tiếp tục hiểu lầm không phải rất tốt sao? Với cái danh hiệu “thợ săn giò” thì đương nhiên là như vậy, hắn hầu như sẽ không gặp rắc rối.

Ngoại trừ cái rắc rối đang diễn ra đến từ chính triều đình.

Từ Phong không đủ khả năng để khiêu chiến triều đình. Hắn còn quá “nhỏ yếu”, nếu thật sự trêu chọc ra “phiền phức” lớn. Không chỉ đơn giản như vậy, dính tới cái mớ bòng bong này chẳng khác nào đụng phải tổ ong vô vàn, trừ khi trốn khỏi huyện này, nếu không hắn khó có thể sống yên ổn.

Trần Nghĩa quá mạnh, mạnh theo nhiều mặt lại là đằng khác. Nếu hắn muốn báo thù cho sư phụ, hắn không thể tiếp tục lãng phí một giây phút nào mà phải chăm chỉ hơn nữa. Hắn có thể nhẫn nhục, nhưng không thể bỏ thêm thời gian chạy sang huyện khác giao dịch được thảo. Đó chẳng khác gì tự đoạn đi con đường tương lai.

Nhưng mà nếu để bọn nha lệ mang đi dã thú hắn vừa mới săn thì hôm nay hắn lại không có tiền mua được thảo. Mà không có được thảo thì đồng nghĩa với việc việc tu luyện hôm nay sẽ phải tạm dừng. Có thể sẽ lãng phí cả một ngày.

Nên phản kháng hay là không? Từ Phong đang trong hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan, bởi vì dù hắn quyết định như thế nào, hắn đều đang lãng phí thời gian.

“Khốn kiếp. Đúng là hồ lạc đồng bằng bị chó cắn.” – Hắn âm thầm chửi mắng.

Lạnh lẽo nhìn tên mặt rỗ, hắn chưa chút nói:

“Các người muốn mang đi? Cứ tự nhiên.”

Nói xong hắn bỏ đi về hướng khu rừng phía bắc.

Hắn đã quyết định rồi, bây giờ hắn phải đi săn thú về bán lấy tiền mua được thảo. Thà chậm còn hơn là không có để rồi bỏ phí một ngày. Hắn quyết định rồi, sau này mỗi ngày hắn sẽ bỏ thêm một chút thời gian săn thêm dã thú, lấy đó mà “bồi bổ” cho bọn nha lệ kia.

Hắn còn chưa nhận ra một bàn tay vô hình đưa đẩy hắn trở nên giống như mọi người dân. Phải, hắn cũng sợ gặp phiền phức.

Trông thấy Từ Phong bỏ đi, tên mặt rỗ ngẩng ra, sau đó hấn cất tiếng cười to.

Mai Sơn thất vọng thờ dài bỏ đi. Mọi người cũng giải tán.

...

Sáng hôm nay, trời bắt đầu những cơn mưa nặng hạt. Bầu trời một màu đen kịt, không gian cũng trở nên u tối.

Từ Phong lưng còng một con gấu to, mỗi bàn tay xách theo một con lợn rừng từ tốn bước về vị trí bán hàng quen thuộc vốn đã có nhiều người chờ sẵn.

Hắn vừa thả con gấu với hai con lợn rừng xuống thì tên mặt rỗ lại tới.

“Chính xác hơn là tên đó đã chờ sẵn” - Từ Phong oán thăm.

Từ Phong ngẩng đầu nhìn tên mặt rỗ, có phần ngạc nhiên, hắn nói:

“Chẳng phải khi mờ sáng ta đã đưa các ngươi năm con thỏ với một con sói rồi sao? Sao bây giờ các ngươi lại đến đây?”

Tên mặt rỗ trả lời một cách tỉnh bơ:

“Số đó chỉ là “phỉ” bán hàng ngươi cần phải giao. Còn số ngươi vừa bỏ xuống là án phạt cho những kẻ không có chứng nhận bán hàng mà dám bán ở đây.”

Tiếp theo, tên mặt rỗ đầy kiêu ngạo phát tay ra lệnh cho bọn đàn em:

“Vào mang tất cả đi cho ta.”

Từ Phong có chút tức giận, nhưng rất nhanh, hắn lấy lại bình tĩnh. Mọi người cũng thất vọng bỏ đi để lại những tiếng thì thào nơi xa.

“Xem ra chàng trai trẻ không thoát khỏi rồi.”

“Chứ còn gì nữa, hắn sẽ bị tịch thu dài dài.”

“Ta thấy chúng ta không cần thiết phải đến đây nữa.”

“Hừ, chỉ có thể. Đến xem nào nhiệt thì được, chứ có mua được cái quái gì đâu.”

“Tội nghiệp chàng trai.”

“Ta thấy hắn nên bớt kiêu căng mà gia nhập Mai Sơn trang đi thôi. Sướng không làm cứ thích làm việc khổ.”

“Ừ, ngươi nói phải.”

...

Sau khi hỏi thăm đại thúc bán thịt heo trên phố về “chứng nhận bán hàng”, Từ Phong mang theo mười lượng bạc tiến đến nha môn(1).

Ở trước cửa nha môn, hắn gặp hai tên lính gác. Lấy mười đồng từ trong ngực ra nắm trong tay, hắn tiến tới “làm quen”.

“Hai vị đại ca, ta đến xin chứng nhận bán hàng, mong hai vị đại ca giúp đỡ. Đây là chút lòng thành.”

Vừa nói hắn vừa nhanh nhẹn nhét vào tay mỗi tên năm đồng tiền.

Tên lính bên trái nghiêm mặt nói:

“Đây là công quan, ngươi hiểu chứ? Được rồi, về viết đơn xin “chứng nhận bán hàng” và mang theo mười lượng bạc đến đây.”

“Vâng, vâng, tiểu đệ đã hiểu.” – Từ Phong cười nói.

“Đi đi, đi đi thôi.” – Tên lính bên phải không kiên nhẫn đuổi.

Đợi lúc Từ Phong đã đi xa, tên lính bên phải bĩu môi:

“Hừ, có năm đồng tiền cũng đòi tới cửa quan. Xem thường chúng ta sao. Hừ.”

“Cầm lấy đỡ đi. Có còn hơn không. Chỉ mong lần sau hắn tới hắn khôn hơn một tí.” – Tên bên trái hừ lạnh.

...

Đội mưa lao nhanh vào một thư điểm(2), Từ Phong mua giấy bút và viết ngay một lá đơn. Xong xuôi hắn lại chạy tới nha môn.

“Hai vị đại ca, đơn ta đã viết xong, còn đây là mười lượng bạc.” – Vừa nói Từ Phong vừa đưa một cái túi ra.

“Không vội. Để ta xem lá đơn đã.” – Tên bên trái lạnh nhạt đáp.

Một lát sau, hắn gất lên:

“Nhìn đây, chỗ này, chỗ này, chỗ này... chỗ này nữa. Mang tất cả về sửa đi. Sửa xong rồi mang tới đây.”

“Vâng. Tiểu đệ ghi nhớ.” – Tên lính chỉ ra chỗ sai lầm cho Từ Phong cảm kích không ngớt. Không chỉ vậy, Từ Phong còn cảm thấy triều đình có luật lệ rõ ràng, khuôn phép chuẩn mực, điều đó khiến thiện cảm của hắn về triều đình tăng lên. Hắn nhanh chóng quay về sửa chữa, trong lòng một mảnh vui mừng.

Khi Từ Phong đã khuất bóng, hai tên lính lại miệt thị.

“Đúng là óc chó khó dạy, keo kiệt hết sức.”

“Hừ, với loại đó cần gì nhiều lời. Cho hắn biết thế nào là một mối. Sau đó hắn còn không ỏi tiền cầu chúng ta sao?”

“Ha ha. Ngươi lại cứ áp dụng mỗi cái phương pháp cũ rích ấy à? Không có gì mới sao?”

“Ngươi thì biết cái gì, phương pháp này ta học được từ đại nhân.”

“Biết rồi, không cần phải khoe mãi như thế.”

“Hừ. Phương pháp của đại nhân là chân lý, chúng ta cần phải luôn luôn khắc ghi. Ta nhắc nhiều như vậy để ngươi không bao giờ quên mà thôi.”

...

Từ rạng sáng cho đến xế chiều, Từ Phong hắn không rõ đã bao nhiêu lần hắn chạy đi chạy lại sửa cái lá đơn này.

Ban đầu hắn còn cảm kích hai tên lính vì đã tận tình chỉ ra chỗ sai sót bởi hắn nghĩ rất ngây thơ rằng chỉ cần sửa những chỗ sai, lá đơn của hắn sẽ nhanh chóng được duyệt. Còn bây giờ, sự tức giận tột độ bao phủ con người hắn. Phải nói hắn thực sự tức điên. Không biết sai cái chỗ gì mà sai lầm thế? Lần nào hắn sửa đơn mang tới cũng có chỗ sai. Hắn cực kỳ oán hận. Hắn nghiến răng ken két chửi rủa trong lòng.

“Sai thì sao không sửa một lần, đi tới đi lui, đi lui đi tới, đi mãi còn chưa xong. Mẹ nhà nó chứ.” – Từ Phong lẩm bẩm.

Vác khuôn mặt đỏ bừng đầy giận dữ, Từ Phong lại mang “lá đơn đã sửa xong” tiến về nha môn.

Hắn cố gắng mỉm cười chào hỏi:

“Hai vị đại ca, ta đã sửa xong. Lần này chắc chắn không sai nữa đâu.”

“Đi đi, hết giờ làm việc rồi.” – Tên lính bên trái vừa ngáp vừa tiễn khách.

“Vị đại ca này, lúc này mới giữa khắc năm(3) thì làm sao mà hết giờ làm việc được? Theo luật Đại Hoàng Thiên triều thì hết khắc năm quan chức mới hết giờ làm mà.” – Từ Phong hỏi đầy khó chịu.

Tên lính bên phải chửi ầm lên:

“Mẹ nó. Luật bà gì ở đây. Mày là cái cóc khô gì? Mày có cái quyền mẹ gì ở đây mà lên tiếng? Tao nói cho mày biết: Ở đây bọn tao chính là luật, luật chính là bọn tao. Mày có ý kiến gì à?”

“Nhịn, phải nhịn.” – Từ Phong nhủ thầm.

Hắn cố gắng nặn ra một nụ cười vô hại đáng thương rồi nói:

“Hai vị đại ca, làm ơn làm phúc giúp giùm tiểu đệ. Dù sao cũng không tốn bao nhiêu thời gian. Làm ơn tích thêm tí đức cho con cháu đi mà.”

“Câm miệng và cút ngay cho tao. Ở đó còn lồi thoi là tao tống cổ mày vào ngục nghe chưa. Cút!” – Tên bên trái quát.

Từ Phong ỉu xiu quay về, trong lòng thì giận dữ tột đỉnh. Quá bi kịch rồi, tượng đất cũng có ba phần giận dữ, còn hắn thì nhịn không biết bao nhiêu lần. Hắn quyết định hôm nay đi làm một chén giải sầu.

Khi thân ảnh của hắn không còn xuất hiện trên con phố. Tên lính bên phải hỏi tên lính bên trái:

“Số nhọ vãi thật. Gặp phải thằng điên chạy tới chạy lui, hỏi lui hỏi tới, đã vậy nó còn ngu bẩm sinh nữa. Nhưng mà tao phục mày sát đất, mày không biết chữ mà mỗi lần nó mang đơn tới mày lại chỉ ra được chỗ sai. Khâm phục.”

“Khà khà, mày đã biết tài năng của tao chưa.” – Tên kia vênh mặt tự hào.

“Lần này thì tao tâm phục khẩu phục. Mày nói cho tao nghe, sao mày làm được chuyện đó thế?” – Tên bên phải nài nỉ.

“Mày nghĩ thế nào? Tao vốn có biết chữ đâu mà. Vì thế nên tao chỉ bừa đấy.”

“Phốc.” – Tên bên phải không nhịn được cười to, đồng thời giờ ngón tay cái lên khích lệ.

Tên bên trái càng tự đắc hồng hách:

“Ha ha. Thằng ngu kia đến bây giờ còn chẳng biết đâu. Sao trên thế gian lại có thằng ngu như thế nhỉ?”

“Mày ở đó mà tự đắc đi. Nó mà ngu mãi như vậy là mày còn bị làm phiền thêm nhiều lần nữa đấy.” – Tên bên phải trêu chọc.

“Hừ. Nếu nó không biết khôn mang thêm tiền “trà nước” cho chúng ta, mà còn dám mãi làm phiền, tao liền tổng cổ nó vào ngục.”

“Cao. Mày thật cao tay.” – Tên bên phải lại tán dương.

...

Từ Phong bực bội bước vào tửu điểm(4). Chọn một góc âm u, hẩn hét toáng lên:

“Tiểu nhị, cho một vò rượu to và mười cân thịt bò.”

Mọi người trong quán giật mình ngoái nhìn. Đặc biệt bên bàn có bốn vị lão niên đã qua lục tuần thì lại mắng.

“Vô học tiểu nhị.”

“Hừ, đồ không có văn hóa.”

“Thứ chả biết lịch sự.”

“Nó nghĩ đây là nhà của nó chắc.”

Từ Phong cũng quay lại nhìn, sau đó lạnh lùng trừng mắt. Thái độ của hẩn nhận ngay những lời cay nghiệt.

“Dân hoang dã miền núi.”

“Tiểu nhân thất học.”

“Dân đen ngu dốt.”

“Trai trẻ vô tri.”

Con giận như núi lửa tuôn trào. Từ Phong bật đứng người lên, hẩn chuẩn bị phát tiết.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 7: Luận (2)

(1) Suy đồi: Hư hồng, tội tệ.

Giận quá mất khôn, Từ Phong dùng tay đập mạnh lên bàn.

“Àm.”

“Mấy lão già chết tiệt, chỉ biết ăn nói linh tinh, cậy già lên mạnh hả, đồ cổ lỗ sĩ?” – Hẩn quát mắng.

Bỗng nhiên bị mắng, bốn vị lão nhân sững sờ, rồi trở nên giận dữ.

“Nó nói cái gì? A? Chúng ta cổ lỗ sĩ? Là chúng ta cổ lỗ sĩ hay là lớp trẻ chúng mày quên mất thuần phong mỹ tục của Thiên triều? A, có phải chúng ta đã già hay là lớp trẻ chúng mày đã đánh mất đi tính nhân văn của xã hội?”

“Hừ, lão tứ, người nhiều lời với loại người đó làm gì? Người còn không biết sao? Cái lớp trẻ bây giờ còn có bao nhiêu người nhớ? Chúng nó chỉ biết ăn chơi đú đờn, sống hưởng thụ qua ngày. Thử hỏi những tháng ngày khi xưa tươi đẹp biết bao nhiêu, còn bây giờ thì sao? Chúng nó đánh nhau, cướp giật, hiếp, giết để thể hiện, để thỏa mãn thú tính; chúng nó thì có biết cái gì là đạo đức đâu?”

“Người nhắc ta mới nhớ. Không rõ đầu óc chúng nó chứa cái gì ở trong đó? Hồn hào với ông bà, cha mẹ; nặng chửi sư phụ; thậm chí có đứa còn đuổi cha mẹ ra khỏi nhà, nhiều đứa khác thì rượt chém sư phụ.”

“Đầu chỉ vậy, chúng nó còn dốt đui hoang dã vô độ, chẳng biết xấu hổ là gì. Giữa ban ngày ban mặt thì hôn hít, sờ soạng; trong cửa điểm thì kiếm cái góc âm u mà thỏa mãn dục vọng. Chẳng còn cái thể thống gì.”

“Có gì lạ đâu khi thành Kim Hoa vừa thả trôi sông hơn một nghìn đứa con gái chưa chồng chưa hoang. Chuyện này cũng chỉ là chuyện bình thường mỗi năm mà thôi.”

“Hừ, nếu chỉ như thế thì ta cũng chẳng cần phải nổi giận. Chúng nó sai mà còn nguy hiểm. A, để ta nhớ xem. Chúng nó nói cái gì là đó là nhu cầu bình thường, cái gì là xã hội càng phát triển, lối sống cũng phải thay đổi theo cho phù hợp. Chưa kể lắm đứa mặt dày lớn lối nói rằng lối sống Thiên triều của chúng ta đã suy đồi(1), chúng ta phải dung nạp theo văn hóa của Thiên triều bên cạnh; đã vậy thì thôi, chúng nó còn dẫn chứng theo lời của Hoàng Vương Hoàng Quốc: “Chúng ta phải tiếp thu tính túy từ văn hóa nước khác”. Đáng chết làm sao.”

Từ Phong nhẹ nhàng ngồi xuống, cúi gục đầu chờ đợi thức ăn và rượu. Hắn rất xấu hổ vì hành động bông bột vừa rồi.

Bốn vị lão nhân vẫn còn đàm luận về lớp trẻ. Lúc này, một chú nhóc chạy vào, lớn tiếng rao bán:

“Tạp san mới nhất đây, tạp san mới nhất đây. Một vị thủ tịch Thần đạo gian dân với một thiếu phụ, sự việc vừa mới bị phơi bày, trưởng lão Thần điện vẫn chưa có câu trả lời thuyết phục. Ngoài ra, tại kinh đô, quân đội chúng ta vừa thua bốn – hai.”

“Cái gì?”

“Cái gì?”

“Cái gì?”

Liên tục những âm thanh kinh nghi bất định vang lên.

“Nhỏ, bán ta một tờ tạp san.”

“Qua đây một tờ.”

“Qua đây một tờ.”

“Đây một tờ.”

“Mẹ nó. Tao mua trước. Đừng tranh giành.”

Cả tứ điểm trở nên hỗn loạn. Mọi người tranh nhau mua tạp san. Từ Phong giật mình ngẩng mặt nhìn sang.

“Khách quan. Rượu và thức ăn của ngài đây ạ.” – Tiểu nhị đặt rượu và thịt bò xuống bàn, đồng thời mở miệng nói.

“Cảm ơn.” – Từ Phong mỉm cười.

“Không có gì. Nếu ngài có bất cứ nhu cầu nào nữa thì cứ gọi tiểu nhân.” – Tiểu nhị cúi chào.

Từ Phong gấp một miếng thịt bò cho vào trong miệng, chậm rãi thưởng thức. Sau đó, hắn rót rượu vào chén, tay phải khẽ chạm và hộp một ngụm.

“Thật là quá đáng.” – Bên bàn bên trái, một vị lão nhân vỗ bàn đứng dậy thét lên.

“Lão nhị bình tĩnh. Bình tĩnh đi nào.”

“Đại ca, huynh bảo đệ làm sao bình tĩnh nổi? Thần đạo, Thần đạo, a, thật nực cười. Đầu năm thì một vị Thần đạo bị bắt gập tay trong tay với một thiếu nữ. Còn giờ đây? Một vị thủ tịch tại một tòa Thần miếu lại gian dân với một vị thiếu phụ, đã vậy còn bị bắt tại trận, chứng cứ rõ ràng. Huynh nói, cả Thiên triều chúng ta phụng thờ Thần thánh, Thần đạo là nơi câu thông giữa chúng ta và các vị thần; ấy vậy mà Thần đạo đã mục ruỗng như thế này.”

“Đệ cho rằng nhị ca nói đúng. Có thể nào bình tĩnh được? Chứng cứ mười phần, thế mà mười ngày trôi qua mấy lão già trưởng lão ở Thần điện vẫn chưa

xét xử. Hừ, chắc lại bao che cho nhau, lại khiển trách với cảnh cáo, cùng lắm thì đuổi ra, rồi ba - năm năm sau khi mọi chuyện đã bị lãng quên lại kêu về. Hừ, đúng là thối nát, thật chẳng ra làm sao.”

“Nhị ca, tam ca, sự kiện quan trọng là quân đội của chúng ta mới đúng. Thật là nhục nhã. Mùa thu, chúng ta xuất ra ba đội thi đấu tại Đại Khổng Thiên triều thì hai thắng một bại. Nhận được tin, dân chúng hoan hô ca ngợi, ai cũng trông mong chiến thắng tiếp theo tại kinh đô chúng ta. Kết quả thì sao? Kết quả thế nào? Cừ ra sáu đội, tại kinh đô đất nước mà hai thắng bốn thua. Vô lý hết sức. Mất mặt, thật là mất mặt.”

“Lão tứ nói đúng. Các người nghĩ mà xem. Hàng thủ quân đội chúng ta như ăn phải thuốc chuột, yếu kém không thể tả. Ai mà tin được? Có mà tư thông với quân địch.”

“Đại ca nói phải. Kinh hoàng hàng thủ, vô lực hàng công. Xem lại diễn tả mà xem, quân đội chính quy tranh đấu với quân đội bạn mà cứ như dân nghiệp dư chưa bao giờ cầm kiếm. Ha ha, buồn cười cho bốn chữ “quân đội quốc gia”, bọn họ có nghĩ cho quốc thể không? Bộ mặt quốc gia cũng bị họ vứt đi rồi.”

“Đâu chỉ như thế, bọn tạp san còn nói cái gì là “Đừng bỏ rơi quân đội quốc gia”, “Thi đấu thì phải có thắng có thua”. Chẳng biết mấy lão soạn ra cái này có nghĩ trước khi viết không? Có lẽ là mấy lão ấy còn chẳng xem diễn biến trận đấu ấy chứ. Cứ phán như là thánh ấy.”

“Riêng đệ thì cảm thấy điều này mới mắc cười. Thi đấu thất bại thì quân đội quốc gia mở mồm xin lỗi, trong khi đó chẳng ai nhận trách nhiệm. Họ cho chúng ta là trẻ ranh mới mặc quần chắt? Đóng kịch thì phải đóng đạt một tí, quá kém rồi.”

“Ta chỉ thương cho mỗi lão chỉ huy. Suốt trận đấu cứ nhìn cái khuôn mặt thần thờ đầy ngạc nhiên và không hiểu của lão ấy là ta lại thấy đau lòng. Danh dự của một con người tận tâm lại bị vấy bẩn bởi những kẻ đáng chết.” – Vị đại ca thở dài đầy náo ruột.

“Đáng hận.” – Lão tứ gầm lên.

“Thôi bỏ đi lão tứ. Chúng ta có gào rách cổ thì cũng chẳng làm được gì. Đó như số phận đã được định sẵn. Quân đội có thua, thì tội nhân của quân đội sẽ vẫn nhón nhơ ngoài vòng pháp luật. Nếu có kẻ bị bắt thì chẳng qua chỉ là con tốt thí. Nói gì thì nói, người bình thường rất khó khăn tư thông với quân địch trước trận đấu, các đệ hiểu chứ? Giờ mà còn bàn luận nữa là đi quá xa, không ổn đâu.” – Vị đại ca khuyên nhủ.

“Thế huynh bảo đệ phải làm thế nào? Chẳng lẽ cứ mỗi ngày đọc được tin tức tệ hại trên những tạp san là chúng ta phải nuốt tức giận vào lồng ngực mãi như thế sao?” – Lão tứ vẫn chưa từ bỏ.

“Biết làm thế nào được, chúng ta chỉ là dân đen thấp cổ bé họng. Với những kẻ bề trên, chúng ta chẳng đáng giá một đồng, nếu họ muốn dìm chết chúng ta thì chỉ cần một lời nói mà thôi. Từ đệ, bỏ đi, tai vách mạch rừng.” – Vị đại ca tiếp tục khuyên bảo.

Tâm tình trầm trọng, bốn vị lão nhân buồn thiu ngồi đó. Có ai biết được, khi xưa họ cũng là những người có niềm tin và luôn cổ vũ cho quân đội quốc gia mỗi lần tranh đấu. Họ còn hơn cả những người dân hâm mộ trung thành nhất. Nhưng mà trời phụ lòng người hay là “số phận đã được sắp đặt”, bị kịch vẫn luôn tiếp diễn.

Từ khi họ còn nhỏ đến nay họ đã già, họ chưa bao giờ chứng kiến cái huy hoàng của quân đội. Mỗi khi quân đội thất bại, họ luôn cổ vũ, an ủi, luôn tìm mọi lý do quy chụp những thất bại đó là hiển nhiên, là bình thường; mỗi lần quân đội thất bại, họ tự khích lệ lòng mình, họ càng thêm vững tin.

Thời gian trôi đi, từ những đứa bé âm thầm cầu nguyện rồi những chàng trai trẻ đầy nhiệt huyết gào thét cổ vũ, và cho đến nay là những vị lão nhân lặng lẽ ngóng nhìn, trông mong; niềm tin của họ bị cái gọi là quân đội quốc gia mài mòn. Đã có nhiều người từ bỏ, đã có nhiều người quay lưng, nhưng họ vẫn một lòng trung trinh. Mãi cho đến hôm nay, trái tim yêu mến vỡ vụn, niềm tin cũng trôi theo con gió. Họ chợt nhận ra rằng mình đã già, họ cũng nhận ra rằng mình đã đặt niềm tin vào sai chỗ. Họ thật sự đã đặt niềm tin vào nơi không đáng tin.

Dần dần, hai mắt họ đỏ bừng, rồi họ gục xuống bàn ăn, lặng thinh cất tiếng khóc. Họ - những người hâm mộ, từ đây đã chết.

Tiếng xì xào bàn luận vẫn xôn xao trong tứ điểm. Đột nhiên quân binh xuất hiện.

Tên dẫn đầu mang theo vẻ dữ tợn hò hét:

“Bắt, bắt tất cả cho ta. Bắt hết lại, không được để tên nào trốn thoát.”

Toàn bộ tứ điểm im lặng trong chốc lát, rồi như ong vỡ tổ. Vốn đang bị thiêu đốt trong sự thất bại của quân đội quốc gia, họ giận dữ rống giận:

“Khốn kiếp, chúng ta làm gì nên tội mà bắt chúng ta?”

“Mẹ kiếp, bọn quân đội các người chẳng làm nên cái trò trống gì, chỉ biết bắt nạt dân đen.”

“Chó chết, sao quân đội các người không đi chết hết đi.”

“Biến đi lũ quân đội vô dụng.”

“Biến đi lũ bất tài vô năng.”

“Bắt, bắt con mẹ các người.”

Cũng có nhiều người lạnh giọng:

“Thua nước khác rồi trút giận lên chúng tôi sao? Các người định bắt chúng tôi vì tội gì?”

“Phải, chúng tôi làm gì có tội?”

“Nói, nói đi. Chúng tôi làm gì nên tội?”

Tên đội trưởng cười gằn hết to:

“Câm miệng lại lũ tôm tép. Tội sao? Các người dám đàm tiếu về quân đội quốc gia, các người dám bàn luận về Thần đạo, đó chính là tội.”

Sau đó hấn nhìn về những tên lính đứng sau, quát lên:

“Các người bị điếc à? Lên bắt tất cả cho ta.”

Có vài tên lính không cam lòng, cũng có vài tên lính đầy xót xa. Nhưng họ không dám làm trái, họ rút ra vũ khí, cầm chặt trong tay và bắt đầu công việc tội tề này. Rất nhanh tất cả mọi người ở tửu điểm, kể cả chương quầy và tiểu nhị đều bị bắt, Từ Phong cũng đành cam chịu tai bay vạ gió.

Dưới sự dẫn dắt của tên đội trưởng, quân lính áp giải tất cả về nha môn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 8: Huynh muội Mai gia

(1) Lâu: Lâu các. (từ cũ)

“Đi vào đi. Nhanh!”

Bọn lính đẩy tất cả phạm nhân vừa bắt vào cùng một buồng giam không người. Buồng giam ở đây đầy ẩm ướt và dơ bẩn, loáng thoáng có vài con gián bay lượn.

“Cạch.”

Bọn lính đã khóa lại cửa buồng giam. Tên đội trưởng từ ngoài bước vào, hấn “thân thiện” mỉm cười:

“Tất cả nghe đây. Bất cứ ai giao nộp năm mươi lượng bạc, hoặc nhờ người thân giao nộp thì sẽ được thả. Bạc thì cứ nộp cho hai tên cai ngục. Còn không thì các người biết rồi đấy. Ha ha, tội chống đối triều đình nhẹ thì chung thân, nặng thì chém đầu. Cứ suy nghĩ cho kĩ đi.”

Khi mọi người chưa kịp phản ứng, hấn đã dẫn quân lính rút lui.

“Ai mà mang số tiền lớn như thế theo bên người chứ? Đành phải chờ người thân đến thăm rồi nhắc nhở họ đóng tiền.” – Một người thở dài.

“Người nghĩ cũng thật đơn giản, người cho rằng chỉ đóng năm mươi lượng mà được thả sao? Mơ mộng quá rồi. Người thân của chúng ta muốn vào thăm phải đóng một lượng bạc cho hai tên lính đứng gác trước cửa nha môn, sau đó đóng thêm hai lượng hối lộ cho bọn cai ngục thì mới được vào gặp. Và khi đã chuẩn bị đủ năm mươi lượng, họ muốn mang vào đóng cho cai ngục thì vẫn phải trải qua như thế. Hừ, vậy nên ít nhất năm mươi sáu lượng đây, ta quá rành rồi.”

...

Tiếng bàn tán vẫn còn, nhưng Từ Phong chỉ chú ý vào cuộc nói chuyện của bốn vị lão nhân.

“A, ngay cả Thiên triều cũng mục ruỗng. Quan lại thì hạch sách dân chúng, vơ vét tiền tài. Trước kia chỉ có vài tên tham quan dám làm chuyện phi pháp trong bóng tối. Còn giờ đây, chúng có còn ngại ngần hay sợ hãi gì đâu. Thật không biết mấy vị quan khâm sai đang làm gì?” – Lão nhị than thở.

“Nhị ca, lương bổng của quan chức không đủ để mua thức ăn, nói gì đến các nhu cầu khác. Vậy nhưng quan chức thì sống sờ sờ ra đây, chẳng có ai chết cả, vậy thì huynh nghĩ sao? Quan thanh liêm ư? Quan thanh liêm chẳng sống đâu nhị ca à. Quan khâm sai cũng chẳng khác gì. Có chăng là chức

quan càng to, họ càng kiếm được nhiều tiền phi nghĩa, cuộc sống càng sung túc hơn mà thôi.” – Lão tam thở dài.

“Nhỏ giọng lại. Đừng bao giờ đàm luận về những chuyện như thế này lần nào nữa. Còn chưa rút kinh nghiệm ra à? Nhìn lại vụ việc năm trước ở Đại Không Thiên triều đi. Một tên biên tập một tập san chỉ vừa chê các ăn mặc của một vị quận chúa, thế là hôm sau người ta thấy đầu hắt treo ở trước cổng thành đấy.” – Người đại ca lại khuyên.

“Đại ca nói phải đấy nhị ca, tam ca. Cái gì gọi là luật tự do ngôn luận của Thiên triều, tất cả không đúng với những người dân đen như chúng ta. Chúng ta mà lỡ lời động vào những kẻ quyền quý, thì chúng ta chỉ có một kết cục là chết. Các huynh còn chưa nhận ra sao? Mang tiếng là những cơ quan truyền đạt, cung cấp thông tin, bình luận này nọ, nhưng chưa có cái tập san nào dám đưa tin về cái “riêng” của những vị Tam phẩm đại thần trở lên, cũng chẳng có cái tập san nào dám đưa tin về Hoàng gia, càng không có cái tập san nào đưa tin về con cái họ. Nói chẳng đâu xa, con rể thành chủ thành Kim Hoa vừa “vô ý” giết người mà có ai đưa tin đâu? Đến khi dân chúng thành Kim Hoa làm âm lên thì một vài tập san mới đưa tin theo kiểu mơ hồ rằng tên Lý Tục Tử nào đó đã bị bắt để thẩm vấn về tội giết người, mà những tập san ấy có dám viết ra rằng Lý Tục Tử là con rể của thành chủ thành Kim Hoa đâu? Sau đó thì sao? Sau đó chẳng có cái tin tức nào nữa.” – Lão tứ chỉ biết lắc đầu.

“Đừng bàn luận về điều gì nữa. Để đại ca nói câu kết đi. Thế hệ trẻ thì chỉ biết hưởng thụ, quan chức thì chỉ biết hành xác, bóc lột dân chúng, triều đình thì thối nát, Thần đạo cũng sa đọa; tất cả có lẽ là điềm báo của loạn thế.” – Ánh mắt đầy tang thương nhìn về bên ngoài buồng giam, ánh mắt như muốn nhìn xuyên qua hiện tại, người đại ca đã kết luận như vậy.

“Đại ca, loạn thế đang tới thật sao?” – Lão nhị hỏi trong vô lực.

“Chúng ta đều đã già. Nếu thật sự là như thế, ta chỉ hi vọng chúng ta được chết trước khi loạn thế đến. Ta thật sự không muốn chứng kiến cảnh sinh linh đồ thần, thầy chết đầy núi, máu chảy thành sông.” – Lão tam nói.

“Loạn thế sắp đến sao? Tương lai rồi sẽ về đâu?” – Lão tứ chán nản thở dài.

...

Ba ngày sau.

“Chào người. Ta là Mai Nhất Thiên, mọi người thường gọi ta là đại thiếu gia của Mai sơn trang.” – Một đứa bé khoảng mười bốn, mười lăm tuổi; ngũ quan tinh tế, ánh mắt đoan chính, vẻ mặt kiên nghị mỉm cười nói với Từ Phong.

“Từ Phong.” – Từ Phong đáp.

Mai Nhất Thiên nở nụ cười sáng lạn, hắt quay lại phía sau, kéo em gái mình lên trước mặt rồi tiếp tục giới thiệu:

“Đây là em gái ta. Muội ấy tên Mai Linh. Mai Linh có chút rụt rè và hay xấu hổ, người đừng chọc muội ấy hoảng sợ.”

Từ Phong chăm chú nhìn về phía Mai Linh. Mai Linh là một cô bé xinh đẹp với mái tóc dài đen mượt, đôi mắt to màu đen rất linh động và đôi má luôn có một chút ửng đỏ say lòng người. Nàng làm một vị nữ nhân trời sinh.

Dưới cái nhìn chăm chú của Từ Phong, Mai Linh có phần hoảng sợ. Nàng nhanh chóng trốn sau lưng anh mình, len lén nhòai đầu ra quan sát Từ Phong đầy lo sợ.

“Muội muội, yên tâm. Ta chỉ là tò mò nhìn muội mà thôi, không có ý gì đâu, không cần hoảng sợ.” – Từ Phong mỉm cười.

“Tò mò nhìn hay là chăm chú nhìn. Không có ý gì mà nhìn như thế? Có trời mới tin.” – Mai Nhất Thiên ngẫm nghĩ.

“Được rồi, hôm nay huynh muội hai người đến đây không phải chỉ để thăm ta thôi chứ? Ta có đáng giá như vậy sao?” – Từ Phong hỏi.

“Ha ha, đáng giá chứ. Nghe tin người bị bắt, chúng ta đến đây để đưa người ra.” – Mai Nhất Thiên tủm tỉm cười.

“Ta đã từ chối gia nhập Mai sơn trang, người rốt cuộc đang nghĩ gì mà bỏ tiền chỉ để đưa ta ra ngoài? Nếu người nghĩ rằng người hành động như vậy thì ta sẽ cảm kích rồi gia nhập Mai sơn trang thì người đã lỗ vốn rồi đấy.” – Từ Phong dựa vào những cây trụ gỗ thô to ở buồng giam, nhẹ nhàng nói với giọng bất cần.

“Ban đầu ta cũng có ý định như thế, nhưng sau đó thì không. Ta chỉ đơn giản muốn kết giao với người mà thôi.” – Mai Nhất Thiên nghiêm nghị nói.

“Kết giao với ta? Chắc chắn, đại công tử của Mai sơn trang lại đi kết giao với một tên thợ săn nghèo nàn, rách rưới và u muội. Có đáng không? Nếu việc này mà truyền ra, thật không biết danh vọng của người ở Mai sơn trang sẽ giảm thấp đến mức nào.” – Từ Phong lười biếng đáp.

“Xưa nay ta làm việc không hề câu nệ tiểu tiết. Ta thích làm gì thì ta làm cái đó. Ta thích kết giao với người thì ta cứ kết giao. Ai muốn nói gì thì nói, ta không quan tâm.”

“Thật sao? Ở Đại Hoàng Thiên triều người chắc chắn là một kẻ lập dị. Trong mắt cha người, ắt hẳn người là một đứa con khó bảo nhỉ?” – Từ Phong húng thủ mở lời trêu chọc.

“Điều này thì người nói đúng rồi.” – Mai Nhất Thiên cũng không ngần ngại gật đầu.

“Ha ha ha... Vậy được, ta cũng sẵn sàng kết giao với ngươi.” – Từ Phong cười to đáp.

“Vậy ắt hẳn ngươi cũng là một kẻ lập dị nhỉ?” – Mai Nhất Thiên phản pháo.

Từ Phong đang cười bỗng nhiên im bặt. Hắn nghiêm túc đánh giá Mai Nhất Thiên rồi lại cười to hơn.

“Ha ha ha... Được. Ta nghĩ chúng ta không chỉ có thể làm bạn, chúng ta còn có thể trở thành tri kỉ.”

“Tốt. Người tri kỉ này ta cũng nhận rồi. Hôm nay chúng ta không say không về.” – Mai Nhất Thiên cũng cười phá lên.

“Ngươi tuổi còn nhỏ như vậy còn học đòi uống rượu mà không sợ cha ngươi đánh đòn sao?” – Từ Phong chế giễu.

“Ha ha, ta nghĩ ngươi cũng không hơn ta bao nhiêu tuổi đâu.” – Mai Nhất Thiên đáp trả.

“Cái này thì ngươi đoán đúng. Được rồi, chúng ta đi.” – Từ Phong cười dài.

“Được, cùng đến Túy Ngư lâu(1).”

Sau đó, ba người cùng rời khỏi ngục giam.

...

Đây là một căn phòng xa hoa cực điểm với đầy đủ của các loài thú quý hiếm như Cửu Ngọc Sur, Kim Tử Hồ, Bách Lý Ngư, Vạn Thanh Điều... và rất nhiều các đồ gốm giá trị liên thành như Vạn Tê Lô, Ninh Huyền Ngọc Bội, Huyền Phong Giác... Thậm chí ngay cả gạch lát căn phòng cũng là loại đá Vạn Hà Sa quý hiếm.

Giữa căn phòng, một lò thuốc bốc khói nghi ngút. Hương linh được thoang thoảng khắp ngõ ngách. Với những người sành sỏi, không khó nhận ra đây là mùi hương của một gốc Dưỡng Thần thảo quý hiếm có tác dụng xoa dịu mệt mỏi, hỗ trợ luyện công. Linh được Dưỡng Thần thảo vạn kim khó cầu, có tiền chưa chắc đã mua được, nhưng ở nơi đây nó không được luyện thành đan dược mà lại chỉ được dùng để tô điểm thêm cho căn phòng, chỉ thế thôi cũng đủ để biết mức độ phung phí của chủ nhân nơi này.

Trong căn phòng lúc này chỉ có hai người. Người đang đứng cúi đầu ở phía sau nơm nớp sợ hãi nói:

“Bẩm đại nhân, mọi việc vẫn tiến triển theo kế hoạch ban đầu. Tuy có chút rắc rối làm chậm tiến độ, nhưng tiểu nhân sẽ nhanh chóng giải quyết.”

“Hừ, ta để ngươi làm việc cho ta là đã để mắt đến ngươi. Ngươi còn chậm chạp thì ta không ngần ngại tìm người khác.” – Người phía trước hừ lạnh.

“Vâng, vâng. Đại nhân yên tâm. Tiểu nhân sẽ đích thân xử lý những việc này. Tiểu nhân cam đoan kế hoạch sẽ diễn ra với tiến độ bình thường. Tiểu nhân đảm bảo kế hoạch sẽ hoàn thành đúng thời hạn.” – Kẻ đứng sau run rẩy đáp.

“Về bốn Thiên triều, ngươi cần thời gian bao lâu?”

“Đại nhân yên tâm. Tiểu nhân lấy đầu cam đoan ít nhất hai năm nữa bốn đại Thiên triều sẽ có nội loạn.”

“Thiên triều nào sẽ là khởi đầu?” – Giọng nói khàn đặc tiếp tục vang lên.

“Bẩm đại nhân, Đại Hoàng Thiên triều sẽ là nơi bắt đầu đầu tiên.” – Tên đứng sau vẫn cung kính trả lời.

“Đại Hoàng Thiên triều? Được rồi, lui đi.”

“Vâng, tiểu nhân cáo lui.”

Một cơn gió thổi qua làm áo choàng đen của kẻ duy nhất còn lại trong căn phòng phất phơ bay múa. Kẻ bí ẩn nhìn về phương nam, hắn chậm chậm nói:

“Trần Nghĩa, Từ Phong. Loạn thế sắp đến, ta đang chờ sự thể hiện của hai người các ngươi. Hi vọng các ngươi không làm ta thất vọng.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tương Tận Trung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 9: Nhân ngoại hữu nhân

(1) Cụng chén: như cụng ly, chạm cốc để chúc mừng.

(2) Choang: Âm thanh to và vang, thường dùng để chỉ tiếng chén, bát bị vỡ. Nghĩa khác: rực sáng, ví dụ như đèn sáng choang. Trong chương này “choang” là tiếng hai cái chén va chạm với nhau.

(3) Trưởng tử: Con trai cả.

(4) Quân thúc: đồng nghĩa với quân chế.

(5) Tướng tá: Sĩ quan cao cấp nói chung hoặc chỉ tướng mạo. Ở chương này lấy nghĩa thứ hai.

“Nào nào nào, lại đây thêm một chén nữa.”

“Ha ha, được, chúng ta cùng cụng chén(1).”

Trong Túy Ngư Lâu, hai tên nát rượu đang cùng chén chú chén anh. Mai Linh rút rè ngồi bên nhăm nháp những món ăn.

“Linh muội, đừng mãi gắp thức ăn như thế, qua đây làm một chén nào.” – Từ Phong gọi mời.

Nghe Từ Phong trêu chọc, Mai Linh bẽn lẽn bỏ đĩa xuống, nàng cúi gằm đầu xuống bàn giấu đi vẻ e thẹn.

“Ha ha, ta nói này huynh đệ. Người đang tiếp rượu với ta mà vẫn rảnh rang trêu chọc muội muội của ta à? Hay là người có ý định xấu với muội muội của ta. Mà cũng phải thôi, muội muội của ta xinh đẹp thế cơ mà.” – Mai Nhất Thiên lèm bèm.

“Nác. Huynh đệ, lo mà uống xong chén rượu của người đi kia.” – Từ Phong nắc lên một tiếng rồi đáp trả.

“Ha ha, Phong huynh quá lời rồi, có vài chục chén thì làm sao mà đã được. Tiểu nhị, tiểu nhị đâu?” – Mai Nhất Thiên gào to.

Một người hầu đứng sẵn bên ngoài phòng, vừa nghe tiếng gọi, hần khoan thai mở cửa phòng rồi bước vào, và cung kính hỏi:

“Xin hỏi ba vị khách nhân có yêu cầu gì ạ?”

“Đến. Nhanh chóng mang thêm hai mươi vò rượu to lên đây. Không, bốn mươi vò. Lấy loại Túy Ngư Tửu hai mươi năm ấy.”

“Vâng. Tiểu nhân đã rõ. Tiểu nhân xin phép cáo lui chuẩn bị.”

“Được rồi, đi đi. Nhanh nhanh cái chân lên, đừng để chúng ta chờ lâu.”

“Vâng vâng, đại gia yên tâm.”

Tên tiểu nhị vội vàng quay người li khai khỏi phòng.

Từ Phong âm thầm cảm khái. Đúng là nhà có tiền có khác, chỉ có cần bỏ ra đủ tiền thì họ có hành xử như thế nào, người khác vẫn ngoan ngoãn làm theo, biết đâu còn có kẻ sẵn sàng nhào tới ôm bắp đùi họ rồi khóc lóc van xin được làm việc cho họ. Chỉ một thời gian ngắn phiếu bạt mà hần đã thấy được sức mạnh của quyền lực cũng như quyền uy của tiền bạc.

Thờ dài trong lòng, hần lại nhớ tới câu nói của một lữ khách: “Trên thế giới này, có tiền có quyền là có tất cả”, hần cũng nhớ lại câu nói của tên ăn mày đầu trần suốt ngày hay xin: “Tiền không mua được hạnh phúc thì đó là tiền của người khác”. Tiếp đó hần tiếp tục ngẫm nghĩ: “Chẳng lẽ trên thế gian này chỉ cần có tiền và có quyền là đủ?”. Ôm cái tâm tư ấy, hần buồn bực nốc rượu. Rồi tiếp tục rót đầy chén, rồi lại nốc hết.

“Phong huynh, người nghĩ gì mà nốc rượu liên hồi thế? Tính uống say rồi nằm dài chắc? Rượu là để thưởng thức, để kết giao, để giải sầu; chứ rượu không phải là thần dược giúp con người đi vào giấc ngủ.” – Mai Nhất Thiên không vui lên tiếng.

“Được rồi Thiên huynh, ta nghĩ người không nên uống thêm. Mới uống có tí đã lảm nhảm rồi.” – Từ Phong cười cợt.

“Người nói cái gì? Người sao hiểu được. Cái này gọi là rượu uống vào rồi thì lời nói thật bay ra.” – Mai Nhất Thiên không phục.

“Phải không? Ta lại thấy người bắt đầu nói nhiều, nói dai. Đã thế lời nói cứ loạn xạ cả lên, ta phải mất một lúc lâu mới có thể hiểu người đã nói cái gì.” – Từ Phong chỉ về.

“Hừ, lần này thì Phong huynh nói sai rồi. Không phải lời nói của ta loạn xạ, hay rối tinh rối mù gì đâu. Rõ ràng là huynh đã say rồi. Đúng thế, huynh đã say nên suy nghĩ trở nên chậm chạp, cũng có thể huynh nghe không rõ, mà cái lý do hợp lý nhất đó là huynh đã say, đã say thật rồi. Phải, chính xác là thế, huynh say rồi.” – Mai Nhất Thiên vẫn không phục.

“Được rồi Thiên huynh, người không cần nói nữa, ta đã hiểu. Tới, làm thêm chén nữa.” – Từ Phong quyết định kết thúc những lời vô nghĩa.

“Tốt. Nếu huynh đã mời thì ta tiếp tới cùng. Đến đến, chúng ta cùng cụng chén.” – Mai Nhất Thiên giờ lên chén rượu tỏ ý mời.

“Rồi, đến đây.”

“Choang(2).” – Tiếng cụng chén vang lên.

Uống xong, Mai Nhất Thiên bắt đầu nói không dứt:

“Ta nói này Phong huynh, huynh biết không? Lý tưởng của ta là trở thành một con người vĩ đại, vang danh thiên hạ càng tốt. Ta muốn rong ruổi khắp nơi, mà đi theo ta là hai, ba chục mỹ nhân. Chắc chắn, vừa nghĩ đã thấy sướng.”

“Ta nói này Phong huynh, lý tưởng của ta vĩ đại là thế, ấy mà cha ta, suốt ngày ông ta lải nhải về việc ta là trưởng tử(3), lão già ấy bắt ta phải sống và phấn đấu vì Mai gia. Không chỉ thế, cuộc sống của ta cũng bị quản thúc(4), ta chẳng bao giờ được làm theo ý thích. Không chỉ bị ép cưới người mà ta không quen biết, chắc là con ranh ấy cũng xấu như quý. Tại sao ta nói thế à? Vậy mà huynh cũng không biết, gái xấu thì gia đình nó mới cố gắng tống cổ nó ra khỏi nhà càng sớm càng tốt. Cơ mà quay lại vấn đề đi, nói thật chứ, có lẽ là cả đi vệ sinh ta cũng bị theo dõi.”

“Ta nói này Phong huynh, cuộc sống của ta quá thảm hại rồi. Ta chẳng làm được gì theo ý mình. Ta hoàn toàn chỉ có thể suy nghĩ và hành động theo sai khiến của người khác. Ha ha... Đau lòng quá đi.”

“Phong huynh, người biết không? Nhiều lúc ta muốn được như một người bình thường, tuy sống cơ cực một chút, nhưng tự do tự tại, muốn làm gì thì làm. Nhìn người ta lại thấy tủi thân. Hic hic...”

“Ta nói này Phong huynh, ta thật sự chán ghét bản thân mình. Ta chỉ muốn một lần được giương cánh bay xa.”

“Huynh biết không, ta muốn quan sát thế giới rộng lớn bên ngoài, ta muốn được trải qua sinh tử, ta muốn rèn luyện bản thân, ta muốn được kết giao thêm nhiều bằng hữu. Mà điều quan trọng nhất, đó là ta muốn vang danh thiên hạ. Huynh có biết vì sao ta có ước muốn như thế không? Sao? Không biết hả? Đơn giản vì khi ta nổi tiếng, vô số mỹ nhân sẽ chạy theo ta. Sống cuộc sống có vô số mỹ nhân làm bạn mới là sống chứ. Cái gì cuộc sống là nhiều tiền bạc, cái gì cuộc sống cần nhiều quyền lực, cái gì cuộc sống chỉ cần vừa đủ, cái gì cuộc sống chỉ cần an bình, hạnh phúc, tất cả chỉ là chó má.”

“Ta nói này Phong huynh...”

“Ta nói này Phong huynh...”

...

Mai Linh ngồi ở bên cạnh cúi đầu xấu hổ thay Mai Nhất Thiên. Ca ca của nàng là như vậy, hề có tí rượu vào là lại nói nhiều, mà lại còn là lảm nhảm vớ vẩn một mình nữa chứ.

“Ta nói này Phong huynh, quen biết nhau cũng lâu rồi mà ta vẫn chưa biết huynh là người ở đâu. Cũng thật xấu hổ. Ta nói này Phong huynh, huynh là người ở đâu?”

“Ta chỉ là kẻ sĩ phiêu bạt giang hồ mà thôi.” – Từ Phong đáp.

“Thế à. Nghe giống như mong muốn của ta. Mỗi tội huynh chỉ lang thang một mình, sống nay đói mai no, lại không có vài chục mỹ nhân bên cạnh. Nếu không chắc ta liền bái huynh là sư phụ mất. Này Phong huynh, vì sao huynh kém thế? Tương tá(5) huynh cũng được mà sao lại bơ vơ thế này? Không biết tán gái à? Có cần ta truyền cho vài chiêu không?”

“Khục... Nào nào, cụng chén, cụng chén.” – Từ Phong ngay lập tức cắt đứt mạch “nói nhiều” của Mai Nhất Thiên.

Vừa uống xong, Mai Nhất Thiên lại nói:

“Ta nói này Phong huynh, quen biết đã lâu mà ta vẫn chưa biết lý tưởng của huynh. Lý tưởng của huynh là gì vậy?”

Thái độ của Mai Nhất Thiên làm Từ Phong không ngừng cười khỏ. Thế nhưng lần này, Từ Phong nghiêm túc trả lời.

“Ta muốn giết một số người. Sau đó trở thành một danh tướng.”

“À, thế ra huynh định đi trả thù đầu tiên. Sau đó hoàn thành ước mơ của mình đó nhì. Kẻ thù của huynh là những người như thế nào?” – Nổi sâu ánh mắt chớp động rồi lập tức biến mất, Mai Nhất Thiên lại hỏi.

“Kẻ thù của ta rất mạnh, cực mạnh. Được rồi, cụng chén.” – Bị gọi lại, Từ Phong chìm vào nỗi đau. Hắn không hề nhận ra sự khác thường của Mai Nhất Thiên.

“Cụng chén nào.” – Mai Nhất Thiên lại gào to.

Qua hơn chục chén rượu, Mai Nhất Thiên đang gục đầu với vẻ gào hoạt thì bỗng ngẩng mặt lên trở lại “bệnh cũ” hỏi:

“Ta nói này Phong huynh, người thấy muội muội của ta thế nào?”

Bảy năm qua, Từ Phong mỗi ngày thường uống rượu với sư phụ và sư huynh nên tửu lượng của hắn cũng không đến nỗi nào. Tuy nhiên hôm nay chính hắn cũng không rõ mình đã uống bao nhiêu. Vốn đang nồng nhiệt cụng chén, có tí mông lung, lại bị hỏi bất ngờ, hắn mơ mơ màng màng đáp:

“Linh muội? Linh muội rất xinh đẹp, không, cực kỳ xinh đẹp. Muội ấy còn nhỏ mà đã như vậy, lớn lên ắt hẳn là một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành.”

“Thế nào, Phong huynh có động tâm không?” – Mai Nhất Thiên truy hỏi.

“Động tâm? Nhìn muội ấy người đàn ông nào không động tâm? Ta cũng có chút thích muội ấy.”

Mai Linh nghe vậy, khuôn mặt nàng phút chốc đỏ bừng, đôi má nóng lên như phát sốt. Vốn đang ngồi nhìn ca ca, nàng lập tức dùng tay ôm mặt rồi lại cúi gục đầu xuống.

“Ca ca đáng ghét. Ta vẫn còn ở đây mà có thể nào nói như vậy. Đợi huynh ấy về nhà xem ta hành hạ thế nào.” – Mai Linh ngẫm nghĩ.

Mai Nhất Thiên bỗng nhiên cười to:

“Ha ha ha... Phong huynh, ta thấy huynh và muội muội của ta rất xứng đôi đấy. Trai tài gái sắc, chắc chắn. Thế này đi, ta sẵn sàng đứng ra làm mai cho hai người. Ta càng sẵn sàng giúp hai người hẹn hò lên lút. Phong huynh, huynh thấy nên cảm ơn ta như thế nào?”

“Cái gì? Cái gì mai mối? Cái gì hẹn hò lên lút?” – Từ Phong vẫn hỏi trong mơ hồ.

“Khà khà, thì huynh và Linh muội ấy. Ta mai mối, ta giúp hai người hẹn hò lên lút. Ha ha, thế nào? Huynh định cảm ơn ta thế nào?”

“Cái gì? Ta và Linh muội?” – Từ Phong chợt tỉnh con say, hắn bỗng đứng đờ đẫn thẳng người lên rồi quát lớn.

“Ta nói này Phong huynh, huynh không muốn? Không phải huynh vừa bảo huynh thích Linh muội sao?” – Mai Nhất Thiên phút chốc thay hình đổi dạng thành “bệnh cũ”.

“Không, không. Thiên huynh hiểu nhầm. Ý ta cái thích ấy chỉ là cảm giác bình thường, giống như huynh thấy một đóa hoa hồng đẹp, huynh sẽ có cảm giác “thích” nó. Và lại ta và Linh muội vẫn còn nhỏ, đừng nói những loại chuyện này.” – Từ Phong không ngừng lắc đầu.

“Phong huynh, huynh có biết huynh nói vậy muội muội ta sẽ rất buồn không? Như vậy không tốt đâu, vẫn là để ta làm mai đi thôi.” – Mai Nhất Thiên vẫn không chịu buông tha.

Đột nhiên, Mai Linh đứng bật dậy, nàng hét lên:

“Ca ca, muội ghét huynh.”

Sau đó Mai Linh chạy thẳng ra khỏi căn phòng.

Cả hai tên nết rượu ngơ ngác một hồi lâu.

Một lúc sau, Từ Phong nhỏ giọng:

“Con gái thật khó hiểu. Mà Thiên huynh, huynh nên đuổi theo Linh muội đi.”

Mai Nhất Thiên nghiêm túc nói ra:

“Cái này thì huynh nói đúng. Con gái là chúa khó hiểu. Nếu Phong huynh quan tâm tới Linh muội thì nhanh đuổi theo đi nha.”

“Hừ, ta chỉ lo lắng Linh muội gặp kẻ xấu mà thôi.” – Từ Phong hừ lạnh.

“Được rồi, yên tâm, chúng ta luôn có người bảo vệ đi theo. Thôi nào, uống, chúng ta tiếp tục uống. Không say không về.”

“Tốt. Không say không về. Cụng chén!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 10: Tri kỉ

(1) Kê: khe hở, khe hẹp giữa hai vật.

(2) Xum xuê hay sum suê: cảnh lá dày và tươi tốt.

“Bịch... Bịch... Bịch...”

Một con hổ, một con gấu và một con lợn rừng bị Từ Phong đặt xuống đất. Hắn mỉm cười nhìn mọi người đang đứng chờ ở xung quanh.

“Như lệ cũ, ai trả giá cao hơn thì được. Bắt đầu từ con hổ này.” – Từ Phong nói.

Sau cái hôm uống say ở Túy Ngư Lâu, Từ Phong tỉnh dậy thì đã thấy cái chứng nhận này được đặt ở bên cạnh hắn cùng với một lá thư. Phải nói Mai Nhất Thiên là một người chu đáo, hắn không chỉ “giúp” Từ Phong thoát khỏi tội chống đối triều đình, hắn còn chuẩn bị sẵn “chứng nhận bán hàng” cho Từ Phong. Có một người bằng hữu, một người tri kỉ như Mai Nhất Thiên, Từ Phong cũng không biết phải nói thế nào. Là định mệnh? Hay chỉ là hắn trèo cao? Từ Phong cũng từng suy nghĩ rất nhiều, nhưng cuối cùng, hắn để mọi thứ đi theo tự nhiên.

“Cuộc sống mà, đừng quá cưỡng cầu.” – Hắn đã kết luận như vậy.

“Tiểu huynh đệ cuối cùng cũng thoát khỏi ngục rồi. Ha ha, giờ này lại bán hàng ở đây mà không thấy tên đội trưởng đội quan lệ dẫn người đến tịch thu hàng, thế thì chắc là tiểu huynh đệ cũng lấy được cái giấy chứng nhận bán hàng có phải không? Khả khả, để lão Hồ ta khai giá đi thôi, đừng ai tranh. Ta ra giá năm mươi đồng tiền.” – Hồ thúc cười gian ra giá.

“Khả khả, tiểu huynh đệ tránh được một kiếp thì phải đi chúc mừng chứ. Mà thôi, chúng ta không làm khó huynh đệ, giá hàng hôm nay giảm sáu thành, như thế nào?” – Trong đám đông, giọng nói của Tiền bụng phệ vang lên.

Hồ thúc với Tiền bụng phệ vừa lên tiếng, Kiều Tam cũng góp vui:

“Hừ, hai tên cái nguoi thật chẳng ra làm sao. Ta nói Hồ thúc, nguoi phải thay đổi cái thói quen “kẹt tiền” năm mươi đồng đi. Còn Tiền mập thì bớt hắc đi. Các nguoi nên học hỏi Kiều Tam ta đây này. Con hổ hôm nay ta ra giá ba lượng.”

Mọi người xung quanh đầy ngạc nhiên nhìn về phía Kiều Tam. Giá ba lượng hoàn toàn vượt qua giá bình thường của một tấm da hổ. Chân chính mà nói, mua một tấm da hổ với ba lượng, Kiều Tam hẳn buôn bán lỗ vốn.

“Tên này lúc nào trở nên tốt như vậy?” – Tiền bụng phệ lẩm bầm.

Thấy mọi người nhìn về phía mình, Kiều Tam càng đắc ý hưởng thụ, rồi nhìn về Từ Phong, hắn tiếp tục nói:

“Thế nào tiểu huynh đệ, hai tên kia sao mà so với ta được chứ? Nhân phẩm của ta ăn đứt hai tên kia. Bọn chúng chỉ có một bụng hắc mà thôi. Nguoi giao dịch với ta mới là lựa chọn tốt nhất.”

“Mẹ kiếp. Kiều Tam, hôm nay nguoi ăn trúng bã chó à? Hay là hôm nay nguoi nhặt được tiền?” – Tiền bụng phệ cười mỉa.

“Có ai trả giá cao hơn ba lượng không? Nếu không ta đành bán cho Kiều lão.” – Từ Phong mỉm cười nói.

“Tiểu huynh đệ, nguoi bán cho hắn đi, không ai trả giá cao hơn đâu.” – Tiền bụng phệ lắc đầu cười nói.

“Được rồi, vậy Kiều lão, lấy tiền ra trước đi.” – Từ Phong quay sang nói chuyện với Kiều Tam.

“Được rồi tiểu huynh đệ. Đây, một lượng năm mươi đồng, không thiếu đồng nào đâu. Không cần đếm, cũng không cần cảm ơn ta.” – Kiều Tam giao ra túi tiền và nói.

Mọi người sững sờ, Từ Phong cũng kinh ngạc không hiểu. Hắn mở miệng sửa sai:

“Kiều lão, là ba lượng, không phải một lượng năm mươi đồng.”

“Há? Tiểu huynh đệ, ta nói con hổ này giá ba lượng lúc nào? Ta nói một lượng năm mươi đồng mà?” – Kiều Tam hỏi.

“Này, này. Kiều lão Tam, vừa rồi trước mặt mọi người nguoi ra giá ba lượng, giờ này nguoi lại lật lọng à?” – Hồ thúc tức giận chỉ vào Kiều Tam.

“Kiều lão hắc, trước mặt mọi người nguoi dám đổi trắng thay đen?” – Tiền bụng phệ không chịu thua kém chửi ầm lên.

Kiều Tam thân nhiên như không, hắn ha ha mỉm cười nói:

“Ta nghĩ mọi người hiểu nhầm rồi.”

Đang định nói tiếp, nhưng nhìn thấy vẻ mặt không lành của mọi người, hắn đành đổi giọng:

“Ta nghĩ là ta nói thiếu rồi. Ý ta là ta trả ba lượng, nhưng mà vì ăn mừng cho tiểu huynh đệ, tiểu huynh đệ giảm giá năm thành cho ta.”

Gây xanh trên trán Từ Phong này nhẹ, khuôn mặt mọi người cũng co giật một hồi. Quá hắc rồi, chân chính bụng hắc là cái tên Kiều Tam này đây.

...

Thiếu niên cô độc dần hòa nhập vào cuộc sống yên bình nơi đảo nguyên này. Sáng sớm săn thú, sau đó mang về bán lấy tiền mua dược thảo, chiều và tối hẩn không ngừng luyện võ.

Đôi lúc, Mai Nhất Thiên và Mai Linh đến thăm hẩn, cả ba lại cùng quây quần trò chuyện, cả ba lại cùng dạo bước rong chơi.

Thiếu niên cô độc cũng dần mở lòng, hẩn tận hưởng cuộc sống tươi đẹp đầy mỹ vị bên hai người bằng hữu. Hẩn đã không còn cô độc.

...

Nửa năm trôi qua.

Chiều hôm nay vẫn như mọi ngày, Từ Phong tiến đến khu rừng phía tây luyện võ. Chăm trường kiếm nơi tay, hẩn làm nóng người bằng việc nhẹ nhàng vung lên những đường kiếm cơ bản nhất.

Bỗng nhiên hẩn phát hiện một vài âm thanh không hài hòa vang lên ở sau lưng. Nhanh chóng thu thế, hẩn phi thân lên một cành cây cao rồi cẩn thận che giấu thân mình sau những phiến lá rậm rạp.

Ánh trời chiều xuyên qua những kẽ lá(1), mang thêm chút tia sáng cho khu rừng mờ ảo đầy sương mù này.

“Soạt... Soạt...” – Tiếng bước chân mỗi lúc một gần.

“Học... Học... Học...”

Vẫn bộ quần áo lam nhạt được dệt bằng tơ tằm thượng hạng, vẫn là một đóa hoa mai màu tím được thêu trên cổ áo. Nhưng lúc này, bộ quần áo đầy vết rách, máu tươi cũng loang lổ khắp nơi. Mai Nhất Thiên nặng nề cất bước bỏ chạy, đồng thời hẩn không ngừng quay về phía sau quan sát.

“Mai Nhất Thiên?” – Từ Phong ngạc nhiên.

Hẩn lập tức bước ra rồi khỏi nơi trú ẩn, nhảy xuống trước mặt Mai Nhất Thiên.

“Phong huynh? Sao huynh lại ở đây? Nhanh chạy mau.” – Mai Nhất Thiên hỗn hển cất lời.

“Xảy ra chuyện gì?” – Từ Phong hỏi.

“Đừng hỏi nhiều. Chạy mau a.” – Mai Nhất Thiên gấp giọng.

“Được rồi, để ta công huynh.” – Từ Phong nói.

“Không được. Mặc kệ ta, huynh mau chạy đi. Bây giờ mà không chạy là không kịp đâu. Chạy mau. Nhanh chạy.” – Mai Nhất Thiên cự tuyệt và hối thúc.

“Mau nói có chuyện gì? Đừng dài dòng vớ vẩn. Huynh bảo ta có thể bỏ mặc huynh được hay sao?” – Từ Phong quát.

“Không có gì. Chỉ là thí luyện trong gia tộc, ta gặp chút phiền phức nhỏ với một con hung thú.” – Mai Nhất Thiên lấy lại bình tĩnh, giờ tay phải lên định vuốt mũi, nhưng nhanh chóng hạ xuống rồi trả lời.

“Mẹ nó. Quen biết bao lâu mà ngươi còn cho ta bị ngu à? Hung thú? Cho dù có gặp hung thú, thì hai chúng ta vẫn có thể cùng chạy. Cho dù có phải phải Linh thú trong truyền thuyết thì chỉ cần ở chung với nhau, chúng ta vẫn có thể còn một đường sống. Mai Nhất Thiên, nhìn cái vẻ mặt đầy lo sợ là ta đã biết ngươi gặp chuyện hung hiểm. Lại nhìn cái cách vừa gặp ngươi đã kêu ta chạy đi, còn hối thúc ta bỏ mặc ngươi mà chạy cộng thêm những vết đao ngang dọc trên cơ thể người là ta đã biết ngươi chẳng phải gặp hung thú quái quỷ gì. Đó là còn chưa kể đến mỗi khi nói dối, ngươi có cái thói quen dùng tay phải vuốt mũi, tưởng ta không biết sao. Nói, nói thật cho ta, rốt cuộc là chuyện gì? Ngươi đang che giấu cái gì? Ngươi bị truy sát có phải hay không?”

“Ách. Đúng là khó có thể qua mắt được Phong huynh.” – Mai Nhất Thiên thờ dãi.

“Vào việc chính.” – Từ Phong khề gắt.

“Sáng nay Linh muội đi ra ngoài, đến trưa còn chưa trở về. Ngay lúc ta đang nóng ruột thì ta lại nhận được một phong thư bảo rằng ta phải một thân một mình đến bờ hồ phía tây nam nếu không thì bọn chúng sẽ giết Linh muội.” – Mai Nhất Thiên bắt đầu kể.

“Được rồi, dừng. Ta đã hiểu. Đơn giản là bọn chúng biết được đường đi nước đi của ngươi và Linh muội. Nói trắng ra là Linh muội chỉ là ham chơi chưa về hoặc bị người bạn hữu nào đó cố ý giữ lại thêm một thời gian, Linh muội không sao, ngươi không phải bảo luôn có ngươi âm thầm bảo vệ các người

sao? Ngươi không chịu suy nghĩ kĩ, nghĩ lại xem, Linh muội chưa bao giờ ra khỏi trấn một mình, trừ lúc chúng ta dẫn muội ấy đi, đó là vì muội ấy rất nhút nhát, người khác rù rề muội ấy sẽ không đi. Nghĩ tiếp một chút, Linh muội còn ở trong trấn, nếu có người dám động thủ, thì Mai gia ngươi đã biết từ lâu. Mẹ nó, bọn chúng rõ ràng cực kỳ xảo quyệt khi lợi dụng lỗ hổng thời gian đó, bọn chúng càng triệt để khai thác sự nóng tính, cũng như tình cảm của người anh trai cao cả luôn che chở cho muội muội mọi lúc, mọi nơi, mọi trường hợp của ngươi. Giờ thì hiểu chưa? Thế những người âm thầm bảo vệ ngươi đâu?”

“Không rõ. Có thể đã bị dẫn đi cả rồi.” – Mai Nhất Thiên ngập ngừng đáp.

“Có bao nhiêu người truy sát ngươi?” – Từ Phong hỏi.

“Một người.” – Mai Nhất Thiên xấu hổ đáp.

“Một người?” – Từ Phong giật mình.

“Phải, chỉ một người, võ công của hắn cực kỳ cao cường, may mà lúc gần tới địa điểm hẹn ta cảm thấy có điều gì không đúng nên bỏ chạy từ đầu. Nếu không thì giờ đã thành xác chết.”

Mai Nhất Thiên thở một hơi, rồi nói tiếp:

“Được rồi, điều gì cần biết thì ngươi đã biết. Nhanh chạy đi. Ta cũng phải chạy đây.”

“Mẹ nó. Chúng ta cùng chạy.” – Từ Phong mắng nhỏ.

“Ngươi bị ngu à? Ta nói vậy còn không hiểu sao? Chỉ một người mà dám đuổi giết người kế thừa Mai gia, ngươi phải hiểu, có mười người chúng ta cũng không đủ cho hắn nhét răng. Đừng nhiều lời, chạy mau.”

“Câm miệng. Chúng ta không phải là bằng hữu, không phải là tri kỉ hay sao? Có chết thì cùng chết, ngươi sợ cái gì?”

“Im đi đồ đàn. Đây là việc của Mai gia, ta không muốn kéo ngươi chôn cùng. Vì ngươi là tri kỉ của ta, ta càng không muốn ngươi chết oan uổng. Không phải ngươi còn phải trả thù sao? Huỳnh đệ, sau khi ta chết, ngươi lại có thêm mối thù rồi, chúc mừng.” – Mai Nhất Thiên chấp tay nói, rồi hắn nhanh chóng lướt đi.

Từ Phong ngẩng người đứng đó. Hắn nhớ về cha mẹ, hắn nhớ về sư phụ. Tất cả bị kịch đều vì hắn vô lực đứng nhìn.

“Tri kỉ sao?” – Hắn thì thầm.

Nơi đào nguyên này mang cho hắn một khởi đầu mới, nơi đào nguyên này mang cho hắn thêm một sức sống mới. Hắn có thể nào quên từng lời nói cười, hắn có thể nào quên những ngày say mê.

Không, hắn không thể để bị kịch tiếp tục phát sinh.

“Không!” – Hắn gầm thét trong lòng.

“Xoẹt.” – Hắn mở hết tốc độ, phi thân đuổi theo Mai Nhất Thiên.

Chỉ chốc lát sau, hắn đã đuổi kịp.

“Ngươi còn theo ta làm gì? Muốn chết à? Mẹ nó. Ngươi bị đàn à?” – Mai Nhất Thiên quay đầu lại mắng.

Đột nhiên thân hình Từ Phong trở nên mờ nhạt. Từ Phong phút chốc biến mất khỏi tầm mắt của Mai Nhất Thiên.

“Hà?” – Mai Nhất Thiên kinh ngạc.

“Bộp.”

Nhẹ nhàng đánh ngất Mai Nhất Thiên, Từ Phong ôm hắn phi thân tới một lùm cây cành lá xum xuê(2).

“Ngươi đã coi ta như tri kỉ, ta cũng không thể phụ ngươi. Xin lỗi. Dù sao khinh công của ta cũng cao hơn ngươi, tỉ lệ sống sót của ta cũng cao hơn.” – Từ Phong thấp giọng tự nói.

Hắn lột hết đồ của Mai Nhất Thiên và cởi đồ của bản thân ra. Sau đó hắn mặc đồ của Mai Nhất Thiên vào, dùng đồ của mình che lên thân thể Mai Nhất Thiên. Rồi đưa Mai Nhất Thiên vào giấu thật sâu bên trong lùm cây.

“Hừ, tiểu bối, ngươi chạy không thoát.” – Đằng sau vang lên một giọng nói già nua.

Từ Phong vẫn bình tĩnh đứng ở nơi đó, hắn cẩn thận xóa từng dấu vết nhỏ nhất. Sau khi xử lý xong, hắn lấy bùn xoa lên đầy mặt, rồi phi thân bỏ chạy.

...

“Phốc... Phốc... Phốc...”

Từng dấu chân cách nhau gần một thước in trên mặt đất. Từ Phong dùng hết khả năng mở một đường chạy trốn, hấn liên tục dùng hai bàn chân đạp trên mặt đất mượn lực lao đi.

Đã bao lâu rồi? Hấn cũng chẳng rõ. Hấn đang chạy đi đâu? Hấn cũng chẳng biết. Hấn chỉ biết kẻ đuổi theo sau cực kỳ khủng khiếp, nếu không cầm đầu chạy tiếp thì chỉ có chết.

“Xoạt.”

Bỗng dưng hấn dừng lại.

Trước mặt hấn là vực sâu không thấy đáy, hấn đang đứng ở trên vách núi chơ vơi.

Đau khổ cười nhạt một tiếng, hấn thất vọng thở dài, trong đầu thì không ngừng suy tính.

Phút chốc sau, kẻ truy sát cũng đã đuổi tới.

Đó là một lão nhân với khuôn mặt đầy vết sẹo, hai tay khô gầy như hai que củi. Bàn tay phải thì đang cầm một thanh đao chừng bốn tấc.

Lão già ấy lạnh lẽo chế giễu:

“Chạy, chạy nữa đi.”

“Hừ, đại công tử Mai gia cũng thật khá. Ngươi có thể chạy trốn khỏi sự truy đuổi của ta trong một thời gian dài như vậy thì cả đời này ngươi cũng không sống uổng phí.”

Từ Phong không có đáp lại. Hấn dùng tay phải rút ra thanh kiếm hoen rỉ ở sau lưng. Cẩn thận nhìn về lão già đối diện, hấn càng nắm chặt thanh kiếm.

Trong lòng tràn ngập sợ hãi, trái tim đập mạnh liên hồi, máu trong cơ thể hấn cấp tốc lưu thông, gân xanh khắp cơ thể cũng dần nổi lên.

Một phần nội lực từ đan điền như dòng nước lũ tràn về khắp mọi tế bào trong cơ thể. Các tế bào hoan hô nhảy nhót, chúng vui sướng ngâm nhẹ, chúng kích thích các cơ-tron thần kinh trở nên hưng phấn. Từ Phong tràn ngập chiến ý.

“Tùng... Tùng... Tùng...”

Cả cơ thể hấn như một binh đoàn hùng mạnh, các tế bào thì ngâm xướng trống trận. Trống giục liên hồi đốt cháy lên những bài ca bất hủ.

Đồng thời những âm thanh như rang đậu vang lên mọi nơi trên cơ thể hấn, chiến ý của hấn càng lúc càng được kéo lên cao nhất. Khi đã đến đỉnh điểm, hấn lao nhanh về phía đối thủ.

Tiên hạ thủ vi cường.

Nội lực trong đan điền xoay tròn tràn về tay cầm kiếm rồi nhanh chóng tràn ra bao quanh thân kiếm. Chỉ trong chớp mắt, thanh kiếm hoen rỉ được phủ thêm một lớp hào quang.

“Nội lực tự xuất? Có chút thủ đoạn nhưng còn chưa đủ.” – Lão già sát thủ chậm chọc.

“Lão già tự phụ. Đón lấy chiêu này của ta. Cuồng Phong Chấn Địa.”

Từ Phong lao thẳng tới nhưng liên miên ánh kiếm xoay tròn, chúng hóa thành một con ốc ánh kiếm bao bọc xung quanh Từ Phong.

Mũi kiếm trực chỉ, nhưng cuồng phong ánh kiếm thét gào. Xung quanh con cuồng phong ánh kiếm ấy, tất cả mọi thứ đều bị cắt nát, ngay cả mặt đất cũng bị gọt thành một hình tròn phẳng.

Cuồng phong ánh kiếm không ngừng xoay tròn, mũi kiếm càng ngày càng trở nên sáng rực. Âm một tiếng, con cuồng phong ánh kiếm đang bao bọc Từ Phong lao ra khỏi cơ thể hấn, vọt thẳng tới vị trí lão già sát thủ. Còn Từ Phong thì rút lui mà không chần chừ.

“Hừ, chỉ được cái màu mè.” – Lão già sát thủ hừ lạnh.

Sau khi xuất ra chiêu mạnh nhất, Từ Phong dùng kiếm chống đỡ thân người, không ngừng thờ dốc.

Phía bên kia, lão già sát thủ giương ra một tay, nhẹ nhàng nắm lại, những tia sáng hội tụ tại bàn tay ấy khiến cho cả không gian xung quanh bỗng nhiên tối đen.

Tên sát thủ nhẹ nhàng đâm tới.

“Àm...”

“Đùng... Đùng... Đùng...”

Con cuồng phong ánh kiếm bỗng chốc vỡ nát, tan ra thành những mảnh vụn nhỏ rồi biến mất giữa không trung.

Từ Phong dường như quên hết tất cả, hấn hoảng hốt nhìn khung cảnh này. Rất rõ ràng, chênh lệch quá xa.

“Đùng.”

Nắm đấm của lão già sát thủ mang theo hung uy tiếp tục lao tới đụng thẳng vào ngực Từ Phong.

“Răng rắc... Răng rắc... Răng rắc...”

Nhận trọn cú đấm, không biết bao nhiêu âm thanh vỡ vụn vang lên trong cơ thể Từ Phong.

Và hấn vốn đang đứng ở đỉnh núi lại như con điều đứt dây bay thẳng ra ngoài và rớt xuống vực sâu không thấy đáy bên dưới.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 1: Anh hùng

(1) Lục tục: Nói tiếp một cách tự nhiên, không phải sắp xếp trước.

(2) Nhảy lò cò: Nhảy bằng một chân từng quãng ngắn một, chân kia co lên.

(3) Mé: Phần ở phía ngoài cùng, ở mép của bề mặt một vật, một khu vực.

(4) Bê bết: Bị dây dính nhiều và chỗ nào cũng có.

(5) Lời nói từ tận tim gan: Những lời nói, ý nghĩ sâu kín.

(6) Thăng thốt: Hoảng hốt do tinh thần bị chấn động mạnh.

(7) Khóc thút thít: Tiếng khóc nhỏ, rời rạc.

“Ồ ó o o...”

“Ồ ó o o...”

Khi những tia sáng mặt trời đầu tiên bắt đầu lộ dạng, từng tiếng gà gáy vang vọng báo hiệu một ngày mới đã bắt đầu.

Những con gió lá lướt mọi nơi, luồn qua những bụi hoa đầu ngõ, mang đến vẻ tươi mới và cả làn khí lạnh của buổi ban mai.

Tất cả cư dân trong vùng bắt đầu lục tục(1) thức giấc và bắt tay vào công việc của mình. Ngay cả những đứa trẻ cũng không ngoại lệ, chúng cũng phải rời đi chiếc giường ấm áp để bắt đầu phụ giúp gia đình.

Dần dần, những ánh nắng rạng rỡ cũng chiếu sáng cả vùng thôn quê này, lan tỏa từng chuỗi quang điểm tươi đẹp khắp mặt đất bằng phẳng.

Trên con đường phía đông ngôi làng nhỏ, bên dòng suối xanh mát, dưới ánh nắng ban mai dịu dàng, một đứa bé gái cột tóc đuôi ngựa, khuôn mặt trái xoan bầu bĩnh, quần áo mộc mạc vừa nhảy lò cò(2), vừa cất giọng hát trong trẻo đầy yêu đời.

“Trời xanh xanh, nước xanh xanh, đám mây cũng xanh xanh... La la la... Trời xanh xanh, nước xanh xanh, Tiểu Đóa cũng xanh xanh... Là lá la...”

“Đóa Đóa ngoan, Đóa Đóa hiền, Đóa Đóa dễ thương, Đóa Đóa thật thà, Đóa Đóa luôn vâng lời... La la la...”

“Trời xanh xanh, nước xanh xanh, Tiểu Đóa rong chơi và hát vang... La la la...”

“Là lá la... Tiểu Đóa thương mẹ nhất... La la la...”

“Đóa Đóa, chạy từ từ thôi con.”

Ở phía sau, một người phụ nữ có phần xinh đẹp, thân hình thon thả, khuôn mặt bầy phần giống đứa bé gái thót lên. Khuôn mặt phụ nữ không có vẻ bầu bĩnh như bé gái, thay vào đó là gương mặt góc cạnh đã trải qua sự đời. Khuôn mặt người phụ nữ hoàn toàn không có vẻ tươi vui và yêu đời, thay vào đó là sự mệt mỏi và nét tang thương.

Nhìn bé gái, người ta chỉ cảm thấy đáng yêu và dễ mến. Còn nhìn người phụ nữ, gã đàn ông nào cũng khó cưỡng lại ý muốn tiến tới dang rộng vòng tay mà an ủi, vỗ về, bảo vệ.

“La la la... Tiểu Đóa luôn vâng lời... La la la... Tiểu Đóa sẽ chạy chậm lại... La la la...”

“Tiểu Đóa chạy... Tiểu Đóa hát... La la la...”

Đứa bé vẫn tiếp tục đi tới, vẫn tiếp tục cất tiếng hát yêu đời. Người phụ nữ mỉm cười hạnh phúc bước theo sau.

Đột nhiên đứa bé khựng người lại, im lặng nhìn về mé(2) trái bên bờ suối đối diện. Sau đó hoảng sợ kêu lên:

“Mẹ, đằng kia có một đại thúc bị ngất kia.”

Nghe đứa bé hốt hoảng, người phụ nữ giật mình nhìn sang.

Đằng đó, một người thiếu niên bê bát(3) máu, nằm bất động.

Thật lâu sau, nhìn người thiếu niên vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, người phụ nữ chạy thẳng tới chỗ đứa bé đang đứng. Nàng nhanh chóng bế đứa bé lên và bỏ chạy thẳng về phía ngôi làng.

“Mẹ, sao chúng ta không cứu đại thúc. Mẹ... Nhanh quay lại.” – Đứa bé nghi hoặc nói.

“Đừng nhiều chuyện, chúng ta về thôi.” – Người phụ nữ cốc đầu đứa bé và nặng giọng.

“Ui cha.”

Bị cốc đầu, đứa bé đau đớn nhăn nhó. Rồi nó không cam lòng nói:

“Mẹ. Cứ bỏ mặc đại thúc như thế thì đại thúc bị dã thú ăn mất.”

“Đóa Đóa ngoan. Đại thúc ấy đã chết rồi.” – Người mẹ lo lắng đáp, âm thanh có chút sợ hãi. Đồng thời nàng không ngừng chạy thẳng về ngôi làng.

Chốc lát sau, họ về đến. Người phụ nữ buông đứa bé xuống, thờ dốc không ngừng.

Cách một bức tường rào đơn sơ, ở ngôi nhà bên cạnh, một vị lão nhân đã hơn lục tuần đang nhắm nháp thưởng thức chén trà trước cửa nhà, đang thoải mái hưởng thụ ánh nắng ban mai, có phần ngạc nhiên quay sang nhìn. Hắn buông chén trà đang nhắm nháp, đặt xuống bàn, và cất giọng hỏi:

“Ồ, Tiểu Liên và Tiểu Đóa đã về? Sao hôm nay lại về sớm thế? Không tiếp tục đi chơi sao?”

Rồi lão nhân nhìn thấy người phụ nữ đang tựa vào tường nhà thờ dốc, hắn kinh ngạc hỏi:

“Tiểu Liên, có phải có chuyện gì xảy ra hay không?”

“Không. Không có chuyện gì đâu Cương thúc, chỉ là Tiểu Đóa hơi mệt nên cháu đưa nó về sớm.” – Phùng Liên thấp thòm trả lời.

Gương mặt thoáng trở nên âm trầm, như nghĩ tới việc gì tệ hại, vị lão nhân hướng về người phụ nữ, bước thẳng đến bức tường rào, nghiêm khắc nói:

“Tiểu Liên, cháu đã gọi ta là Cương thúc thì cũng không thể xem ta là người ngoài. Có chuyện gì cháu cứ nói ra, thúc thúc ta đây có dốc cái mạng già này cũng sẽ đòi lại công bằng cho cháu, cháu không cần phải giấu giếm mà nhận tội nhục một mình.”

Người phụ nữ hoảng hốt bác bỏ:

“Không... Không phải đâu Cương thúc. Thật sự là không có chuyện gì đâu.”

Nhìn vẻ hoảng hốt của người phụ nữ, vị Cương thúc bỗng chần động, hắn cảm thấy sự việc có lẽ đã rất nghiêm trọng. Trong lòng trở nên nặng nề, hắn nhìn thẳng vào mắt người phụ nữ, giọng nói của hắn trở nên chua xót:

“Tiểu Liên, cháu không cần phải giấu, chúng ta đều đã biết cả rồi.”

“Không... Không phải như thúc nghĩ đâu.” - Người phụ nữ gập gáp phủ nhận.

Dáng vẻ của Phùng Liên càng làm cho Ngũ Cương hoài nghi. U ám nghĩ tới việc đã xảy ra, lửa giận trong lòng hắn bộc phát. Nhưng với một kẻ già đời,

hắn mỉm cười đầy vẻ cứng ngắc:

“Thật sự?”

“Thật sự.” – Người phụ nữ gạt đầu xác nhận, thoáng chớp gương mặt nàng giãn ra, không còn vẻ miễn cưỡng như vừa rồi.

Lần này thì Ngũ Cương hoàn toàn khẳng định cái suy nghĩ của mình, chỉ thấy hắn đau lòng nói ra:

“Tiểu Liên, cháu việc gì phải khổ như vậy. Trường làng cũng đã nói rồi, nếu bọn chúng còn dám làm những chuyện xấu xa, đốn mạt, bỉ ổi với cháu thì cả cái làng này sẽ không tha cho chúng. Với cái lũ bất nhân ấy, chúng ta cần phải trừng trị, chúng nó dám làm thế với cháu mà cháu vẫn còn nhẫn nhịn và bao che hay sao? Cháu còn muốn chịu thêm tủi nhục đến khi nào? Cháu không nghĩ cho mình thì cũng phải nghĩ cho Tiểu Đóa?”

Dừng lại một chút, vị lão nhân đã qua lục tuần này trở nên run rẩy, vành mắt có chút ướt át, hắn đau đớn gặm thét:

“Còn A Lam thì sao? A Lam đến nay vẫn chưa có tung tích, nhưng nếu nó trở về mà biết cháu gặp những chuyện bại hoại như thế này thì cháu sẽ ăn nói như thế nào? Chúng ta những lão già này cũng biết ăn nói như thế nào? A a, nó chắc chắn chỉ vào mặt chúng ta mà phi nhổ. Nó vì bảo vệ quốc gia, vì bảo vệ mảnh đất yên bình này mà không màng khó khăn, gian khổ tham gia tòng quân. Nó vì bảo vệ quốc gia, vì bảo vệ cả cái làng này, vì bảo vệ những lão già sắp chết như chúng ta mà không màng nguy hiểm, không màng sống chết chém giết với quân thù.”

Nói đến đây cả người vị lão nhân run lên kịch liệt, hắn cất tiếng cười thảm:

“Ha ha... A Lam nó còn quá trẻ, nó vừa cưới được một người vợ xinh đẹp, nó chỉ vừa kết hôn, nó vẫn còn những ước mơ phía trước, thậm chí nó còn chưa kịp nhìn thấy đứa con nó chào đời... nhưng vì cái làng này nó ngậm ngùi bước đi. Ngày nó chào tạm biệt chúng ta, nhìn thấy cái nụ cười hiền lành nó vẫn treo trên khóe môi mỗi ngày, nhìn nó dứt khoát bước đi mà không có lấy một lần ngoảnh mặt nhìn lại là lòng ta đau như dao cắt. Tuy nó giấu kín nhưng chúng ta có thể nào không hiểu được? Chúng ta có thể nào không biết trong lòng nó là cỡ nào đau đớn, là cỡ nào sâu thẳm?”

Càng nhớ tới, cảm xúc càng mãnh liệt, vị lão nhân nghẹn ngào khóc không thành tiếng.

“A ha ha ha... A Lam nó là anh hùng, còn chúng ta là sĩ nhục. Nó vì chúng ta mà trả giá thật nhiều, còn chúng ta đây? Chúng ta ngay cả gia đình của nó cũng không thể bảo vệ. Vợ nó bị chà đạp một quãng thời gian dài mà chúng ta còn không hay biết. Giờ đây, sau khi đã biết, nhưng vợ con nó lại tiếp tục bị ức hiếp, chúng ta có thể nào tha thứ cho mình? Người nói đi Tiểu Liên. Trong lòng chúng ta liệu có thể yên ổn, chúng ta dám người già liệu có thể an lành mà sống tiếp?”

Càng nói vị lão nhân càng cao giọng, đến cuối cùng, nổi phẫn nộ nhưng làn sóng cuộn trào đánh đổ tất cả ràng buộc, hắn thét to với giọng khàn khàn của tuổi già:

“Trớ trêu thay, chúng ta là sĩ nhục. Hồ thẹn thay, chúng ta là những kẻ vô ơn. Đau đớn thay, chúng ta là những người bất nghĩa. Nhục nhã thay, chúng ta là những kẻ nên chết nghìn lần vạn lần.”

Nói đến đó, như mất hết sức lực, hắn ngồi bệt xuống đất, bi thương lắc đầu.

“Ha ha ha... Xót xa thay cái thế sự này. A Lam nó không nên đi. A Lam nó càng không nên vì đám người già khốn khiếp chúng ta mà trả giá như thế. Không đáng, thật không đáng mà.”

“A Lam. Thúc thúc có lỗi với người.”

Nói xong, nước mắt không kiềm hãm được tuôn rơi, hắn gào khóc như một đứa trẻ.

Khi nghe vị lão nhân thét lớn, những người vẫn còn ở trong ngôi làng, trừ những người phải làm việc bên ngoài đều nghe thấy, họ kéo nhau chạy tới. Đến khi nghe hắn nói ra những lời từ tận tim gan(5), rồi thấy hắn gào khóc. Mọi người như cũng đã hiểu ra điều gì, trái tim cũng thật sâu rung động, nhiều người cũng bắt đầu rơi lệ, cũng có người quay mặt đi nơi khác che giấu khuôn mặt đầy nước mắt của mình.

Phùng Liên thẳng thốt(6), chính nàng cũng không biết mọi người đã dành tình cảm cho chồng nàng, cho cái gia đình nhỏ bé của nàng nhiều như vậy. Nàng và Tiểu Đóa cũng không tự chủ được khóc thút thít(6).

Một lát sau, trong đám đông, vị trưởng làng da dẻ nhăn nheo, đầu tóc bạc đã rụng mất một phần lớn, vốn đang chống gậy, hắn bỗng nhiên đứng thẳng sống lưng. Với gương mặt đỏ bừng đầy giận dữ, hắn gơ thẳng cây gậy lên, lớn tiếng gào thét làm mọi người sợ hãi:

“Đi. Chúng ta không thể làm ngơ. Hôm nay ta phải giết chúng. Hôm nay dù bỏ đi cái mạng già này ta cũng phải lấy mạng chó của cái lũ chó má kia. Có chết chúng ta cũng phải cho A Lam một cái công đạo.”

Lời nói của hắn như bệnh dịch nhanh chóng thấm sâu vào trái tim mỗi người xung quanh. Bọn họ lập tức hưởng ứng:

“Chết tiệt. Hôm nay nhất định phải giết chúng.”

“Giết chúng. Phải giết chúng.”

“Nhanh đi cầm gậy, nhanh đi tìm chúng.”

“Giết. Giết lũ bại hoại.”

Dòng người như con lũ ầm ầm dậy sóng. Kẻ vác gậy, kẻ cầm cuốc, kẻ nắm xẻng, kẻ tiện tay cầm viên đá, kẻ hung hãn cầm dao... Sau khi tản ra tìm vũ khí, họ bắt đầu tập kết tại trước cổng thôn để chuẩn bị cho một cuộc đồ sát.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 2: Tấm lòng nhân hậu

(1) Thâm tâm tận đáy lòng.

(2) Lầm bà lầm bầm: Đồng nghĩa với lầm bầm, lầm bầm— nói nhỏ vừa đủ để mình nghe.

(3) Bùn rùn: Mệt mỏi rã rời, gần như không cử động nổi.

(4) Cu li: những người lao động (từ ngữ cũ thời Pháp thuộc, mang ý khinh miệt)

Phùng Liên vội vàng chạy tới đám đông mọi người. Nàng hét lên:

“Hiểu lầm, mọi người hiểu lầm rồi!”

Mọi người có vài phần ngạc nhiên nhìn về phía nàng, có nhiều người nghi ngờ hỏi lại.

“Tiểu Liên a, người không phải sợ. Hôm nay các thím, các thúc sẽ giết hết lũ bại hoại kia.”

“Đúng vậy Tiểu Liên. Không có gì đâu, người dẫn Tiểu Đóa về nhà đi thôi.”

“Tiểu Liên, dẫn Tiểu Đóa về nhà đi.”

“Đi. Chúng ta đi tìm bọn chúng.”

Hết cách, Phùng Liên chỉ đành gào lên:

“Không phải như mọi người nghĩ. Lúc sáng cháu với Tiểu Đóa ra bờ suối thì gặp phải một xác chết nên mới vội vã chạy về.”

Đám đông lập tức “ồ” lên. Nhưng vẫn còn nhiều người không tin tưởng lắm.

“Tiểu Liên, cháu nói thật sự?”

“Tiểu Liên, đừng có lừa chúng ta đấy.”

Vị trưởng làng lúc này mới quát:

“Được rồi. Yên lặng, yên lặng nào.”

Đội đám đông im lặng, trưởng làng tiếp tục nói:

“Tiểu Liên, người nói thật sự? Có xác chết trôi về làng ta?”

“Vâng, cháu nói thật. Nếu mọi người không tin, cháu sẽ dẫn mọi người qua đó.”

“Được. Vậy cháu dẫn đường đi.”

Và thế là dòng người ầm ầm theo chân Phùng Liên tiến về con suối.

Nhìn thấy thân hình một người thanh niên đầy máu nằm ngất ở bên kia, sống chết không rõ, không ai dám tiến qua di động cái xác. Họ thì thào to nhỏ với nhau.

“Nhìn kia, thật có một xác chết?”

“Ta xem không hẳn hẳn đã chết. Có thể hẳn chỉ bị thương nặng thôi.”

“Hừ, máu me chảy ra như thế không chết mới lạ.”

“Ngươi nói cũng đúng. Nhưng mà phải qua thì mới xác định được. Vậy ai sẽ qua đó xác nhận.”

Mọi người ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta, vẫn không ai nhúc nhích. Lúc này, vị trưởng làng chống cây gậy khập khiễng tiến tới trước bờ suối, quay lại đối diện với mọi người, và nói:

“Ai tình nguyện qua đó xác nhận xem chàng thanh niên đó còn sống hay đã chết? Nếu hẳn còn sống, chúng ta có thể cứu giúp, còn nếu hẳn đã chết, chúng ta có thể chôn cất.”

Lời vị trưởng làng vừa dứt, phía dưới đám đông lập tức có người phản đối:

“Trưởng làng, không ổn đâu. Ta thấy hẳn thân phận không rõ, tốt nhất là vẫn không nên dây vào, để hẳn tự sinh tự diệt.”

“Đúng vậy, đúng vậy. Lão Thái nói rất đúng, để hẳn tự sinh tự diệt. Chúng ta nên đi về thôi.”

Biết sao được, cái tâm lý sợ gặp phải phiền toái, sợ bị liên lụy nó ăn sâu vào bên trong những con người khổ khó nơi đây. Cho dù biết rằng cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, nhưng họ không thể, họ thật sự không thể. Cứu một người không rõ lai lịch, cứu một kẻ bị người ta đánh trọng thương sắp chết, đến khi kẻ thù của hẳn tới thì ai đi ra nhận lấy con phần nọ của những kẻ đó. Tình huống xấu nhất là khi cái kẻ được cứu là trọng tội của triều đình, hoặc chỉ đơn giản là kẻ đó chọc tới những tên “tai to mặt lớn”, nếu họ cứu để rồi phía bên kia biết, thì không chỉ họ, ngay cả gia đình họ, và cả cái làng này đều không tránh khỏi tai kiếp này.

Họ cũng muốn làm người tốt, họ cũng muốn cứu người, họ cũng có lương tâm, nhưng vì mạng sống của mình, vì gia đình, họ không thể. Trong thâm tâm(1), để che giấu đi sự ăn năn, để che giấu đi lương tâm của mình, họ tự nhủ rằng họ làm vậy là đúng, họ làm vậy vì không muốn mọi người trong cái làng này bị liên lụy.

Vị trưởng làng cũng thở dài một hơi. Hẳn nhìn về hướng người thanh niên một chút, rồi cũng áy náy cùng những người khác quay đầu bước về phương xa.

Tiểu Đóa không hiểu vì sao mọi người lại làm thế. Nó lớn tiếng nói:

“Các vị gia gia, các thúc thúc... tại sao mọi người không cứu đại thúc bên kia?”

Bị đánh trúng chỗ đau, bị đánh trúng lương tâm, mọi người đột nhiên dừng bước. Nhưng chỉ trong chốc lát, có người gắt lên.

“Nhỏ thì biết cái gì. Quay về mà lo học đi.”

“Tiểu Liên, về sau dạy dỗ Tiểu Đóa cho cẩn thận.”

“Thật chẳng ra làm sao, xúi quẩy.”

Tiểu Đóa mở to cái miệng nhỏ nhắn, nó thật sự bị sốc. Nó đang định nói cái gì, nhưng rồi lại lắp bắp không thành tiếng. Phùng Liên nhìn nó, nàng có chút sầu lo, dù sao Tiểu Đóa cũng chỉ là một đứa bé ngây thơ, chuyện hôm nay không biết sẽ tạo thành đã kích như thế nào với nó. Có thể sau này nó sẽ thấu hiểu, cũng có thể sau này nó sẽ trở nên lạnh lùng giống như mọi người ở cái làng này.

...

“Đại thúc, Tiểu Đóa không thể giúp gì được cho ngươi. Chỉ có chút cháo này, đại thúc nhanh khõe lại nha.”

Bên bờ suối, một đứa bé năm tuổi cầm trong tay một chén cháo, nó nhẹ nhàng dứt từng thìa một vào miệng người thanh niên đầy máu nằm ở đây.

Tiểu Đóa nó rất lương thiện và ngây thơ, vì thế nó liền lén lút trốn sang đây. Không chỉ thế, liền phần thức ăn của mình nó cũng chia sẻ một nửa cho người thanh niên đang bị thương. Nó cũng thường trút nước vào miệng hẳn qua một chiếc lá sen.

Tiểu Đóa tuổi còn rất nhỏ, nhìn thấy thức ăn và nước uống không có bao nhiêu phần đi vào miệng hẳn, mà lại trào ra lượng lớn, nó cũng rất lo lắng khi không xác định được hẳn có ăn uống được chút gì không. Nhưng vì tim hẳn vẫn còn đập, nó vẫn tiếp tục không ngừng việc dứt thức ăn và nước uống cho hẳn.

Hôm nay đã tám ngày trôi qua từ lúc nó bắt đầu làm thế. Nhìn “vị đại thúc” khuôn mặt đã trở nên hồng hào hơn những ngày trước, nhìn những vết máu cũng dần biến mất, nó nhận ra tình hình của “vị đại thúc” đã trở nên tốt hơn. Nó vui sướng cất tiếng hát:

“La la la... Tiểu Đóa làm việc tốt... Là la la..”

“Đóa Đóa tốt bụng nhất... La la la...”

Đang hát nó bỗng nhớ lại khuôn mặt những người đã từng mắng nó. Nó giờ nắm đấm nhỏ, hừ hừ ra tiếng:

“Hừ hừ, mọi người đều không tốt, chỉ có Tiểu Đóa là người tốt. Tiểu Đóa tốt bụng nhất.”

...

Từ Phong mệt mỏi rã rời, hần cố gắng mở mắt.

Đôi mắt đã lâu không nhìn thấy ánh sáng, bây giờ lại đột nhiên mở mắt, ánh mặt trời chói chang chiếu tới làm mắt hần có chút đau nhức, trước mặt của hần bỗng nhiên trắng xóa.

“A.” – Hần hét thảm

Tiếng thét của hần làm Tiểu Đóa ở bên cạnh giật mình, nó sợ hãi co rụt cái cổ lại, rồi nhanh chóng chạy biến đi.

Một lát sau nó lại trở về. Nó nhẹ nhàng rón rén bước lại gần Từ Phong.

“Hình như cũng chẳng có thay đổi gì.” – Nó lẩm bà lẩm bầm(2).

Với thính giác nhạy cảm của người luyện võ từ nhỏ, Từ Phong biết nó đang nói gì, hần mỉm cười và bắt chuyện.

“Ú ó... Ú... Ó...”

Hần mở miệng nói, nhưng lại âm thanh phát ra lại là tiếng ú ó. Hần ngẩng ra. Hần lại tiếp tục nói:

“Ú ó... Ú... Ú... Ó... Ú...”

Hần đánh cái giật mình. Sao lại thế này? Hần tự hỏi.

“A, đại thúc, ngươi đã khỏe. Đại thúc có nói chuyện được không?” – Thấy hần ú ó, Tiểu Đóa hỏi.

“Ú... Ó... Ú...”

“À, đại thúc, ngươi bị câm? Xin lỗi, là Tiểu Đóa không hiểu chuyện.”

Bị câm? Bị đũa tre nhắc, Từ Phong ngẩn ngơ. Phút chốc, kí ức tràn về. Hần nhớ lại tất cả. Hần bị tên sát thủ đánh rớt xuống vực sâu, may mắn còn sống sót, nhưng kinh mạch dường như bị tắc nghẽn.

Dù sao còn sống cũng là may mắn lắm rồi. Hần nhủ thầm. Hần cố gắng dùng đôi tay bùn rùn(3) chống đỡ thân hình ngồi dậy. Nhưng đáng tiếc, hần làm cái lật nhào.

Tiểu Đóa ở bên cạnh hoảng sợ thốt lên:

“A đại thúc, ngươi vừa mới khỏi đấy. Đừng chết nha.”

Vốn đang khổ sở vì cái thân thể hiện tại, Từ Phong cũng không nén được mỉm cười. Thật là một đứa bé dễ thương.

...

Một cô bé ngày qua ngày lại mang thức ăn và nước uống cho một kẻ không có sức lực. Ngày qua ngày lại chạy tới tâm sự, trò chuyện những chuyện lật vật ở ngôi làng. Tuy rằng chỉ có vài câu chuyện mà nó cứ lặp đi lặp lại, nhưng Từ Phong cũng đã cảm thấy rất vui.

Nghe nó nói, hần biết rõ, nó là người cứu hần, chính xác hơn là nó lên lút cứu hần sau lưng “những người xấu” trong ngôi làng. Hần cũng muốn nhanh chóng khỏe mạnh rồi báo đáp lại ân tình của nó. Nhưng đáng tiếc, hần đã trở thành một kẻ yếu ớt vô dụng, đan điền của hần cũng bị lão già sát thủ chấn nát. Từ nay về sau, nếu không gặp được Linh dược chữa thương, cả đời này hần đừng mong bước đi tiếp trên con đường võ đạo, càng đừng nói đến việc báo thù.

Hôm nay cũng như bao ngày, hần chìm trong sự suy tư của bản thân. Hần có chút nhụt chí, hần hoàn toàn không cam lòng chấp nhận sự thật này.

Tiểu Đóa vẫn ngồi bên trái hần, vẫn liên tục nói chuyện không ngừng mà chẳng quan tâm đến hần – người ở bên cạnh nó, có hiểu hay là không, có muốn nghe hay là không. Dường như nó thiếu sự quan tâm, chăm sóc, hay nó sợ điều gì đó, nên nó chưa bao giờ dám tỏ lộ với ai nhiều như bây giờ.

Thời gian dần qua, mặt trời càng lên cao hơn, ánh nắng chiếu xuống càng trở nên nóng rang và chói chang.

Vẫn đang ngồi nghe Tiểu Đóa hát, Từ Phong bỗng nhiên đứng dậy, bước tập tễnh tới chân phía trước Tiểu Đóa.

Bị cử động của Từ Phong làm cho giật mình, Tiểu Đóa bị hù không nhẹ. Rồi qua vài cái hô hấp, khi không cảm thấy “vị đại thúc” làm gì bất thường, nó nghỉ hoặc hỏi:

“Đại thúc, có chuyện gì sao?”

Sau đó, nó tò mò nhòai đầu ra quan sát phương hướng mà vị đại thúc bị cầm này đang nhìn.

Trên con đường làng quen thuộc, hai gã lính tráng đang bước nhanh về nơi này. Một tên thấp giọng mắng:

“Mẹ kiếp, lại bị bắt đi làm cu li(4)”

“Mày chán sống rồi hả? Người khác nghe thấy rồi nói lại cho trường quan là mày chết chắc.” – Tên còn lại nhỏ giọng nhắc nhở.

“Mẹ nó, đi về phía này làm gì có thằng nào nữa, sợ cái đêch.” – Tên kia bỗng nhiên cao giọng.

“Lạy cậu, be bé cái mồm thôi. Còn nếu mày muốn chết thì cứ đi chết một mình, đừng để tao bị liên lụy.”

“Sợ? Mày sợ? Ha ha...”

“Mẹ mày, mày không sợ à?”

“Tất nhiên là sợ rồi. Tao sợ nên tao chỉ dám chọn nơi vắng vẻ, ít người mà thả ra cục tức.”

“Cái lý luận chó má gì thế. Lần sau có muốn thả cục tức thì lựa lúc có mình mày ấy. Thằng bệnh.”

“Rồi, nhất mày rồi. Có mỗi kia, lo làm việc đi.”

Tên mở đầu cuộc nói chuyện vô vị vừa rồi dùng tay trái chỉ về phía Từ Phong và Tiểu Đóa. Rồi hắn tiếp tục nói:

“Nhìn thấy chưa? Trai tráng đấy, lần này thì lập công rồi nhé.”

Hai mắt của tên nào tên nấy như phát sáng, chúng nhìn Từ Phong không chớp mắt, thiếu chút thì nước bọt cũng trào ra từ cuống họng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 3: Khó bề phân biệt

Nhắc cái thân thể còn chưa bình phục, Từ Phong gian nan bước đi về hướng ngôi làng. Bên trái hắn là cô bé Tiểu Đóa thơ ngây. Còn phía đằng sau, không nhìn cũng biết là hai tên lính mặt hầm hầm đầy tức giận.

“Mẹ kiếp, tưởng là trai tráng, hóa ra là một con bệnh.” – Nhìn Từ Phong khó khăn tiến từng bước, một tên lính giận dữ.

“Tao còn tưởng lập được đại công, ai ngờ xui thế chứ. Hừ.” – Tên còn lại xụ mặt hừ lạnh.

“Đẹp đi, coi như là có bắt được người, khỏi mất công phải đi lùng sục nơi khác, được về nhanh thì được nghỉ sớm.” – Tên kia nói.

“Cũng tốt.” – Tên còn lại lên tiếng đồng ý. Sau đó hắn nhả một bãi nước bọt xuống đường, và mở miệng nhạo báng:

“May cho mày đấy thằng chó què. Hôm nay tâm tình của tao rất tốt, chứ không thì tao đã cho mày một đao, đưa tiễn mày về Tây Thiên mà độ kiếp. Sống cuộc đời phé nhân như mày thì nên chết sớm mới tốt.”

Từ Phong cảm thấy mọi việc trở nên trầm trọng. Vì sao binh lính Thiên triều lại bắt bớ dân đen? Nhất là người bắt lại là quân lính đầy mùi máu tanh như thế này. Phải chăng ngôi làng này tạo phản? Hay là có người nào đó trong làng dắc tội vị quan to nào đó? Có phải người dân trong làng buôn bán đồ cấm? Hoặc là cái tổ chức sát thủ kia có mối liên hệ với ai đó trong quân đội Thiên triều, và để nhanh chóng tìm thấy xác của đại công tử Mai gia – thực chất là tìm hân, để xác nhận xem hân có phải thật sự đã chết? Đầu óc của hắn không ngừng suy nghĩ, không ngừng tự hỏi. Nhưng hắn vẫn không thể xác định chính xác là trường hợp nào.

Nếu ngôi làng này buôn bán đồ cấm, hoặc tạo phản, hắn chắc chắn sẽ bị xem là đồng phạm, và bị đưa đi chém đầu là điều hiển nhiên. Nếu đội quân này được tổ chức sát thủ “nhỏ và” tìm kiếm, hắn sẽ không bị chặt đầu đơn giản, mà sẽ chết càng thảm hơn. Trăm mối suy tư, nhưng đa phần, số phận của hắn toàn là bi kịch.

Hắn không ngừng nhắc nhở bản thân bình tĩnh để suy nghĩ cách thoát ra khỏi luồng phong ba sắp đến.

Khoảng cách giữa hắn và ngôi làng càng ngày càng gần, có nghĩa là hắn sắp phải đối mặt với một đội quân chính quy, mà trên hết là khi tới đó, hắn không

còn cơ hội nào để trốn thoát.

Âm thầm suy nghĩ phương pháp giết chết hai tên lính kia rồi bỏ trốn trước khi đến ngôi làng, nhưng hắn lại bất lực khi phát hiện không hề có cách nào. Quân lính chính quy không phải lũ quan tham, họ phản ứng vô cùng nhanh, muốn giết họ phải trả giá tương ứng. Đừng nói chỉ đến việc hắn đi đứng còn khó khăn mà phải giết hai tên trước khi bọn chúng kịp phản ứng, trước khi có người trong bọn chúng la lên.

Mọi việc trở nên thật phức tạp.

Tấn công bất ngờ? Trong chớp mắt giết cả hai tên? Mẹ nó, với thân thể cùi bắp của hắn bây giờ thì muốn giết hai tên bằng cách tấn công bất ngờ thì chẳng khác gì đi tìm chết.

Ly gián? Dùng cái gì ly gián? Tiền bạc? Tiền bạc phải đủ nhiều mới được, tiếc là hắn còn chẳng có một đồng. Vị trí kho báu? Có lẽ còn được. Nhưng phải đưa bọn chúng nhìn tận mắt kho báu thì ly gián mới có thể phát huy tác dụng. Bọn chúng đâu phải ngu ngốc mà chỉ vừa nghe xong rồi suy nghĩ một chút, hoặc là chỉ vừa đến cái nơi “chôn kho báu” là chém giết lẫn nhau.

Xin đi vệ sinh, lợi dụng thời cơ nhanh chóng giết tên đi theo rồi bỏ chạy? Chó chết, có giết xong thì cũng chẳng chạy thoát nổi.

Khốn nạn thay, nếu hai tên đó là hai tên lính bình thường, hắn còn có thể dụ chúng đến gần, giờ trò vờ vịt đánh lạc hướng rồi làm thịt cả hai tên. Nhưng đây là quân lính chính quy, đã nói rồi, bọn chúng đều trải qua sinh tử trên chiến trường, không chỉ phản ứng nhanh, bọn chúng còn có kinh nghiệm dày dặn.

Bỗng nhiên hắn nghĩ ra một cách. Hắn có thể giả vờ kêu chúng lại gần rồi đánh lạc hướng. Sau đó hắn ném Tiểu Đóa về phía một tên nhằm làm tinh thần tên đó rối loạn, trong khi đó hắn lập tức hạ gục một tên. Đến khi tên kia vừa mới bắt đầu tỉnh táo, hắn nhanh tay giết chết, thế là xong. Nhưng rồi hắn bác bỏ, Tiểu Đóa có ơn cứu mạng, cho dù hắn không trả ơn thì thôi đi, lại còn đưa nó vào chỗ chết vì mục đích của bản thân, như thế hắn khác gì rác rưởi, hắn khác gì vị sư huynh mà hắn muốn giết?

Không, hay là không ném Tiểu Đóa, mà thay bằng một viên đá hay một cành cây? Cũng không ổn lắm, viên đá hoặc cành cây quá nhỏ thì không có tác dụng vì hắn không có nội lực gia trì cho chúng. Còn nếu hắn nhặt vật to hơn một chút thì ngay lập tức sẽ làm hai tên đó chú ý và cảnh giác.

Nghĩ một chút, thêm một chút nữa. Đầu óc của hắn cấp tốc vận chuyển.

Đúng rồi, xin đi vệ sinh rồi nhanh chóng giết tên đi theo. Sau đó quay về đóng kịch, giờ trò rồi giết tên còn lại? Không được. Có quá nhiều yếu tố có thể phá vỡ kế hoạch đó. Nếu bọn chúng bắt hắn giải quyết tâm sự tại mấy bụi rậm gần đây thì sao? Hai tên đó có thể đứng cùng nhau chứ chẳng tách ra. Cho dù tách ra thì làm sao có thể giết được tên kia mà không phát ra tiếng động nào? Họ là quân lính chính quy đấy, hắn lại là kẻ yếu hơn người thường. Cho dù chúng thật sự tách ra, hắn cũng giết được một tên thì khi quay về nên giải thích nghi hoặc của tên còn lại như thế nào? Đúng rồi, chúng đang làm nhiệm vụ, vì thế chỉ có thể lấy lý do bằng các tình huống đột xuất. Tên kia bị mãnh thú tấn công? Ngu ngốc. Tên kia bị quân địch phục kích giết chết trong nháy mắt? Đây đang là thời bình đây, có phải thời chiến đâu. Cho dù là được đi nữa thì cái lý do vớ vẩn này có thể kích thích tên còn lại hết to thông báo cho mọi người trong làng, hoặc bỏ chạy thẳng về ngôi làng để cầu viện binh. Tên kia bị đau bụng, nên hắn đang giải quyết ở đâu đó? Nghe thì có lý nhưng chỉ là tạm ổn. Ai biết giữa hai tên đó là quan hệ thế nào. Nếu là bạn bè thân thiết, tên còn lại cất tiếng nói to để hỏi thăm tên kia mà không thấy đáp lại thì sao? Nếu bọn chúng chẳng ưa gì nhau, tên còn lại mở miệng chửi rủa mà không thấy đáp lại thì sao? Đầu chi thế, chỉ cần chúng to tiếng một chút là có người bên trong làng nghe rồi. Với cái thân tàn mà đại bây giờ, hắn không thể liều lĩnh đánh cược, dù sao chỉ có thể sống một lần, khi mà chưa tới đường cùng thì chẳng ai ngu ngốc mạng cái mạng của mình đi đánh cược vào một ván cược mà tỉ lệ thắng của mình chẳng có bao nhiêu.

...

Khoảng cách thì càng ngày càng ngắn, mà phương pháp thì vẫn chưa nghĩ ra, vẫn chưa có cái phương pháp nào vẹn toàn. Chẳng lẽ Từ Phong hắn phải liều mạng một lần?

Không được, với cái tình trạng thân thể của hắn bây giờ, liều lĩnh không thấy con đường sống đâu, mà chỉ thấy Từ Thần đứng đón sẵn ở nơi cuối đường.

Hắn có chút xúc động muốn chửi má nó.

...

Lúc này, ở bên trong ngôi làng, hơn một nghìn tên lính áo giáp sáng lóa, đã rút ra vũ khí cầm sẵn trên tay. Một nghìn tên lính đang vây quanh hơn hai trăm người dân của ngôi làng.

Giữa trung tâm của vòng vây, phía đối diện với hai trăm người dân, tên đại đội trưởng dẫn đội đang nhàn nhã ngồi trên một chiếc ghế và thoải mái dựa lưng vào ghế mà dùng tay trái gõ nhịp.

“Cốc... Cốc... Cốc...”

Ở bên trái và phải, hai người huynh đệ từng vào sinh ra tử với hắn trên chiến trường thành thoi ngáp ngáp ngáp dài.

Hắn không ngừng liếc mắt nhìn về phía Phùng Liên đang đứng. Đôi mắt nóng bỏng đầy dục vọng trần trụi tuấn tra lên xuống cả thân hình Phùng Liên. Hắn cũng rất biết điều, hắn không ngu ngốc nhìn thẳng không dời mắt, đơn giản là vì hắn không muốn làm dân làng tức giận, hắn không ngu gì dẫn phát xung đột giữa hai bên. Có ngu mà làm thế, dù gì hắn có nhiệm vụ trên người, nếu chết vì tên lính, hắn cũng không tiện ăn nói với quan trên.

Thình thoảng già vờ vô tình nhìn tới, hần lại đánh giá và nuốt nước miếng ừng ực, hần lảm bảm:

“Không ngờ ở nơi này cũng có một người phụ nữ ra dáng. Chắc chắn, thân hình cân đối thật: ngực với mông cũng to vừa phải. Nhất là khuôn mặt, tuy không phải mỹ nhân, nhưng có nét cuốn hút riêng. Chà chà, càng nhìn lại càng muốn ngay lập tức nhào tới âu yếm một phen. Ha ha... Ở một nơi thế này cũng có một người phụ nữ như thế, chuyến này tới đây không uổng phí. Cũng đã lâu rồi chưa thưởng thức thôn nữ, ha ha...”

Lời nói của hần tuy nhỏ, nhưng tên đứng bên trái của hần đã nghe thấy, tên đó ghé đầu vào, nhỏ giọng nói:

“Đại ca, lại có hàng à? Ở đâu? Là đứa nào trong bọn chúng? Đại ca “xài” xong thì nhớ cho đệ thưởng thức với nhé. Mà có cần lập tức động thủ không?”

Nói xong, tên này dùng ánh mắt bặm trợn nhìn thẳng về phía những người dân tìm kiếm thứ “hàng” mà hần nhắc đến.

Tên đại đội trưởng tức giận trừng mắt:

“Tam đệ, ta tự có kế hoạch, đừng có nhìn loạn. Ta hưởng xong để ngươi là được.”

“Đại ca hứa đấy nhé, có nhị ca làm chứng.”

“Đại ca lúc nào lừa ngươi chưa?”

“Hi hi, đại ca là tốt nhất.”

“Được rồi, khỏi cần nịnh bợ.”

Sau khi trả lời tên huynh đệ, hần đứng dậy, nhìn thẳng về đám dân làng.

“Trưởng làng đâu bước ra ngoài trả lời cho ta biết mọi người trong làng đã đầy đủ chưa? Có còn ai đang ở xung quanh làng không?”

“Bẩm đại nhân, chỉ có một đứa bé gái năm tuổi ham chơi chưa về và những người đi buôn bán ở các thị trấn, thành thị là không có mặt.” - Vị trưởng làng chống gậy khập khiễng bước ra, cung kính cúi người đáp.

“Tốt. Hiện nay tình hình biên giới phía Bắc không ổn định, có thể xảy ra chiến tranh nên bộ hạ phê chiếu cho phép quân đội tuyển lính từ trai tráng các thành, các trấn, các làng. Vì thế, hôm nay chúng ta đến đây. Vì quốc gia, tất cả trai tráng phải tham gia, kẻ nào chống đối lập tức tru di cả họ. Được rồi, đàn ông tuổi từ mười lăm đến bốn mươi bước sang bên trái, phụ nữ dưới ba mươi và trẻ em bước về bên phải, còn người già đứng yên.”

Có người nghi hoặc không rõ, nhưng không ai phản kháng, họ đều bắt đầu làm theo yêu cầu.

Phân chia đã xong, tên đại đội trưởng ra lệnh:

“Đội một, đội hai, đội ba, đội bốn, đội năm nghe lệnh. Các ngươi lập tức dẫn nhóm người trai tráng bên trái xuất phát về thành.”

“Tuân lệnh.”

Đội đến lúc dòng người này khuất bóng, biến mất nơi chân trời, tên đại đội trưởng cười to:

“Ha ha ha... Được rồi, cuối cùng cũng xong. Tốt.”

Lần này, hần không ngần ngại nhìn thẳng về phía Phùng Liên, hần cũng chẳng che dấu dục vọng, hần liếm mép rồi giơ tay phải chỉ về phía nàng, quát to ra lệnh:

“Bay đâu, bắt người phụ nữ kia cho ta.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 4: Thảm án (1)

(1) Trích từ bài hát 天下有情人 – Thiên hạ hữu tình nhân (OST Thần điêu đại hiệp 1995).

Nguyên văn:

爱是迷迷糊糊天地初开的时候 那已经盛放的玫瑰

爱是踏破红尘望穿秋水只因为 爱过的人不说後悔

爱是一生一世一次一次的轮回 不管在东南和西北

爱是一段一段一丝一丝的是非

教有情💎💎💎💎

(2) Ôm chắm: Ghi chặt vào lòng

Yêu người từ lúc mơ mơ hồ hồ thuở bàn cờ sơ khai

Lãng mạn như những câu chuyện cổ

Yêu người từ chốn mộng lung tiền kiếp, kiếp này sang lần kiếp sau

Chỉ sợ bước qua nhau mà không hay biết

Giữa hồng trần mệnh mỏng, đi hết bốn phương vẫn kẻ vai sát cánh

Có ý nghĩa gì nữa đâu nếu chỉ còn lại một mình(1)

...

“Liên muối, Liên muối... Đừng chạy nữa.”

“Hi hi, A Lam ca, nhanh đuổi theo muối, nếu không là muối lạc mất đấy.”

Trên thảm cỏ xanh, hai đứa bé một nam một nữ đang chơi trò đuổi bắt. Tuy còn nhỏ nhưng đứa bé nam rất biết chiều chuộng phụ nữ: Nó cố ý tụt lại phía sau, giả vờ thờ hồng học, cố tỏ ra vẻ đã cố gắng hết sức để đuổi theo. Chính vì vậy mà cô bé đằng trước không ngừng quay đầu lại trêu chọc và cười khanh khách.

“Ồi. Á...” – Đứa bé gái bỗng dừng vấp ngã.

“Rầm...”

Nó ngã ồm xuống, đập mặt thẳng vào bãi cỏ mềm.

Đứa bé trai nhanh chóng chạy lại, hấn khuỷu một chân xuống, nhẹ giọng hỏi:

“Tiểu Liên, muối có sao không?”

Đứa bé gái ngẩng đầu lên khóc thút thít:

“Hu hu... Muối bị thương rồi.”

“Trời ơi.” – Đứa bé trai hét hoảng la lên.

Sau đó, nó chăm chú nhìn đứa bé gái, dịu dàng hỏi:

“Đau lắm à?”

“Ừ... Làm sao giờ? Muối không đi được nữa.” – Đứa bé gái vẫn còn khóc, nó không ngừng lấy tay lau nước mắt.

Đứa bé trai cầm lấy bàn chân có vết trầy da, có chút xước và chảy máu của đứa bé gái. Nó cẩn thận dùng đôi bàn tay chai sạn của mình xoa bóp vết thương ấy. Qua một lúc, nó bảo:

“Đừng khóc! Để huynh công muối nhé.”

Nó bắt đầu quay lưng lại, khuỷu người xuống, vòng hai tay ra phía sau với tư thế đã sẵn sàng và nói:

“Lên đi.”

Đứa bé gái giao hoạt mỉm cười, không hề ngần ngại, nó nhảy thẳng lên lưng đứa bé trai. Nó choàng tay ôm cổ đứa bé trai rồi cười:

“Hi hi hi...”

Đứa bé trai bắt đầu đứng dậy, nó đột nhiên hỏi:

“Phùng Liên! Muội có bị đau thật không đấy?”

“Hả?” Bị hỏi bất ngờ, đứa bé gái giật mình, hai tay đang ôm cổ đứa bé trai bỗng nhiên buông ra.

Nhưng ngay sau đó, đứa bé gái phản ứng lại, nó sử dụng tuyệt chiêu của mình:

“Hu hu... Muội đau thật mà. Đau chết đi được í. Hu hu... Muội còn chảy máu nữa. Hu hu...”

“Ừ được rồi, ta công mà.” – Đứa bé trai chỉ có thể chấp nhận số phận.

Đứa bé trai rảo bước trên con đường đầy sỏi đá, hai bên là những hàng cây xanh tốt với những tán lá che trời.

“A Lam ca.”

“Sao thế?” – Đứa bé trai hỏi.

“Sau này huynh cưới muội nhé.”

“Phùng Liên! Muội nói linh tinh gì thế?” – Đứa bé trai quay mặt sang trái, cố nhìn đứa bé gái.

“Sao? Huynh không thích à?” – Đứa bé gái vẫn không nóng không lạnh hỏi. Vậy nhưng nó đang tập trung chờ đợi câu trả lời của đứa bé trai.

“Phù...” – Đứa bé trai thở ra một hơi, rồi trả lời:

“Không phải thế... Sau này lớn lên huynh sẽ...”

Đứa bé gái ngay lập tức cắt đứt, nó ngửa mình ra phía sau, vung vẩy hai tay, và giận dữ nói:

“Ừ... Trả lời ngay cơ!”

“Đúng là huynh ghét tiểu muội rồi. Hu hu...”

Dưới sự vung vẩy của đứa bé gái, đứa bé trai cố gắng giữ vững, không để thân thể lung lay, nó bắt lực đáp:

“Thôi được rồi. Ta sẽ lấy muội mà.”

Đứa bé gái nghe vậy, nó không giãy giụa nữa. Nó choàng tay ôm cổ, tựa sát thân hình vào đứa bé trai và mỉm cười.

“Hi hi hi...”

...

“Huynh nhất định phải đi sao?” – Người phụ nữ rón rén bước tới, ôm chầm(2) người đàn ông phía trước từ phía sau, rồi dịu giọng hỏi.

Người thanh niên cười khổ nói:

“Tiểu Liên, muội biết mà. Muội nên hiểu cho ta.”

Người phụ nữ buông tay, nàng vội vàng lùi lại tránh xa người thanh niên. Đứng ở phía xa nhìn người chồng của mình, nước mắt không ngừng chảy xuôi, nàng lấy tay nhẹ nhàng sờ cái bụng đang to lên từng ngày và nói:

“Phải. Muội biết chứ. Muội cũng muốn hiểu cho huynh chứ? Nhưng huynh đi rồi, còn đứa con của chúng ta thì sao? Nó còn chưa chào đời, nó còn chưa biết mặt cha mình. Sau khi nó lớn lên, huynh bảo muội trả lời nó như thế nào khi nó hỏi về cha mình?”

“Tiểu Liên, ta biết ta có lỗi với muội, ta biết ta có lỗi với nó. Nhưng ta không còn cách nào khác cả. Muội yên tâm, ta nhất định sẽ trở về.”

“Huynh im đi. Xin lỗi thì có ích gì chứ.”

“Liên muội, muội đừng như vậy. Ta thật sự không thể làm khác.”

Họ đứng đối mặt nhau nhưng xa cách nghìn trùng. Họ đều biết từ ngày mai, họ xa cách nhau mãi mãi.

Chiến đấu vì đất nước? Quên mình vì quốc gia? Có thể ở nơi nào đó, sẽ có người có lý tưởng như vậy. Nhưng ở ngôi làng này, khi mà thế hệ trước ra đi,

tới thế hệ cha anh, rồi bây giờ lại tới thế hệ này ra đi; khi mà những người ra đi đều không có ai trở lại. Qua bao nhiêu thời gian dài đằng đặc ấy, họ có thể nào không biết được rằng tất cả những người ra đi đều không thể trở lại, những người ra đi có lẽ đã trở thành pháo hôi, tốt thì, chỉ bỏ mạng vô ích.

Ta sẽ trở về. Ta nhất định trở về. Ta hứa ta sẽ chú ý an toàn, ta sẽ về, nhất định là vậy... Tất cả những lời hứa, tất cả những ước hẹn như vậy... đối với người dân làng này đã trở thành một bóng ma không thể xóa nhòa. Họ sợ hãi, họ đau đớn, họ không dám nghĩ tới.

...

Nhìn mọi người trong thôn đưa tiễn, A Lam mỉm cười. Dù ở nơi sâu thẳm trong tim, hân hoan thất vọng vì không thấy Phùng Liên trong đám đông.

“Cảm ơn mọi người đã đưa tiễn. A Lam rất vui. A Lam đi đây, mọi người bảo trọng.”

Nói xong, hân bước đi không hề do dự, hân không muốn tiếp tục kéo dài cảnh chia ly đau lòng này.

Bỗng, một tiếng hét lớn ở đằng sau vọng tới.

“A Lam ca, muội và con sẽ mãi chờ huynh. Bảo trọng.”

Từng giọt nước mắt rơi xuống một cách lặng thầm, nhưng hân lại vô cùng vui vẻ.

Hân vẫn tiếp tục bước đi, hân không dám quay lại để mọi người thấy hân của bây giờ.

“Liên muội, chờ huynh, huynh nhất định sẽ trở về.” – Cuối cùng, hân vẫn không thể kiềm chế được mà thốt lên lời ấy.

Giữa một buổi sáng ban mai, dưới ánh dương rạng rỡ của một ngày xuân tươi đẹp, một thanh niên rời xa vợ con, làng quê, tiến bước trên con đường bảo vệ đất nước như thế hệ cha anh đi trước. Có thể hân sẽ chết, có thể hân không thể trở về gặp mặt vợ con mình lần nào nữa, nhưng với hân, sự hi sinh của hân không hề vô nghĩa. Và với mọi người ở nơi đây, hân xứng đáng là một vị anh hùng.

...

...

“Đại nhân, nếu như Tiểu Liên có gì đắc tội với ngài, xin ngài mở lượng khoan hồng. Chồng nó dù gì cũng là một vị dũng sĩ đang xả thân vì quốc gia, kính mong ngài rộng lòng thứ tha.” – Biến cố đột nhiên khiến mọi người còn lại không hiểu làm sao, may thay vị trưởng làng vẫn nhanh chóng làm ra quyết định.

“Cảm tạ cho ta! Thật lắm điều.” – Tên đại đội trưởng quát.

Sau đó hân lạnh lùng nhìn tất cả mọi người, đồng thời ra lệnh:

“Ta muốn người đàn bà này. Bất cứ tên nào dám phản kháng và nói nhiều thì lập tức giết cho ta.”

Hân vừa bước về hướng ngôi nhà bên cạnh, vừa lạnh giọng:

“Chúng mày còn đứng đó làm gì? Không nghe ta nói sao? Mau mang con đàn bà kia theo sau ta vào trong ngôi nhà này.”

“Tuân lệnh.”

Binh lính dường như đã quá quen thuộc với người cấp trên này, bọn chúng lập tức hành động. Hai tên lính vọt đến, chúng tiến vào đám đông, một tên cầm kiếm uy hiếp đám đông, một tên giơ kiếm chỉ thẳng vào mặt Phùng Liên mà quát to:

“Bước nhanh theo đại nhân vào căn nhà, nếu không, chết!”

Mọi người triệt để phần nộ. Họ xông tới ngăn cản. Thế trận giương cung bạt kiếm.

“Các ngươi muốn làm gì? Các ngươi là quan binh triều đình, các ngươi không thể ức hiếp dân chúng.”

“Các ngươi là quan binh mà dám ngang nhiên bắt người giữa ban ngày ban mặt sao?”

“Các ngươi dám vi phạm luật lệ của Thiên triều ư?”

“Câm ngay.”

Ba tên lính từng vòng vây xung quanh nhảy vào hét lên, và mỗi người dân vừa lên tiếng ngay tức khắc bị chúng đánh đập tàn nhẫn, ba người họ té xuống đất, máu tươi giàn giụa.

Trai tráng của làng đã bị dẫn đi, ngôi làng chỉ còn người già, phụ nữ và trẻ em nên sự phản kháng của họ nhanh chóng bị đàn áp bằng những trận đòn.

Lúc này, tên đại đội trưởng từ bên trong căn nhà bước ra ngoài, hấn đầy tức giận gầm thét:

“Lũ phế vật, có vài người cũng giải quyết không xong. Chúng mày dám làm hỏng việc tốt của tao là tao giết tất cả. Nhanh chóng giải quyết cho tao!”

Nhận được lệnh, bọn lính xung quanh và bọn lính đang giằng co với người dân trở nên hung dữ. Một tên trong số chúng cầm kiếm nhảy vào đám đông và la mắng:

“Lũ cặn bã. Tránh đường cho tao làm việc, ai dám cản, tao giết đả đó.”

Nhận thấy sự hung hăng của bọn lính, mọi người cũng không dám làm liều, họ chỉ đành tách ra. Dù sao thì họ cũng chẳng có họ hàng thân thiết gì với Phùng Liên, dù sao họ cũng đã cố gắng lắm rồi, họ không thể mang mạng sống của mình tham gia vào, giờ thì họ mặc kệ.

Phùng Liên đứng phía sau mọi người, thân thể nàng run lên không ngừng. Tiểu Đóa thì không thấy đâu, nàng lại gặp phải chuyện này. Vừa lo lắng, vừa sợ hãi, lòng nàng rối loạn vô cùng.

Tên lính nhe răng cười, hấn tiếp tục tiến tới. Bỗng hấn bị hai người ngăn cản, một là vị trưởng làng, một là vị hàng xóm Ngũ Cương.

“Các người muốn ngăn cản?” – Tên lính giận dữ.

“Chúng ta nợ gia đình nó rất nhiều. Cho dù có chết, chúng ta cũng phải trả.” – Vị trưởng làng cố gắng đứng thẳng thân hình, lão nhân ấy nắm chặt cây gậy trong tay mà thân hình không ngừng run rẩy.

“Vậy thì chết đi.”

Tên lính nhảy tới, cầm kiếm chém ngang vào cổ của hai vị lão nhân.

“Phụt... Phụt...”

Hai vị lão nhân không kịp phản ứng, nên chỉ trong phút chốc, có hai cột máu bắn lên, hai cái đầu lăn xuống đất, và hai thân thể không đầu bắt đầu ngã xuống.

“A...a...a...”

“Á...”

“Á... á... á...”

Từng tiếng thét chói tai vang lên.

“Nhìn đi. Đây là cái giá phải trả cho việc làm ngu ngốc.” – Tên lính cười gằn.

Những người còn lại sợ hãi tránh xa, có người nôn mửa liên tục, có người còn bị dọa tiểu ra quần, có người run lẩy bẩy lùi về phía xa...

Phùng Liên đứng gần nhất. Khi nhìn thấy cảnh tượng này, nàng cũng không cầm lòng được mà lùi về phía sau liên tục nôn mửa.

Vừa lúc này, nơi phía đông truyền lại tiếng của một đứa bé và một chàng trai.

“Mẹ. Mẹ sao vậy?”

“Dừng lại. Các người đang làm cái gì?”

Vừa chạy tới, lại nhìn thấy khung cảnh này, Tiểu Đóa cũng gục xuống nôn mửa. Từ Phong còn đỡ, hấn từng giết vô số dã thú, hấn cũng quen với cảnh máu tanh rồi.

Tuy nhiên, hấn thật sự nổi giận. Đây là cách làm của quân lính một Thiên triều đầy ư?

“Bọn khốn các người cũng xứng đáng nhận được niềm tin của dân chúng sao? Bọn đốn mạt, lũ cầm thú, nhận lấy cái chết.”

Hấn gầm lên, mặc cái thân thể “đụng là vỡ”, hấn điên cuồng lao tới. Hấn không thể để người dân vô tội tiếp tục bị chém giết. Hôm nay hấn muốn đại khai sát giới.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 5: Thảm án (2)

(1) Lăn: Đồng nghĩa với chuồn, lén, lách, lủi, nhót – Bỏ đi nơi khác một cách rất nhanh, nhân lúc không ai để ý.

(2) Sấn sỏ: Từ gọi tả bộ dáng hung hăng, lấn tới một cách trắng trợn.

Từ Phong không ngừng cưỡng chế máu tươi trên vòm họng mà lao tới. Có thể như thế nào khác khi hắn đã cưỡng ép tiềm lực đã thông một vài đường kinh mạch dưới cổ để có thể mở miệng thét lên giận dữ?

Lý trí rất quan trọng, nhưng không có nghĩa là vì lý trí mà vứt bỏ tình cảm, sống là để sau này không hối hận, không hổ thẹn với bản thân. Trời xanh lại luôn công bằng, muốn được cái gì thì trước hết phải từ bỏ một vài thứ, vì thế mà hắn không thể không tự làm tổn thương bản thân để có thể vung lên con phần nộ này.

Thương càng thêm thương, tình trạng của hắn càng lúc càng không ổn, nhưng hắn vẫn quyết tâm dần bước, hắn không hề hối hận. Có thể sẽ chết đi, nhưng đó chẳng sao gì, hắn không phải anh hùng cái thế, nhưng khi gặp chuyện bất bình thì không thể đứng nhìn.

Hắn có lý tưởng của hắn, hắn có niềm tin của hắn. Hắn không thể vứt bỏ đi con tim của mình, để rồi sống chui sống nhui mà nhìn trắng cảnh người vô tội bị giết hại. Cái gì là nhịn nhục rồi sau này báo thù, đó chỉ là suy nghĩ của những kẻ vô dụng tự ngụy biện cho chính mình. Nếu hắn cũng như họ, hắn cũng căm lạnh mà nhìn tất cả người dân ở đây bị giết hại, thì hắn chẳng khác nào bọn người đám kinh tởm mà hắn chán ghét, mà hắn hận thấu xương.

“Giết.”

Gầm lên giận dữ, hắn nhào tới.

“Bốp.”

Một tên trong số hai tên lính áp giải hắn về làng phản ứng rất nhanh, tên đó rút kiếm, dùng sống kiếm gõ ngắt hắn.

Từ Phong ngã xuống đất và không biết trời trăng gì nữa. Vậy đấy, muốn hoàn thành lý tưởng của mình thì cần có đủ năng lực mới được, không đủ năng lực thì cũng chỉ là ngu ngốc đi tìm chết mà thôi. Từ Phong hắn cũng thế, lý tưởng cao đẹp, nhưng đáng tiếc, với cái thân thể thương tích đầy mình, hắn cũng chẳng thể thay đổi được điều gì. Hắn không đánh giá cao mình, nhưng hắn đã xem thường đối thủ. Hắn hoàn toàn không biết đây không chỉ đơn giản là một đội lính chính quy thông thường, và cái giá phải trả, chính là vừa rồi. Có lẽ hắn cũng nên cảm thấy may mắn khi lúc trước không ra tay động thủ với hai tên lính áp giải.

Tên còn lại cũng kịp phản ứng:

“Ha ha... Hiểu lầm, đầu óc tên này có vấn đề. Thấy máu là hắn lại nhớ đến cảnh gia đình bị tàn sát lúc trước nên phát con điên. Hai người chúng ta đã từng thấy hắn nổi điên như vậy rồi. Mọi người không cần phải để ý làm gì.”

Trong lòng hắn thì nằng chừ không ngớt. Cũng may hắn phản ứng nhanh, nếu không tên trai tráng này mà chết đi thì hắn với tên kia không có chút công lao nào trong lần này, đó là chưa kể có khi lại phải chịu tội nữa. Quan trên đạo này tính khí thất thường lắm, mấy ngày trước vừa có hơn hai chục người bị hắn giết đây.

“Mang hắn đi chỗ khác. Đừng để chuyện này xảy ra lần nữa. Nếu không hai người các người liệu hồn.” – Tên lính vừa giết người lạnh lẽo nhìn sang.

“Vâng, vâng, sẽ không có lần thứ hai.” – Hai tên kia vội vàng kéo Từ Phong và Tiểu Đóa lui ra.

Tiếng thét của Từ Phong hấp dẫn mọi người, cả Phùng Liên cũng thế. Khác hẳn mọi người, Phùng Liên hoàn toàn chú ý tới Tiểu Đóa mà lãng quên tất cả.

“Đóa Đóa, Đóa Đóa, con không sao chứ?” – Phùng Liên vừa chạy sang vừa hỏi.

Tiểu Đóa ngẩng mặt lên nhìn Phùng Liên, với khuôn mặt tái xanh, nó run run đáp:

“Mẹ... Mẹ ơi... Hu hu hu... Mẹ ơi, Tiểu Đóa... sợ...”

Phùng Liên kéo Tiểu Đóa vào lòng, nắm lấy tay nó và an ủi:

“Đóa Đóa, đừng sợ. Có mẹ ở đây rồi. Đừng sợ. Mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.”

“Mẹ... Con sợ... lắm... Hu hu hu...”

“Đừng sợ... Có mẹ ở đây rồi.”

Phùng Liên vẫn vỗ về Tiểu Đóa.

“Lũ phé vật chúng mày chán sống cả rồi hả?” – Một tiếng hét đầy giận dữ phát ra từ ngôi nhà bên cạnh.

Ngay sau đó, tên đại đội trưởng với khuôn mặt hầm hằm đầy lửa giận bước ra. Hấn lạnh lùng nhìn về khung cảnh trước mặt.

“Nói. Chuyện gì xảy ra?”

Một tên lính đứng gần hấn nhất nơm nớp lo sợ bước tới bẩm báo:

“Bẩm... đại nhân. Lúc này có vài kẻ nổi loạn, nhưng đã bị giết rồi ạ.”

Tên đại đội trưởng lạnh lẽo nhìn xung quanh rồi nói:

“Lũ phé vật. Có bắt mỗi một con đàn bà mà tốn nhiều thời gian như thế. Tất cả chúng mày đều chán sống có phải không?”

Mang theo sát khí, hấn chậm chậm bước tới đám đông.

“Ngươi, ngươi, ngươi và ngươi, xông tới kéo con đàn bà kia tới đây cho ta.” – Hấn ra lệnh.

Bốn tên lính được chỉ định run cầm cập, bọn chúng đều biết nếu không hoàn thành thì sẽ chết rất khó coi.

Hít sâu vài hơi lấy lại tinh thần, chúng nhanh chóng tiến đến. Hai tên lao vào giữ hai tay của Phùng Liên rồi kéo tới, một tên đẩy Tiểu Đóa xa ra, một tên nghiêm mặt canh chừng đám đông.

“A... Không... Tiểu Đóa, Tiểu Đóa...” – Nhìn Tiểu Đóa bị một tên đẩy ngã xuống đất, Phùng Liên hoảng loạn kêu lên và không ngừng giãy giụa.

“Bóp.”

Và ngay tức khắc, nàng nhận được một cái tát.

.

“Mẹ nó, mày còn dám chống đối thì đừng trách bọn tao, liệu mà biết thân biết phận đi.”

“Mẹ... Mẹ ơi... Đừng bắt mẹ tôi... Van cầu các người. Đừng bắt mẹ tôi đi.” – Tiểu Đóa không ngừng khóc lớn.

“Chó chết, có im đi không?”

“Bóp.”

Và nó cũng nhận lấy một cái tát. Nó lại lần nữa té xuống đất, trên khuôn mặt đáng yêu ngày nào đã in dấu năm ngón tay, và ở chỗ đó da mặt sưng lên đỏ bầm.

Nhưng nó vẫn vùng dậy gào khóc.

“Đừng mà... Đừng bắt mẹ tôi đi... Van cầu các người.”

“Chó chết, mày chán sống rồi.”

Tên lính ở bên cạnh thốt lên và cầm kiếm đe dọa:

“Mày còn không im miệng là tao giết cả mày lẫn mẹ mày đấy đồ tiện dân.”

Tiểu Đóa bị dọa sợ, nó nhanh chóng lấy tay che miệng. Dù vậy nước mắt của nó vẫn không ngừng tuôn rơi.

Phía bên kia, hai tên lính đã mang Phùng Liên tới chỗ tên đại đội trưởng.

“Đại nhân, đã xong.”

“Tốt, lui xuống đi.” – Hấn phát tay.

“Vâng. Thuộc hạ cáo lui.” – Hai tên lính như được đại xá. Rất nhanh, bọn chúng đã lẫn(1) vào đám quân lính mất hút.

Tên đại đội trưởng không ngừng quét mắt nhìn về phía Phùng Liên đánh giá. Còn Phùng Liên thì run rẩy cúi mặt đứng đối diện với hấn.

Qua một hồi đánh giá, hấn tiến tới, dùng tay phải nâng cằm Phùng Liên. Phùng Liên thất hồn lạc phách, nàng sợ hãi đảo loạn ánh mắt nhìn về nơi khác.

“Nhìn vào mắt ta.” – Tên đại đội trưởng quát.

Phùng Liên không dám trái lời, nàng cay đắng nhìn hắn.

“Chà chà, nhìn gần thì ngươi càng đẹp hơn đấy. Khả khả, cũng thuộc hàng có nhan sắc nhỉ?” – Hắn tự nói.

Nói xong, hắn vòng một tay ôm eo Phùng Liên và kéo nàng cùng đi.

“Không... Không... Đại nhân... Mong ngài tha cho tiện dân.” – Phùng Liên vùng vẫy tránh thoát.

“Hừ, ta để ý đến ngươi là phúc phận của ngươi. Ngươi còn dám chống đối?” – Hắn bắt đầu lạnh giọng.

Phùng Liên quỳ xuống, khóc nức nở:

“Đại nhân. Mong ngài tha cho tiện dân. Tiện dân là người đã có chồng, có con rồi.”

Tên đại đội trưởng sầm mặt, hắn lạnh lùng nói:

“Ta không rảnh nói nhiều. Không đáp ứng thì đừng trách ta độc ác.”

“Đại nhân. Mong đại nhân mở lòng thương tha cho tiện dân một lần. Nếu ngài vẫn nhất quyết, tiện dân chỉ có thể lấy cái chết bảo vệ danh tiết.” – Phùng Liên vẫn chưa từ bỏ, nàng khóc lóc van xin.

“Ngươi đe dọa ta? Thế thì đừng trách ta.”

Hắn sấn sổ(2) bước tới, mạnh tay giật xé quần áo của nàng.

“Roẹt... Roẹt...”

Phùng Liên vẫn cố gắng tránh né, nàng cố gắng che đi phần thân thể càng lúc càng lộ ra, và không ngừng khẩn cầu:

“Đại nhân. Mong ngài tha cho tiện dân.”

“Đại nhân...”

...

“Đại nhân... Nếu ngài còn tiếp tục. Tiện dân chỉ đành cắn lưỡi tự vẫn.”

Tên đại đội trưởng dừng lại, hắn nổi tính độc ác, hắn hét to:

“Bay đâu.”

Lập tức có năm tên lính chạy tới, cung kính đáp:

“Đại nhân, chúng thuộc hạ có mặt.”

“Nhanh nắm đứa con gái của con đàn bà này tới đây cho ta.”

“Vâng, đại nhân.”

Phùng Liên đang quỳ bỗng dựng hoảng sợ la lên:

“Đại nhân. Không thể. Không thể. Làm ơn tha cho con của tiện dân.”

Tên đại đội trưởng vẫn lạnh lùng nhìn nàng. Phùng Liên càng hoảng loạn, cuối cùng, tình mẫu tử cũng đánh sập bức tường phòng vệ của nàng. Chỉ thấy nàng không ngừng khóc, khóc đến nỗi đốt cháy tâm can. Sau đó, nàng lấy hết sức lực, nàng cắn răng, thê lương nói:

“Đại nhân... Chi cần ngài tha cho con của tiện dân. Tiện dân sẽ làm theo... mọi yêu cầu... của ngài.”

“Hừ, biết điều từ đầu có phải là tốt hơn không.”

Rồi hắn quay sang phía bọn lính còn đứng đợi:

“Lui ra.”

“Vâng.”

Sau khi bọn lính đã lui, hấn nhìn về phía Phùng Liên, nuốt nước bọt ừng ực.

“Được rồi, ta tới đây.”

Hấn lập tức nhào tới ôm chầm Phùng Liên và bắt đầu động tay.

Phùng Liên sợ hãi kêu lên:

“Đại... Đại... nhân. Không phải... ở ngôi nhà kia sao?”

“Đại nhân. Ở đây... có nhiều người... Chúng ta không... thể...”

“Câm mồm. Lúc trước ngươi vào có phải là tốt rồi không. Lúc này đã muộn.” – Hấn mắng.

Sau đó, hấn nhìn về phía những người xung quanh với khuôn mặt đặng đặng sát khí.

“Ta đồ đứa nào dám nhìn. Đứa nào nhìn thì ta giết đứa đó. Hừ.”

...

“Ba... Ba... Ba...”

Giữa đám đông quân lính và dân làng, từng âm thanh chói tai vang lên, xen lẫn là những tiếng rên rỉ.

Người dân bắt lực ngoảnh mặt đi nơi khác, số khác đều cúi đầu nhìn mặt đất như bọn lính xung quanh.

Phản kháng? Giúp đỡ? Tự thân còn chưa lo được, thì có thể làm gì khác ngoài việc chấp nhận cái họ gọi là “số phận”?

Họ không đáng trách, họ chỉ đáng thương.

...

Buông ra Phùng Liên, tên đại đội trưởng cũng không vội mặc lại quần áo, mà mở lời:

“Được rồi, tam đệ, đến ngươi.”

Phía xa xa trong góc trái, hai người thanh niên đang trò chuyện bỗng dừng lại. Một người nói:

“Đại ca, để nhị ca trước, không thì nhị ca giết đệ mất.”

Tên bên cạnh nghe vậy thì hừ lạnh:

“Loại hàng này ta không thích, ngươi thích thì dùng đi.”

“Ha ha... Vậy tiểu đệ không khách khí.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 6: Gục ngã

“Ư... Ư...”

Có chút đau đớn, Từ Phong khẽ mở mắt.

“Chàng trai trẻ, ngươi đã tỉnh?”

Ngẩng mặt nhìn xung quanh, hấn dùng tay chống đỡ thân thể ngồi dậy. Hấn mở miệng nói chuyện, nhưng vẫn chỉ là những tiếng “ứ... ớ...” quen thuộc. Có chút thất thần, hấn nhận ra hiện thực tàn khốc này.

“Chàng trai, cho dù ngươi không nói được, vậy cũng đừng buồn. Ngươi còn trẻ, cuộc đời vẫn còn dài.” – Lão già bên cạnh thở dài nói ra.

Rồi hắn tiếp tục:

“Chắc ngươi cũng thắc mắc mình đang ở đâu? Đây là một mỏ Vạn Hà Sa của Nam Tuấn Vương. Ngươi cũng đừng nghĩ cách trốn thoát, chỉ vô ích mà thôi. Lão đã sống ở đây hơn nửa đời người rồi. Ai... Được rồi, ngủ sớm lấy sức mai còn làm việc.”

Lão già lắc đầu rồi cuộn người vào một góc.

Từ Phong ngồi ở đó, khóc trong cảm lạnh.

Đau, thật sự rất đau. Nỗi đau nhói ở trong tim. Cái gì lý tưởng, cái gì ước mơ, tất cả đã bị cuộc sống khắc nghiệt này chôn vùi.

Hắn chưa bao giờ cảm thấy chán chường như lúc này. Một lần rồi lại một lần, hắn bắt lực nhìn tất cả người thân xung quanh hắn chết đi. Phải làm gì? Biết làm gì? Hắn cũng chỉ là một kẻ vô dụng. Hắn chỉ là một cái thùng rỗng kêu to, lý tưởng cao đẹp để làm gì, ước mơ lớn lao để làm gì khi mà hắn không đủ khả năng để với tới.

Hắn nhắm mắt, hắn muốn chạm vào chúng, nhưng rồi hắn vô lực mở mắt ra và thở dài chua xót.

Hắn... chỉ là một kẻ bất tài vô dụng. Hắn trước kia... chỉ là một kẻ chưa bao giờ bước chân vào hiện thực. Và khi bước chân vào hiện thực, hắn không hề có sức chống cự. Bão táp phong ba đẩy ngã hắn, thế sự trắng đen đảo lộn niềm tin của hắn.

Hối hận sao? Nhục nhã sao? Cố gắng sao? Tất cả cũng đã quá xa xôi. Cả cuộc đời còn lại, một tên phế vật như hắn chỉ có thể làm một tên nô lệ đào khoáng mà thôi.

Những lời nói đầu mỗi còn có ích gì. Mồm miệng nói những câu nói mỹ miều, đẹp đẽ, trong khi bản thân chỉ là một kẻ không ra gì thì có ích gì?

Lặng im khóc, hắn chấp nhận gạt bỏ mọi thứ. Hắn chấp nhận sống phần đời còn lại trong yên lặng và dằn vặt.

Cái gì nhân sinh? Cái gì lý tưởng? Hãy để nó trôi qua.

...

“Đi đi, hôm nay các ngươi phải dò xét xong khu vực phía đông. Nếu không xong thì các ngươi đã biết hậu quả rồi đấy. Hừ!”

Nghe tên lính canh nói vậy, mọi người cũng không nhận được khế rùng mình. “Hôm nay không biết còn có bao nhiêu người có thể sống sót trở lại” – Họ đều nghĩ thâm như thế.

“Rồi. Đi đi.”

Hơn mười người nô lệ bắt đầu kết đội tiến về phía đông. Từ Phong cũng nằm trong số đó.

Hắn cũng đã quen với cuộc sống ở nơi này, lúc thì đi đào khoáng, lúc thì đi dò xét. Đã ba tháng trôi qua, may nhờ kinh nghiệm của vị lão nhân lúc trước, cho đến bây giờ hắn vẫn còn sống.

Hắn muốn chết, nhưng có cái gì khiến hắn còn lưu luyến. Lý tưởng ư? Không. Còn có người để hắn lưu luyến sao? Hắn đáng chất nghĩ tới. Không, là vì hắn sợ chết, hắn sợ phải đối mặt với người thân ở thế giới bên kia, hắn càng sợ đối mặt với Tiểu Đóa và mẹ của nó. Một kẻ có giấc mộng to lớn, một kẻ được mọi người đặt trọn niềm tin lại luân lạc đến nước này. Nên khóc hay nên cười? Hắn không biết. Hắn chỉ biết dằn dặt sống qua ngày, hắn chỉ biết u mê vui thân vào những giấc mơ tươi đẹp mà hắn tự tưởng tượng.

Vạn cổ thế sự, máu là máu nam nhi, mộng nam nhi là huyết mộng. Có anh hùng nào không trải qua đau khổ, có anh hùng không trả giá bằng máu và nước mắt. Hắn chợt nghĩ như vậy. Nhưng rồi hắn vô vọng thở dài. Nói thì dễ, làm mới khó. Chỉ có những người từng trải qua mới biết được để làm được điều đó thì phải trải qua khó khăn như thế nào. Chính là hắn, cũng chán nản bỏ cuộc.

Hắn yếu đuối sao? Hắn nhu nhược sao?

Hắn nên bắt đầu lại sao? Hắn nên tiếp tục bước tiếp sao?

Không, xin hãy cho hắn được giải thoát. Xin hãy cho hắn được chìm vào thế giới của riêng mình.

Hắn có lỗi với mọi người. Vậy thì cho hắn được quỳ xuống nói hai tiếng “Xin lỗi”. Nếu như vậy vẫn chưa đủ, thì hãy để kiếp sau hắn làm trâu làm ngựa báo đáp mọi người. Còn kiếp này, xin hãy thứ tha.

Có thể mọi người cho rằng hắn là một kẻ không ra gì, hắn còn thua cả rác rưởi khi ngã gục như vậy. Nhưng mọi người có ai thấu hiểu hắn, người đã, đang và sẽ chịu đau khổ, dằn vặt khi quyết định như thế?

Thế nào? Cố gắng trốn khỏi nơi đây rồi vẫy vùng đứng lên ư? Một người còn yếu hơn một người bình thường, một người mà đan điền bị phế bỏ thì có thể nào chống cự lại bọn quân lính với vũ trang đầy đủ.

Sao? Để hắn cổ động tất cả mọi người ở đây phản loạn ư? Vì mục đích bản thân, sẽ trả giá bằng mạng sống của bao nhiêu người? Chết vì vinh quang

sao? Thà một lần đứng lên còn hơn cả đời làm nô lệ ở đây ư? Những cái kẻ bần thiêu bước lên xác người khác để sống, bản thân hắn không làm được.

Vậy thì nên đi chết quách đi cho rồi nhỉ? Ha ha... Hắn cũng muốn, nhưng hắn sợ chết.

Có thể hắn đang tự nguy hiểm, cũng có thể hắn đang cố gắng bề cong sự thật để mọi hành vi của hắn trở nên không đáng trách, để hành vi của hắn trong mắt người khác cũng làm điều hiển nhiên, điều bình thường. Nhưng thôi, làm người ai mà không có sai lầm, ai mà không có lầm lỡ, vậy mọi người hãy tha thứ cho hắn đi.

Hắn chỉ muốn mọi người tha thứ, chỉ vậy mà thôi.

Hắn miên man suy nghĩ. Hắn thần nhiên đối mặt với thực tại.

Nhưng hắn không hề nhận ra rằng hắn đang chìm sâu vào già dối, hắn chỉ là một con tốt ngu ngốc trên bàn cờ. Hắn bây giờ chỉ là một kẻ sa ngã đầy đáng khinh. Hắn bây giờ chỉ là một kẻ nguy hiểm lỗi lạc đáng kinh tởm.

...

Cuộc đời là những ngã rẽ. Cùng một ngã rẽ, có người chọn đi hướng này, có người chọn đi hướng khác. Sở dĩ mỗi người có mỗi chọn lựa riêng là bởi vì mỗi người có mỗi suy nghĩ khác nhau, có người khôn lỏi, có người trí tuệ siêu phàm, cũng có người suy nghĩ tiêu cực. Dù thế nào, kết quả cuối cùng đó là rất ít người thỏa mãn với lựa chọn của mình, càng hiếm có người vui mừng cất tiếng cười to sau khi lựa chọn.

Trở lại thực tại, hiện tại Từ Phong cũng như vậy, hắn không hài lòng với lựa chọn của mình tí nào. Chỉ vì nghe lão nhân kia thì thầm vào tai: “Lát nữa người đi theo ta, đừng có đi quá xa” mà hắn lựa chọn con đường này. Kết quả chẳng tìm được gì có giá trị. Nếu cứ theo cái đà này, hôm nay bọn lính sẽ trút giận lên người hắn, đồng thời hắn cũng bị bỏ dối. Với cái thân thể hiện giờ, hắn có quyền nghi ngờ bản thân sẽ không vượt qua tới hôm nay.

Hắn không trách lão già ấy. Lão ấy cũng chỉ vì muốn tốt cho hắn. Hắn có nên trách cuộc đời khốn khổ này không? Hắn lặng lẽ thờ dài.

Vốn là một cậu bé, nói chính xác hơn, hắn cũng chỉ là một thằng nhóc mười bốn tuổi. Ấy vậy mà vừa trải qua thêm hai biến cố, hắn đã già như một ông cụ sáu mươi tuổi. Hắn có nên trách ông trời độc ác không? Hắn lại cay đắng thờ dài.

“Ngày chàng trai, còn trẻ thế mà sao cứ mãi thờ dài?” – Giọng nói trầm thấp của lão nhân vọng lại từ phía trước.

Hắn mỉm cười. Cho dù trước đó có như thế nào, không phải bây giờ hắn vẫn có một “người thân” quan tâm sao? Hãy cho quá khứ đi qua đi, cứ sống cuộc sống ở hiện tại, dù nó có đau khổ và chứa đầy dấn vặt, dù rằng trái tim luôn rỉ máu mỗi đêm.

Nhẹ nhàng bước từng bước trên nền đất ẩm ướt đầy sỏi đá, hắn tiến về phía trước.

...

Nền đất mỗi lúc lại thêm ẩm ướt, sỏi đá cũng vui dần. Cửa động cũng càng trở nên rộng hơn.

“A...” – Tiếng thét đầy kinh ngạc của lão nhân vọng lại.

Vừa nghe tiếng thét của lão nhân, một cảm giác sợ hãi lan tràn trong lòng hắn, hắn rất sợ mất đi “người thân” này. Bởi vậy, hắn lập tức vọt tới.

Khi chạy tới, hắn sững sờ.

Vị lão nhân ngồi bệt xuống đất, thân thể run rẩy và kinh hoàng dùng tay chỉ về phía trước, hắn lắp bắp từng chữ:

“Vạn... Vạn... Hà... Thảo...”

Từ Phong nhìn về phía cuối động không chớp mắt.

Ở nơi ấy là một cái ao nước nhỏ hình tròn chừng ba trượng. Giữa hồ, từng viên Vạn Hà Sa óng ánh, long lanh phát sáng, thứ ánh sáng tinh khiết của đất. Đồng thời, mùi phù sa nồng nặc từ chúng cũng làm con người ta lâng lâng khó tả, giống như lạc vào chốn làng quê bình yên.

Và trên những viên Vạn Hà Sa đó, một cây hoa với ba chiếc lá màu lam trong suốt như thủy tinh, một nụ hoa mới tách ra ba cánh vàng nhạt. Thỉnh thoảng nụ hoa phun ra những làn khói tím ngập tràn mùi thơm ngây ngất.

Vạn Hà Thảo là loại dược thảo quý hiếm, chỉ mọc ở trên những viên Vạn Hà Sa tinh khiết. Trong một vạn viên Vạn Hà Sa, khó có thể tìm ra được một viên Vạn Hà Sa tinh khiết. Trong trăm viên Vạn Hà Sa tinh khiết, càng khó có thể tìm ra được một viên có thể nuôi dưỡng Vạn Hà Thảo. Vậy nên, Vạn Hà Thảo gần như tuyệt tích, mức độ quý hiếm của nó không thua gì một gốc Linh dược.

Bởi gì tác dụng của nó, giá trị Vạn Hà Thảo không thể đong đếm được. Thứ nhất, dược lực của nó không thua kém một viên Linh đan chữa thương, thương thế nặng bao nhiêu, chỉ cần còn một hơi thở, nuốt vào Vạn Hà Thảo, lập tức có thể khỏe mạnh như ban đầu. Nhưng đó không phải là lý do nó được hoan nghênh nhất, cũng không phải là lý do mà mỗi khi nó xuất hiện, vì tranh đoạt nó, không biết bao nhiêu cuộc gió tanh mưa máu nổ ra. Công dụng thứ hai của nó nghe thật vô lý, nhưng là sự thật đã được nghiệm chứng: Người không có nội lực, từ nhỏ được xác định không thể tu luyện võ công nhưng chỉ cần sử dụng Vạn Hà Thảo thì chỉ vài ngày sau, người đó liền có vài năm nội lực. Sự hấp dẫn của nó ai có thể kháng cự? Đến các quốc vương

còn sẵn sàng bất chấp tất cả mà tranh đoạt, huống hồ là người bình thường.

Lúc này đây, Từ Phong cũng không che giấu được rung động. Có được Vạn Hà Thảo, thân thể hắn liền có thể khôi phục lại như trước khi bị thương. Hắn có thể nào chống cự được sự hấp dẫn của Vạn Hà Thảo?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 7: Vạn Hà Thảo

Từ Phong bị bơm lợi qua hồ nước, mặc kệ bùn đất, hắn bò tới bên cạnh Vạn Hà Thảo mà nước mắt chảy dài. Nội tâm không ngừng rung động, nội tâm không ngừng reo hò, hắn dùng cánh tay đang run lên đỡ đội hương về phía Vạn Hà Thảo.

“Ai...” – Một tiếng thờ dài từ phía sau truyền lại.

Từ Phong thiếu chút nữa nhảy dựng lên, cánh tay của hắn đình chỉ giữa không trung. Hắn biết mình thất thố rồi. Người phát hiện Vạn Hà Thảo không phải là hắn, nói đúng ra, nó vốn không thuộc về hắn. Hắn đang làm gì? Cướp đồ của người khác sao?

Nơi đây chỉ có hai người. Và... nhiệm vụ dò xét có chết người cũng là bình thường. Vạn Hà Thảo rất trân quý, liệu rằng lão nhân có động thủ giết hắn không? Hắn có nên xuất thủ trước không? Hắn chìm trong suy tư, đầu óc của hắn trở nên hỗn loạn.

Rốt cuộc, hắn thu cánh tay về, quay lại nhìn về phía lão nhân, ánh mắt đầy cầu khẩn, rồi phát ra thứ giọng nói của một kẻ căm:

“Ú... Ó... Ú... Ó...”

Vị lão nhân vẫn ngồi bệt ở đó, đôi lông mày đang nhíu chặt lại, hắn là đang suy nghĩ điều gì phức tạp.

Không lâu sau, lão nhân nói:

“Ai... Ta cũng đã già. Người trẻ tuổi, nó đã là của ngươi rồi.”

Cẩn trọng đề phòng lão nhân, Từ Phong vội tới Vạn Hà Thảo. Hắn thận trọng từng tí một. Nhẹ đẩy mấy viên Vạn Hà Sa ra, hắn cầm lấy cả cây Vạn Hà Thảo. Một mùi thơm ngát bay vào mũi, hắn say mê hưởng thụ lấy. Hương thơm càng dào dạt, hắn cảm thấy cơ thể mình lâng lâng khó tả, hắn cảm thấy cơ thể của mình dần được cải thiện, ám thương dần bị loại trừ. Vì thế hắn hít lấy hít để.

Búp hoa Vạn Hà Thảo phun ra gần như vô tận khí tím, mặc dù Từ Phong hít vào mỗi lúc một nhiều, nhưng khí tím lại không ngừng nhiều lên. Chỉ trong vài chục cái hô hấp, khí tím đã bao bọc cả cơ thể hắn.

Trong mắt lão nhân, sau khi hái Vạn Hà Thảo, Từ Phong cầm nó trên tay rồi ngơ ngẩn ngẩn ngẩn, thất thần đứng đó. Chỉ một lát sau, khí tím từ búp hoa Vạn Hà Thảo bay ra, và qua một đoạn thời gian ngắn, ở đó hình thành một quả cầu khí tím. Khí tím bao phủ dày đặc khiến vị lão nhân không còn nhìn thấy thân ảnh Từ Phong. Lão nhân bỗng cảm thấy hoang mang và bất an. Lão nhân cất tiếng gọi hắn:

“Này chàng trai trẻ, ngươi không có việc gì chứ?”

Một lát sau vẫn không có tiếng đáp lại, vị lão nhân hoảng hốt chạy tới nhảy xuống hồ, bơi vào mảnh đất chính giữa. Lão nhân tiến tới bên cạnh quả cầu nồng nặc khói tím.

“Này chàng trai, ngươi không có việc gì chứ?” – Lão nhân lại hỏi.

Vẫn không có âm thanh đáp lại.

Lúc này, bỏ qua những suy nghĩ không may và rối loạn, lão nhân bỏ nhào vào quả cầu khí tím. Rất may, quả cầu khí tím không quá lớn cho nên lão nhân đã chạm tới thân thể của Từ Phong.

Lão nhân dùng sức kéo thân thể cứng ngắc của hắn ra bên ngoài.

“Này chàng trai. Tỉnh lại.” – Lão nhân hét lớn.

Nhìn chàng thanh niên đang nằm cứng đờ dưới mặt đất, trên tay lại cầm đóa Vạn Hà Thảo đang không ngừng phun ra khói tím, lão nhân không rét mà run.

“Bóp... Bóp...”

“Nhanh tỉnh lại...”

Lão nhân kí thác vào hi vọng cuối cùng: lão vừa tát vào mặt Từ Phong, vừa lớn tiếng kêu gọi.

Thật lâu về sau, hai tay lão nhân tê dại, gương mặt Từ Phong cũng đỏ bừng với vô số vết ngón tay chằng chịt, nhưng Từ Phong vẫn chưa tỉnh lại. Vạn Hà Thảo lại phun ra khói tím nhiều hơn, xung quanh lão nhân và Từ Phong lại sắp hình thành một quả cầu khói tím thứ hai. Khói tím lan tỏa nhanh hơn, mỗi lúc một lợi hại. Lão nhân có chút choáng váng, đầu óc mơ mơ hồ hồ.

Đã từng trải qua ranh giới sống chết, lão nhân ý thức được điều gì đó không đúng. Dù đầu óc mơ hồ, hai mắt cũng trở nên mờ dần đi, nhưng bản năng cầu sống thôi thúc lão làm ra hành động. Lão nhân cắn mạnh vào lưỡi. Lượng lớn máu tươi tuôn ra, đồng thời một cơn đau dữ dội kích thích thần kinh của lão. Ý thức bỗng chốc thanh tỉnh được một phần, trong nháy mắt, lão nhân gồng mình kéo Từ Phong vọt ra khỏi quả cầu khí tím đã sắp hình thành này.

Ngẩng đầu nhìn lại, lão nhân hãi hùng khiếp vía. May mắn lão phản ứng nhanh, nếu không, hậu quả ắt không chịu được.

Nhìn về đóa Vạn Hà Thảo trên tay Từ Phong, chốc lát, lão nhân làm ra quyết định.

Lão bẻ Vạn Hà Thảo thành những miếng nhỏ như đốt ngón tay. Lợi dụng lúc chất lỏng từ đoạn gãy chưa kịp trào ra, lão dứt thẳng vào miệng Từ Phong. Chẳng bao lâu, toàn bộ cây Vạn Hà Thảo đã nằm trong miệng hắn.

Nhìn chàng trai trẻ tuổi đôi mươi, thâm thâm một tiếng, lão lấy ra hồ lô nước treo trên lưng quần. Lão từ tốn rót nước vào miệng hắn, và cuối cùng bóp vòm họng hắn lại để hắn nuốt xuống. Sau đó lão yên lặng thủ hộ bên cạnh hắn.

...

“Tính toán thời gian cũng gần đến tối rồi.” – Lão nhân than nhẹ.

Liếc nhìn chàng trai vẫn nằm dưới đất bất động, lão thấy mình có vẻ đã quá phóng khoáng rồi. Ai đòi đem một gốc Vạn Hà Thảo cho một kẻ không quen biết, lại còn sắp chết dùng chứ? Lão tự giễu.

Lại nhìn thân thể chàng trai vốn cứng ngắt đã dần trở nên mềm mại có sức sống hơn, lại nhìn những vàng sáng nhỏ chọt sáng chọt tối dưới làn da của hắn, lão lại tràn đầy phấn khởi và thôn thức. Ít ra lão đã cứu một mạng người, không phải sao? Nghĩ đến đó, lão mỉm cười.

Ban đầu khi nhìn thấy Vạn Hà Thảo, lão không định đưa nó cho Từ Phong, mà lão định nộp lên cho bọn lính canh. Nhưng nghĩ lại, cho dù nó nộp lên, lão cũng không thể được tự do mà rời đi nên này. Bỏ bỏ dự định nộp lên, lão nghĩ đến tự mình dùng. Loại bỏ Từ Phong, sau đó nuốt vào Vạn Hà Thảo thì chắc chắn lão sẽ có vài năm công lực. Nhờ đó, lão có thể thoát khỏi nơi này, lão đã có thể trở về chốn cũ với gia đình. Nhưng rất nhanh lão lại dập tắt suy nghĩ này. Sống ở đây hơn nửa đời người, lão biết tại nơi này vẫn có một tên cao thủ nội công trấn giữ, chỉ với vài năm nội công do dùng Vạn Hà Thảo thì việc lão thoát khỏi nơi này là điều không tưởng. Cứ xem như vận may mỉm cười với lão, lão thoát khỏi đây đi, nhưng liệu lão an bình trở về quê hương mà sống? Liệu lão có thể trốn thoát sự lùng bắt của Nam Tuấn Vương không? Đáp án là không. Lão ăn vào chỉ có chết nhanh hơn và đau đớn hơn mà thôi.

Vì vậy cho nên, lão nhường nó lại cho Từ Phong. Nếu hắn ăn vào, tệ nhất hắn có thể hết chứng bệnh câm của mình. Còn may mắn hơn, với thể chất trai tráng của hắn, sau khi ăn vào, hắn có thể nhận được nhiều năm nội công hơn so với việc chính bản thân lão ăn nó. Cũng với thể chất trai trẻ ấy, cơ hội hắn trốn thoát khỏi đây, cơ hội hắn trốn thoát khỏi con gien của Nam Tuấn Vương càng cao hơn. Nếu vậy, cứ để hắn ăn rồi nhờ hắn một số việc, hắn chắc chắn sẽ không từ chối. Lúc ấy, lão nghĩ vậy.

Còn giờ phút này đây, lão thấy mọi việc đã trở nên trầm trọng. Nhìn một dòng chữ trên quyển sách hoen ố màu mà mỗi năm mỗi tên nô lệ đều được phát, lão đau khổ đánh tan mọi hi vọng trước đó. Trên quyển sách này viết rất rõ ràng, những ai tiếp xúc với Vạn Hà Thảo thì sẽ bị thứ khói tím từ búp hoa của nó lấy nhiễm một loại mùi vị không thể tẩy sạch bằng bất cứ biện pháp nào. Muốn mùi vị này không còn lưu trên cơ thể thì chỉ có thể chờ lúc đó tự biến mất một ngày sau đó.

Lão nhân suy sụp hoàn toàn. Lão và Từ Phong không thể ở chỗ này đến tận ngày hôm sau hoặc qua vài ngày sau rồi xuất hiện được. Khoảng thời gian ấy thì lấy cái gì để sống, uống nước cảm hơi qua ngày cũng quá khó khăn đi. Chưa kể khi về phải ăn nói như thế nào? Giả như lấy được lý do tốt, qua mặt được vài người thì lão và Từ Phong có thể qua mặt được bọn lính canh sao? Lão quá rõ bọn chúng là hạng người gì, bọn chúng khi đã nghi ngờ thì sẽ tra khảo gắt gao và tự đến tận nơi kiểm chứng. Đến lúc đó, khi mà bọn chúng phát hiện hai cái quả cầu khí tím này thì cả lão và Từ Phong chỉ có chết.

Còn nếu mà về lúc này đây, chỉ cần nhìn thân thể “không bình thường” của Từ Phong, chúng cũng có thể hiểu rõ gần như toàn bộ sự việc, khi đó thì kết cục cũng không có chỗ nào tốt hơn.

Lão vò đầu lạng im suy nghĩ giữa không gian tĩnh mịch này.

Được một lúc lâu, lão nhân đứng dậy. Lão cầm lấy một viên Vạn Hà Sa, thôi thúc tất cả sức lực khắc lên vách động những dòng chữ nhún nhủ cuối cùng dành cho chàng trai trẻ. Sau khi cảm thấy đã không còn lời nào đáng để lưu lại nữa, lão nhân cởi áo ra, rồi lấy tất cả các viên Vạn Hà Sa cho vào đó. Nhìn những viên Vạn Hà Sa tinh khiết này, bỗng dưng lão xúc động. Lão nhớ về chốn thôn quê thuở xưa, lão nhớ về cây cỏ thụ đầu thôn, lão nhớ cha mẹ, lão nhớ cả vị Miên thúc hàng xóm, càng nhớ trường thôn, di Thảm bán lụa,... Nghĩ đến họ, dòng nước mắt nóng hổi của lão lặng im rơi ra từ khóe mắt.

Hơn ba mươi năm cơ cực sống ở nơi đây, lão chưa từng gặp lại họ. Có lẽ dưới lớp bụi thời gian, đã không có bao nhiêu người lão yêu mến còn sống. Có

lẽ lão là một kẻ cô độc còn sót lại trên thế giới này.

Nhưng cũng sẽ rất nhanh là lão có thể đoàn tụ cùng mọi người. Lão khẽ cười đầy bi ai.

Thoáng phát tiết tâm tình, lão cảm thấy thoải mái và dễ chịu hơn. Quay đầu nhìn về phía người thanh niên đang say giấc, lão thét lên:

“Sống thật tốt nhé chàng trai. Tương lai của ngươi còn dài lắm đấy. Sau này đừng có thờ dài nhiều như vậy nữa.”

Dứt lời, lão cột thật chặt chiếc áo chất đầy Vạn Hà Sa rồi vác lên lưng. Lão khó nhọc bước từng bước đi ra khỏi nơi này, hướng thẳng đến địa điểm tập trung.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 8: Trốn

Giữa đêm tối tĩnh lặng, trong một hang động ẩm ướt, Từ Phong dần tỉnh lại. Hắn mở mắt ra, tuy đầu vẫn có đau đốn, nhưng hắn có thể cảm nhận được cơ thể tràn đầy sức sống của mình.

Hít một hơi, hắn bắt đầu lồm cồm đứng dậy. Nhấn mắt quan sát xung quanh, hắn la lớn:

“Lão nhân, lão có ở đó không?”

Không có ai trả lời hắn. Không gian lại rơi vào tĩnh lặng. Hắn cảm thấy có điều chẳng lành. Nhìn xuống cây đuốc bên cạnh chân phải, hắn nhặt lên. Rồi với tay nhặt hai hòn đá, bắt đầu ma sát chúng với nhau để tạo lửa.

“Xoẹt... Xoẹt...”

Vài tia lửa bay vào đầu cây đuốc, cây đuốc bùng cháy. Hắn đưa đuốc về phía trước, nhờ ánh sáng từ cây đuốc, hắn quan sát mọi thứ phía trước.

“Có chữ?” – Hắn không xác định.

Vận chuyển nội lực lan ra toàn cơ thể, hắn dẫn khí về hai chân, bay thẳng tới nơi đó.

“Tồm... Tồm... Tồm...”

Từng bước chân của hắn chạm nhẹ lên bờ mặt nước, mượn lực đó để lướt tới. Nếu có người ở đây lúc này, sẽ không khó nhận ra đây là môn khinh công khá phổ biến: “Kim Phong Thiên Lý Thảo Thượng Phi”.

“Chàng trai trẻ, ta biết khi ngươi tỉnh lại, ngươi nhất định sẽ đọc được những điều cuối cùng ta lưu lại ở đây. Khi ngươi tỉnh lại, thì hãy lập tức trốn khỏi nơi đây, đừng trì hoãn. Đừng nghĩ đến việc cứu ta, vì có thể lúc ngươi đọc được những dòng chữ này ta đã chết từ lâu. Ngươi không cần phải áy náy hay hối hận vì đây là quyết định của ta. Nếu thật sự muốn báo đáp ân tình này, ta chỉ xin ngươi tìm về làng Kịch Bá, thành Dung Hoa, hỏi thăm gia đình của Phúc Siêu ba mươi năm trước, ta nhờ ngươi chăm sóc cho những người thân còn lại của ta. Như vậy là ta đã yên tâm. Ngươi không cần nghĩ đến việc báo thù cho ta, đó chỉ là đi chịu chết vô ích. Hãy nhớ rằng người còn sống là người phải sống thay cho cả người đã khuất. Điều cuối cùng, ngươi còn rất trẻ, con đường phải đi rất dài, hãy sống cho xứng đáng hai chữ nam nhi, đừng mãi chỉ biết thờ dài.”

Vừa nhìn hàng chữ xiêu vẹo trên vách tường, tâm thần hắn bị chấn động mạnh. Nhanh như cắt, hắn phi thân theo con đường cũ trở lại cửa động, trở về trại giam nô lệ đào khoáng.

Đồng thời lúc quay lưng phóng đi, hắn đẩy ra một chướng về phía sau làm nơi đó sụp đổ, xóa bỏ đi những hàng chữ lão nhân đã khắc.

...

Đêm tối âm u, hắn lặng lẽ tiếm hành, lặng lẽ tiến về trại giam.

Núp trên một cành cây, hắn nhìn về phía bốn tên lính đang đi tuần bên dưới. Đợi chúng đến gần, hắn lập tức xuất thủ.

Trong đêm khuya thanh vắng, tốc độ của hắn quá nhanh, chỉ để lại một con gió nhẹ thoáng qua.

“Bịch... Bịch... Bịch...”

Hắn đánh ngất ba tên và điểm huyết không chế một tên. Tên lính hồn phi phách tán, bị kinh sợ đến mức tiểu ra đầy quần.

“Nghe cho kĩ. Ta hỏi điều gì thì phải đáp chính xác lại. Ta sẽ không lặp lại lần thứ hai. Nếu người dám kêu lên, hoặc dám trả lời dối trá thì ta không ngại kết thúc cuộc đời của người. Đã nghe rõ thì gật đầu.” – Từ Phong đe dọa.

Nhìn thấy tên lính gật đầu, hắn mới hóa chỉ điểm vào ngực tên đó, tiến hành giải huyệt. Khi đã xong, hắn hỏi:

“Hôm nay là ngày bao nhiêu?”

“Bẩm hiệp sĩ, hôm nay là ngày 26.” – Tên lính run cầm cập đáp.

“Ngày 26?” – Hắn thì thào.

Nhớ không nhầm thì hắn và lão nhân đi dò xét hang động vào ngày 22 – 23 thì phải. Yên lặng suy tính, hắn lại hỏi:

“Người có biết đội mười người dò xét hang động phía đông vào ngày 22 – 23 không? Sau khi dò xét xong, họ trở về thì có chuyện gì xảy ra hay không?”

“Bẩm hiệp sĩ, tiểu nhân không biết, cũng không rõ ràng lắm. Tiểu nhân chỉ là một tên lính quen được phái đi tuần tra mà thôi.” – Tên lính lấy lại bình tĩnh rất nhanh.

Cũng phải, vì hắn biết nếu hắn thành thật trả lời, hiệp sĩ trước mặt sẽ không giết hắn. Ở thời buổi rối loạn này, hiệp sĩ mọc lên như nấm sau mưa, họ giải cứu nô lệ, họ giúp đỡ người khổn khổ, họ sẵn giết quan tham... Hắn cũng nghe được nhiều câu chuyện như thế, hắn cũng rõ những hiệp sĩ là dạng gì, hiệp sĩ có “đánh nhau” với quan trên của hắn thì cũng là chuyện “trâu bò húc nhau”, những con muỗi như hắn trong mắt họ chẳng đáng là gì. Xui lắm thì như bây giờ, bị biến thành người cung cấp thông tin bất đắc dĩ.

Ánh mắt trở nên sắc lạnh, Từ Phong lạnh giọng:

“Vài ngày hôm trước có chuyện lớn nào phát sinh hay không?”

Tên lính bỗng cảm thấy kinh hồn tán đảm, suýt chút nữa ngắt xiếu giữa đường trường. Lưng phát lạnh, hắn run run nói:

“Bẩm... đại nhân, hôm trước vừa có một lão già không tuân theo quy định bị phơi thây trên cột.”

“Người nói cái gì?” – Từ Phong quát lớn.

Tên lính sợ hãi thuật lại:

“Chuyện này tiểu nhân cũng không rõ ràng lắm. Chỉ nghe đồn rằng lão già đó phạm phải tội chết nên bị giết rồi mang đến quảng trường trung tâm, rồi bị treo lên cột làm gương.”

“Bốp.”

Từ Phong đánh xiếu hắn. Sau đó hắn kéo tất cả bốn người bỏ vào bụi rậm. Rồi rút lấy một cây kiếm từ bọn chúng nắm trên tay.

Khuôn mặt hắn trở nên vằn vẹo đầy dữ tợn, hắn giận dữ đi về quảng trường trung tâm.

...

Trên đường đi hắn chỉ gặp vài tốp lính tuần tra, đếm qua đếm lại cũng chỉ trên đầu ngón tay. Hắn cảm nhận được lạ lùng này, trong lòng hắn trở nên nặng nề. Hắn biết có âm mưu, hắn biết có nguy hiểm, nhưng hắn không hề sợ hãi.

Không bao lâu, hắn đã đến.

Nhìn thân thể khô héo bị trói trên cột, nhìn những vết thương sâu ngang dọc trên cơ thể lão, nhìn cả những vết máu đen còn lưu lại trên cơ thể lão nhân và dưới mặt đất... Nội tâm hắn như có gì đó đè nén, nội tâm hắn như bị thứ gì đó bóp nghẹt.

Hắn cảm thấy khó thở, hắn cảm thấy đau nhức.

Đây đã là lần thứ mấy rồi? Hắn thống khổ nghĩ tới. Tại sao hắn mãi vô dụng nhìn khung cảnh tang thương này? Tại sao ông trời lại đối xử với hắn như thế? Kiếp trước hắn có làm gì sai đi nữa, thì cũng không liên quan đến họ mà.

Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời, thét lên trong đau khổ:

“Tại sao? Ta đã làm gì sai?”

Lòng ngực như muốn nổ tung, trái tim như đang vỡ vụn. Hắn nắm chặt hai tay, bần rùn khuỷu gối, đầu đón gào khóc. Hắn giận dữ gầm thét:

“Ta đã làm gì sai? Ta đã làm gì sai? Ta đã làm gì sai?”

Không có ai trả lời, chỉ có tiếng rống giận của hấn vang vọng trong đêm tối.

“Ba... Ba... Ba...”

Tiếng vỗ tay từng dâng sau vọng lại. Hấn quay đầu nhìn sang.

“Rầm rập... Rầm rập...”

Hon nghìn tên quân lính từ phía xa tiến đến, với đội ngũ chỉnh tề, chúng bắt đầu bao vây hấn vào giữa.

Phía đối diện, một người đàn ông trung niên gương mặt chữ điền chậm rãi bước về phía hấn. Đi sau hấn là năm người khác. Người đàn ông này chính là kẻ vỗ tay vừa nãy.

“Ha ha... Nhìn ngươi không có gì ngạc nhiên cũng chẳng có vẻ nào sợ hãi, ta rất yêu thích. Chắc là ngươi đã đoán được tình cảnh này trước khi tới đây? Hấn là ngươi rất tự tin vào vài năm nội lực được Vạn Hà Thảo ban cho? Ta nên nghĩ rằng ngươi là một kẻ tỵ đại hay là một tên ngu ngốc? Ha ha... Không biết lão già kia vì cái gì mà cố gắng che đậy cho một kẻ như ngươi? Hừ, trên người hấn có mùi vị của Vạn Hà Thảo, trong máu của hấn lại không có được lực của nó vậy mà hấn cứ khẳng khẳng là hấn đã nuốt Vạn Hà Thảo. Hấn nghĩ chúng ta là kẻ ngốc? Ha ha, ha ha...”

Người trung niên vẫn lạnh nhạt nói tiếp:

“Ngươi có biết ta đã giết hấn như thế nào không? Ta chỉ đơn giản dùng dao rạch vài trăm đường lên cơ thể hấn, rồi mang hấn treo lên cây cột này để hấn từ từ mà hưởng thụ. Ha ha... Nhưng không mấy ai có thể ngờ được rằng mục đích ta mang hấn treo lên ở đây là vì chuẩn bị chào đón ngươi, kẻ đã nuốt Vạn Hà Thảo.”

Nói đến đó, hấn lạnh lẽo trầm thấp tự thuật:

“Ngươi hấn không biết rằng trong vòng ba ngày trở lại, cơ thể những người sử dụng Vạn Hà Thảo vẫn còn ẩn chứa được lực của nó dù đó chỉ là một phần nhỏ? Ngươi hấn rất tự tin về bản thân mới dám đến đây. Nhưng rất tiếc, kết cục của ngươi chỉ có một. Sau khi ngươi chết, ta sẽ mang cả cơ thể ngươi đi luyện thuốc.”

Âm trầm nhìn về người thanh niên trước mặt, hấn ra lệnh:

“Bay đâu. Xông lên bắt sống hấn cho ta. Nếu hấn chống cự, thì cứ giết hấn, miễn là hấn còn toàn thây.”

Hấn vừa dứt lời, quân lính bốn phương tám hướng lập tức giơ lên vũ khí, liều chết xông vào.

“Choeng... Keng...”

Từ Phong dùng kiếm đón đỡ hai tên xông tới trước nhất. Rồi nhanh chóng lùi lại.

Ngay sau đó, hấn vận nội công, sử dụng thân pháp độc môn nhảy thẳng về phía quân địch mà chém giết. Những người lính bình thường không thể nào là đối thủ của một kẻ biết nội lực như hấn. Với thân pháp thoát ẩn thoát hiện, chọt trái chọt phải, không bao lâu sau, máu của quân lính nhuộm đỏ mặt đất, xác người nghiêng ngả khắp nơi.

“Tiếp tục không phải là cách. Dù ngươi có nội công mạnh đến đâu cũng có lúc khô kiệt. Mặc khác, sáu tên thống lĩnh vẫn còn đứng nhìn.” – Liếc nhìn về phía sáu tên chỉ huy phía xa, hấn âm thầm suy tính.

Chốc lát sau, hấn quả đoán thối lui về phía cây cột treo lão nhân. Hấn vận chuyển nội lực vào cây kiếm, dùng nó chặt đứt dây xích, rồi duỗi lưng đón lấy xác vị lão nhân, đồng thời tay trái dùng một sợi dây thừng gần đó cột chặt lão nhân vào lưng hấn. Tất cả diễn ra nhanh như chớp.

Nhìn hành động của Từ Phong, tên thủ lĩnh cảm nhận được sự bất thường, hấn hét lớn và xông tới đầu tiên:

“Nhanh cản hấn lại, hấn muốn trốn. Cung tiễn đâu, phóng tên cho ta.”

Tên trung niên và năm tên thủ hạ của hấn vọt lại. Ở mé trái, cung binh cũng bắt đầu xạ tiễn.

Nhìn sau tên thủ lĩnh có nội lực xông lại, nhìn vô số mũi tên đang càng ngày càng bay tới gần, hấn này sinh độc ác.

Nội lực như sóng vỗ bờ dâng trào khắp cơ thể, hấn dồn một phần ba vào thân kiếm. Lạnh lẽo nhìn những kẻ kia, hấn gầm lên:

“Cuồng Phong Chấn Địa.”

Cuồng phong ánh kiếm soi sáng màn trời. Nó bay thẳng về phía trước, cắt nát những mũi tên lao tới. Tốc độ của nó chọt giảm, nhưng nó vẫn mang theo hung uy vô giết về phía trước.

“Cẩn thận.” – Tên thủ lĩnh hét lớn.

Hấn và năm tên thủ hạ xuất chiêu đánh úp lại.

“Đùng... Đùng... Đùng... Đùng... Đùng...”

Nhân cơ hội này, Từ Phong phi thân rút lui. Hắn có thể cảm nhận được tên thủ lĩnh mạnh mẽ hơn hẳn. Hắn cũng đã hoàn thành mục tiêu khi đến đây, vì thế hắn không ngu ngốc ở lại chịu chết.

“Vèo... Vèo...”

Thân ảnh của hắn dần khuất sâu trong đêm tối.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 9: Dị tượng kinh thiên

Bụi mù tan đi, tên thủ lĩnh và quân lính của hắn phát hiện kẻ cần bắt đã trốn thoát từ lâu. Hắn phần nộ gầm gừ:

“Tất cả các người nhanh chóng chia thành năm đội đuổi theo cho ta. Đội nào phát hiện tung tích của hắn thì lập tức phóng pháo hiệu.”

Nói xong, hắn quay người phóng về Vương phủ. Hắn cần phải đảm bảo sự việc cho Nam Tuấn Vương, hắn cần tăng cường thêm nhân thủ. Hắn cần phải nhờ họa sĩ vẽ ra càng nhiều bức họa của tên nô lệ này để phát đi truy nã, lùng bắt trên toàn Thiên triều. Hắn sẽ không để tên nô lệ này sống an nhàn, sung sướng.

...

Qua hai tháng trời đeo, lội suối và trốn tránh các cuộc vây bắt của Nam Tuấn Vương, Từ Phong cũng đến thành Dung Hoa.

Quần áo đều đã rách rưới, cộng thêm hắn luôn cầm theo một cái hũ, vì thế nhiều người nhìn hắn đều liên tưởng đến một tên ăn xin say xỉn suốt ngày. Tuy hắn không ngồi một chỗ ăn xin mà bước đi khắp chốn, vậy nhưng cũng không làm những người hảo tâm “cụt hứng”, họ đều tới vớt tiền trước mặt hắn, cũng có vài người rất phóng khoáng đến đưa tiền vào tận tay cho hắn. Điều này khiến hắn cười khổ không ngớt.

Hắn lang thang hỏi thăm về làng Kịch Bá, nhưng đa phần mọi người được hỏi đều lắc đầu. Hắn có chút nhụt chí. Nhưng hắn vẫn chưa từ bỏ, hắn tiếp tục hỏi thăm.

Cho đến hôm nay, hắn gặp một cụ già gần tám mươi tuổi thì hắn mới nhận được đáp án. Mà đáp án lại làm cho hắn giật mình và phần nộ.

“Người hỏi làng Kịch Bá? Cái tên này đã rất ít người biết đến. Nếu ta nhớ không nhầm thì hơn ba mươi năm trước làng Kịch Bá đã bị thiêu cháy. Thành chủ Dung Hoa có điều động quân lính tới đó điều tra. Sau đó họ kết luận cả dân làng Kịch Bá đều bị cường đạo sát hại, và chúng còn tàn nhẫn đến độ châm lửa thiêu rụi cả làng. Sự việc đó âm ỉ rất lâu, nhưng dần dần cũng bị lãng quên. Khoảng vài tháng sau, có rất nhiều người đến đó xây dựng một ngôi làng mới, và họ đặt tên ngôi là mới này là Phù Du, ý chỉ ngôi làng mới được xây dựng trên ngôi làng cũ sớm nở tối tàn.”

“Cụ ơi, vậy cụ cho cháu hỏi từ đây muốn đi đến làng Phù Du thì phải đi như thế nào ạ?” – Từ Phong cung kính.

“Ừ. Để ta nhớ xem. Rồi. Đầu tiên người ra khỏi cửa Nam thành Dung hoa, sau đó đi chệch theo hướng Đông Nam khoảng 12 dặm thì sẽ đến làng Dung Hoa.” – Cụ già đáp.

“Vâng, cháu cả ơn cụ.” – Từ Phong cúi chào.

...

Hôm sau, hắn đã đến nơi cần đến. Hắn không vào làng mà lặng lẽ leo lên đỉnh ngọn đồi bên cạnh làng Phù Du.

Ở đây, hắn có thể nhìn thấy toàn cảnh ngôi làng bên dưới. Hắn thở dài đầy não ruột.

Đợi đến khi xế chiều, hắn bắt đầu đào một cái hố và dùng kiếm gạt lấy một mảnh gỗ hình chữ nhật.

Tay cầm kiếm khắc vào mảnh gỗ ấy một dòng chữ: “Vô danh – Con trai Phục Siêu làng Kịch Bá. Từ Phong thụ ân lập mộ.”

Hắn cầm thanh gỗ bước tới, dùng tay còn lại cầm hũ đựng tro cốt của vị lão nhân ấy. Nhẹ nhàng đặt hũ tro cốt xuống hố, hắn lấp đất lại và cắm thanh gỗ lên trước mộ.

Hắn quỳ xuống, bái tạ 3 lạy.

“Lão tiên sinh, Từ Phong thân thụ đại ơn của ngài nhưng cũng không có cơ hội báo đáp. Việc ngài nhờ, sau khi Từ Phong đến đây thì mới biết được việc đó không còn cách nào để hoàn thành, Từ Phong cũng đành lực bất tòng tâm.”

Hắn thở dài một hơi. Sau khi cảm thấy dễ chịu hơn, hắn lại nói tiếp:

“Lão tiên sinh. Ngài để lại di ngôn khuyên ta đừng bên đi báo thù cho ngài, khuyên ta không nên đi chịu chết vì ngài. Ta làm không được. Nhất là về sau ta biết được bọn chúng sau khi bắt các ngài đi thì đã giết hại cả làng Kịch Bá, còn đốt trụi nữa. Khi đã biết việc ấy, ta có thể nào ngoảnh mặt làm ngơ? Ta không chỉ báo thù cho ngài, ta còn muốn báo thù cho họ, thậm chí ta còn muốn báo thù cho vô số người đã chết dưới tay chúng. Cho dù thế nào, ta nhất định sẽ đi báo thù. Nhưng ngài yên tâm, ta sẽ không ngu xuẩn đi chịu chết.”

Nói đến đây, hắn đột nhiên dừng lại, rồi ngẩng mặt nhìn về trời cao, cất giọng trịnh trọng mà mạnh mẽ:

“Từ Phong xin thề: Ta nhất định sẽ san bằng Vương phủ Nam Tuấn Vương, ta nhất định phải bắt bọn người man rợ ấy trả nợ máu. Nếu trời cao dám ngăn trở ta báo thù, ta nhất định sẽ đập đổ trời cao.”

Sau đó hắn cúi đầu nỉ non:

“Ngài biết không lão tiên sinh? Trên cuộc đời chìm nổi, ta nhận ơn của ngài nhưng không thể trả, điều đó khiến lòng ta đau đớn khôn cùng. Nội tâm của ta có thể nào an bình?”

“Ta từng rất ngu muội, ta từng rất chán nản, ta từng bỏ cuộc. Nhưng một người tốt như ngài đã mang lại một cuộc đời mới cho ta. Như ngài đã nói, người sống thì phải sống luôn phân người đã mất. Vì thế, ta đã suy nghĩ kĩ rồi.”

“Lão tiên sinh, ngài là một người tốt. Trong thiên hạ cũng sẽ không thiếu những người như ngài. Vậy nên, Từ Phong ta nhất định sẽ tạo ra một nơi mà ở đó mọi người đều vui vẻ cất tiếng ca, đều hằng say cười nói, đều hạnh phúc say giấc nồng. Và ta nhất định sẽ thủ hộ nơi đó. Đó cũng hẳn là điều ngài mong muốn ở ta phải không?”

Hắn vừa dứt lời, năm dặm bầu trời trên đầu hắn bỗng nhiên trở thành một vùng lộng lẫy ánh sáng trắng thán thánh. Đạo ánh sáng tươi đẹp ấy phảng phất như có linh hồn, nó không ngừng nhấp nháy. Đôi lúc lại có một vài vệt màu vàng kim bay lượn ở bên trong. Khung cảnh mỹ lệ và đẹp đẽ.

...

...

Phía tây đại lục, tại một ngọn núi heo hút vô danh của Đại Vũ Thiên triều. Một người thanh niên tóc đỏ khoảng hai mươi, hai mươi tuổi đang quỳ gối trước một ngôi mộ vừa đắp.

Dòng nước mắt chảy dài trên khuôn mặt, dòng nước mắt như vô tận, nó chảy dài không dứt.

Người thanh niên thê lương khóc rống. Hắn liên tục đập đầu xuống đất. Hắn không ngừng dùng tay đập mạnh lên nền đất lạnh lẽo.

Hắn không hề quan tâm đến những dòng máu đỏ thấm chảy dài từ trán và đôi bàn tay. Hắn chỉ mãi khóc rống.

Một lúc, hắn lại lao tới ôm thanh gươm của ngôi mộ mà khóc rống, mà gào thét.

“Tiểu Vũ, vì cái gì nàng bất chấp tất cả mà theo ta chứ? Vì cái gì mà từ bỏ đi thân phận quận chúa mà đuổi theo ta chứ? Nếu nàng không làm như vậy thì giờ đây nàng đâu có cách xa nhân thế.”

“Tiểu Vũ, tại sao nàng lại ngốc như vậy? Tại sao nàng lại lao tới đỡ tên cho ta?”

“Tiểu Vũ, sao nàng lại bỏ ta mà đi chứ? Không phải nàng muốn trở thành vợ của ta sao? Không phải nàng muốn trở thành vợ của vị tướng hùng mạnh nhất trên cõi đời này sao?”

“Tiểu Vũ, sao nàng phải khổ như thế? Vì một người như ta có đáng hay không?”

“Tiểu Vũ, nàng bảo ta làm sao có thể quên được nàng? Nàng bảo ta làm sao có dũng khí mà sống tiếp?”

“Tiểu Vũ, cả cõi đời này ta không cần gì nữa, ta chỉ cần nàng trở về bên cạnh mà thôi.”

Cho đến ngày hôm sau, hắn đã không còn khóc nữa, hắn triu mến nhìn ngôi mộ và kiên định nói ra:

“Tiểu Vũ, ta nhất định sẽ trở thành vị tướng mạnh nhất trên cõi đời này, và nàng nhất định sẽ là người vợ duy nhất của ta. Bất cứ kẻ nào, bất cứ thứ gì dám can đảm chắn ngang con đường ta đi, ta nhất định sẽ quét sạch. Cùng thiên hạ là địch thì có sao? Nếu thiên hạ dám đối đầu với ta, ta nhất định khiến cả thiên hạ này chìm trong biển máu. Không ai có thể ngăn cản ta, không ai có thể!”

Lúc này, như hưởng ứng lại lời nói của hắn. Bầu trời ở đó nhuộm đỏ một màu máu tươi, thỉnh thoảng lại có những tiếng gào thét chói tai.

Hắn lạnh lẽo nhìn khung cảnh này và thét lên:

“Cút cho ta. Nếu trời xanh dám ngăn trở ta, ta không ngại thí thiên.”

...

...

Trần Nghĩa nhẹ nhàng đặt một chén com gà, vài trái táo xanh xuống bên cạnh một ngôi mộ đã che đầy cỏ dại. Sau đó hắn châm lửa đốt nhang và vàng mã.

Vắng vè và cô đơn, hắn lẳng lặng mở lời:

“Sư phụ, đồ nhi đã mang đến hai món mà ngài thích. Ngài hãy dùng đi.”

“Sư phụ, đồ nhi đã báo thù cho ngài. Đồ nhi đã dùng những gì sư phụ dạy để giết Tứ Tinh chân nhân. Ngài đã có thể yên nghỉ.”

Nói dứt lời, hắn quỳ xuống bái lạy.

Lạy xong, hắn đợi đến khi nhang gần tắt thì đứng lên:

“Sư phụ, ngài yên tâm. Đồ nhi nhất định sẽ mang tất cả sở học của ngài phát dương quang đại. Đồ nhi sẽ để cả thiên hạ này phải phủ phục dưới chân của đồ nhi, đồ nhi sẽ để cho cả thiên hạ run rẩy sợ hãi mỗi khi nhắc đến tên ngài.”

“Sư phụ, ngài yên tâm. Cho dù phải trả bất cứ giá nào, cho dù phải sử dụng tất cả những thủ đoạn tồi tệ nhất, đồ nhi nhất định sẽ làm được lời hứa của mình.”

“Sư phụ, ngài hãy yên nghỉ. Ở đó, ngài hãy quan sát đồ nhi thật kĩ. Sư phụ...”

“Sư phụ, đồ nhi thật sự rất nhớ ngài...”

Nói hết câu cuối, hắn không nhận được thất thanh cất tiếng khóc.

Hắn không hay biết trên đỉnh đầu hắn phong vân biến đổi. Ở đó bầu trời bỗng dung trở nên đen kịt như một cái hắc động không đáy âm u đầy tà ma.

...

...

“Tí tí, người thật đẹp. Ta dám chắc trong thiên hạ này không có ai xinh đẹp bằng tí, cũng không có người đàn ông nào có thể cưỡng lại sắc đẹp của tí.” – Trong một tòa gác tía lầu son, một cô gái xinh đẹp ăn vận thanh y mỉm cười nói.

“Thanh muội, muội không cần phải trêu chọc tí. Dù có đẹp đến bao nhiêu, tí và muội cũng không thể làm chủ vận mệnh của mình.” – Cô gái được người trước nhắc đến chua chát nói.

Đột nhiên, một bóng người xuất hiện, hắn âm trầm nói:

“Người đang trách sư phụ sao?”

Vừa nghe tiếng nói này, không cần nghĩ ngợi, cả hai cô gái đều quỳ một chân xuống, cung kính hành lễ:

“Bái kiến sư phụ.”

“Bái kiến sư phụ.”

“Người đang trách ta sao?” – Người sư phụ lại hỏi.

“Đồ nhi không dám.” – Cô gái ấy đáp lại.

“Người thật sự không dám?”

“Đồ nhi chỉ trách mình bạc mệnh mà thôi.” – Cô gái than nhẹ.

Người sư phụ cũng không nhắc lại vấn đề này, hắn thận trọng nói:

“Loạn thế sắp đến, cũng đến lúc các người xuất thế rồi. Hãy nhanh chóng chuẩn bị.”

Để lại câu nói đó, thân ảnh của hắn đột ngột biến mất.

Người con gái mặc tử y nhìn về cuối chân trời, than nhẹ:

“Loạn thế đến, nhân gian lại chìm trong biển máu. Người người đau khổ, nhà nhà li tan. Là phận nữ nhi, ta có thể làm gì?”

Nàng vừa dứt lời, tại phía cuối chân trời xuất hiện vô số tử sắc lóng lánh. Từng tia, từng tia tử sắc chiếu rọi đại địa.

...

...

Ngày hôm đó, bốn phương tám hướng xuất hiện dị tượng kinh thiên. Mọi người đều nhìn thấy ít nhiều dị tượng.

Không ít người quý xuống thành kính, cũng không ít kẻ cuồng đạo hô to: “Biến thiên rồi”.

Mãi đến sau này, ngày hôm đó được xem là ngày khởi đầu của loạn thế.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 10: Tình cờ gặp gỡ

“Lão tiên sinh, ta phải đi rồi.” – Từ Phong khe khẽ nói.

Nhìn về phía chân trời, Từ Phong không khỏi cảm thấy bơ vơ.

Khi đã thông suốt, hắn bắt đầu cất bước rời ngọn đồi. Hắn phải bắt đầu một hành trình mới.

...

“Nghe nói không? Ngày hôm qua bọn sơn tặc Mãn Sơn vừa chặn cướp thương đội của Lý gia vừa từ kinh đô trở về. Nghe đồn cả thương đội không có người sống sót.”

Trong quán rượu, phía bàn bên trái có một người thanh niên mở miệng nói chuyện.

Từ Phong lơ đãng nhìn về phía đó, trong khi đó hắn vẫn tự rót rượu cho chính mình. Thoạt nhìn, bàn bên cạnh ấy có hai người thanh niên thân hình cân đối, khuôn mặt góc cạnh đầy tang thương. Trên bàn lại có hai thanh đại đao lạnh lẽo, không phải sáng loáng mà xỉn màu. Nhìn thế nào cũng giống như hai thanh sắt thường cất giấu đã lâu, cho đến hôm nay mới đem ra.

Từ Phong lại ần ần thấy sự khác biệt. Từ thế hai người nọ có chút môn đạo. Không giống như mọi người, hai bàn chân của họ không hoàn toàn đặt xuống mặt đất, mà chỉ có hai mũi chân hơi chúc xuống mà thôi. Tuy vừa ăn uống, vừa nói chuyện nhưng tay phải của họ không cách quá xa mặt bàn. Nếu thật sự có chuyện gì đó xảy ra, họ sẽ chớp ngay lấy vũ khí, đồng thời hai mũi chân xoay lại xuống đất tạo lực lướt đi thật nhanh. Còn hai thanh đại đao? Vũ khí sáng loáng hoặc là thần binh, hoặc là đồ mới, cũng có thể là đồ trang trí mà thôi. Thần binh? Không thể nào. Vậy nên những vũ khí mất đi ánh sáng như thế này mới là vũ khí. Sờ dĩ nói vậy là vì chúng đã uống qua máu, không phải uống máu người thì cũng là máu của dã thú.

Hai người này không phải là hạng xoàng xĩnh khoe khoang khoác lác, mà họ chắc chắn là người trong giang hồ. Vì thế, Từ Phong cẩn thận lắng nghe.

Người còn lại nghe vậy cũng chỉ thoáng trầm ngưng rồi tiếp lời:

“Cũng không phải chuyện gì mới. Chỉ là một năm lại đây không hiểu vì sao sơn tặc, cường đạo càng ngày càng nhiều. Chúng ngang nhiên cướp bóc, ngang nhiên lộ hành quá mức.”

“Thế đạo rồi ren, dân chúng lầm than. Phía trên thì sưu cao thuế nặng, phía dưới thì cướp bóc khắp nơi. Cường đạo nổi lên mà quan phủ nhắm mắt làm ngơ, dân chúng chỉ càng khổ thêm mà thôi.”

Nghe vậy, người còn lại mĩa mai:

“Quan phủ? Hắc hắc, ta xem cái gì quan phủ, cái gì cường đạo cũng chẳng khác gì. Không chỉ đen như nhau mà còn thông đồng cấu kết làm bậy là khác.”

Mọi người trong tửu quán giật mình, có nhiều người vội vã đứng lên.

“Chủ quán, tính tiền.”

“Tĩnh tiền.”

“Đây có ba lượng, không cần thối lại.”

Từ quán vốn đông người, chỉ vì một câu nói mà tan tác bỏ cửa chạy lấy người. Lúc này đây, chỉ còn lại có năm vị khách ngồi ở ba bàn. Từ Phong uống cạn chén rượu đang cầm, thì thầm

“Thú vị.”

Phía bàn bên trái, một người hừ lạnh:

“Một lũ chết nhất.”

“Không phải ai cũng như chúng ta.” – Người còn lại tự giễu.

“Chết nhất chính là chết nhất. Sống chui sống nhui cho qua ngày thì sống để làm gì.” – Tên kia cúi.

“Huynh đệ, ta nói rồi. Không phải ai cũng như chúng ta.”

“Thôi thôi, mất hết cả hứng. Uống rượu.”

“Nào, cạn chén.”

“Choang... Choang...”

Không khí trong quán rượu nhất thời tẻ ngắt. Năm người trên ba bàn đều yên lặng ăn uống.

Nhưng chỉ nửa nén nhang sau, một đội nha lệ gồm mười hai tên đã vây quanh quán rượu.

“Bắt tất cả lại cho ta.” – Tên dẫn đầu quát.

“Roẹt... Roẹt.. Roẹt...”

Toàn bộ mười một tên nha lệ còn lại đồng thời rút vũ khí và xông tới.

“Xoảng...”

Người thanh niên ngồi bàn bên cạnh đập vỡ chén rượu. Hắn nhìn bọn nha lệ, rồi mắng:

“Chỉ là một lũ cẩu tặc, ý gần chuồng sao?”

Tên đội trưởng đội nha lệ sững sốt. Chuyện quái gì đang xảy ra? Khi nào thì bọn dân đen cũng có gan chống đối quan sai? Hôm nay bọn chúng uống lộn thuốc rồi sao? Nghĩ vậy, bỗng cảm thấy bị khinh bỉ, bị xúc phạm, hắn giận tím mặt.

“To gan. Bọn dân đen mọi rợ này. Chúng mày chán sống cả rồi. Lên bắt chúng lại cho ta. Nếu chúng dám phản kháng thì giết không tha.”

Cả hai bên giương cung bạt kiếm, bốn tên nha lệ tách ra, cầm kiếm lao thẳng tới người thanh niên. Người thanh niên cũng chẳng đứng im chịu chết, hắn hét lên một tiếng và nắm lấy vũ khí nhảy tới.

“Cheng... Keng...”

Nháy mắt qua vài chục chiêu, trước thế công hung hãn của bọn nha lệ, người thanh niên dần rơi vào hạ phong.

“Huynh đệ, ta đến giúp” - Đồng bạn của hắn thấy thế cũng quát lớn rồi nhảy vào.

Tình thế thoáng cái chuyển biến, hai trong bốn tên nha lệ xuất hiện vết thương ở tay và ngực.

Nhìn thấy tình huống chuyển biến xấu, tên đội trưởng nha lệ hét lớn và cầm kiếm lao tới:

“Coi chúng ta không có người sao? Bay đâu, tất cả xông lên cho ta. Giết.”

“Giết.”

“Giết.”

“Cheng... Cheng...”

Hai người thanh niên rất bất phàm, rõ ràng lấy hai địch mười hai nhưng vẫn chưa xuất hiện sai lầm. Ngược lại, phía nha lệ đã có hai người dính đòn học

máu bay ra bên ngoài.

“Huyñh đệ, hôm nay chúng ta giết cái sảng khoái.” – Người mặc áo xanh cất tiếng cười to.

Sau đó, nhưng một con gió, hấn lao về bên phải, phách thẳng một đao về phía tên nha lệ đang đứng đằng đó.

Sự tình đột nhiên khiến tên nha lệ đó quá sợ hãi, tên ấy chỉ kịp giờ kiếm lên đỡ lấy đòn này.

“Cheng...”

Tên nha lệ chưa kịp thở phào vì thoát nạn thì đã nghe tiếng gãy của cây kiếm hấn đang cầm.

“Rắc... Rắc...”

Người thanh niên áo xanh lạnh lùng cười:

“Chết đi.”

Vừa nói xong, cơ thể của hấn trầm xuống, bắp thịt nơi vai phải gò lên, gân xanh lộ rõ, hấn dùng lực cả cơ thể thông qua cánh tay phải cầm kiếm, dụng lực ép thẳng xuống.

“Rắc... Rắc...”

Rốt cuộc thanh kiếm của tên nha lệ không chịu nổi, nó gãy ra làm hai đoạn. Thanh đại đao người thanh niên áo xanh nương theo thế không thể đỡ chém thẳng xuống. Tất cả diễn ra trong tích tắc, những tên nha lệ khác hoàn toàn không kịp làm ra cứu viện.

Mắt thấy tên nha lệ ấy sắp bị thanh đao chém thành hai nửa thì một chén rượu bay tới va thẳng vào thanh đao.

“Xoảng...”

Chén rượu đựng thẳng vào lưỡi đao, làm thanh đao chệch hướng. Cả người thanh niên áo xanh cũng bị một lực mạnh mẽ đẩy văng.

Chén rượu vỡ ra, mảnh vỡ và rượu trong đó như ong vỡ tổ rơi rụng.

“Phập... Phập... Phập...”

Khoảng hơn chục mảnh vỡ lớn nhỏ cắm thẳng xuống mặt đất xung quanh tên nha lệ. Nếu tinh ý thì có thể thấy những mảnh vỡ ấy tạo thành một vòng tròn bao quanh kẻ may mắn ấy.

“Người trong giang hồ thân bất do kỷ. Dù vậy cũng phải nói hai chữ nghĩa khí. Cho nên dù thế nào ngươi cũng không nên ra tay giết hại thường dân. Nhân lúc tâm tình của ta còn không tốt thì nhanh rút đi. Đừng làm mất nhã hứng của ta.” - Ở một cái bàn góc phải, một giọng nói vang lên.

Từ Phong cũng không khỏi quay mặt nhìn về hướng ấy. Người vừa nói là một lão nhân thần thái phi phàm, áo bào không gió tung bay, chỉ nhìn thoáng qua cũng cảm nhận được sự bất phàm của lão nhân. Bên cạnh vị lão nhân là một đứa bé mười bốn, mười lăm tuổi, da dẻ trắng mịn, mắt ngọc mây ngai, thanh lệ siêu phàm. Theo cách ăn vận, đó hấn là một thiếu niên mới đứng, nhưng nhìn thế nào cũng cảm thấy là lạ, gương mặt như thể hấn là của một mỹ nhân mới phải. Đứa bé đó là một mỹ nam hay là nữ cải nam trang? Từ Phong cũng không dám đoán bừa. Rõ ràng Từ Phong cũng quên bằng bản thân hấn cũng chỉ là một đứa bé.

Thoáng chốc gạt mình, người thanh niên áo xanh tỉnh hồn. Hấn vội chấp tay hướng về phía lão nhân thi lễ:

“Văn bói vô ý quấy rầy nhã hứng của tiền bói, xin tiền bói thứ tội.”

Nói xong, hấn nhặt lên cây đao của mình.

“Đi thôi.” - Liếc nhìn tên đồng bạn, hấn để lại một câu nhắc nhở rồi phi thân ra ngoài.

Đồng bạn của hấn tỉnh ngộ, chấp tay hướng về lão già thi lễ rồi cũng nhảy ra ngoài.

Bọn nha lệ cũng hoàn hồn. Nhìn hai tên kia bỏ chạy, chúng cũng nhận ra điều khác biệt. Mặc dù ngông cuồng, ngang ngược đã quen, nhưng giờ phút này chúng cũng vội vã lui lại kéo dài khoảng cách với lão nhân.

“Lui ra đi, ở đây không còn việc của các ngươi. Nhanh chóng rút đi, đừng làm chúng ta mất hứng.” – Vào thời điểm này, đứa bé bên lão nhân thần nhiên nhìn về bọn nha lệ và nói ra.

Giọng nói của nó rất thanh thúy và dễ nghe. Thế nhưng cũng mang theo nét uy nghiêm không cho phép trái lời.

Vốn bị hai tên dân đen khinh bỉ, lại thêm việc vài tên nha lệ bị thương mà vẫn không thể nắm bắt hai tên đó, giờ lại có một đứa nhóc ra lệnh cho hấn. Tên đội trưởng nha lệ bị lừa giận thiêu đốt, hấn hét:

“Ngươi...”

Lời nói vừa ra nhưng chưa nói hết câu hắn đã nuốt vào. Nhìn lệnh bài vàng óng có in hình một sáu cánh cửa mà đứa bé nắm trong tay giờ về phía hắn, hắn vô cùng sợ hãi. Hắn tự cảm thấy may mắn vì kịp thời dừng lại.

Như nhận được một gáo nước lạnh, hắn lạnh từ đỉnh đầu đến hết sống lưng. Mồ hôi bỗng chốc lăn chã tuôn rơi. Nhưng hắn không quản được nhiều như vậy. Toàn thân hắn run rẩy dữ dội.

Nhìn thấy bộ dạng sắp chịu không nổi và sẽ nhanh quỵ xuống của hắn, đứa bé lại nói:

“Được rồi. Ở đây không có việc của ngươi. Nhanh rút.”

Như nhận được đại xá, tên đội trưởng nha lệ lấy lại tinh thần, hắn cúi người chấp tay thi lễ:

“Hạ chức cáo lui.”

Nhìn về những tên nha lệ còn lại vẫn chìm trong sợ hãi, hắn nhẹ giọng quát:

“Còn đứng ngây ra đấy làm gì. Dừng làm mất hứng của đại nhân. Tất cả theo ta về.”

Từ Phong nhìn về tám lệnh bài như có điều suy nghĩ. Lệnh bài đặc chế từ vàng ròng như thế này tại Đại Hoàng Thiên triều cũng không có nhiều mới phải. Như thế nào tại đây lại thấy được một tám? Hai người bên bàn đó cũng không đơn giản. Võ công không chỉ cao cường, mà thân phận cũng vô cùng cao quý.

Khi hắn vẫn còn chìm trong suy nghĩ, vị lão nhân bên bàn ấy lại mở lời:

“Trước một hồi sóng gió mà ngươi vẫn bình chân như vại. Tiểu huynh đệ, xem ra ngươi không đơn giản.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 11: Trái ngang (1)

Qua bao độ thăng trầm của cuộc đời, nhất là qua ngã rẽ mới đây, hắn đã lấy được nhân sinh mới cho chính mình. Nếu như là trước đây, Từ Phong sẽ giật mình, hắn lo lắng suy nghĩ gì đó, hắn trầm tĩnh im lặng bỏ qua, hoặc hắn không coi ra gì tiếp tục ăn uống. Nhưng bây giờ, hắn cười khẽ đáp lời:

“Lão tiên sinh, ngài quá lời. Văn bối chỉ là một kẻ qua đường có chút gan lớn, làm sao có thể sánh bằng một vị đức cao vọng trọng, một người võ công cái thế như ngài?”

Đứa bé bên bàn ấy nhú mày, nó trả lời bằng giọng thanh thúy dễ nghe vốn có:

“Hừ, ngươi cho ngươi là thứ gì mà dám giễu cợt ông nội của ta? Ngươi có biết là...”

Không đợi nó nói hết, vị lão nhân mỉm cười cắt ngang:

“Ha ha... Người ta nói kẻ tài cao thì là gan cũng lớn. Tiểu huynh đệ, ta nói có phải không?”

Từ Phong bình thần cảm lấy vò rượu và rót ra chén. Rồi hắn đưa chén rượu lên môi, nhấp một ngụm, lấy vẻ đương nhiên trả lời:

“Lão tiên sinh, rượu càng nồng thì càng dễ say. Rượu dễ say thì chưa chắc đã nồng. Nồng sẽ say mà say chưa chắc đã nồng? Nồng nồng say say, say say nồng nồng. Thế gian này không phải như vậy sao? Gặp là hữu duyên, có chi cứ phải dò xét lẫn nhau chứ?”

Bên bàn cuối góc lại vọng tới tiếng bĩu môi của đứa bé:

“Chỉ giỏi nói nhăng nói cuội.”

Khác hẳn đứa bé, sau khi nghe Từ Phong nói, vị lão nhân nhẹ nhàng cảm vò rượu trên bàn lên. Lão nhân ấy nâng nó hướng về phía Từ Phong, vui vẻ cười nói:

“Tốt. Gặp mặt là hữu duyên. Đã hữu duyên thì cùng uống rượu.”

Từ Phong sáng khoái cười to:

“Cung kính không bằng tuân mệnh. Văn bói xin kính tiền bói một chén. Tiền bói, mời!”

“Ha ha... Tốt. Mời!”

Từ Phong giờ chén rượu lên và làm một hơi. Sau đó đặt lại chén rượu trống không xuống bàn, mỉm cười nhìn về phía bàn đó.

Vị lão nhân không kém là bao, lão nhân nốc một phát hết cả vò rượu rồi thoải mái cười nói:

“Tốt. Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ. Chúng ta tiếp tục uống.”

Rồi lão nhân quay về phía chuông quây và tiểu nhị mở lời:

“Đến. Cho ta và vị tiểu huynh đệ bàn kia mỗi bên mười vò rượu ngon nhất.”

“Ha ha... Đã lão tiền sinh thoải mái như vậy, thì văn bói cũng sẵn lòng bồi tiếp. Hôm nay chúng ta không say không về.” – Từ Phong cười nói.

Cả hai không ngừng nốc rượu, chỉ để lại đũa bé bắt mặn thì thầm:

“Thật chẳng hiểu ông nội nghĩ cái gì nữa.”

...

Đêm nay trời không mây, ánh trăng tròn vành vạnh tỏa ra thứ ánh sáng thánh khiết, dịu dàng mãnh liệt nhất trong tháng chiếu sáng cả mặt đất. Màn đêm tối đen nhờ đó mà có thêm một vẻ đẹp tươi mới.

Nhà nhà giăng đèn kết hoa, nơi nơi đốt pháo ăn mừng. Tiếng cười nói rộn rã khắp nơi, dòng người tấp nập đi về khắp chốn. Một đêm tối thật yên bình, một vẻ đẹp thật bình dị.

Trong cái không gian ấm cúng ấy, tại huyện phủ lại là một khung cảnh khác.

“Ha ha ha ha ha... Tiểu mỹ nhân, lại đây đại nhân thom ngửi một miếng nào.”

Một gã bụng phê, gương mặt lõm chòm râu dê, vẻ mặt dâm dăng, bờ môi chảy nước dãi ồ ồ không ngừng đuổi theo ba người phụ nữ và cất tiếng trêu chọc. Ba người phụ nữ có chút nhan sắc, quần áo mỏng manh lộ cả tấn da thịt ra bên ngoài vừa chạy loạn xạ tránh sự đuổi bắt của gã, vừa cọt nhả đáp lại.

“Đại nhân, ngửi nhanh lên nha, thiếp đã gần chịu không nổi rồi. Nhanh lên a, nhanh đến hôn tiểu thiếp nha.”

“Hi hi hi... Đại nhân, đừng nghe lời Tiểu Ngọc. Tiểu thiếp mới thật sự chịu không nổi. Tiểu thiếp thật nhớ cây thương của đại nhân quá đi. A... A...” – Người thứ hai không chịu thua kém.

Người thứ ba còi phẳng cả mảnh lụa duy nhất còn trên người vút trên mặt đất, ả dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve đôi chân ngọc trắng nõn cùng với cặp ngọc phong đầy đặn mà khiêu khích:

“Đại nhân, tiểu thiếp mới là người mong chờ đại nhân nhất trụ kinh thiên a. A... a... a... Đại nhân mau mau đến thân tiểu thiếp.”

Gã mập bụng phê nghe vậy, vội vàng nhấc cái thân đầy mỡ chậm chạp chạy tới. Vừa chạy, vừa thờ hồn hèn như trâu, vừa la to:

“Các mỹ nhân, hôm nay bản quan nhất định sẽ để các nàng dục tiên dục tử.”

Nước dãi lã lã. Nơi nào đó của gã cũng dựng thẳng ra. Mặc dù... nó... nhỏ và ngắn. Gã háp tấp dùng hai tay lột chiếc quần cộc, rồi khoe khoang hợm hĩnh:

“Khà khà... Các mỹ nhân không cần phải chạy nữa. Nhanh đến đây để bản đại nhân thân các ngửi. Nhanh đến, nhanh đến. Ta đã không kiềm chế được nữa rồi.”

Bỏ mặc những lời rủa thầm và chửi mắng trong lòng, ba người phụ nữ vẫn sải bước tới ôm gã bụng phê. Như có phân chia từ trước, một người nằm dài trước mặt gã ta với tư thế đã “diễn tập” từ lâu, hai người khác không ngừng vuốt ve thân thể trăm kí của lão.

Gã bụng phê hớn hờ nhào tới.

Đang lúc gã chuẩn bị hành sự thì tiếng gõ cửa vang lên.

“Cốc... Cốc... Cốc...”

Như tiếng sấm giữa trời vang, gã hoảng hốt giật mình, sững ổng vốn đã sẵn sàng nhả đạn phút chốc ỉu xiu vô lực ngã xuống.

Phút chốc mất đi ánh sáng thần thánh, hắn quay lại thét lên như lợn bị chọc tiết:

“#\$@#\$@... Thằng nào làm hỏng chuyện của ông? Không phải ông đã bảo là đừng quấy rầy ông vào lúc này rồi hay sao?”

Hắn làm sao mà không nổi giận cho được. Hắn còn mỗi điều muốn dùng một cái tát đập bay kẻ phá đám. Hắn giận, hắn thực sự nổi giận. Hôm nay vừa chịu đựng đau khổ uống xong một cân máu hổ, tối nay vũ khí của hắn sau bao nhiêu ngày bất động cũng đã lên tiếng, thế nhưng mà chưa kịp làm gì thì đã “mất sức lao động”. Bảo sao hắn không giận cho được?

Bên ngoài cánh cửa, nghe tiếng rống giận của quan tri huyện, đôi chân tên người hầu run run, xém tí nữa ngã nhào đập đầu xuống đất, may mắn thay hắn kịp thời vịn vào cây cột kế bên. Sợ chọc quan tri huyện thêm nổi điên, tên người hầu làm ngay một lều:

“Bẩm đại nhân, không phải tiểu nhân cố ý làm phiền đại nhân. Mà là theo lệnh của đại nhân, hôm nay bọn tiểu nhân đã bắt được Tiểu Thúy, con gái của lão tiện dân Ngưu Khiêm.”

Nghe đến đó gã bụng phê như được tiêm vào thuốc kích thích, hắn gào to:

“Chó má, nguoi chán sống rồi à? Sao không nói sớm? Con nhãi Tiểu Thúy đang ở đâu? Còn không mau mang vào.”

Nhận được tiếng gấp giọng của quan tri huyện, tên người hầu mạnh dạn đằng hắng một tiếng rồi khoa trương trả lời:

“Bẩm đại nhân, sau khi bắt được Tiểu Thúy, chúng tiểu nhân đã mang nó đến Mãn Hoa Lâu nhờ bà chủ bên đó tắm rửa giúp. Tiểu Thúy đang được mấy đứa còn lại áp giải đến đây, tiểu nhân chỉ là chạy về trước báo tin cho đại nhân chuẩn bị.”

“Tốt a, tốt a. Các nguoi làm tốt lắm. Xong chuyện ta sẽ thưởng thêm cho mỗi đứa hai chục lượng bạc.” – Tiếng vui mừng của gã bụng phê truyền lại từ trong phòng.

Tên người hầu cười tươi:

“Đa tạ đại nhân hậu ái. Đa tạ đại nhân hậu ái.”

Qua một chung trà sau, có tiếng huyền não truyền lại. Gã bụng phê đang phiên muộn chờ đợi thoát hưng phấn, gã lấy tốc độ đã vượt qua cực hạn vốn có của bản thân vọt ra cửa.

Nhìn thấy người đẹp mà gã ngày đêm mong muốn lại cứ mãi chống đối và cự tuyệt, hắn vỗ tay.

“Bạch... Bạch...” – Đôi tay trò vo ngón mỡ va chạm với nhau.

Và ngay lúc ấy, hắn dậm đặng vuốt “vũ khí” và nhỏ dãi châm chọc:

“Tiểu Thúy nha Tiểu Thúy. Nguoi làm sao có thể chạy thoát khỏi bàn tay của bản đại nhân. Biết điều từ trước có phải tốt hơn không?”

Rồi hắn nhìn khuôn mặt trái xoan tái nhợt đầy thống khổ và bất đắc dĩ, cũng như tê tái nhận mệnh của cô gái đứng trước mặt mà nghiêm nghị quát bọn hạ nhân:

“Chúng mày có làm gì tổn thương Tiểu Thúy của ta không thế? Làm sao mà người đẹp của ta tiểu tụy thế này hả?”

Ba tên áp giải lắc đầu chối bỏ. Tên người hầu lúc nãy nhanh nhẩu đáp:

“Bẩm đại nhân, chúng tiểu nhân hoàn toàn không động tới một cộng lông, một miếng da nào của Tiểu Thúy cô nương. Bởi vì đại ân đại đức, cũng như tấm lòng từ bi vang danh khắp Thiên triều của đại nhân, cho nên Tiểu Thúy cô nương tự nguyện đến đây dâng hiến thân trong trắng cho đại nhân. Tiểu Thúy cô nương còn nói trình tiết của nàng chỉ có người có tấm lòng trải rộng tám ngàn tám trăm tám mươi tám vạn dặm thế gian, chỉ có công đức viên mãn như đại nhân đây mới xứng đáng. Đại nhân, nàng còn nói đại nhân ngài là người tài cao học rộng, xuyên suốt bốn Đại Thiên triều, khoáng cổ tuyệt kim, vạn cổ chí tôn, vạn giới chí thần; Tiểu Thúy cô nương sẵn sàng đời đời kiếp kiếp làm trâu làm ngựa hầu hạ đại nhân.”

Gã bụng phê lắc thân thể đầy đà đánh cái nghiêm chỉnh, bày ra một bộ ta đây chính là như vậy mà nghiêm túc nói:

“Thật không? Phải không? Là tự nguyện?” - Âm thanh éc éc như con lợn phát ra từ cuống họng của hắn.

Bộ dạng của gã thì cực kỳ nghiêm chỉnh, thế nhưng khuôn mặt mười phần tươi cười trực tiếp bán đứng nội tâm của gã.

Bốn tên hạ nhân đánh cái khinh bỉ trong lòng, thế nhưng lại đồng thời hòa theo lấy lòng.

“Đúng thế đại nhân.”

“Tiểu nhân nghe rõ chính là như thế.”

“Đúng thế đại nhân.”

Lòng gã bụng phê nở hoa, máu dâm lại chảy ngược lên não. Hắn vội vã tiến tới bên cạnh cô gái. Như tia chớp, tay trái hắn cầm lấy bàn tay thon nhỏ của nàng, tay phải trực tiếp sờ mạnh và bóp một phát thẳng vào bờ mông cô gái đáng thương.

Như con chim nhỏ bị tập kích bất ngờ, cô gái thét lên kinh hãi:

“A...”

Và nàng nhảy thẳng về bên phải tránh nạn.

Cơ thể nàng run rẩy không ngớt, nàng sợ hãi cúi đầu. Nàng muốn chết, nàng muốn chết ngay lập tức. Trong lòng nàng khổ sở hi vọng.

“Chuyện gì thế này?” – Gã bụng phê quát.

Tên người hầu quen thuộc lại tiến lên giải vây:

“Bản đại nhân, Tiểu Thúy chỉ là không muốn thân mật chốn đông người. Nàng ngại ngùng đó mà.”

Sau đó tên người hầu lại gần cô gái, dùng lời thì thầm hung tợn đe dọa:

“Đừng quên cha của cô. Tốt nhất đừng lại đại nhân phạt lòng. Nếu không... Hừ!”

Thân thể cô gái bỗng dưng run lên dữ dội. Nước mắt không ngừng trào ra. Nàng lắp bắp không ra lời:

“Đừng... Ngán lần... đừng hại cha tiện dân. Tiện dân... tiện dân... nhất định... nhất định...”

Không chờ cô gái nói hết lời, tên người hầu đầy thỏa mãn tiến tới tranh công với gã bụng phê:

“Bản đại nhân, Tiểu Thúy bảo nàng muốn ngài dẫn vào phòng làm ngay chứ không nàng muốn dừng lại ở đây thêm một giây một phút nào.”

“Ha ha... Tiểu Thúy, xem ra nàng còn gấp hơn ta. Được mà, hôm nay tâm tình bản đại nhân rất tốt. Bản đại nhân nhất định sẽ làm cho nàng thỏa mãn. Nào... Đến đi...”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 12: Trái ngang (2)

“Xoẹt... Xoẹt...”

“Đại nhân, tha cho tiện dân đi mà. Van cầu... đại nhân...”

“Bảo bối, đừng sợ. Bảo bối, ngoan nào.”

Lời cầu xin của cô gái chỉ mang lại tác dụng ngược. Nó còn hơn cả chục liều thuốc kích thích được tiêm vào gã bụng phê. Qua vài giây, thủ tính của gã đại phát. Hắn rống to một tiếng rồi nhào tới như một con thú nhện đói lâu ngày lại gặp được thức ăn ngon.

“Đại nhân... Đừng mà đại nhân...”

Càng lúc thân thể cô gái càng mềm nhũn, từ những cái gãy giữa mảnh liệt đến lúc này chỉ còn những động tác ngăn cản yếu ớt. Trong mắt của gã bụng phê, đó chẳng khác gì ban đầu làm cao, e thẹn, đến cuối lại bộc lộ bản chất dâm dục thực tế. Vì thế hắn càng hung hãn phát động tổng tấn công mọi bộ vị của cô gái.

Mãi cho đến lúc những tiếng van xin biến thành những tiếng rên rỉ ỉ ỏi ngắt quãng. Gã ta mới bắt đầu “làm việc”.

“Đại nhân... Đừng mà...”

“Đại nhân... Đừng...”

“Đại... A... A... A...”

“A... A...”

...

Người ta nói rằng đêm không trăng không sao mới là một đêm tốt để giết người. Nhưng trong một đêm tối như thế này, một cái bóng đen vun vút lao nhanh trong màn đêm.

Một đường hướng thẳng đến huyện phủ, bóng đen như u linh thoăn thoắt lướt đi mà không có ai nhận ra.

Trong màn đêm vô tận, trong cái ánh trăng lung linh huyền ảo, cái bóng đen dễ dàng vượt qua vách tường ngăn, thành công len vào bên trong huyện phủ.

“A... A...”

Từng tiếng rên rỉ khoái nhạc và cũng đầy vô vọng vang lên giữa không gian tĩnh mịch nơi đây. Từ Phong nhướng mày không vui, nhưng hần liền vứt nó ra khỏi đầu.

Hần lướt tới trước cửa sổ căn phòng phát ra âm thanh chói tai ấy. Linh động dùng ngón trỏ chọc thủng màng giấy che cửa, rồi ghé mắt vào quan sát.

“Ồ... ồ...”

Gã bụng phê như mất hết sinh lực, hần ngã ngửa nằm trên giường. Chiếc bụng mỡ dề ép phổi khiến tiếng thở của gã đứt quãng và cò hết sức.

Phía bên kia, cô gái thất hồn lạc phách kéo chiếc chăn che đi phần thân thể trần truồng của mình. Đau đớn, tủi nhục, xót xa... Nàng chỉ có thể trách số phận mình, nàng chỉ có thể oán giận ông trời, và nàng cũng chỉ có thể giấu đi nỗi uất hận vô bờ bến với gã vô lại đang nằm trước mặt nàng. Nàng thống khổ tự than cho số phận bạc bẽo của mình. Nàng muốn khóc, muốn gào thét thật to, muốn hỏi hết thế gian rằng tại sao cuộc đời nàng lại trái ngang như thế. Nàng đã làm gì sai, nàng đã làm gì có lỗi? Nàng đã làm gì, nàng đã làm gì để hôm nay phải chịu vết nhơ mà suốt đời không thể nào xóa được như thế này? Nàng đã làm gì sai? Ai có thể trả lời cho nàng biết? Nàng chỉ muốn một câu trả lời, chỉ một câu trả lời, chỉ một câu trả lời mà thôi. Có ai không, làm ơn đi. Làm ơn trả lời cho nàng biết.

Nàng cố gắng tự an ủi bản thân. Nàng còn phải làm một điều cuối cùng.

Nắm chặt bàn tay nhỏ bé của mình. Cảm giác được nỗi đau truyền lại, khi biết mình không còn gì để mất, nàng dứt khoát mạnh bạo hỏi một câu:

“Đại nhân. Thân xác của tiện dân đã trao cho đại nhân. Mong rằng đại nhân có thể tha cho cha của tiện dân.” – Giọng nói cầu xin thêm vào cô liêu và pha chút lạnh lẽo từ kẽ răng nàng bay ra.

Gã bụng phê vẫn còn thờ ơ ung ục. Khi nghe cô gái hỏi, hần lạnh nhạt đáp lại như điều tất nhiên.

“Tha cho cha nàng? Không phải nàng tự nguyện sao? Hừ.”

“Đại nhân, tiện dân chỉ mong nhận được lời hứa đó của đại nhân.”

Gã bụng phê lạnh lùng đáp:

“Ngươi cho rằng ta không biết? Không có lệnh của ta, bọn chúng chẳng dám bắt ép cha con nàng đâu. Ha ha... Ngươi vẫn còn non và ngây thơ lắm.”

Cô gái cắn răng tiếp tục nói:

“Đại nhân. Tiện dân chỉ mong ngài tha cho cha của tiện dân. Van xin đại nhân.”

Lại nghe những lời cầu xin ấy, gã bụng phê cất tiếng cười to:

“Ha ha ha... Ngươi muốn ta hứa tha cho cha ngươi? Tiện dân ngu dốt. Ngươi cho rằng ta sẽ thỏa mãn ước nguyện của ngươi để ngươi có thể an tâm mà đi chết sao? Ngươi vẫn còn ngây thơ lắm.”

“Đại nhân, ngài...”

Như trúng phải vạn tiễn xuyên tâm, cô gái chết lặng. Nàng không ngờ, nàng không thể lường trước lòng dạ con người. Nàng đã quá xem thường lòng dạ sâu độc của con thú đội lốt người.

Nhìn thấy cô gái ngẩn ra như vậy, gã bụng phê càng thêm khoái ý. Hần thích như vậy, không chỉ chà đạp, không chỉ lấy đi sự trong trắng của các cô gái xinh đẹp, hần càng thích cho họ một hi vọng nhỏ nhoi, sau đó đập họ xuống vực sâu tuyệt vọng. Ha ha... Ai bảo hần là quan tri huyện, ai bảo hần có quyền thế trong tay. Có quyền lực trong tay mà không tự thỏa mãn bản thân, có quyền lực trong tay mà không tìm kiếm niềm vui từ người khác thì có quyền lực để làm quái gì?

Bỏ biết bao công sức để leo lên chức tri huyện, bỏ bao nhiêu tiền của để giữ cái ghế này dài lâu, bỏ không biết bao nhiêu công phu để nắm trọn cả cái mảnh đất này để làm gì? Để tạo phúc cho bách tính? Để người dân an cư lạc nghiệp? Để bọn dân đen ấy có một cuộc sống tươi đẹp hơn? Ha ha... Thật không biết có thằng ngu nào suy nghĩ và làm như vậy không. Hần trả một cái giá đắt để ngày hôm nay có quyền lực trong tay, vậy thì hần phải thu lại lợi tức gấp trăm ngàn lần mới được.

Đừng có mang mấy cái học thuyết rẻ rách, đừng có nâng lên trách nhiệm vinh quang, đừng có cho rằng mình là hào kiệt, cũng đừng có cho rằng mình là

anh hùng. Có ngu thì đi ra mà nhìn xem có ai khác hẳn hay không? Có sao? Tất cả quan chức, từ Tể tướng đến các quan Nhất phẩm, rồi đến bọn quan lại tăng chót như hán, có ai mà không dùng quyền lực để hưởng thụ? Có ai mà không dùng quyền lực để mua vui? Để thu lợi bất chính?

Quan thanh liêm? Nực cười. Quan khâm sai vi hành? Buồn cười, đó cũng chỉ là lũ ăn tiền “chính đáng” đáng khinh mà thôi.

Gã bụng phê trào phúng trong tâm trí một phen. Rồi hán ôn hòa nói:

“Tiểu mỹ nhân, biết điều thì tiếp tục phục vụ bản đại nhân cho tới khi bản đại nhân chán ngươi thì thôi. Khả khả, bản đại nhân rất thích những cô gái tươi ngon mọng nước như nàng. Không chỉ còn trong trắng mà còn mang đến lạc thú lớn lao mà những ả đàn bà khác không thể nào mang lại.”

Rồi hán đổi giọng dụ dỗ:

“Tiểu mỹ nhân, ở nơi đây bản đại nhân chính là trời, ở nơi đây bản đại nhân chính là thần tiên. Chỉ cần ngươi phục vụ tốt, đến khi bản đại nhân tìm được người mới ngon hơn, bản đại nhân sẽ buông tha cho ngươi. Lúc ấy, ngươi có thể trở về thôn làng mà lấy chồng sinh con, bản đại nhân cũng rất vui lòng tiễn đưa ngươi bằng một số tiền lớn đủ cho ngươi tiêu xài mấy chục năm. Khả khả, biết đâu ngươi phục vụ chu đáo thì bản đại nhân lại chết mê chết mệt, biết đâu ngươi làm bản đại nhân vui vẻ thì bản đại nhân sẽ cưới ngươi về làm tiểu thiếp. Đến khi đó, ngươi không chỉ thoát khỏi kiếp dân đen, ngươi còn trở thành người phụ nữ có quyền có thế. Và người cha tàn tảo sớm khuya nuôi ngươi khôn lớn sẽ trở thành cha vợ của bản đại nhân. Như vậy không tốt sao?”

Và cuối cùng lộ rõ bản chất:

“Mau đến đây tiểu mỹ nhân của ta. Tối hôm nay chúng ta cùng nhau đại chiến ba trăm hiệp. Khả khả... Mới xa cách có tí xíu mà bản đại nhân đã thấy nhớ mùi thơm cơ thể ngươi rồi.”

Nỗi đau nhói ở trong lòng, thân thể cũng không tự giác được rung lên nhẹ nhẹ. Lòng quặn lại, nơi cổ họng giống như bị bóp nghẹn. Phút chốc, khi đã không còn có thể ức chế được, cô gái phun ra một ngụm máu tươi rồi ngất đi.

“Hừ, phế vật. Bản đại nhân còn muốn nghe tiếng rên rỉ của ngươi đây. Thật là xui xẻo. Thôi thì kệ, có chơi cũng tốt rồi. Tiểu mỹ nhân, ta lại đến đây. Ha ha...” – Thấy cô gái ngất đi, hán hừ lạnh rồi nhào tới.

“Vù...”

Một cơn gió đánh úp lại phía gã khiến thân thể không mảnh vải của gã lạnh run. Dục niệm của gã cũng bị dập tắt phần nào.

Gã quay mặt nhìn về hướng cơn gió vừa bay tới.

“Cửa sổ sao lại mở toang thế này? Chó chết, bọn hạ nhân dám nhìn trộm bản đại nhân hành sự à. Đừng để ta tra ra là ai, nếu không... Hừ.”

“Nếu không thì sao?” – Từ phía sau gã, Từ Phong âm trầm gác mũi kiếm lên cổ gã bụng phê.

Hơi lạnh từ kim loại khiến gã tỉnh táo đôi chút. Lúc quay lại nhìn sang, đôi chân gã nhũn ra.

Không cần nghĩ ngợi, gã quỳ xuống van xin:

“Đại hiệp, đại hiệp tha mạng. Tiểu nhân là quan thanh liêm chuyên giúp đỡ bách tính. Nhà tiểu nhân nghèo xơ nghèo xác, chỉ có mấy món đồ quèn trong nhà như thế thôi. Đại hiệp muốn mang đi thứ gì cũng được, tiểu nhân không dám nói chữ không. Chỉ mong đại hiệp nghĩ tới bà con trăm họ vùng này mà tha cho tiểu nhân một mạng. Tiểu nhân hứa sẽ tiếp tục làm nhiều việc thiện, làm nhiều việc ơn đức để báo đáp đại ân đại đức của đại hiệp.”

Nói là thế, nhưng trong lòng thì liên tục mắng to xui xẻo. Làm quan mới được mấy chục năm mà bốn thằng chó điên hiệp với chả xiếc tới viếng thăm nhà. Cha chả nhà chúng nó chứ, rảnh quá thì đi làm việc khác đi. Thật xui.

“Ngươi cho ta là kẻ đàn?” – Từ Phong lạnh lẽo nói.

Gã bụng phê run lên. Hán lập tức đập mạnh đầu xuống đất ba lần. Đến khi cảm thấy máu tươi chảy ròng ròng, hán mới nói:

“Đại hiệp, tiểu quan có mắt không trông xin đại hiệp tha cho. Phía sau vườn, bên trái cây đào ba thước, đại hiệp cứ đào lên là sẽ có thứ đại hiệp cần. Nếu đại hiệp còn không vừa lòng. Tiểu quan nguyện dâng lên cho đại hiệp mấy vị tiểu thiếp xinh đẹp, nếu đại hiệp có nhu cầu cấp bách, tiểu quan liền gọi tới để hầu hạ ngài.”

Xúi quẩy, xúi quẩy. Chó chết. Chỉ mong hán nhanh chóng chấp nhận lấy hết rồi rời đi như mấy thằng trước kia mới tốt. Ôi tổ tông của con, làm ơn làm phúc ban ơn xuống đi mà. Đừng để con gặp gỡ mấy thằng chó điên muốn lấy mạng con như mấy tin đồn vừa rồi. Các ngài phải phù hộ cho con, con đã hiếu kính rất nhiều con các ngài rồi, con đảm bảo qua hôm nay con nhất định sẽ cúng kính thật linh đình để tỏ lòng biết ơn. Vì vậy, hãy rủ lòng thương. Trong lòng gã thấp thỏm cầu nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 13: Nước mắt

“Ư... Ư... Ư...”

Cô gái mệt mỏi mở mắt ra. Đập vào mắt nàng là một người thanh niên xa lạ. Nàng cố gắng trấn tĩnh trong run sợ, và hỏi nhỏ:

“Ngươi... Ngươi là... ai?”

“Ta? Ta là người giúp cô báo thù rửa hận.” – Từ Phong đập bạc nói.

Đầu óc cô gái xoay chuyển liên hồi. Mãi đến một lát sau, cô gái mới chấp nhận tin tưởng lời nói của hắn, bởi vì... nàng đã không còn gì để người khác có thể lợi dụng. Thân xác này ư? Thân xác ô uế này thì ai cần cơ chứ? Nàng cắn môi tự giễu.

Rốt cuộc, chẳng bao lâu sau, cô gái lấy dũng khí hỏi:

“Ngài... Không đại nhân. Ngài sẽ giúp tiện dân trả thù thật chứ?”

Từ Phong nhẹ nhàng mỉm cười. Hắn rút ra cây kiếm nhuốm đầy máu tươi đưa cho cô gái, và chỉ tới cái thân xác mập mạp của tên quan tri huyện phía bên trái cửa lớn:

“Tất cả những kẻ xấu xa trong huyện phủ này ta đã xử lý sạch sẽ. Chỉ còn lại tên quan thói tha này. Ta tình cờ nghe được đoạn đối thoại của ngươi và hắn. Vì thế, ta dành cho ngươi đặc ân này. Hãy cầm lấy thanh kiếm và giải tòa mỗi hận trong lòng của ngươi đi.”

Nghe Từ Phong nói, cô gái lại khóc, nhưng lần này, là nước mắt của sự vui mừng. Sau khi giải tỏa tất cả tâm lý, nàng nhìn về phía gã bụng phệ bằng ánh mắt oán độc. Cô gái dùng đôi tay nhỏ bé cố gắng nâng lên thanh kiếm tiến về phía gã.

Gã bụng phệ bị Từ Phong điểm huyệt, gã không thể động đậy, cũng chẳng thể mở lời, gã chỉ có thể dùng đôi mắt gian tà hướng về cô gái tỏ vẻ đáng thương mà cầu xin. Thế nhưng cô gái lạnh lẽo cười gằn. Nàng như hóa thân thành một con người hoàn toàn khác, nàng đã không còn vẻ yếu đuối, nhu nhược, cũng mất đi vẻ hồn nhiên, ngây thơ vốn có; thay vào đó là sự rét lạnh từ xương tủy.

Nàng nhìn gã bụng phệ, rồi nở nụ cười của ác ma. Sau đó, dùng hết sức nâng lên thanh kiếm mà kéo từng đường, từng đường dài sâu hoắm trên cơ thể của gã ta.

Nhìn tác phẩm của mình, nàng dường như chưa thỏa mãn. Nàng mỉm cười, rồi lại rạch thêm vô số vết thương trên khuôn mặt gã.

Không biết bao nhiêu giọt máu tươi dính lại trên thanh kiếm khiến nó trở nên đỏ tươi bắt mắt. Cô gái dường như không hề hay biết, nàng cũng không cảm thấy khó chịu khi làm như vậy. Trái lại, nhìn máu tươi từ cơ thể kẻ hại đời mình từng chút, từng chút chảy ra, nhìn gã ta thống khổ nhưng không thể kêu rên lên một tiếng nào, cô gái chỉ cảm thấy thoải mái nói không nên lời, cô gái chỉ cảm thấy thỏa mãn tràn trề.

Vậy nhưng đó cũng không phải là kết thúc. Nỗi hận không chỉ vì một chút tra tấn ấy mà tiêu tan. Cô gái nghiêng răng ken két, nâng lại một lần nữa nâng lên thanh kiếm. Nàng âm trầm dùng thanh kiếm chọc mù hai mắt của gã bụng phệ. Rồi giẫm cọt:

“Thế nào? Sáng khoái chứ? Có thấy đau đớn không? Có thấy thống khổ không?”

“Ha ha ha... Đồ chó chết, nỗi đau của mày làm sao có thể bù đắp được nỗi đau trong lòng tao chứ?”

“Ha ha ha... Đồ chó đẻ, có thấy thoải mái không hả? Có thấy thoải mái không hả? Hả? Hả?”

“Sao cảm miệng rồi con chó ghê, nhanh trả lời tao.”

“Không phải mày rất hung hăng sao? Không phải mày là người quyền lực ngấp trời sao? Không phải ở đây mày là thần tiên sao?”

“Nói, nói cho tao nghe nào đồ súc sinh.”

“Mày muốn hưởng thụ, mày muốn khoái cảm chứ gì? Bà cho mày hưởng thụ, bà cho mày khoái cảm.”

“Ha ha ha... Mày có hài lòng chưa? Vui lắm phải không đồ chó?”

Đi kèm những tiếng chửi rủa là những vết máu tươi loang loáng khắp nơi. Từng dòng máu tươi đặc sệt từ vết thương của gã bụng phệ lăn dài rồi đọng lại thành một vũng máu to dưới cơ thể gã. Và khi nó chứa quá nhiều, máu tươi bắt đầu tràn ra xung quanh.

Mùi tanh của máu theo những cơn gió lan tỏa khắp căn phòng. Chỉ trong một phút chốc, mùi máu tươi lấn át tất cả những mùi khác, khiến căn phòng trở nên tanh tưởi, buồn nôn.

Từ Phong nhủ mày quan sát, nhưng hắn vẫn không nói gì. Cô gái cũng chẳng cảm thấy có gì không tốt.

Đợi đến lúc gã bụng phê chỉ còn một tí hơi tàn, cô gái hung tợn nhào tới. Như được đất mẹ ban thêm cho sức mạnh, nàng liên tục dùng kiếm đâm lên người gã bụng phê, kèm theo những lời thóa mạ.

“Chết đi đồ súc vật.”

“Chết đi đồ chó hoang.”

“Chết đi. Chết đi. Chết đi.”

Cho đến khi không còn sức lực. Thanh kiếm tuột khỏi tay nàng, nàng cũng ngồi bệt xuống đất mà khóc nức nở.

Sau một lúc lâu, nàng dần bình tĩnh trở lại. Khẽ dùng tay lau hết nước mắt, nàng quay về phía Từ Phong, bình thân bước tới nửa trượng trước mặt hắn, rồi quỳ xuống dập đầu không ngừng và nói:

“Đại nhân, ơn nghĩa của ngài tiền dân không biết phải làm thế nào để trả hết. Tiền dân chỉ có thể dùng hành động này cảm tạ đại nhân. Nếu có kiếp sau, tiền dân nguyện làm thân trâu ngựa báo đáp cho ngài.”

Dứt lời, nàng ngẩng đầu, và sau đó lấy tốc độ không tưởng đập mạnh đầu xuống nền nhà.

“Bốp.”

Một âm thanh to, rõ vang lên trong căn phòng tối im ắng. Viên gạch dưới nền nhà gãy đôi. Một vài mảnh vụn nhỏ bắn thẳng vào chân Từ Phong làm xuất hiện những vết xước nhỏ trên da hắn.

Sau cái đập đầu, cô gái nằm dài trên nền gạch lạnh lẽo. Trên trán nàng nứt ra một vết dài, máu tươi tuôn ra không dứt. Trong cái màu đỏ của máu tươi còn có chút chất lỏng màu trắng pha tạp.

Mọi chuyện đột nhiên xảy đến, Từ Phong cũng không hề nghĩ rằng cô gái sẽ làm thế, thế nên hắn không kịp ngăn cản. Để rồi kết quả chính là tám bi kịch này đây.

Con người không phải sắt đá, nhìn tình cảnh này, khóe mũi của hắn cay cay. Giả như hắn đến sớm hơn thì tám thảm kịch này đã không xảy ra. Nhưng có nói gì, có tự trách gì đi nữa thì cũng không thể thay đổi được điều gì. Thôi thì hãy quy cho nó là vận mệnh.

Phải, vận mệnh cô gái này là như thế. Kiếp này, vận mệnh của nàng éo le như vậy. Phải, kiếp này, nàng có số khổ. Mong rằng kiếp sau, vận mệnh của nàng sẽ tốt hơn.

Hắn chột thờ dài.

Hắn đã hiểu vì sao cô gái phải tự vẫn dù cho nàng có thể trốn thoát và sống một cuộc sống mới. Nàng không muốn liên lụy hắn, nàng muốn mang cái bí mật giết quan tri huyện này sang thế giới bên kia để không còn ai có thể biết được.

Hắn lại thờ dài. Cô gái suy nghĩ quá đơn giản và ngây thơ. Khi hắn đã giết người thì hắn sợ sao? Sợ thì hắn đã không giết. Sợ thì hắn đã không giết nhiều người như thế. Chắc là trong lúc xúc động, nàng đã không nghĩ được nhiều như vậy.

Nhưng mà suy nghĩ đơn giản và ngây thơ của nàng lại dẫn ra một kết quả tốt nhất cho bản thân nàng, cha nàng và những người thân trong gia đình nàng. Hắn lại thờ dài một lần nữa. Hắn là rất nhiều người biết chuyện nàng bị quan tri huyện dùng thủ đoạn cường hiếp vào tối nay. Vì vậy, nếu sáng mai người ta phát hiện ba, bốn chục người chết tại huyện phủ, trong đó có quan tri huyện; mà nàng biến mất thì với vụ thảm án này, theo lẽ đương nhiên cái tội sát nhân sẽ đổ lên đầu nàng – người có thù hận với quan tri huyện mà lại sống sót. Nếu nàng còn sống, nàng và cha nàng cùng nhau chạy trốn đến nơi khác thì cũng chẳng ích gì. Nàng và cha nàng chỉ là dân thường, vị kia lại ở gần đây, vì thế hai người chẳng trốn được bao lâu. Cứ nhìn cái thái độ của nàng là biết ngay khi nàng bị bắt, nàng sẽ không khai hắn ra. Có thể rồi khi bị tra tấn nàng sẽ khai hắn ra. Dù nàng có khai hắn ra hay không, theo luật của Thiên triều, dám giết hại mệnh quan triều đình và những người liên quan, đặc biệt là những vụ án lớn như thế này, cả gia tộc nàng đều sẽ bị rạch da róc xương cho đến chết. Cái kết quả này, ngay cả hắn cũng không thể nào chấp nhận được bởi nó liên lụy quá nhiều người vô tội.

Nếu như nàng còn sống, mọi việc sẽ trở nên phức tạp. Hắn rồi sẽ phải nghĩ phương pháp an bài cho thỏa đáng. Mà như thế, hắn có thể sẽ lòi cái đuôi ra. Và với một dấu vết nhỏ bé, hắn phải đối mặt với sự truy bắt của vị kia.

Nói vậy là đã quá đơn giản hóa sự nghiêm trọng rồi. Hắn phải đối mặt với sự lừng bắt của người có võ công cao cường hơn hắn, thậm chí, hắn phải đối mặt với quân binh của Thiên triều. Khi cái điều không hề muốn thấy ấy trở thành sự thật, toàn bộ kế hoạch tương lai hắn đã vạch ra sẽ đổ vỡ, đồng thời hắn phải đối mặt với một cuộc sống trốn chui trốn lủi, lảng tránh tha phương. Hắn không thể nào tự dồn mình vào đường chết như thế này được.

A... Có lẽ là số phận. Nàng đã tự vẫn rồi. Mọi chuyện đã được giải quyết theo hướng tốt nhất, tuy rằng cái chết của nàng không phải là điều hắn mong muốn.

Hắn giúp nàng báo thù rửa hận. Nàng giúp hắn tránh khỏi việc bị lộ dấu vết. Mặc dù hơi vô tình, nhưng xem như hắn và nàng không ai nợ ai.

Lẳng lẳng nhìn khung cảnh này. Cố nén một sự bi thương xuất hiện trong lòng. Từ Phong nhanh chóng xóa đi mọi dấu vết dính líu đến hắn trong căn

phòng này.

Khi đã hoàn toàn yên tâm, hắn sử dụng khinh công lướt thẳng ra ngoài.

Hắn nhẹ nhàng và cẩn trọng đóng lại cửa sổ. Xong xuôi, hắn ngẩng mặt nhìn về bầu trời đêm.

Đã giữa khuya rồi. Hắn than nhẹ.

Hắn phi thân qua tường, ra ngay cửa sau huyện phủ, nơi có sẵn một chiếc xe ngựa hắn bố trí ở đây một lúc trước.

“Vào...”

Hắn phóng vào trong chiếc xe ngựa rồi lập tức đổi ngay một bộ quần áo mới.

Quất con ngựa một roi để nó đi theo con đường đã chỉ định, hắn lặng yên đi theo sau xóa hết những vết chân ngựa và bánh xe. Thậm chí hắn cẩn thận đến mức “dọn dẹp” luôn những ngọn cỏ, nhánh cây liên quan.

Một chiếc xe ngựa chở tiền bạc, châu báu và một con người kĩ tính dần dần biến mất sau màn đêm đen tối.

Đêm tối lại quy về tĩnh mịch.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 14: Gặp lại

Như một cánh nhạn, hắn phi thân vượt qua bức tường đá sừng sững trước mặt. Rồi hòa mình vào màn đêm vô tận.

Hắn cẩn thận lắng tai nghe những âm thanh xung quanh dù là nhỏ nhất. Khi cảm thấy an toàn, hắn lướt thẳng đến trước căn phòng lớn nhất của huyện phủ. Bởi vì mục tiêu của hắn chính là quan tri huyện, mà tại Đại Hoàng Thiên triều, căn phòng nào lớn nhất nơi huyện phủ chính là phòng ngủ và làm việc cá nhân của những vị quan sở tại.

“Vù...”

Đột nhiên một tiếng gió ở trong phòng vọng lại.

Từ Phong giẫm nhẹ xuống nền đất, dùng khinh công bay lên mái nhà. Khi vừa đặt chân xuống, hắn thận trọng nằm dài bất động.

Chờ mãi nhưng vẫn không có động tĩnh gì khác. Hắn dùng tay phải nắm lấy một viên ngói đỏ trên mái nhà, dụng lực rút nó ra thật nhanh và mạnh. Dưới động tác gọn gàng và thành thực ấy, không có một tiếng động nào phát ra, cũng chẳng có việc ngoài ý muốn nào xảy đến.

Qua khe hở, hắn dùng nhãn lực hơn người của mình chăm chú quan sát cả căn phòng phía dưới.

Căn phòng cũng như màn đêm, chỉ một sắc đen âm u. Mặc dù hắn cố gắng nhìn bằng tất cả thị lực, cũng chỉ thấy những hình ảnh mơ hồ không rõ.

Bỗng một cảm giác bất an mãnh liệt xuất hiện trong lòng hắn. Nó như những gợn sóng lần lần đánh sâu vào nơi tâm linh, làm hắn khó có thể bình tĩnh.

Chuyện gì? Như thế nào? Những cảm giác tiêu cực khiến hắn dừng tất cả những hành động hắn định làm tiếp theo. Hắn bắt đầu rơi vào trầm tư.

Dường như có cái gì đó không thích hợp. Đường như có cái gì không ổn lắm. Đường như hắn hành động vào đêm nay là một quyết định sai lầm.

Hắn cố gắng hít sâu một hơi để đầu óc lấy lại sự nhạy bén, để tâm tình bản thân bình tĩnh trở lại.

Lại một lần nữa hắn cẩn thận lắng nghe mọi âm thanh xung quanh. Lại một lần nữa thận trọng quan sát khung cảnh huyện phủ. Và lại một lần nữa hắn chăm chú nhìn về mọi thứ trong căn phòng bên dưới.

Phải rồi, có điều gì đó không đúng. Hắn ần ần nhìn thấy được sự bất an xuất phát từ đâu. Thế nhưng nó chỉ thoáng hiện ra vài đường nét bên ngoài rồi biến mất, nó vẫn như hư ảo.

Đây là chuyện gì? Đây là chuyện gì? Chuyện gì? Hắn gất gao tự hỏi.

Bỗng dưng cảm giác xấu lan tràn toàn thân, thân thể hắn run lên.

Nguy hiểm, có nguy hiểm. Sóng lưng hắn phát lạnh, da gà trên hai tay nổi lên. Mỗi tế bào thần kinh dồn dập gào thét báo động. Thế nhưng hắn hoàn toàn không cảm nhận được điều gì lạ thường ở nơi đây.

Hắn nhú mày càng sâu.

“Chuyện gì thế này?” – Hắn rít lên trong lòng.

Thời gian dần trôi, hắn không nhận được câu trả lời. Thế nên hắn vẫn nán lại chứ không lựa chọn rời đi. Hắn nhất quyết không tin tà ma.

Hắn giữ nguyên tư thế mãi cho đến giữa khuya. Đã quá lâu mà vẫn không có tình huống bất ngờ nào xảy ra, khiến hắn bắt đầu thả lỏng tâm tình, áp lực tâm lý cũng dần vơi đi.

Cuối cùng hắn quyết định vẫn làm theo kế hoạch đã định. Nào chỉ bởi vì một vài cảm xúc không đáng có mà để kế hoạch rơi lại phía sau? Không thể nào, thời gian với hắn vô cùng quý giá. Làm nó, cùng lắm là một trận chiến. Hắn không tin quan tri huyện đủ tiền thuê một cao thủ giang hồ bảo vệ, càng không tin có cao nhân nào rảnh rỗi núp sẵn trong huyện phủ này đợi chờ hắn đến.

Khi đã quyết định, khi đã sẵn sàng một trận chiến. Hắn làm ra hành động.

“Vèo...”

Từ mái nhà, hắn nhảy thẳng xuống. Như một mũi tên đã rời khỏi cung, từ bên ngoài, qua cửa sổ, hắn phóng thẳng vào.

Ngay lập tức kiếm rút ra khỏi vỏ, hắn vọt tới giường ngủ của tên quan tri huyện.

“Viu...”

Một âm thanh nhỏ bé từ cánh trái vang lên.

Đã trong tư thế sẵn sàng đón địch, hắn nhận định bản thân đã lọt vào một cái bẫy. Nhanh như cắt hắn chuyển thân lùi lại phía sau.

“Đùng...”

Vị trí trước đó của hắn bị đánh vỡ ra thành một cái hố to.

Hắn tê dại cả đầu, lạnh buốt tim gan. Thời gian gấp gáp, không hề chần chừ, hắn vận dụng khinh công phi thân xuyên thẳng qua cửa chính.

“Bành... Âm...” – Cửa chính bị đụng ngã, một tiếng trầm đục và những âm thanh khác vang lên.

Nhưng kẻ địch như đã biết trước hành động của hắn.

“Viu... Viu... Viu...”

Liên tục ba âm thanh đòi mạng đánh ập đến.

Còn chưa đặt chân lên mặt đất, cảm nhận được tính mạng bị uy hiếp, ngay trên không trung, hắn sững sốt xoay người lướt về bên trái.

“Đùng... Đùng... Đùng...”

Mặt đất bị xói tung, như bị dẫn nổ, từng mảng đất, từng viên đá, từng hạt cát ầm ầm bay tán loạn.

“Viu... Viu... Viu...”

Lại ba âm thanh chói tai chuẩn xác bắn tới sau lưng hắn.

Lần này thì hắn lạnh từ đầu tới chân. Hắn khó chịu nghĩ tới khả năng địch nhân có thể đoán trước hành động của hắn?

Thím có thể nhìn, còn chú thì không. Ngay tức khắc hắn rót nội lực vào thanh kiếm đang cầm.

“Choeng...” – Thanh kiếm khẽ ngân.

Hắn xoay người chém ra một kiếm về phía sau, nơi ba cái âm thanh khốn nạn kia đang đến gần.

“Đùng... Đùng... Đùng...”

Phản ứng của hắn tuy nhanh, nhưng quá miễn cưỡng. Vì thế, trong hoàn cảnh bất lợi, hắn bị đẩy bay ra ngoài ba trượng.

Đôi tay tê cứng mà đầu đón run rẩy, khóe miệng của hắn cũng bất giác chảy ra một dòng máu tươi. Hắn lạnh lùng nhìn về hướng đó mà nói:

“Khí công.”

Đứng bất chuyện với kẻ địch chẳng phải là phong cách của hắn. Vậy nên, vừa để lại câu nói đó, hắn làm ra đáp trả.

“Keng... Keng... Keng...” – Tiếng kiếm reo dày đặc.

Nội lực điên cuồng chấn động. Từ đan điền, chúng tràn ra tay phải hắn, theo đó tiến về thanh kiếm, rồi tích tụ trên mũi kiếm. Hắn hét lớn:

“Kiếm Khí Hoàn Không.”

Theo mỗi lần hắn đâm ra, từ mũi kiếm, nội lực bay ra ngoài, nó hóa thành một thanh tiểu kiếm bóng loáng chói mắt. Rồi dưới lực đâm kiếm của hắn, chúng nó phóng vun vút tới phía trước.

“Phốc...”

“Phốc...”

“Phốc...”

“Phốc...”

“Phốc...”

“Dùng... Dùng... Âm... Âm... Âm...”

Hai thanh tiểu kiếm bị kẻ địch chặn lại, còn ba thanh tiểu kiếm còn lại lấy thế không thể đỡ cắt nát một góc huyện phủ.

Hắn còn chưa kịp tấn công, đòn đánh của địch nhân đã tới.

“Viu...”

“Viu... Viu...”

“Viu...”

“Khôn khiếp.” – Phản ứng quá nhanh của địch nhân khiến hắn bức mình rên nhẹ một tiếng.

...

“Phong nhi, khi đối phó với một kẻ dùng khí công, hãy nhớ việc đầu tiên cần làm là phải chọc thủng bức tường khí công của hắn.”

“Sur phụ. Không còn cách nào khác sao?”

“Phong nhi. Trừ khi con mạnh hơn người đó rất nhiều, còn không thì con phải chọc thủng bức tường khí công của hắn đầu tiên. Nếu không, con không thể gây được tổn thương cho hắn. Mà đã như vậy, thì thời gian chiến đấu càng dài, con chỉ càng thêm bất lợi.” – Người sư phụ yêu chiều vuốt đầu đứa bé.

...

Kiếm chỉ một phương, mái tóc tung bay. Hắn lạnh lẽo nhìn về phía trước mà âm trầm đứng tại chỗ súc thế.

Nháy mắt sau, hắn phát động chiêu thức mạnh nhất của hắn hiện tại: “Cuồng Phong Chấn Địa”.

Ánh kiếm liên miên, bóng kiếm tầng tầng.

Hắn quát to:

“Nhận lấy món quà đáp lễ. Cuồng Phong Chấn Địa.”

Vòng xoáy ánh kiếm lao ra. Bỏ mặc mệt mỏi, hắn không ngừng để thờ dốc, mà tiếp tục âm thầm bắn ra “Kiếm Khí Hoàn Không”.

“Phốc... Phốc... Phốc... Phốc... Phốc...”

Giữa tiếng ma sát bùm bùm của vòng xoáy ánh kiếm với không khí, năm tiếng vang nhỏ của chiêu “Kiếm Khí Hoàn Không” như muối bỏ biển.

Chỉ trong một thoáng, việc gì đến cũng đã đến.

“Dùng... Dùng... Dùng... Âm... Dùng... Âm...”

Giữa đêm khuya thanh vắng, những tiếng động siêu to này chẳng khác gì âm thanh báo hiệu tận thế. Người dân xung quanh hoảng loạn thức giấc, rồi hò to gọi nhỏ và ba chân bốn cẳng chạy trốn. Như dòng nước lũ, họ chạy tứ tung, tứ tán không theo phương hướng nào để rời xa nơi này.

“Hộc... Hộc... Hộc...”

Từ Phong dùng thanh kiếm nâng lấy cả cơ thể và thở dốc không dứt. Hắn đã vắt kiệt sức cho đòn đánh vừa rồi.

Nổi bất an lúc trước đã xảy ra. Thì ra cái cảm giác không đúng xuất phát từ sự yên ắng của huyện phủ này. Hắn “thăm hỏi” hơn chục cái huyện phủ, nhưng chỉ có quan tri huyện của cái huyện phủ này ngủ đúng giờ giấc, và ngủ như mọi người bình thường chứ chẳng như chục cái bọn trước đó: kẻ thì mở tiệc rượu, kẻ thì chìm trong nhục dục, kẻ thì ha hả đêm vàng... Giờ nghĩ lại mới biết thì ra nơi đây chỉ là một hồi âm mưu. Hắn không khỏi cảm khái khi nhận ra quá trễ.

Tuy thờ dốt và tự trách nhưng ánh mắt của hắn không hề rời đi nơi phát sinh vụ nổ. Người sử dụng khí công rất khó giết chết, hắn quá rõ điều đó. Vì thế, nếu hắn lơ là một giây phút nào, có thể hắn sẽ phải trả giá bằng chính mạng sống của mình.

Đúng như dự đoán của hắn, không lâu sau, tiếng bước chân ở nơi đó vọng lại.

“Cộc... Cộc... Cộc...”

Đúng là đối thủ khó nhằn, âm thầm tính toán như vậy mà vẫn không thể giải quyết.

Hắn không biết vì sao tên đó thoát khỏi tính toán của hắn. Nhưng ít nhất, hắn biết “Cuồng Phong Chấn Địa” chắc chắn cắt nát bức tường khí công hộ thân của kẻ đó. Vậy nhưng sau đó tên đó làm thế nào thoát khỏi “Kiếm Khí Hoành Không”? Hắn không rõ. Là địch nhân khôn khéo hay là địch nhân quá mạnh? Hắn lại trầm tư.

Một đứa con gái khoảng mười bốn, mười lăm tuổi bước ra từ nơi đó: mái tóc đen mượt, gương mặt trái xoan, ánh mắt to tròn, làn da trắng nõn, lại phụ thêm bộ quần áo trắng như tuyết. Giữa đêm tối, trông nàng cứ như là một nữ thần băng giá.

“Di, là người?” – Nhìn thấy hắn, cô thiếu nữ kinh ngạc hỏi.

“Là người.” – Dĩ nhiên hắn cũng đã nhận ra cô gái.

Cô gái này chính là đứa bé đi cùng vị lão nhân hôm trước. Lúc trước hắn còn nghi ngờ giới tính của nó, giờ thì nghi ngờ thành sự thật rồi. Ngày hôm đó còn uống một trận với ông nội của nàng, giờ này lại đánh nhau sống chết thế này. Định mệnh sao?

Lại nghĩ nghĩ về trận đánh vừa rồi, hắn tự nhiên có chút xấu hổ không tên. Nay thì bộ mặt quét rác được rồi. Thảm họa a... Tuổi thì sần sần như nhau, thế mà thực lực của hắn chẳng bằng nàng. Tư chất của hắn quá kém? Hay là hắn quá lười biếng?

Cô gái chẳng quan tâm đến khuôn mặt lúc trắng lúc xanh của hắn, nàng chế nhạo:

“Hôm đó ta đã thấy nghi nghi. Người có cái thái độ ngạo mạn cũng như ngu ngốc ấy thì là người tốt thế nào được?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 15: Dụ dỗ cừu non

Hắn nào có tâm tư đi trả lời cô gái? Hắn đang mãi suy nghĩ tìm cách thoát thân.

Khi đã cho rằng hắn không phải là đối thủ của nàng. Khi chắc chắn rằng một kẻ không còn sức chiến đấu như hắn sẽ không thoát khỏi bàn tay của nàng. Cô gái bộc lộ ra tính cách đại tiểu thư của mình.

“Này, người có phải điếc đâu? Người cũng đâu có bị câm? Thế tại sao nhà người không trả lời câu hỏi của bản tiểu thư?”

Con nhóc đó hỏi mình lúc nào chứ? Không phải câu kia là câu giễu cợt hắn sao? Khi thật. Hắn bức xúc trong lòng.

Nhìn thấy hắn lại im lặng, cô gái đắc ý khoa trương:

“Này tên sát nhân, có phải người đang run sợ trước tư thế oai hùng của bản tiểu thư? Ha ha... Cũng phải thôi, bọn xấu nào mà có thể chống đỡ uy thế của một trong sáu vị Thần Bộ Lục Ngục tương lai? Hừ, lũ bại hoại các người chỉ có thể quỳ xuống chân bản tiểu thư mà van xin tha tội.”

Hắn xem thường nhìn về phía nàng. Đúng là cái bình hoa trong nhà, chỉ được cái đẹp đẽ, còn đầu óc thì chẳng ra sao.

“Uy, người nhìn ta với ánh mắt ấy là thế nào đấy? Có phải rất sùng bái bản tiểu thư? Có phải đã hối hận đối với những tội lỗi người đã làm? Có phải người muốn nhào tới quỳ gối mà cầu xin làm thuộc hạ của bản tiểu thư để chuộc lại lỗi lầm?” – Nàng vui vẻ nói.

Chẳng thể trách nàng vì cái suy nghĩ không bình thường như vậy. Có trách thì trách cách giáo dục của gia đình nàng, cũng như môi trường sống của nàng. Nhà có duy nhất một con gái ruột, cha nàng lại là gia chủ, danh tiếng của ông ta vang xa, ông nội nàng lại là một trong sáu vị Thần Bộ Lục Ngục. Bởi vậy, trong gia tộc, thế hệ trẻ thấy nàng thì cung kính và sợ hãi, mặc nàng bắt nạt thế nào đều tự chấp nhận số phận và lấy im lặng làm lẽ sống. Vừa thấy nàng là họ tìm cách chuồn đi để tránh vận rủi. Không một ai dám chống lại, càng không có ai dám giễu võ dương oai trước mặt nàng. Họ làm sao mà có can đảm làm thế? Tất cả cũng là do thế hệ trước hết lòng thương yêu, cưng chiều nàng. Vô số lần họ bao che, họ đối xử thiên vị nàng một cách trắng trợn không chút che giấu. Thế nên nàng được nước lấn tới.

Khi nàng lớn lên thêm một chút. Nàng bắt đầu bỏ qua cái ao nhỏ gia tộc mà tiến vào cái hồ lớn là kinh đô. Từ khi nàng thay đổi nơi vui chơi, kinh đô không được yên ổn ngày nào, gà bay chó chạy không ngớt. Với sức ảnh hưởng vô cùng lớn từ gia tộc nàng, cộng với cái vẻ ngoài xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành, gần như nàng cứ đi ngang mà không ai dám ngăn cản. Ngay cả Đế Vương của Thiên triều cũng chỉ nhỏ nhẹ khiển trách vài câu, hoặc phạt giam nàng trong phòng vài ngày.

Với vẻ đẹp bề ngoài của mình, người yêu mến nàng xếp dài mấy chục vòng quanh kinh đô. Từ các chàng trai trẻ mười ba, mười bốn tuổi, cho đến những vị trung niên tứ tuần say mê nàng như điên cuồng. Họ như phát cuồng, như lên cơn thần kinh giai đoạn cuối, họ điên cuồng theo đuổi nàng. Không chỉ huy động nhân lực, vật lực nhằm làm nàng vui, họ còn không tiếc săn tìm những thứ nàng cảm thấy thích. Nhưng kinh khủng nhất chính là khi những con người này như tự hiểu với nhau, họ kết thành một liên minh bảo vệ nàng trong bóng tối. Bất cứ kẻ nào dám nói xấu nàng, dám làm nàng buồn, dám làm nàng khó chịu, họ sẽ tiến hành trả thù – dĩ nhiên là trừ những người họ không chọc vào được. Dưới con bảo phủ phiếm này, ở nơi tâm bão, kinh đô trở nên một màu hắc ám đầy âm u.

Con giống tổ ấy càng thêm lớn hơn khi Đế Vương tuyên bố muốn lập Thái tử. Ban đầu các Hoàng tử theo đuổi nàng vì ái mộ, vì động tâm, còn giờ đây, họ nhắm tới lực ảnh hưởng của gia tộc nàng. Phút chốc, vì muốn sở hữu cả mỹ nhân lẫn quyền lực, các Hoàng tử không ngừng va chạm kịch liệt với nhau, đấu trường kinh đô âm ảm sống dậy.

Tuy nhiên, giữa con phong ba ấy, Đế Vương vẫn bình thản như không, chúng triều thần vẫn bình chân như vại. Họ đã trải qua bao nhiêu ảm lạnh của cuộc đời rồi? Họ đã thấy bao nhiêu mỹ nhân rồi? Họ là lũ cáo già tinh ranh, nên họ chỉ ngấm ngầm ủng hộ và tạo mọi điều kiện tốt nhất cho con cháu tham gia, chứ họ chẳng mặt dày mày dạn góp vào trong đó.

Giữa đầu sóng ngọn gió, “quyền lực” của nàng lên tới đỉnh điểm, và rồi chỉ đứng sau Đế Vương. Thế giới đối với nàng chính là vô số ánh mắt sùng bái, ngưỡng mộ, sợ hãi, thấp thỏm... Mọi thứ đối với nàng chỉ như nhiều món đồ chơi, nhiều trò chơi thú vị chờ đợi nàng đến khám phá.

Dần dần tính cách nàng đã trở thành như vậy. Dần dần nàng biến thành một cái bình hoa suy nghĩ trẻ dại như thế.

“Này, tên đàn. Người dám coi thường ta? Bản tiểu thư hỏi người sao người không trả lời?” – Lần đầu tiên ném trái cảm giác bị người khác xem như không khí, nàng chống nạnh, thờ phỉ phỉ chấp vắn.

Từ Phong mất điếc tai ngơ, hần không dư hơi chơi đùa. Hần đang cố gắng điều tiết, tích lũy nội lực từng chút một cho cuộc đào thoát sắp tới.

Chờ mãi chẳng thấy hần trả lời. Cảm thấy hần không đặt nàng trong mắt, cô gái tức tối gợn ngón trở thon thả chỉ thẳng vào mặt hần mà giọng run run:

“Khốn khiếp. Tên xấu xa, đi chết đi.”

Quanh thân cô gái, một luồng “khí” vô hình dựng lên, nàng gào thét đánh về phía hần.

Mới phục hồi được tí sức lực, hần khổ cực chống đỡ.

“Keng...”

“Keng...”

“Keng...”

...

Dù nàng dùng tay không đại chiến với Từ Phong, nàng vẫn giữ thế chủ động. Có thể cảm nhận được một luồng “khí” vô hình bao bọc cơ thể nàng, và quanh hai tay, hai chân nàng, chúng thậm chí trở nên như thực chất.

Từ Phong không ngừng chống đỡ, không ngừng lui lại, không ngừng tránh né. Tuy nhiên, thế lực của hần chưa hồi phục được bao nhiêu thì lại bị hành hạ sống đi chết lại. Có mấy lần hần suýt nữa tào ngộ độc thủ. May mắn thay hần kịp né tránh, và may mắn thay hần vẫn còn sống.

Mặc kệ những vết thương ấy, hần vẫn kiên cường chống đỡ.

“Keng...”

“Keng...”

“Keng...”

...

Qua một hồi lâu, cô gái chủ động tách ra xa mà thờ dốc:

“Hộc... Không chơi... với người nữa... Hộc... Hộc... Thật là... Hộc... Thật là tức chết ta mà.”

Cô gái phẫn hận đứng đó cắn môi.

Hắn càng tệ hơn nàng. Đứng ở đối diện cô gái mà mồ hôi ướt đầm cả áo.

Những giọt mồ hôi vô tình thấm vào vết thương, làm cho những vết thương ấy trở nên đau rất hơn bình thường. Dù vậy hắn vẫn ngụy trang cho mình vẻ ngoài bình thân với hơi thở mỏng manh và đều đều.

Ở đằng kia, cảm nhận được trạng thái vô cùng tốt của hắn. Sắc mặt cô gái thoáng trắng bệch, nàng tức giận mắng:

“Người... Tên sát nhân vô sỉ. Có dám tiến lên cùng bản tiểu thư đại chiến ba trăm hiệp hay không?”

Ánh mắt hắn lóe lên một cái rồi biến mất. Hít sâu một hơi bổ sung một phần thể lực tiêu hao, hắn thở dài:

“Tiểu muội, nhanh về nhà đi, bố mẹ người đang ở nhà đợi cơm. Đừng ở đây tiếp tục nghịch bậy nữa. Làm thân nữ nhi thì phải yếu điệu, thướt tha, công dung ngôn hạnh đầy đủ; chứ không phải như ngựa đực xông chuồng nhảy ra ngoài đòi đánh đòi giết như thế này.”

Khuôn mặt cô gái bỗng nhiên đỏ chót, nàng run rẩy chỉ vào mặt hắn:

“Người... Người...”

Bị hành hạ đã lâu, bây giờ đã chọc tức được cô gái và khiến nàng xấu hổ lẫn khó thở, hắn khoái trá tiếp tục thở dài:

“A... Tiểu muội nha tiểu muội... Tính cách người như vậy thì sao có thể lấy được chồng? Phải nhỏ nhẹ, phải dịu dàng, phải nũng nịu... Chứ cái bộ dáng cộc cái ấy thì ai mà lấy? Mà không lấy được chồng thì cha mẹ người chắc phải tức chết. Thân cha mẹ thật là cực khổ trăm bề mà...”

“Sao người dám lên giọng dạy đời bản tiểu thư? Người vô sỉ, người tiểu nhân, người bại hoại, người không có đạo đức...” – Cô gái mở một tràng nạt to.

Nhìn thấy bộ dáng này của nàng, Từ Phong ha hả cười to:

“Ha ha... Ta vô sỉ? Ta tiểu nhân? Ta bại hoại? Ta không có đạo đức? Dù ta có như thế nào thì ta vẫn có người theo đuổi, ta vẫn có thể lập gia đình. Còn đỡ hơn người. Người vừa xấu người, vừa xấu nét có ma nào thêm?”

Thân thể run run, cô gái quát:

“Câm miệng. Người là cái đồ mất chó. Bản tiểu thư chính là xinh đẹp tuyệt trần, người người đều khen, nhà nhà đều yêu mến. Người là cái đồ có mắt không trông. Người là cái đồ con mắt mọc ngược.”

Nghe nàng nói vậy, hắn bỏ ra tư thế “đang đánh giá”. Ánh mắt quét lên quét xuống thân hình nàng vài lần. Hắn bày ra bộ mặt thất vọng:

“Khặc... Nói thật, người...”

Bị một người đàn ông xa lạ quét tới quét lui, cô gái vốn đã khó chịu. Lại tập trung nghe hắn nói mà gặp phải cái giọng ngạp ngừng ấy, nàng mất đi tinh táo. Lập tức nàng phẫn nộ cực độ rít gào:

“Ta? Ta làm sao? Khốn khiếp... Nhanh nói!”

Trong bụng mừng thầm, hắn giả vờ giả vịt:

“Ta là người thẳng tính. Sợ rằng nói ra lời thật thì người sẽ phẫn uất mà chết.”

Hắn càng giả ngơ, nàng càng giận dữ:

“Câm miệng. Bản tiểu thư không phải loại người hễ một tí là chết như thế. Bản tiểu thư chính là nữ nhân đình thiên lập địa, người không cần phải lo. Có gì thì nói nhanh đi.”

“Đó là người bảo ta nói đấy nhé.” – Từ Phong nghiêm túc nhắc nhở.

“Nói!” – Cô gái thét.

Hắn bắt đầu bằng giọng nghiêm trọng:

“Có phải từ nhỏ đến giờ mọi người xung quanh rất sợ ngươi? Có phải từ nhỏ đến giờ ngươi được nuông chiều? Có phải từ nhỏ tới giờ ngươi chưa từng rời khỏi nhà?”

Nghe hắn hỏi vậy, cô gái tự nhiên cảm thấy nhẹ nhõm, nằng nhẹ nhàng thở ra một hơi. Rồi nàng điềm nhiên đắc ý nói:

“Hai câu đầu ngươi nói đúng. Câu thứ ba ngươi sai rồi. Từ nhỏ tới giờ ta rời khỏi nhà rất nhiều lần. Ngươi làm sao có thể biết bản tiểu thư luôn luôn trốn khỏi nhà đi dạo chơi khắp kinh đô?”

Hắn nghiêm mặt lại, chốc sau lại trở nên hệt hẵng, hắn thở dài đầy tiếc nuối:

“Thật đáng tiếc. Ta đã nghĩ đúng.”

Bị một gáo nước lạnh, nàng phát sốt:

“Đúng? Ngươi... nghĩ đúng?”

“Phải. Hai câu đầu là hỏi thật sự, câu thứ ba chỉ để xác nhận thôi.” – Hắn chán chường lắc đầu.

“Rốt cuộc là sao? Nói mau. Khốn khiếp... Tên không có đạo đức. Nói ngay! Nói ngay cho bản tiểu thư!” – Nàng gầm lên.

Như một con cừu non nhẹ dạ, nàng đã sa vào cái bẫy được hắn dựng sẵn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 16: Nhất Ngục

Biết đã đạt được mục đích, Từ Phong nhấn mạnh từng chữ một:

“Ta nhắc đi nhắc lại những điều đó mà ngươi chưa hiểu sao? Ngươi ăn cái gì lớn lên mà ngu vậy? Cả cái điều cơ bản nhất như thế mà ngươi còn không hiểu à?”

Đột nhiên nhận thấy sát khí phát ra của cô gái. Hắn rùng mình chuyển giọng cười khan:

“Ha ha... Như ngươi biết đấy, không phải trường bối rất nuông chiều ngươi sao? Mọi người lại sợ ngươi nữa. Cho nên mới nói từ nhỏ tới giờ ngươi chỉ toàn bị những người xung quanh lừa gạt mà thôi. Thật ra ngươi cực kỳ xấu xí. Hãy nhìn cơ thể của ngươi đi. Da thì trắng bóng như những đứa con gái lâu xanh, như những người bị bệnh nặng sắp chết. Như thế thì đẹp sao được?”

Cô gái hừ lạnh chấp vắn:

“Hừ. Đừng tưởng chỉ vài lời nói lật vắn ngu xuẩn ấy mà tưởng đã có thể lừa ta. Ta không có ngu như vậy.”

Từ Phong như không nghe thấy, hắn vẫn nói tiếp:

“Có lẽ dẫn chứng trên chưa đủ để ngươi tin. Thế thì dẫn chứng sau đây sẽ triệt để lật đổ nhận thức sai lầm của ngươi.”

“Hừ hừ, nói đi xem nào.” – Cô gái cười lạnh.

“Người con gái xinh đẹp là người con gái có cái bụng phát tướng, tròn vo. Hãy nhìn gia tộc của ngươi mà nhớ lại xem ta nói có sai không? Những người phụ nữ như vậy không chỉ được người chồng quan tâm chăm sóc, còn được mọi người xung quanh lo lắng mọi thứ, kể cả người hạ thì đếm không hết. Đó là chưa kể dù trước kia người đó có xấu xa, tệ hại như thế nào đi nữa, thì khi họ có thân hình mỹ miều, thân hình chuẩn như thế, mọi người sẵn sàng bỏ qua. Dù cho trước đó người chồng có mắng chửi, có đánh đập, có lạnh nhạt thế nào thì lúc này người chồng cũng chỉ dám nhẹ giọng, người chồng cũng chỉ dám ăn cần tận tâm. Ngươi thấy ta nói có đúng không?”

Vì gia tộc quá nuông chiều và bảo bọc, nàng chưa bao giờ “tiếp xúc” với những điều cơ bản ấy. Nên bây giờ nghe hắn nói, nàng cứng họng trong ngo ngắc.

Nhìn tình cảnh này, Từ Phong cười gằn trong bụng. Nhóc con, một cái bình hoa trong nhà thì sao đủ khả năng đối đầu với một kẻ phiêu bạt giang hồ như ta? Nhóc, ngươi còn non lắm. Nghĩ là vậy, thế nhưng hắn không để cho cô gái thời gian cân nhắc quá dài, hắn tiếp tục thể công:

“Hừ, không ngờ người ngu ngốc hết thuốc chữa như vậy. Sự thật rành rành trước mắt mà người còn không tin sao? Thử nghĩ xem với cái vóc dáng tươi đẹp ấy, những người con gái như vậy không bị bệnh nhưng gia đình vẫn mời đại phu bốc thuốc, có bao nhiêu món ngon họ cũng được thưởng thức. Họ quát tháo người khác thì người khác cũng chỉ dám ngậm miệng. Họ đánh chết người hầu thì gia đình cũng cố gắng tìm cách dẹp yên chuyện này. Nói tóm lại là họ muốn gì được nấy. Đây chính là mị lực. Đã rõ chưa?”

Thoáng dừng lại, rồi hần lại khinh bỉ liếc nhìn nàng:

“Xi... Ai đòi như người? Xấu xí mà còn không biết thân biết phận. Xấu xí mà còn làm chuyện đồi ý. Xấu xí mà còn tự đắc. Nhưng mà cái đau khổ nhất, đó là mình xấu mà còn không biết, mình xấu mà còn cho rằng mình đẹp, mình xấu mà còn vác cái thân ăn hại đi khoe khoang hợm hĩnh. Sao? Giờ này nghĩ lại những chuyện đã làm có thấy xấu hổ không? Giờ này nghĩ lại những chuyện đã làm có thấy cay đắng không?”

Sau đó hần nhẹ rên một tiếng:

“Ai da... Dù sao người cũng quá đáng thương nên ta không tiếp tục so đo. Nhìn người ta chỉ thấy thêm tội nghiệp. Chắc chắc... Lớn thế này rồi mà còn bị lừa dối, lớn thế này rồi mà vẫn bị gạt, lớn thế này rồi mà còn ngu dại quá.”

Những lời lẽ hùng hồn của một con cáo già khiến một chú cừu non té ngã. Cô gái cảm thấy cả thế giới đã quay lưng lại với mình. Nàng tự hỏi tại sao mọi người lại lừa dối mình từ nhỏ đến lớn như vậy. Tại sao mọi người lại đối xử với nàng như thế. Nhận thức của nàng bị lật đổ, trái tim của nàng bị tổn thương. Nàng đau đớn rơi lệ, rồi bật khóc.

Từ Phong dờ ra. Tình huống như thế nào? Làm sao mới có tí như vậy mà đã khóc rồi? Hần vẫn còn thêm vài cái dẫn chứng nữa đây. Xem ra con nhóc này quá ngây thơ rồi.

Nếu nói hần nhìn thấy một mỹ nhân như nàng mà không động tâm thì đó là giả dối, dù cho ngực nàng cũng chẳng có to mấy, mông nàng cũng chẳng có phải dạng to tròn mấn để mà các cụ đã dạy. Thế nhưng có sao thì sao, nàng là một mỹ nhân, và hần là một thằng con trai bình thường, nên hần động tâm.

Động tâm thì động tâm, nhưng tính mạng của mình thì phải đưa lên trên hết. Một mỹ nhân muốn giết người, không có lý nào lại đưa đầu cho nàng chém? Từ Phong hần không đến mức độ ngu dần như vậy. Bởi thế hần phải phản kháng.

Nhưng mà thế quái nào lại như thế này? Hần cười khổ. Không phải nàng bảo nàng là nữ nhi đỉnh thiên lập địa, không vì chút lời nói mà chết sao? Thế thì thế quái nào đang xảy ra đây? Hần tự hỏi.

Thật sự mà nói, nhìn một mỹ nhân rơi lệ vì người – dù cho chính người làm người ta đau lòng, Từ Phong không biết phải làm sao. Hần nào có kinh nghiệm trong lĩnh vực này? Vì thế hần đứng đực ra đó với khuôn mặt biến ảo không ngừng.

“Ai...” – Một tiếng thờ dài truyền lại.

Vị lão nhân hôm trước đột nhiên xuất hiện từ phía sau cô gái. Lão bước tới vỗ vai nàng. Hơi đau lòng, giọng lão trầm xuống:

“Cháu gái, sao người lại khóc thế này? Hần chỉ bịa chuyện chọc tức người mà thôi.”

“Thật không?” – Cô gái đầy mong chờ nhìn về phía ông nội nàng.

“Thật. Ông nội đã khi nào lừa dối người chưa? Cháu chỉ mới ra giang hồ nên còn không rõ. Người trong giang hồ rất gian trá, xảo quyệt. Cháu không nên tin lời nói của bọn chúng.”

“Thế nhưng mà người con gái bụng tròn vo rõ ràng được mọi người yêu mến như lời hần nói cơ mà” – Cô gái vẫn cố chấp.

“Ha ha... Chuyện này một lát nữa ta sẽ nói cho cháu rõ. Còn bây giờ chúng ta phải giải quyết xong chuyện với hần cái đã, không phải sao?” – Vị lão nhân mỉm cười từ ái. Hần tỉnh té đánh trống lảng mà chỉ về hướng Từ Phong.

Từ Phong nhếch miệng đầy đắc chí. Từ đầu hần đã biết một cái bình hoa bắt đầu xông pha giang hồ như nàng thì chắc chắn sẽ có người bảo vệ. Mà tất nhiên người bảo vệ nàng không ai khác chính là vị lão nhân hôm trước. Hần vốn định khích tướng cho nàng tức điên lên, rồi nhân cơ hội bỏ chạy. Nhưng mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên. Hần nào dự đoán được chỉ vì vài câu bẻ cong sự thật của hần mà nàng khóc lên như vậy? Mà nàng mới vừa khóc thì lão nhân đã xuất hiện. Xem ra, hôm nay hần khó lòng thoát được.

Hần yếu ớt chào lão nhân:

“Lão tiên sinh, chúng ta lại gặp lại. Hôm nay vẫn bố có việc gấp, khi khác sẽ tiến hành bồi tội sau, bây giờ vẫn bố xin phép cáo lui.”

“Vèo...”

Ngay lập tức hần sử dụng khinh công lùi về đằng sau.

“Viu... Viu... Viu...”

Ba quả cầu khí xanh lam to bằng bàn tay phóng thẳng về hần như điện xẹt.

Đòn đánh quá nhanh cho nên hắn chỉ kịp xuất ra tất cả nội lực vừa tích tụ lại bao quanh thanh kiếm mà đỡ lấy.

“Đừng... Đừng... Đừng...”

Thành công đỡ đòn, nhưng hắn bị lực lượng còn sót lại từ đòn đánh của lão nhân hất văng thẳng về mặt đất.

“Àm...” - Cơ thể của hắn tiếp xúc thân mật với nền đất đầy sỏi đá.

Đầu óc vẫn còn choáng váng, nhưng hắn tự cường bản thân tỉnh táo để đứng dậy.

“Phốc... Phốc...”

Vừa đứng lên, hắn phun ra hai ngụm máu.

Sau khi phun ra hai ngụm máu, hắn cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Hắn lạnh lùng nhìn về ông cháu nhà kia.

“Thần Bộ Lục Ngục quả nhiên danh bất hư truyền. Ngài là người nào trong sáu vị ấy?” – Hắn chậm rãi mở miệng.

“Ta là Lục Tử Xuyên, là Nhất Ngục trong Lục Ngục, danh hào Phong Thiên. Ta không có nhìn lầm, ngươi quả là tuổi trẻ tài cao. Ở độ tuổi này mà có thể trực diện đón nhận đòn đả của ta thì ngươi đã có thể tự hào.” – Lão nhân phong khinh vân đạm nhìn hắn mà nói.

“Nhất Ngục Phong Thiên? Thủ lĩnh của Lục Ngục? Thật không biết một kẻ vô danh tiểu tốt như văn bối thì có gì đáng giá mà ngài lại đích thân tọa trấn ở nơi đây?” – Hắn cười cợt tự giễu.

“Ngươi không cần phải nhiều lời. Cho dù ngươi đã nỗ lực xóa đi dấu vết, nhưng ngươi có thể xóa hết sao? Mặt khác ngươi liên tục giết hại những người sống tại huyện phủ ở những huyện khu vực xung quanh, ngươi một đường giết một mục tiêu vô cùng nhất trí như thế thì che mắt người khác sao được? Nói chi là Thần Bộ Lục Ngục chúng ta.” – Lão nhân lắc đầu.

Từ Phong thoải mái cười to:

“Ha ha... Văn bối chỉ tính làm thêm một lần vào đêm nay thì sẽ tạm thời thu tay lại một thời gian. Nhưng mà ai biết được ngài lại phát hiện và xếp đặt nhanh như vậy?”

Lão nhân chột nhìn hắn thật sâu:

“Từ lúc tình cờ gặp hai ông cháu ta ở quán rượu, ngươi đã đoán được thân phận của chúng ta có phải không?”

“Lệnh bài Lục Ngục văn bối may mắn có biết một hai.” – Hắn đáp.

“Ngươi rõ ràng đã biết ta là một trong sáu vị Thần Bộ Lục Ngục, thế thì tại sao ngươi vẫn ra tay vào thời điểm này?” – Lão nhân truy vấn.

Hắn bắt đầu nói:

“Thời gian với văn bối vô cùng quý giá. Văn bối không thể lãng phí một giây một khắc nào.”

Lão nhân bắt đầu lạnh giọng:

“Hừ, đừng ngại biện. Uống thay cho một nhân tài. Ngươi đã cô phụ sự dạy dỗ của sư phụ ngươi, ngươi cũng đã phụ lòng những người kỳ vọng ngươi. Vì tiền tài, ngươi sa đọa đến mức giết người cướp của. Vì tránh bị phát hiện, ngươi tàn độc ra tay giết chết mọi người liên quan. Họ cũng chỉ là những người vô tội, ngươi làm ra hành vi tàn tặc thiên lương như vậy thì có thấy cắn rứt lương tâm hay không?”

Nghe lão nhân nói vậy, hắn âm trầm đáp:

“Ta kính ngài một tiếng tiền bối không có nghĩa là ngài có thể nói thế nào cũng được. Cắn rứt lương tâm? Ta giết hại những tên tội ác tày trời ấy thì có gì mà phải cắn rứt lương tâm? Ta còn cảm thấy ta quá nhân từ khi chỉ dùng một kiếm chấm dứt cuộc đời của chúng.”

Độ âm không khí bỗng nhiên bắt đầu hạ xuống. Hắn và lão nhân gay gắt nhìn nhau không khoan nhượng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 17: Chiêu thức cấm kỵ

Không khí bỗng biến thành trầm mặc.

Thật lâu sau, vị lão nhân thở dài đầy tiếc hận:

“Người trẻ tuổi quá bông bột và nông nổi. Ta có thể hiểu được. Tuổi trẻ còn chưa hiểu sự đời và dễ sa vào đọa lạc. Ta cũng có thể lý giải. Tuy vậy nhưng những người trẻ tuổi làm sai mà biết hối cải, ăn năn, biết sửa sai thì đáng để tha thứ; đáng để cho họ một cơ hội để họ tìm cách chuộc lại lỗi lầm.

Riêng những kẻ đã sa vào hắc ám mà không muốn thoát ra, riêng những kẻ đã làm sai nhưng bỏ mặc lời khuyên của trưởng bối, vẫn còn khư khư cố chấp tự biện hộ cho mình bằng những lý lẽ sáo rỗng; và những kẻ đáng ghê tởm luôn dựa vào một lý do chính đáng cho hành động tàn tạt thiên lương của bản thân thì đáng nhận lấy trừng phạt. Ta nói như vậy người có thể hiểu chứ?

Ta là một người yêu mến nhân tài, ta càng không muốn để Thiên triều mất đi một trợ lực lớn trong tương lai. Vì thế ta cho ngươi thêm một cơ hội. Hoặc là lập tức nhận sai và theo ta vào triều bái kiến thánh thượng. Để Vương Thiên triều chúng ta là một bậc minh quân, ngài nhất định sẽ để ngươi có một cơ hội lập công chuộc tội. Còn nếu người vẫn cứng đầu, không còn cách nào khác, nhân danh Thần Bộ Lục Ngục, ta phải chấp hành pháp luật.”

“Ông nội...” – Cô gái nũng nịu nắm lấy tay lão nhân mà lắc qua lắc lại.

Lão nhân cung chiêu nói với nàng:

“Mộng nhi, ta biết hẳn cho ngươi ăn đau khổ. Trong lòng ngươi chắc chắn lửa giận vẫn chưa tiêu tan, vẫn còn âm ỉ cháy. Thế nhưng việc gì cũng phải lấy Thiên triều lên làm đầu. Vì thế, ngươi không được phá bình có biết hay không?”

“Nhưng mà ông nội, ta...” – Nàng uất ức, nàng gấp đến độ muốn khóc.

Lão nhân quát:

“Ngươi cũng đã lớn rồi, cũng nên biết việc gì nên làm và việc gì không nên làm. Đừng có sống tiếp với cái thái độ phè phỡn, gặp việc gì cũng phải biết động não mà suy nghĩ. Đừng hễ một chút là dựa dẫm, đừng hễ một chút là lôi cái tính khí không nên thân ấy vào đây. Tuy mọi người đều thương yêu và hết lòng hết dạ chăm sóc, bảo bọc ngươi. Nhưng chúng ta không thể bảo vệ ngươi đến cả cuộc đời. Những lão già chúng ta cũng có lúc phải rời xa cõi đời này. Những lão già chúng ta chỉ có tâm tư như vậy, ngươi có hiểu cho chúng ta hay không?”

Từ nhỏ đến giờ, lần đầu tiên bị ông nội mắng, nàng cúi đầu khóc thút thít. Đồng thời len lén nhìn về hắc một cách phẫn nộ. Nếu không phải vì hắc, nàng đã hoàn thành tốt nhiệm vụ đầu tiên với tư cách Thần Bộ Lục Ngục tương lai rồi. Nếu không phải vì hắc, nàng đã được ông nội khen, sau khi trở về gia tộc, nàng sẽ được mọi người tán dương. Bởi vì hắc, chính vì hắc cho nên mọi sự mới hồng bét như thế này. Bởi vì hắc làm cho ông nội tức giận, nên người mới giận cá chém thớt.

Đúng vậy, nàng là một đứa cháu ngoan hiền, dễ thương; từ nhỏ đến giờ ông nội chưa một lần nào quát mắng nàng. Thế nhưng bởi vì cái tên khốn kiếp kia, nên hôm nay nàng bị ông nội mắng, nàng bị ông nội ghét bỏ. Càng nghĩ tới, nỗi giận nhen lửa khắp cơ thể nàng.

Lửa giận bùng bùng mà không được phát tiết, theo lẽ tự nhiên, sự phẫn nộ chuyển thành sự thù hận. Nàng hận hắc, hận cái kẻ làm nàng và ông nội nàng xích mích, làm ông nội nàng không còn thương nàng nữa.

“Hắc đáng chết, đáng chết, đáng chết.” – Nàng phẫn hận nguyên rủa.

Nhìn thấy cháu gái mình như thế, lão nhân làm sao mà không hiểu nó đang nghĩ gì? Lão lắc đầu trong thất bại.

Thiên triều ngày một không yên bình. Sóng ngầm liên tục nổ ra khắp nơi. Với sự nhạy bén trong vai trò Thần Bộ, Lục Ngục đều nhận ra có một bàn tay vô hình đang khuấy đảo triều chính, đang lũng đoạn thượng trường, đang âm thầm gom góp sức mạnh trong bóng tối. Chỉ qua vài tháng trở lại đây, triều thần chia bè kết phái, vật giá ngày một tăng cao, các thế lực ngầm cũng như giang hồ đều bắt đầu trở nên hỗn loạn, giết chóc.

Lục Ngục đều cảm thấy có một âm mưu to lớn đang được một kẻ nào đó, hoặc một thế lực nào đó thực thi. Một hồi âm mưu mà kéo ngã cả triều thần, cả dân chúng, cả người giang hồ và cả thế lực ngầm thì cũng đủ biết âm mưu đó kinh khủng như thế nào. Rất có thể, kẻ đó hoặc thế lực đó muốn lật đổ Thiên triều, muốn lập ra một Thiên triều mới. Chỉ nghĩ tới bấy nhiêu thôi cũng đủ khiến Lục Ngục rét run.

Với danh tiếng chính nghĩa của mình, là cái nôi của sự công bằng và yên bình, Lục Ngục cảm nhận được một áp lực to lớn đè nặng lên thân thể. Dù đã trải qua vô số sóng gió, dù đã đối mặt với muôn vàn hiểm nguy, nhưng đứng trước cái âm mưu kinh khủng này, sợ hãi đều nảy sinh trong lòng họ.

Họ nhận định sự việc quá nghiêm trọng. Vì thế họ tâu lên thánh thượng. Thế nhưng Đế Vương xua tay bác bỏ. Đế Vương cho rằng họ quá quan trọng hóa vấn đề, mọi việc đều bình thường. Ở triều đại nào mà triều thần không chia bè kết phái? Giang hồ với thế lực ngầm vốn hỗn loạn rồi, giết chóc thì cũng xảy ra như cơm bữa. Hàng hóa khan hiếm thì giá tăng cao thôi, có gì mà phải nói nghiêm trọng lên?

Không nhận được sự ủng hộ của Đế Vương, Lục Ngục cũng không dám làm can. Thế nên, họ nhất trí an bài cho gia tộc tránh đi mũi nhọn của âm mưu ấy. Họ nhất trí điều tra trong bí mật để tìm ra chứng cứ dâng lên thánh thượng và đồng thời bố trí một vài thủ đoạn phòng vệ Thiên triều.

Bởi những lý do ấy, Lục Tử Xuyên mới quyết định đưa cháu gái bướng bỉnh của mình đi mai dũa. Nhưng mà nhìn thái độ hiện tại của cháu gái, hẳn ngàn năm chưa đủ. Xem ra hồi bé đã nuôi chiều nó quá mức cho nên nó sinh hư rồi. Vì thế, việc hướng nó đến con đường đúng đắn không thể hoàn thành một sớm một chiều.

Mà lão còn phải đi điều tra trong lớp lớp nguy hiểm. Thế nên lão quyết định đưa nó về gia tộc ngay sau ngày hôm nay.

Nhìn hai ông cháu họ, Từ Phong cười nhạt. Hắn cũng có chính kiến của riêng mình, làm sao hắn có thể tiếp nhận cái ý nghĩ không màng cũng chẳng phải tre ấy? Hắn nhỏ giọng nói trong hồi ức:

“Lão già, mỗi người có mỗi suy nghĩ riêng, đừng có áp đặt suy nghĩ của mình lên người khác.

Ngươi nói rằng bọn cầu tặc ta giết đều vô tội ư? Nực cười. Chúng là những kẻ lòng dạ rắn rít, chỉ giỏi ức hiếp dân chúng, chỉ giỏi lấy dân chúng làm đồ chơi. Số người mà chúng giết e rằng còn nhiều hơn số người mà Thần Bộ Lục Ngục của lão bắt được đấy.”

Lục Từ Xuyên nhíu mày đáp:

“Cho dù chúng có tội, thì cũng phải do Thiên triều xử lý, không đến phiên một thằng nhóc như ngươi nhúng tay.”

“Ha ha ha ha ha... Thiên triều sẽ xử lý sao? Không biết bao nhiêu tên ác ôn như thế này đã làm quan cả hai mươi năm, trong thời gian đó vì sao không có ai đến xử lý chúng?

Thiên triều? Minh quân? Hừ, có mà hôn quân vô đạo, triều chính đảo điên. Tất cả cũng chỉ là một bầy chó đại mà thôi. Lấy cái thà gì mà nói hai chữ công bằng, liêm minh? Lấy cái chó gì mà giờ cao ngon cò chính nghĩa?

Sao lão không mở to mắt ra mà nhìn cảnh dân chúng lâm than? Chẳng lẽ lão cũng chỉ là một người đầu óc chó gặm nên hoàn toàn không nhìn thấy được chút nào?

Nếu nhìn thấy thì tại sao lại lên tiếng chê trách ta? Ha ha... Nực cười.” – Từ Phong cất tiếng cười to mĩa mai và chế giễu.

“Ngươi dám. Ngươi thật to gan. Ngay cả Thiên triều và Đế Vương mà ngươi cũng dám chỉ trích. Ta xem ngươi đã nhập ma rồi. “ – Lão nhân nổi giận quát.

Từ Phong lạnh lùng đáp trả:

“Ta nhập ma? Có lẽ ngu ngốc các ngươi mới nhập ma. Thiên triều mục nát, Đế Vương cũng chỉ biết hưởng thụ, ăn chơi trác táng. Vậy mà những kẻ tự xưng đạo nghĩa lại bao che, dung túng, hỗ trợ cho cái Thiên triều chó má, cho cái cầu Đế Vương ấy.”

Vị lão nhân giận dữ găm thét:

“Ngươi điên rồi. Ngươi thật sự điên rồi.”

“Ta chỉ nói ra sự thật. Ta chỉ nói ra suy nghĩ của mình. Mặc dù ta biết chắc cái lũ “hiền thần” các ngươi chỉ luôn hướng về chữ “trung” nên không thể tiếp thu được sự thật.” – Hắn nhạt nhẽo nói.

Lão nhân bắt đầu vận chuyển khí công, hần hét lớn:

“Ngươi đúng là già mồm cái lão.

Đã ngươi không biết hối cải, đã ngươi đầu nhập vào ma đạo, ta cũng không còn gì để nói. Đã đến nước này, ta chỉ có thể thay mặt sư phụ ngươi thanh lý môn hộ, ta chỉ có thể thay mặt liệt tổ liệt tông của ngươi lấy đi tính mạng kẻ nghiệt súc.”

“Xoẹt... Xoẹt... Đùng...”

Gần hai mươi quả cầu khí màu lam xuất hiện trước người lão nhân nửa trượng. Như những ngọn lửa ma trơi, chúng nhấp nháy không ngừng.

“Chết!”

Sau khi chữ “Chết” vừa ra khỏi miệng lão nhân, những quả cầu khí màu lam lao thẳng về phía Từ Phong.

Lúc này, Từ Phong nhếch miệng mỉm cười. Hắn dùng tay trái điểm vào các huyệt Trung Quan, Đản Trung, Cự Khuyết nơi vùng ngực và huyệt Nội Quan ở cổ tay phải nhanh như chớp.

Phút chốc chuôi kiếm hắn đang cầm phát ra thứ ánh sáng màu tím cam kỳ.

...

“Sư phụ, đó là khi đối đầu với người có cùng một cấp độ như con thôi. Chứ khi gặp phải người sử dụng khí công mạnh mẽ hơn con quá nhiều thì con chết mất.” – Từ Phong lém lỉnh cười nói.

“Ha ha... Với những người sử dụng khí công đã có tạo nghệ, hoặc đã quá tinh thâm thì họ chẳng khác gì quái vật.” – Người sư phụ vuốt râu cảm khái.

“Quái vật?” – Từ Phong nghi hoặc.

“Chắc... Bên ngoài họ đã có bức tường khí công bảo vệ dày và vững chắc như tường thành. Bên trong sát ngoài lớp da là một luồng khí công vô hình bảo vệ khác mà mọi người hay gọi là “Hộ Thân Cường Khí”. Vậy nên rất khó làm tổn thương họ.”

“Thế nhưng mà con muốn sống cơ. Con không muốn chết.” – Từ Phong lắc đầu không phục.

Người sư phụ bỗng nhiên nghiêm túc, hần nói:

“Khi bị dồn ép vào đường chết, thì con hãy sử dụng chiêu thức cầm kỵ kia. Tuy nhiên hãy nhớ, càng dùng nhiều lần, lần thứ hai sử dụng chiêu đó thì tỉ lệ tàn tật vĩnh viễn cùng tỉ lệ tử vong sau khi dùng nó sẽ tăng cao. Sau lần sử dụng thứ ba con chắc chắn sẽ chết. Vì thế hãy thật cẩn trọng”

...

Gần hai mươi quả cầu lam bay về phía hần, hần ngang nhiên dùng kiếm tiếp lấy tất cả.

Thanh kiếm của hần đỡ lấy tất cả chúng nhưng không có những âm thanh va chạm vang lên mà là những âm thanh “xèo... xèo...” lạ lẫm.

“Hà?” – Vị lão nhân kinh ngạc nhìn tình cảnh này.

Đột nhiên lão nhân cảm thấy không ổn. Lão lao về phía cô gái mà quát lớn:

“Mộng nhi, nhanh tránh ra.”

Cô gái sực tỉnh, nàng không hiểu chuyện gì, ngơ ngác nhìn ông nội của nàng. Nàng không tin một kẻ bị nàng đánh gục thì có thể gây nên sóng gió gì khi ông nội của nàng ở đây.

Thanh kiếm của hần càng ngày càng phát sáng chói mắt. Cho đến đỉnh điểm, xuất hiện một vòng xoáy tròn vô hình vô sắc phía trước mũi kiếm. Khi này, hần tung ra chiêu cầm kỵ. Hần hét lớn:

“Tích Khí Hồi Lưu.”

Nội lực tích tụ từ tay cầm kiếm lao nhanh ra phía trước mũi kiếm, kết hợp với vòng xoáy tròn hình thành một mũi khoan tím đậm. Hần cố tình hướng chiêu thức về phía cô gái cho nên mũi khoan tím bay thẳng về phía nàng.

“Ầm... Ầm... Ầm...” – Cát bay đá chạy, không gian như bị xé rách, cả bầu trời cũng rung động, ngay cả hần cũng bị đè nén đến nghẹt thở. Thanh thế của đòn đánh to lớn vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 18: Cung Thanh

Từng cơn gió nhẹ mang theo những hương hoa thoang thoảng tung bay. Từng cánh bướm uốn lượn nô đùa giữa khung cảnh thanh xuân tươi đẹp. Một ngày mới lại bắt đầu trong một mùa xuân dịu êm.

Xa xa có chú nai tơ đang gặm những ngọn cỏ non mơn mẫm trong nắng mới. Chú ta không ngừng nhấm nuốt, và cũng không ngừng giương đôi tai nhỏ bé nghe ngóng động tĩnh xung quanh. Trong rừng sâu hoang dã có thể nào không cẩn thận đề phòng?

Sự cẩn thận của chú nai không thừa thãi chút nào, thế nhưng nó còn chưa đủ, nó vẫn không thể nào đảm bảo chú ta vẫn có thể sống sót.

“Vút... Vút... Vút...”

Ba mũi tên từ khóm cây cánh trái lao vun vút thẳng về cổ, ngực, và chân sau của chú nai.

Hai tai giật giật cảnh báo, chú nai hốt hoảng đầy sợ hãi. Theo bản năng, chú định co giò bỏ chạy thực mạng, nhưng đáng tiếc đã muộn.

“Phập... Phập... Phập...”

Ba mũi tên cắm thẳng vào thân thể chú nai, mang theo độ xoáy xuyên thủng vào hơn một tấc mới dừng lại.

“Bịch.”

Chú nai ngã chổng vó xuống đất. Đau khổ rên la và thở dốc.

“Hục hặc... Hục hặc...”

Từng dòng máu tươi theo vết thương không ngừng tuôn ra nhuộm đỏ những ngọn cỏ non phía dưới. Một cơn gió nhẹ thổi qua khiến những ngọn cỏ tươi này lung lay nhẹ nhàng. Từng ngọn cỏ ấy là một bức tranh đẹp đẽ mà máu tanh.

Chú nai cố gắng vùng vẫy trong tuyệt vọng. Và rất nhanh chú ta đi đến cuối cuộc đời khốn khổ.

Chú cố mở to hai mắt tìm kiếm thân ảnh những kẻ cướp đoạt cuộc đời mình. Chú muốn ghi khắc trong đầu hình ảnh những kẻ ác độc, bản thù ấy. Thế nhưng chú không được như nguyện vọng. Khung cảnh vẫn tĩnh lặng, mọi chuyện như một giấc mơ.

Đôi mắt rung rung nước, chú ngậm ngùi chấp nhận số phận bi thương của mình.

“Kiu hiu... Kiu... hiu... hiu...”

Sau khi bỏ lại những tiếng kêu oán giận cùng đau đớn và chua xót cuối cùng, chú nhắm mắt lại, chú bước vào con đường mới của mình.

“Tỉ tách... Tỉ tách...”

Từ giọt nước mắt đọng trên mi của chú bỗng nhiên rơi xuống, đánh dấu chung kết cho cuộc đời chú.

Tất cả diễn ra trong một chung trà nhỏ. Có lẽ không phải ai cũng có thể thấu tỏ rằng trên thế giới này mọi vật đều có linh hồn, mọi vật đều có suy nghĩ, ước ao, khát khao của riêng mình, mọi sinh mệnh đều đáng quý. Vậy nên khi bạn không còn cách nào khác ngoài việc phải nhắm mắt kết thúc sự sống của một vật, xin hãy để nó (hoặc chúng) có một cái chết thoải mái và nhẹ nhàng, đừng nên giày vò, đừng nên chà đạp nó.

“Xoạt... Xoạt...”

Ba người trung niên vai hùm lưng gấu với bộ áo da thú mang theo cung tên từng bước tiến tới nơi này.

“A ha... Khung ca thật lợi hại. Từ khoảng cách hơn ba mươi trượng đã có thể một phát bắn chết một con nai. Tài bắn cung của Khung ca không hổ là đứng đầu trại chúng ta, cái gì Quách Tuấn, cái gì Thành Danh... Họ làm sao có thể sánh bằng đại ca ngài được? Tiểu đệ nói không ngoa chứ tài bắn cung của đại ca có thể là đệ nhất cái vùng này.” – Người trẻ tuổi nhất hướng về gã mặt sẹo đang đi phía trước nín thở. Trong lòng mĩa mai, coi thường nhưng bên ngoài hắn vẫn nín cười tán dương, tăng bốc gã mặt sẹo, đồng thời bừa bãi chê bai những người khác liên quan.

Hắn xuất thân từ một gia đình khá giả ở một cái trấn nhỏ, cha mẹ hắn là chủ một tửu điểm bình dân. Cuộc sống của hắn vốn không lo ăn mặc, có dư dả ăn chơi một chút, nói chung là đầy đủ. Hắn cũng rất khôn ngoan khi không hề trêu ai, chọc ai. Hắn nhân nhả dạo chơi, ngâm thơ, tấu khúc nhạt. Hắn ân cần chăm sóc mẹ cha và quản lý tửu điểm trong bình yên. Cuộc sống của hắn tuy không có nhiều thú vị, nhưng cũng trôi qua êm ả.

Bỗng nhiên vào một ngày ở ba năm trước, huyện phủ nơi hắn ở thay quan tri huyện. Quan tri huyện mới tới là một kẻ lòng lang dạ thú, âm hiểm độc ác. Trong bóng tối, tên nham hiểm ấy vận dụng tất cả thủ đoạn tột tệ nhất nắm giữ toàn bộ các cửa hàng, thương hội. Những người chống đối đều bị hắn hạ độc thủ. Tửu điểm vốn là tài sản của tổ tông mấy đời truyền lại, cha mẹ hắn nhất quyết không chịu từ bỏ, và vì thế mà họ trở thành một trong những nạn nhân của tên quan tri huyện.

Khi ấy hắn đang dự thi tú tài trên tổng phủ. Khi nhận được kết quả cuộc thi, hắn hồ hởi đi suốt ngày đêm mang tin vui về cho gia đình.

Than ôi! Khi hắn về, tửu điểm xưa cũ đã chẳng còn, mà thay vào đó là một cái tửu điểm mới hoành tráng và xa hoa. Hắn cứ ngỡ mình quá mệt mỏi mà đi nhầm nơi hoặc hoa mắt nhìn nhầm. Mãi cho đến khi hắn biết được tin dữ từ những người hàng xóm quen thuộc xung quanh, như sấm sét giữa trời quang, hắn đau khổ chết lặng.

Mọi người không ai cho hắn biết cha mẹ hắn chết như thế nào. Họ đều trả lời một cách mơ hồ và mâu thuẫn: người thì bảo cha mẹ hắn trúng độc khi ăn phải một nồi canh, kẻ thì bảo bệnh cũ của cha mẹ hắn tái phát. Họ khuyên hắn trốn đi thật xa và đừng bao giờ nhắc đến chuyện này nữa. Mặc dù hắn cố gắng truy hỏi nhưng đáp lại hắn là những cái lắc đầu ái ngại và những đôi mắt sợ hãi.

Một kẻ đầu óc nhanh nhạy luôn tránh khỏi những tranh đấu không đáng có ngay từ nhỏ có thể nào không nhận ra những điều bất thường? Hắn âm thầm điều tra. Và khi đến gần sự thật, hắn bị tay sai của quan tri huyện đuổi giết.

Qua bao nhiêu lần đứng trước bờ vực tử vong, hắn đi lạc vào nơi đây nên may mắn thoát một kiếp. Vì bảo toàn tính mạng, hắn không thể không gia nhập sơn trại này.

Hắn muốn báo thù cho cha mẹ, thế nên hắn không ngừng tìm cách tiếp cận vào vòng tròn trung tâm của sơn trại. Tuy nhiên một tên thư sinh trời gả không chắt tham gia vào giữa một đám sơn tặc cường tráng chuyên giết người phóng hỏa thì làm sao để leo lên? Hắn không có vũ lực mạnh mẽ, hắn cũng không có trí mưu xuất chúng, hắn chỉ có một bộ đầu óc nhanh nhạy hơn người thường một chút và đôi ba con chữ mà thôi.

Rất cuộc, một thời gian sau, hắn cũng nghiệm ra được con đường của mình. Với ba tactic cộng thêm sự khôn khéo, cùng khả năng quan sát cảm xúc của người khác, hắn đang dần dần bước gần tới trung tâm quyền lực của sơn trại.

Khi mà hắn không cần phải dốc sức liều mạng đánh giết như những tên tăng chót, khi mà hắn không cần chém chém giết giết để được đề bạt, khi mà hắn không cần phải tranh nhau từng món đồ ăn, thức uống để thỏa mãn cuộc sống hằng ngày nhờ tài năng nịnh hót của mình thì hắn ngu gì mà không tiếp tục

công việc trái nội tâm này? Trong lòng khinh bỉ, trong lòng tức giận, trong lòng mắng to và chửi rủa, thậm chí lương tâm gào thét thì kệ nó chứ. Hắn có cần phải quan tâm quá nhiều như vậy không?

Hừ, hắn chỉ cần làm tốt phần việc của mình, hắn chỉ cần làm tốt những điều hắn đang dở là đã được rồi. Hắn không phải thiên tài, càng không phải anh hùng hiệp nghĩa, cũng chẳng phải chúa cứu thế. Thân mình, thù nhà còn lo chưa xong thì rồi hơi mà đi lo cho người khác? Con người sinh ra vốn đã gắn với một số phận định sẵn, hắn cũng vậy, mà mọi người cũng thế. Cho nên, sống chết mặc bay, của ai người đó quản. Hắn có sống như thế nào thì người khác cũng không có tư cách chõ mõm vào.

Suy nghĩ tiêu cực dẫn đến cuộc sống của hắn chỉ một màu u tối. Thù hận ăn sâu vào tâm khảm của hắn, cho nên hắn chỉ sống vì hai chữ “báo thù”. Không ai bên cạnh tác động làm hắn thay đổi nên tương lai của hắn đã định sẵn một cuộc đời cô độc và không ánh sáng như thế.

“Thanh đệ nói phải. Tài nghệ của Khung ca là độc nhất vô nhị. Nhất là cái khoản một lần bắn ba mũi tên. Chà chà, và thật là vô song. Nhất tiễn hạ tam điều, có thể nói là tài năng xuất chúng nha.” – Phía bên trái, gã thứ ba thuận theo vỗ mông ngựa không dứt.

“Ha ha... Các ngươi không cần phải phóng đại thế đâu.” – Gã mặt sẹo cười nói.

“Nào có. Chúng tiểu đệ chỉ nói lên sự thật mà thôi.” – Gã thứ ba tiếp lời.

“Phải đấy Khung ca. Bọn tiểu đệ chỉ thấy bất bình thay ngài thôi.” – Người trẻ tuổi cũng theo vào.

Đúng lúc này, một giọng nói hùng hậu vang lên đầy chế giễu:

“Một kẻ tiểu tốt bắt tài ngu ngốc thích nghe xu nịnh cùng hai con chó nhỏ chỉ biết sủa vang suốt ngày. Thật không hiểu tên tiểu tốt vì sao nghe mãi không biết chán, cũng không biết tại sao hai con chó nhỏ sủa mãi mà không biết mệt? Chẳng lẽ nói thế gian này kì hoa dị thảo cũng có hay sao?”

“Ài?”

Gã mặt sẹo cầm đầu quát to đồng thời rút ra một mũi tên cho vào dây cung và kéo căng. Hắn phẫn nộ và cũng có một chút run sợ quan sát xung quanh.

Hai tên đàn em liếc nhìn nhau một cái. Sau đó hai người cũng cho tên vào cung, nín thở nhìn khắp nơi.

Ba người xếp thành một thế trận hình tam giác, đưa lưng vào nhau. Như thế này ba người có thể vừa chiếu cố cho nhau, và cũng vừa đảm bảo không có góc chết nào. Dù địch nhân có tấn công ở phương hướng nào, họ cũng có thể hoàn mỹ nắm bắt và phản kháng.

Thình lình từ bên phải, một người thanh niên giẫm lên lá khô trên mặt đất phát ra từng tiếng “soàn soạt” từng bước từng bước tiến về bên này. Hắn hoàn toàn không che giấu bản thân, càng không chút sợ hãi nhìn về ba người đã thủ sẵn cung tên như thế kia.

Nghe tiếng bước chân vang lên, hai người còn lại vội vàng quay về phía đó. Cả ba người đều lăm lăm cung tên nhắm thẳng vào thân thể kẻ lạ mặt.

Khuôn mặt Cung Thanh khế nhăn lại. Cuộc sống ranh mãnh từ nhỏ, luôn né tránh những kẻ quyền thế hơn mình, Cung Thanh hiểu rõ những kẻ dám chính diện mà thân nhiên đối mặt kẻ địch cầm vũ khí thì không phải hạng người ngu xuẩn chán sống thì cũng là những kẻ tự tin với thực lực của bản thân, hoặc chính là tự tin vào gia thế, cho rằng kẻ địch không dám đụng đến mình.

Nhưng giữa rừng sâu nước độc thế này, quần áo của hắn không dính chút máu tươi, đầu tóc tuy dài nhưng vẫn gọn gàng thì có thể nào là hạng người ngu xuẩn chán sống? Còn gia thế ư? Nếu có ắt hẳn hộ vệ của hắn cũng vây quanh bọn họ tám lớp, cũng như đứng ở xung quanh hắn mà bảo vệ rồi.

Cung Thanh run lên, hắn càng cẩn thận đánh giá người thanh niên.

“Ngươi là ai? Ngươi là thứ gì mà dám chế giễu Khung ca?” – Gã thứ ba quát lên.

Cung Thanh thầm hô không tốt, hắn tự nhủ xui xẻo. Hắn định tiến lên hướng về người thanh niên giải thích để hòa hoãn mối quan hệ giữa hai bên thì đã nghe người thanh niên cười khế.

“Ta là ai điều đó có quan trọng không? Ta chế giễu các ngươi thì làm sao?”

“Hừ, ngươi cho mình là ai? Dẫu ngươi có chế giễu ta cũng không sao, nhưng ngươi dám chế giễu Khung ca thì đó là tội không thể tha.” – Gã thứ ba làm ầm lên.

Sau đó, gã hung hăng:

“Dám xúc phạm Khung ca, ngươi chán sống rồi. Khung ca chính là đệ nhất cao thủ của sơn trại Dịch Sơn. Biết điều thì nhanh chóng dập đầu tạ tội cùng với tự chặt một cánh tay thì có thể sống. Còn không thì... Hừ!”

Sở dĩ gã dám nói thế là bởi vì ở vùng này ai không biết bọn sơn tặc sơn trại Dịch Sơn? Và lại bên cạnh gã chính là một trong mười người võ công cao nhất sơn trại. Đó là chưa nói lâu nay đã quen bắt nạt người khác mà không ai dám làm trái, cho nên trừ khi đối đầu với các vị khác trong chín vị kia, còn không thì hắn có đầy đủ tự tin trở tay thành mưa, lật tay thành gió.

Mặt khác kẻ đối diện nhìn thế nào cũng chỉ là một tên thanh niên yếu ớt vô dụng, đèn sách có thể rành, chứ còn đánh nhau? Cái vẻ ngoài không có cơ

bấp cuộn cuộn thì đánh được ai?

Lại nhìn về mặt bình tĩnh không gợn sóng cộng với nụ cười nhợt nhạt treo trên khóe môi của “Khung ca” khiến hắn càng yên tâm quát tháo.

Phía bên trái, Cung Thanh rên nhẹ một tiếng. Bất đắc dĩ hắn thu lại cung tên, tiến lên hai bước, hướng về phía người thanh niên mà chấp tay giảng hòa.

“Vị huynh đệ này, xin đừng chấp nhặt tên vừa nói. Hôm nay trời nắng quá nên đầu óc của hắn bị choáng váng. Mong huynh đệ lượng thứ.”

Rồi hắn quay lại, hướng về phía gã mặt sẹo mà cúi người lên tiếng:

“Khung ca, mọi việc cũng chỉ là hiểu lầm. Khung ca ngài cũng nên mở rộng lòng mà bỏ qua.”

“Hả?” – Gã mặt sẹo liếc nhìn hắn.

Gã còn lại có thể nào chấp nhận? Hắn vốn lợi dụng lúc này xu nịnh một phen, mắt thấy người thanh niên lo sợ do dự bất định, cùng với nhìn thấy gã mặt sẹo im lặng ngầm đồng ý với hành động của mình rồi. Vậy mà giờ đây cái tên đáng chết luôn cạnh tranh lấy lòng gã mặt sẹo với mình lại lên con diên phá bình, chứ không như thường ngày a dua theo, hắn có thể nào không giận? Mặc kệ tên kia lên con diên cái gì, thế nhưng dám ngang nhiên phá bát cơm của người khác thì cũng chẳng gì thù giết cha giết mẹ. Thế là không đợi gã mặt sẹo suy nghĩ hay nói gì, hắn nhảy ra hò hét.

“Cung Thanh, ngươi có biết tội?”

Nhìn gã nọ bước ra lớn tiếng, trong lòng nắc nỏ: “Thằng nào lợn”, Cung Thanh nhú mồm trả lời:

“Tội? Ta làm gì có tội? Tất cả chỉ là hiểu lầm nên ta đứng ra hòa giải mà thôi.”

“Hừ, ngươi còn ngại biện? Ngươi chỉ vì một kẻ đầu voi đuôi chuột vô lễ với Khung ca mà dám đứng ra che chở cho hắn. Rõ ràng trong lòng ngươi không coi Khung ca ra gì cả.”

Cung Thanh không muốn ngu ngốc đi gây với người thanh niên, cũng không muốn vứt đi bao nhiêu công sức có được chỗ dựa là gã mặt sẹo, thế nên nghe tên nào lợn kia chấp vắn, khuôn mặt hắn biến ảo không ngừng. Sau khi suy tính cẩn thận, lựa chọn từ ngữ thận trọng một phen, hắn nói:

“Ta không bao giờ có suy nghĩ gì khác. Ta vẫn luôn một lòng một dạ trung thành với Khung ca. Vậy nhưng đây chỉ là một cộc hiểu lầm. Ta nghĩ Khung ca đại nhân đại lượng có tiếng thì không thể vì một việc hiểu lầm nhỏ nhoi như thế này mà tạo nên những hậu quả đáng tiếc. Như thế là hoàn toàn không nên. Tất cả cũng là do ta xuất phát từ việc suy nghĩ cho Khung ca mà ra thôi, ngươi không cần phải xuyên tạc như vậy.”

Nghe Cung Thanh nói vậy, người thanh niên có tí hứng thú nhìn về phía hắn. Vì thế, người thanh niên vẫn đứng im bất động quan sát tình cảnh này.

Gã mặt sẹo lạnh nhạt nhìn về phía Cung Thanh, nơi đáy mắt lóe lên vẻ nghi ngờ.

Gã còn lại thấy thế liền mở cờ trong bụng. Gã âm thầm ngắm nghía. Trong chớp mắt, khi đã quyết định đánh ngã tên địch thủ bên cạnh “Khung ca” bấy lâu, hắn hét lớn chụp mũ:

“Cung Thanh, ngươi quá phạm. Vì một tên thư sinh hèn mọn, đàn độn mà dám phản lại Khung ca. Như thế mà dám mở mồm cãi láo, ngại biện rằng mình suy nghĩ cho Khung ca?”

Nhìn thấy gã mặt sẹo nhìn về phía mình, tên này kéo căng dây cung, thét lớn:

“Ngươi mà trung thành cái gì? Ngươi chỉ là cái tên hai, ba chục lòng. Nhìn xem ta xả giận cho Khung ca.”

Gã này hướng mũi tên vừa phía đầu người thanh niên mà buông tay cầm dây cung.

Mũi tên ngay lập tức phá gió mà bay.

“Vút...”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 19: Tiến vào sơn trại

(1) Tiệt khí: Hết hẳn sinh mệnh.

“Roẹt...” một tiếng!

Một đạo kiếm khí cắt đứt mũi tên đồng thời tiếp tục lao về phía đầu của gã thứ ba.

“Xích!”

“Bùm...”

Nó lấy thế không thể đỡ xuyên thẳng vào đầu lâu của gã ta rồi nổ tung.

Máu tươi vẩy ra xung quanh.

Tình huống thỉnh linh diễn ra trong nháy mắt, cả gã mặt sẹo và Cung Thanh đều bị máu tươi giây vào người.

“Ngươi...” – Gã mặt sẹo ngó người trong sợ hãi, đầy kiêng kỵ nhìn người thanh niên.

Phía đối diện, người thanh niên lạnh lẽo cười:

“Không phải các ngươi muốn mạng sống của ta sao? Muốn thì tiến lên mà lấy.”

Cung Thanh không dám động đậy, hắn bị dọa sợ. Thật không ngờ tình huống xấu nhất đã xảy ra. Hắn chỉ có thể cười khổ trong lòng và chửi rủa cái tên ngu ngốc xấu số kia. Nếu không phải bởi hành động tự tìm đường chết ấy thì mọi chuyện có lẽ đã khác.

Giờ thì xong đời rồi. Gặp phải kẻ hung tàn chân chính. Không thấy tên đó giết người không nháy mắt sao?

Khủng bố là ở chỗ không nhìn ra sâu cạn của tên ấy. Rõ ràng tên đó hơi hột vung tay phát ra một đòn là đã kết liễu một người, vậy nếu tên đó động thủ thì sao? Càng nghĩ Cung Thanh càng rét run.

Cố gắng đè nén sự bất an trong lòng, Cung Thanh đứng lặng tại chỗ quan sát diễn biến tiếp theo. “Hi vọng rằng vẫn còn đường sống.” – Hắn miên man suy nghĩ.

Rút từ sau lưng ra một thanh kiếm rỉ sét, người thanh niên nhìn về hướng gã mặt sẹo và nói:

“Ta cho ngươi một cơ hội.”

Rồi người thanh niên đưa thanh kiếm lên chỉ thẳng vào mặt gã mặt sẹo:

“Tấn công đi. Nếu không, hôm nay ngươi chắc chắn phải nằm lại tại đây.”

Gã mặt sẹo nghe vậy thì sắc mặt trở nên khó coi, gã áp chế lại xúc động, hít sâu một hơi.

Rồi đột nhiên gã bắn tên, đồng thời lấy tên từ phía sau cho vào cung rồi lại bắn tên. Sau khi liên tục bắn ra hơn mười mũi tên, gã dùng gót chân đạp mạnh xuống đất mượn lực lùi nhanh về phía sau.

Vừa liên tục lùi lại phía sau, gã cũng tiếp tục bắn tên. Hiển nhiên gã không dám xem thường người thanh niên đáng đó.

“Vút... Vút... Vút...”

Vô số âm thanh của những mũi tên xé gió lao nhanh vang lên không ngừng.

Trong chớp mắt, Cung Thanh vội vàng nhảy về phía bên trái năm trượng rồi lặng im đứng đó chờ đợi. Hắn không dám nhân cơ hội bỏ chạy. Người thông minh luôn có những quyết định đúng đắn như vậy.

Phía bên trong cuộc chiến, khi những mũi tên sắp tới gần cơ thể người thanh niên thì chỉ nghe một tiếng quất khê từ đó truyền ra:

“Kiếm Khí Hoành Không!”

“Phốc... Phốc... Phốc... Phốc... Phốc... Phốc... Phốc...”

Bảy ánh sáng chói mắt lóe lên, bảy âm thanh nối liền một mạch.

Bảy mũi kiếm khí lấy tốc độ nhanh gấp hai lần tốc độ bắn tên của gã mặt sẹo lao ra. Với độ sắc bén không tưởng, chúng dễ dàng cắt nát tất cả những mũi tên chúng gặp trên đường đi. Và mang theo dư uy lao thẳng về phía gã mặt sẹo với tốc độ không thay đổi.

Vốn đang lui lại, lại trông thấy tình cảnh này, gã mặt sẹo rung động. Gã vận khởi tí nội công ít ỏi tích góp bấy lâu vào hai chân, dùng khinh công tình cờ mua được vào vài năm trước lướt ngang.

Mục tiêu may mắn chạy thoát, thế nên kiếm khí xuyên thủng vật cản trước mặt rồi đâm sầm vào mặt đất.

“Đùng... Đùng... Roẹt... Đùng... Đùng...”

Mặt đất vỡ tung thành những cái hố, đất cát và lá khô xào xạc tung bay. Bụi mù nổi lên bốn phía.

“Di, Hồ Bộ?” – Nhìn thấy kinh công mà gã mặt sẹo sử dụng, ở phía bên kia vang lên âm thanh kinh ngạc xen lẫn nghi hoặc của người thanh niên.

Ở nơi đó, sau khi ngạc nhiên, người thanh niên cười khê:

“Thật không ngờ ngươi cũng có một phần bản lĩnh. Xem ra tại sơn trại Dịch Sơn ngươi cũng không phải hạng người vô danh.”

Từng dòng khí trong đan điền cấp tốc xoay nhanh, qua cơ thể của hắn, nội lực ầm ầm lao về thanh kiếm hội tụ.

“Keng...” – Thanh kiếm ngâm vang chấn động một góc rừng.

“Ta sẽ không lưu thủ nữa. Nếu ngươi thoát được chiêu này thì ta sẽ bỏ qua. Cẩn thận rồi!”

Dứt lời, hắn hướng về phía gã mặt sẹo đang bỏ chạy thực mạng đâm ra ba kiếm liên tiếp ở vị trí đỉnh một hình tam giác đều nhanh như chớp giết.

“Xi... Xi... Xèo...” – Ba âm thanh quái lạ phát ra khi hắn đâm kiếm.

Vùng không khí ở quanh hình tam giác ấy bỗng trở nên hỗn loạn. Chưa kịp nhìn ra điều gì khác thường ở nơi đó thì đã nghe tiếng thét tuyệt vọng của gã mặt sẹo ở bên kia.

“A...”

Ba lỗ máu to bằng chiếc đĩa xếp thành một hình tam giác đều đột nhiên xuất hiện giữa ngực gã mặt sẹo. Ba lỗ máu ấy xuyên thủng cơ thể gã từ phía trước tới phía sau. Dù đứng ở trước gã mặt sẹo, nhưng qua chúng, chúng ta vẫn có thể nhìn thấy khung cảnh phía sau lưng gã ta.

Máu tươi chảy là chả không ngớt. Gã mặt sẹo đau đớn đến cùng cực nhưng vẫn gắt gao nhìn chăm chăm về phía người thanh niên.

“Tốt. Quả nhiên là trường giang sóng sau đè sóng trước. Đây là chiêu gì?” – Gã cán răng bỏ ra câu hỏi.

“Tam Kiếm Trần Thê.” – Nhìn gã mặt sẹo, người thanh niên khâm phục nói ra.

“Tốt. Tốt. Tốt... Chỉ nghe danh tự thôi là đã biết ta thua không oan.”

Gã mặt sẹo dừ tợn mỉm cười trong thống khổ rồi tệt khí(1) ngã xuống.

“Bịch.”

Biết chắc gã mặt sẹo đã chết, người thanh niên không mấy quan tâm đến gã nữa, mà hắn quay sang nhìn về người sống sót duy nhất còn lại.

“Rất tốt. Ngươi rất thông minh.” – Người thanh niên tán thưởng thái độ của Cung Thanh.

“Không dám, không dám. Tiểu nhân cũng chỉ là có chút nhanh nhạy mà thôi.” – Cung Thanh cung kính đáp.

“Ha ha... Ngươi không cần phải giả vờ khiêm tốn. Ở cái tình huống như thế này, đa phần mọi người sẽ lựa chọn nhân cơ hội ta đang tập trung đánh giết tên kia mà bỏ chạy, chứ không ai nghĩ ra cái cách “ngu ngốc” không dám hành động gì mà đứng lại tại chỗ như thế này.” – Người thanh niên tiếp tục chỉ ra.

“Đại nhân quá lời. Tiểu nhân cũng chỉ là có một tí suy nghĩ nhỏ xíu cùng với một tí tí tiểu thông minh mà thôi. Tiểu nhân không dám nhận sự đánh giá đó của đại nhân.” – Cung Thanh run lên.

“Hừ! Trước mặt ta thì tốt nhất là thu lại cái thói quen nịnh bợ của ngươi đi.” – Người thanh niên nhướn mày, lạnh lùng liếc Cung Thanh.

“Vâng, vâng. Tiểu nhân đã rõ.” – Đầu đồ mồ hôi hột, Cung Thanh trả lời trong run rẩy.

“Được rồi. Bớt phí lời. Ngươi là người của sơn trại Dịch Sơn?” – Người thanh niên phát tay áo, hỏi lại một câu để xác nhận.

“Vâng. Tiểu nhân là một thành viên của sơn trại Dịch Sơn.” – Cung Thanh thở ra một hơi.

Đạt được xác nhận, người thanh niên âm trầm nhìn hắn:

“Ngươi biết về sơn trại Dịch Sơn bao nhiêu thì nói hết ra cho ta nghe. Nếu có nửa lời gian dối thì tên mặt sẹo kia là kết cục của ngươi.”

Nghe thế, Cung Thanh biết mình đã đạt được một vé sống sót. Cho nên, hắn không dám lãnh đạm, cũng không dám dối gian. Bộ não cấp tốc suy tư, hắn

bắt đầu sắp xếp lại câu chữ. Một vài hơi thở sau, hần mở lời:

“Bầm đại nhân, son trại Dịch Sơn nằm ở ngọn núi đá cao nhất trong dãy Sơn Ngưu cách nơi này 6 dặm về phía tây. Sơn trại có tổng cộng khoảng một nghìn hai trăm người, trong đó quyền lực cao nhất thuộc về mười người đứng đầu. Gã mặt sẹo đại nhân vừa giết tên là Thái Khung, hần là người có võ công tệ nhất trong mười người đó. Thủ lĩnh của son trại là Tát Mãn, một kẻ có nội công sâu không lường được. Tiểu nhân từng nghe nói trong quá khứ, Tát Mãn từng có một lần xông vào huyện phủ Xích Khuê đồ sát hơn hai trăm người, sau đó dưới sự truy bắt của hai trăm quan binh Thiên triều lại an toàn thoát ra. Người thứ hai là Thiết Kim, là ...

...

Nghe xong, người thanh niên cười cợt:

“Hết rồi? Chỉ có nhiều đó thôi?”

Cung Thanh nom nóp lo sợ, hần kêu khổ không ngừng. Nếu suy nghĩ của hần không sai lầm thì hôm nay hần gặp phải đại sự. Theo lẽ dĩ nhiên, không ai vì hứng thú nhất thời mà hỏi đến thông tin về son trại Dịch Sơn cả, lại còn cho rằng thông tin đó còn chưa đủ nữa.

Cung Thanh cũng chỉ có cách nhắm mắt chờ đợi người thanh niên nói ra mà thôi, vì thế hần đáp:

“Bầm đại nhân, tiểu nhân chỉ biết một số thông tin sơ sài như vậy mà thôi.”

Người thanh niên dường như không để ý đến tâm tư của Cung Thanh. Chỉ nghe người thanh niên hỏi:

“Phòng vệ của son trại Dịch Sơn như thế nào?”

Dù đã chuẩn bị sẵn, Cung Thanh cũng giật thót. “Quả nhiên.” – Hần lặng lẽ quát mình một cái tát. Hôm nay hần nghĩ đến tình huống tồi tệ nào thì tình huống ấy cũng xảy ra. “A, cái ngày chó chết gì thế này không biết.” – Hần hận thấu ngày hôm nay.

Biết là thế, nghĩ là vậy, nhưng hần không ngu mà đụng chạm vào vấn đề này. Thần tiên đánh nhau, hần không thể tham gia vào mà chỉ có thể tránh ra càng xa càng tốt. Hần cười khổ trả lời:

“Bầm đại nhân. Sơn trại Dịch Sơn chỉ có duy nhất một con đường đi lên, còn lại đều là những vách núi cao và những nơi sương mù dày đặc, mãnh thú hung dữ. Trên con đường này có rất nhiều trạm gác, hồ bẫy và tuyến phòng thủ được dựng lên. Đặc biệt là có nhiều nơi được trang bị cung tên và nỏ.

Khi vượt qua được các trạm gác và tuyến phòng thủ, chúng ta sẽ đến bên ngoài trại, nơi có bức tường gỗ rắn chắc cao hơn bốn thước. Song song với bức tường là ba trăm cung thủ túc trực thường xuyên. Cũng như có sáu đến mười cao thủ trấn giữ ở cửa vào.

Nhìn chung son trại Dịch Sơn dễ thủ khó công. Xét một khía cạnh nào đấy, thì muốn công phá son trại này cần phải có ít nhất ba nghìn quân binh tinh nhuệ cùng với ba mươi cao thủ. Nếu dưới số lượng đó, e rằng không phải đi tìm chết thì cũng là lưỡng bại câu thương mà thôi.”

Người thanh niên ngẫm nghĩ trong chốc lát rồi gật đầu:

“Hừm! Ta đã rõ.”

Sau đó người thanh niên nhìn về phía Cung Thanh.

Cung Thanh bỗng nhiên có dự cảm bất hảo.

Và dự cảm của hần biến thành sự thật khi nghe người thanh niên nói:

“Tốt. Ta cần nhà ngươi giúp một việc nhỏ nữa thôi. Yên tâm, xong việc này ta sẽ không miễn cưỡng ngươi làm gì nữa.”

...

Cung Thanh lo âu làm theo chỉ thị của Từ Phong. Nhờ lý do đã chuẩn bị sẵn mà dẫn Từ Phong vượt qua hai trạm gác đầu.

Đúng vậy, người thanh niên kia chính là Từ Phong. Sau trận chiến với Nhất Ngục, sau khi sử dụng chiêu thức cấm kỵ, Từ Phong nhanh chân chạy thoát. Mãi đến khi cảm thấy không có người đuổi theo hần mới yên tâm bắt đầu kế hoạch tiếp theo.

Từ Phong hần muốn tạo ra thế lực của riêng mình. Vì thế đầu tiên hần tiến hành tìm kiếm nguồn tài chính hùng hậu. Hần không muốn nương tựa người khác, càng không muốn bị người khác chi phối. Cho nên, để một công đôi việc, hần lao vào các huyện phủ, giết những tên quan tri huyện tội ác đầy mình giúp dân chúng sống yên ổn một đoạn thời gian; đồng thời nhờ đó kiếm được một khoảng kha khá.

Ban đầu hần cũng có ý nghĩ “cướp của người giàu chia cho người nghèo”, nhưng hần bác bỏ. Tất cả cũng bởi vì hần không muốn những người nghèo được chia tiền bị liên lụy rồi chịu cảnh lầm than. Thử hỏi quan tri huyện bị giết, một thời gian sau dân chúng ở đó nhận được một món tiền lớn thì tình cảnh của họ sẽ như thế nào? Thiên triều sẽ tha cho bọn họ? Lũ quan tham được cử tới chỉ đơn giản tịch thu số tiền mà họ nhận được? Không, rất rõ ràng họ không chỉ đơn giản bị tịch thu tiền, bị tra hỏi rồi thả ra. Chỉ có những kẻ tự cho mình thông minh mới nghĩ đơn giản như thế.

Còn nếu dùng số tiền đó lôi kéo họ đứng lên khởi nghĩa? Đó càng là ý nghĩ ngu ngốc. Họ không chỉ sống cho riêng mình mà còn phải sống cho gia đình. Và họ cũng chỉ là những người dân lương thiện, chất phác mà thôi. Cho dù có nhanh chóng tiến hành huấn luyện thì họ có thể nào chống lại binh lính của Thiên triều?

Nếu như cho rằng chỉ cần cố gắng đồng tâm hiệp lực xây dựng công sự, xây dựng tường phòng thủ cũng như lấy tốc độ nhanh nhất huấn luyện họ tự vệ và cung cấp vũ khí cho họ mà có thể an tâm đối phó binh lính Thiên triều thì ý nghĩ đó còn ngu ngốc hơn cả trăm lần ý nghĩ trước.

Một con sâu mới quật khởi có thể nào đánh ngã được một con voi với nền móng mấy nghìn năm? Chỉ riêng số lượng quân lính Thiên triều cũng đủ đè chết con sâu ngu ngốc này rồi, chứ đừng nói đến nguồn lương thảo và tài lực hùng hậu của Thiên triều. Tất nhiên con sâu nhỏ bé này không đủ khả năng cũng chẳng có lấy một vài điều kiện có thể trao đổi để thành lập liên minh chống lại Thiên triều. Vậy nên cho dù người lãnh đạo có được mưu lược hơn người thì cũng chỉ có một kết quả duy nhất là thất bại thảm hại.

Vì tất cả những lý do đó, hán không thể không lựa chọn từ bỏ việc dẫn người dân vào chỗ chết. Và Từ Phong cũng chỉ có thể suy nghĩ phương án khác mà thôi.

Cũng có đôi khi hán suy nghĩ đến việc dùng tài năng của mình gia nhập vào dưới trướng một phe thế lực nào đó. Tuy nhiên hán cũng từ bỏ phương án này. Bởi vì hán có tham gia thì hán cũng chỉ là một cá nhân, liệu hán có thể dao động hay thay đổi được cả một hệ thống mục nát đương thời? Đó là chưa kể lời nói của hán có ai nghe hay không. Trớ trêu thay, nếu quyết định gia nhập một phe phái, khi bỏ thời gian và công sức trợ giúp phe phái đó lên nắm quyền thì thủ lĩnh phe phái với quan niệm hiện tại liệu có chấp nhận canh tân Thiên triều?

Mặt khác, hán muốn tạo nên một thời đại mới. Thời đại mà ở đó con người ta bình đẳng với nhau, người dân được ấm no, hạnh phúc; đâu đâu cũng rộn rã tiếng cười. Thế nhưng chính hán cũng biết rõ là quan niệm này của hán là “khác loại” với mọi người. Thế hệ cũ, hệ thống cũ chắc chắn không cho phép quyền lực trong tay họ biến mất một cách vớ vẩn như vậy. Đang yên đang lành sống trên đầu muốn người, họ nào chấp nhận cuộc sống bình đẳng ngang hàng với bọn dân đen?

Bởi vậy, nếu muốn canh tân Thiên triều, cái giá phải trả là vô cùng to lớn. Phe phái của hán mới nắm giữ Thiên triều trong tay thì có thể nào làm ra hành động điên cuồng tạo ra hỗn loạn như vậy được?

Vì thế cho nên, hán chỉ có duy nhất một cách là đánh ra một con đường của riêng mình. Có thể hán không thể biến cả Thiên triều thành một vương quốc trong suy nghĩ của mình, nhưng ít nhất hán có thể biến khu vực hán nắm giữ thành một nơi như vậy. Hán không thể giúp đỡ tất cả mọi người, nhưng hán tin rằng hán có thể giúp đỡ được vài người.

Thế nên, vì dân trừ hại và cũng vì lý tưởng cao cả của mình, hán quyết định hợp nhất tất cả thế lực sơn tặc, cường đạo. Không chỉ dựa vào nơi rừng sâu âm thầm phát triển mà còn dựa vào đó nhanh chóng tạo nên một đội quân của riêng mình. Có thể qua ba năm, năm năm còn chưa thấy được gì, nhưng hán không tin qua mười năm, mười lăm năm quân đội của hán không có khả năng đánh với quân tinh nhuệ của Thiên triều một trận.

...

“Đứng lại. Các ngươi là ai?” – Trên đỉnh tháp tạm bợ, một tên cung thủ quát lên.

Từ Phong vốn cho rằng dưới sự dẫn đường của một tên hầu cận bên một trong mười vị thủ lĩnh của sơn trại là có thể bình yên vào trại. Nhưng hán đã lầm.

Khi hán theo Cung Thanh đến nơi này, dị biến phát sinh.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 20: Thâu tóm sơn trại Dịch Sơn

Cung Thanh bình tĩnh trả lời:

“Có phải Đông ca đó không? Thuộc hạ là Cung Thanh, tiểu đệ của Khung ca.”

Trên tháp truyền lại tiếng hừ lạnh:

“Hừ! Ta hỏi ngươi, sáng nay ngươi đi cùng Khung ca và một người khác rồi đi sơn trại, vậy thì sao lúc này chỉ có ngươi và một người xa lạ ta chưa bao giờ thấy trở về?”

Bị điểm trúng tim đen, Cung Thanh giật nảy cả mình. Nhưng nghĩ về tên sát tinh phía sau, hán cắn răng nói:

“Khung ca có việc gấp phải đi tới huyện phủ Ngọc Hồi. Thuộc hạ được lệnh dẫn kẻ này ra mắt các vị thủ lĩnh. Công việc trọng đại, xin Đông ca vui lòng nhường đường.”

Gã trung niên khuôn mặt chữ điền đứng trên tháp canh cười lạnh:

“Ngươi cho ta là trẻ ba tuổi? Ngươi nghĩ rằng với cái cơ đó là đã có thể lừa dối được ta? Nực cười!”

Cung Thanh phát lạnh, khẽ đảo mắt liếc về phía sau, gã bắt chập hét lớn:

“Đồng ca, ta vâng lệnh Khung ca làm việc, ngươi dám ngăn cản sao? Công việc trọng đại, nếu có gì ảnh hưởng thì ngài có thể gánh vác được trách nhiệm hay không?”

Gã trung niên cảm cung ngấm vào đầu Cung Thanh mà giận dữ nói:

“Câm miệng. Ta gia nhập sơn trại này hơn mười năm, ta bắt đầu phụ trách canh giữ ở nơi đây có gần bảy năm. Ngươi cho rằng thói quen của Khung ca ta còn không biết hay sao? Ngươi cho rằng cách làm việc của Khung ca ta không rõ hay sao? Hừ, dám đùa nghịch với ta ư? Ngươi không đủ tư cách.”

Dứt lời, hấn hét lớn:

“Người đâu, tiến lên bắt sống hai kẻ này áp giải cho các thủ lĩnh xử trí. Nếu chúng dám chống cự thì lập tức giết cho ta.”

Nhận được mệnh lệnh của hấn, hơn mười tên cung thủ trên tháp canh cho tên vào cung, nhắm thẳng vào Cung Thanh và Từ Phong. Cùng lúc, từ dưới chân tháp, mười hai tên sơn tặc rút ra vũ khí lao về phía hai người đang đứng. Bọn chúng lăm le đao, kiếm sáng choang mà vây quanh hai người.

Ngẩng đầu nhìn về gã “Đồng ca”, Từ Phong mỉm cười:

“Tốt. Vô cùng tốt. Ha ha... Thật không ngờ người tài đâu đâu cũng có, thậm chí là trong số bọn người ác danh lan tràn như thế này mà cũng xuất hiện. Chỉ một cái trạm canh mà đã như thế thì chắc hẳn bên trong sơn trại là ngọa hổ tàng long phải không?”

Rồi hấn vỗ vai Cung Thanh mà thì thầm:

“Yên tâm. Cứ để chúng trời. Ta lấy tính mạng mình đảm bảo ngươi sẽ không có việc gì.”

Đang trong trạng thái căng thẳng đầy lo lắng, nghe được lời này của Từ Phong, Cung Thanh bình tĩnh trở lại. Phải rồi, cái tên kẻ bên hấn võ nghệ cao cường, đám tôm tép này sao có thể làm gì được tên đó?

Trầm mặc suy nghĩ, một ý nghĩ lóe qua. Cung Thanh như được một tia sáng dẫn đường giữa màn đêm, hấn tỉnh ngộ.

Hấn và Từ Phong không hề chống cự. Bọn sơn tặc ở dưới rất nhanh chóng trời hai người thành cái bánh chưng.

Mặc dù còn nghi ngờ, mặc dù tự tin với phán đoán của mình nhưng gã vẫn cảm thấy có thể suy nghĩ của mình đã sai. Suy đi tính lại, gã “Đồng ca” tự biết đã lỡ làm vậy rồi thì giờ cũng chỉ có thể “phóng káo thì phải theo lao”.

Gã “Đồng ca” từ trên đỉnh tháp theo cầu thang gỗ bước xuống. Hấn nhìn về phía Cung Thanh và Từ Phong mà ra lệnh:

“A Cường, Tiểu Dũng cùng Thuận Thành theo ta áp giải hai tên này về sơn trại cho các thủ lĩnh xét xử. Những người còn lại phụ trách trấn giữ nơi đây như bình thường. Trừ khi ta trở lại, còn không thì không ai trong số các người được phép rời khỏi vị trí của mình, rõ chưa?”

“Vâng.”

“Thuộc hạ đã hiểu.”

...

Dưới sự áp giải của gã “Đồng ca”, Từ Phong dễ dàng vượt qua bức tường phòng thủ thứ nhất của sơn trại Dịch Sơn. Giờ phút này, hấn đang đứng dưới bức tường gỗ của sơn trại này. Chỉ cần thông qua nơi này, hấn sẽ bước vào nơi cần đến.

Ngắm nhìn trận địa phòng thủ thứ hai này, hấn gật đầu rồi lại lắc đầu.

Mấy tên thủ lĩnh sơn trại đúng là có đầu óc. Tường gỗ khá cao, quân địch không có khả năng phi ngựa xông thẳng vào, cũng chẳng thể dễ dàng nhảy lên mà leo vào. Gỗ san sát vào nhau đến nỗi hầu như không có lấy một kẽ hở nhỏ nào. Tuy rằng như vậy phòng chống được cung tiễn của kẻ địch bắn thẳng vào, cũng như đảm bảo kẻ địch khó có thể chọc phá một lỗ thủng lớn trên tường gỗ để tràn vào.

Thế nhưng đây là tường gỗ, và nó cũng chẳng có cao. Ý nghĩ xây tường gỗ như tường thành thế này trở nên không mấy hoàn hảo.

Thử hỏi bên trong không thể quan sát thấy tình hình bên ngoài, bên trong chỉ có thể dựa vào thông tin báo cáo lại từ khoảng mười người trên cổng gác thì ăn thua gì? Đây là tường gỗ, độ chắc chắn không bằng tường thành, chưa kể tường gỗ này chỉ cao bốn trượng cho nên chỉ cần hai, ba đợt bắn tên ở khoảng cách gần thì mười cái tên đóng vai trò thông báo tình hình của quân địch sẽ lập tức trở thành con nhím. Khi đó thì chúc mừng, không biết rõ tình hình bên ngoài thì chẳng khác nào cái mai rùa chờ người khác đập vỡ. Cứ bị động phòng ngự tiêu cực như vậy thì sự thất bại cũng chẳng bao xa.

Thêm cái nữa là công sự phòng thủ bằng tường gỗ mà dựng lên thẳng đứng thì rõ là lỗ bịch. Cung thủ quân địch chỉ cần vài chục cái thang nhỏ thì chẳng tốn chút sức lực nào là lên tới đỉnh tường gỗ. Lúc ấy thì chúng chỉ cần liên tục bắn tên là bên trong tan tác ngay thôi.

...

Qua một chung trà, hấn và Cung Thanh bị xô vào phòng giam nơi đây.

“Bịch.”

Cung Thanh lão đảo té xuống mặt đất tanh hôi.

“Đại nhân. Bây giờ ngài định làm thế nào đây?” – Cung Thanh cười khổ.

Từ Phong cười nói:

“Ngươi không nghe bọn chúng nói sao? Ngày mai đại đương gia và nhị đương gia sẽ về. Đến lúc đó, bọn chúng sẽ tâu lên, tới khi đó thì chúng ta sống hay chết là dựa vào phán xét của mấy tên thủ lĩnh sơn trại.”

Cung Thanh mệt mỏi ngồi đó, hấn co người lại, rồi than:

“Đại nhân, tiểu nhân biết ngài võ công cao cường, vậy nên ngài có thể dễ dàng thoát khỏi, thế nhưng mà tiểu nhân thì sao a?”

“Ta đã nói đảm bảo ngươi còn sống thì ngươi sẽ không chết. Ta nói lời thì giữ lấy lời, ngươi lo cái gì chứ?” - Từ Phong không cho là đúng.

“Đại nhân, tiểu nhân biết ngài võ công cao cường, nhưng dù sao ngày mai đại nhân không phải đối mặt với một tên thủ lĩnh mà là sáu đến chín tên. Lúc ấy thì liệu đại nhân có đủ khả năng đảm bảo an toàn cho tiểu nhân không? Tiểu nhân còn chưa lấy vợ, tiểu nhân còn chưa thực hiện nghĩa vụ duy trì hậu duệ cho tổ tiên. Đại nhân thông cảm giùm tiểu nhân. Van cầu ngài, tới nay ngài có thể nào giúp tiểu nhân trốn thoát khỏi đây được không?” – Cung Thanh bò tới dưới chân Từ Phong, ôm lấy chân hấn rồi khóc lóc van xin.

Từ Phong không vui quát khẽ:

“Ta dĩ nhiên có thể giúp ngươi thoát khỏi nơi đây. Nhưng ta không muốn đánh rần động cỏ. Tốt rồi, tốt nhất ngươi thành thành thật thật cho ta. Nếu dám làm hỏng đại sự của ta thì đừng có trách ta trở mặt vô tình.”

Cung Thanh chán nản tách ra ngồi lặng ở một góc. Xem ra Cung Thanh hấn chạy trời không khỏi nắng. Mà đã không thể tránh né thì chỉ còn cách đối mặt.

Thờ dài một tiếng, Cung Thanh xem như đã chấp nhận vận mệnh này. Hấn chỉ mong sao ngày mai mọi việc nằm trong tầm kiểm soát của Từ Phong. Có như vậy thì hấn mới sống sót.

Thật sự thì hấn không muốn chết. Hấn còn chưa báo thù cho cha mẹ thì có thể nào chấp nhận nhắm mắt xuôi tay trong tiếc nuối?

Không! Dù phải đánh đổi bằng bất cứ giá nào, hấn không thể chết!

Biết không thể hoàn toàn trông mong vào Từ Phong. Nơi ánh mắt sáng lên vẻ điên cuồng, hấn bắt đầu suy nghĩ đối sách.

Hấn không biết ở phía bên kia, Từ Phong đang âm thầm đánh giá hấn. Cho đến hiện tại, trừ cái tính nhất gan quá mức, Từ Phong rất thương thức tính cách của hấn.

...

Sáng hôm sau, khi vài tia ánh nắng nương theo những khe hở nhỏ mang lại cho nhà giam ảm thấp và tiêu điều một chút sức sống, hấn đã nghe một tiếng quát từ bên ngoài vọng vào.

“Đại đương gia và nhị đương gia đã trở về. Các ngươi nhanh chóng tiến vào giải hai tên vừa bị bắt hôm qua tới phòng nghị sự. Lập tức thi hành, không cho phép chậm trễ.”

“Tuân lệnh.”

Chỉ trong phút chốc, có năm tên mặt mũi dữ tợn hùng hổ lao vào gõ cửa Từ Phong và Cung Thanh.

Cung Thanh còn chưa kịp tỉnh hồn, càng không kịp suy nghĩ thì đã bị xô đẩy đi ra ngoài.

“Nhanh lên. Chúng ta không có thời gian lãng phí cho các ngươi.” – Một tên trong số chúng rống lên.

Qua nửa nén nhang, chạm trán không biết bao nhiêu đội tuần tra, vòng qua không biết bao nhiêu lều trại và ngôi nhà, Từ Phong và Cung Thanh bị chúng áp giải đến một ngôi nhà to lớn được xây bằng đá. Nhìn thoáng qua cũng thấy được vẻ kiên cố của căn nhà này. Ít ra khi gió to thổi qua thì nó không bao giờ sập, có bị mưa tên bao trùm thì nó vẫn đứng vững như thường.

Một tên trong số năm tên áp giải cầm một chiếc lệnh bài bằng đồng tiến về phía cửa căn nhà rồi thì thầm nói chuyện với bốn gã trông cửa đang đứng ở đó. Khi đã nhận được sự chấp nhận của bốn gã ấy, tên này vội vàng chạy về đội hình áp giải.

Lúc này chỉ thấy một gã trông cửa tách ra, lững thững bước vào bên trong cánh cửa.

Một chốc sau, gã ta quay ra mà quát lên:

“Các thủ lĩnh đang chờ. Các ngươi hãy áp giải phạm nhân vào.”

Nhận được mệnh lệnh, năm tên áp giải rút ra vũ khí. Chúng lui về phía sau Từ Phong và Cung Thanh, đồng thời đe dọa:

“Nhanh tiến về phía trước, nếu không thì đừng trách.”

Rất nhanh, họ tiến vào trong một căn phòng.

Từ Phong bình thần quan sát xung quanh.

Bố cục căn phòng này rất giống với bố cục của lều chủ tướng doanh trại quân đội. Ở đối diện cửa ra vào là một gã to con cơ bắp rắn chắc, bắp thịt ngang dọc ngời lên. Hắn mặc một bộ quần áo dân dã, áo không có tay áo, quần thì là quần ngang đầu gối. Hắn là hắn cố ý ăn mặc như thế để khoe cơ thể hoàn mỹ của mình.

Ở hai bên trái, phải phía dưới đều có bốn bàn mà hiện tại mỗi bàn đều có một người ngồi. Trên mỗi bàn đều ngập tràn rượu, thịt và trái cây tươi.

Khi hắn và Cung Thanh được áp giải tới giữa phòng, một tên áp giải hét lên:

“Còn không mau quỳ xuống.”

Cung Thanh ngoan ngoãn quỳ xuống. Còn Từ Phong thì lại đứng đó nhếch mép mỉm cười.

“Thứ không biết sống chết.” – Tên áp giải đứng gần Từ Phong nhất gầm lên, hắn dùng chân phải đá vào khuỷu gối chân trái Từ Phong.

Nhàn nhạt liếc nhìn về phía tên đại đương gia cái son trại này, Từ Phong lách người sang một bên, đồng thời vận công xé tung dây trói. Và trong chớp mắt ấy, hắn xuất một chiêu đánh vào ngực tên ra đòn và đoạt lấy thanh kiếm gã đó đang cầm.

Gã ra đòn như mũi tên rời cung, gã bay thẳng vào vách tường. Sau khi để lại một tiếng trầm đục cùng với những vết máu dính trên tường đá thì mất mạng rồi rơi rụng xuống đất.

Cả căn phòng bỗng nhiên yên tĩnh một cách lạ kì.

“Ngươi là ai? Ngươi lên vào đây có mục đích gì?” – Tên đại thủ lĩnh phá vỡ sự im lặng bằng giọng nói lạnh lẽo. Nhưng hắn cũng không để Từ Phong vào trong lòng.

Hắn không chỉ tự tin vào thực lực của mình. Hắn còn tự tin vào địa bàn của mình.

Từ Phong cười phá lên:

“Ha ha... Con mắt nào của ngươi nhìn thấy ta lên vào thế? Ta rõ ràng tiến vào từ chính diện, mà lại đường đường chính chính tiến vào. Còn mục đích? Ta nghĩ ngươi cũng hiểu nên ta không cần phải phí lời nhỉ?”

Tất Mãn tự rót một chén rượu cho mình, hắn làm một hơi hết sạch rồi sáng khoái cười to:

“Ta rất ngạc nhiên. Ta thật sự muốn biết cho đến lúc này ngươi dựa vào đâu mà kiêu ngạo và không coi ai ra gì?”

“Dựa vào thực lực.” – Từ Phong nhẹ nhàng vuốt ve lưỡi kiếm đang cầm và cười khể trả lời.

Tất Mãn lắc đầu:

“Dựa vào thực lực? Ngươi cho rằng một mình ngươi có thể chiến thắng được chúng ta sao? Ngây thơ.”

“Thử thì không phải sẽ biết hay sao?” – Từ Phong lạnh nhạt đáp.

Nghe hắn lớn lối, Tất Mãn âm trầm ra lệnh:

“Ngũ đệ, ngươi hãy tiến lên dạy dỗ vị đại hiệp ngông cuồng này một phen để hắn biết trời cao đất rộng rồi từ nay không dám coi thường anh hùng thiên hạ.”

“Vâng đại ca.” – Phía bên trái, một gã trả lời.

Nghe thế, Từ Phong than nhẹ:

“Thật phiền phức.”

Lời nói vừa bỏ ra khỏi đầu lưỡi, Từ Phong đã hành động.

Tất cả nội lực rót vào thanh kiếm, hắn xoay người thả ra một chiêu Cuồng Phong Chấn Địa về phía dãy bàn bên trái. Rồi phát ra Kiếm Khí Hoàn Không đánh về bốn tên phía bên phải. Kế đến hắn phóng ra chiêu Tam Kiếm Trấn Thể đánh úp về phía tên đại thủ lĩnh.

Và cuối cùng, hắn dùng khinh công Kim Phong Thiên Lý Thảo Thượng Phi biến hóa vị trí mà chém giết năm tên áp giải bên cạnh.

“Àm... Đùng... Đùng...”

“Àm... Bùm... Bùm...”

“Đùng... Đùng... Bùm...”

Cả căn phòng bỗng chốc tràn đầy ánh kiếm và kiếm khí. Giữa vô số luồng không khí hỗn loạn tàn phá bừa bãi, cũng như giữa những ánh sáng chói mắt là những âm thanh va chạm hỗn tạp.

Mồ hôi xối xả chảy dài, với khuôn mặt tái xanh, hắn thờ dốc không ngừng.

“Hộc... Hộc... Hồn hên... Hộc...”

Ước chừng một chung trà sau, mặc dù khuôn mặt còn xanh xao, hắn giờ chân đá ngã tên Cung Thanh chết nhất đang run rẩy dử dòi dưới chân.

“Chuyện gì, chuyện gì? Đùng đá ta. Ta không biết, ta không liên quan. Đại nhân, tiểu nhân bị ép buộc mà thôi.” – Cung Thanh hoảng sợ gào to.

Thì ra cái tên chết bầm này từ khi quỳ xuống vẫn chưa lần nào dám ngẩng mặt lên. Đến khi nghe những âm thanh chiến đấu kia thì bị dọa cho chết khiếp. Mãi đến lúc này tên chết nhất này vẫn chưa hoàn hồn.

Có chút buồn cười, Từ Phong giễu cợt:

“Mọi việc đã xong. Ngươi có mắt mà còn không chịu mở ra để nhìn à?”

Nghe cái giọng nói của tên sát tinh, Cung Thanh chợt nghĩ tới có lẽ mọi việc thật sự đã xong. Tên sát tinh còn có thể bình yên mà thân nhiên nói chuyện trong khi ở căn phòng chẳng có ai là hết chửi rủa gì về hành động của hắn, càng không có ai đáp trả lấy một lời thì có lẽ là như thế thật.

Cung Thanh không cho đây là sự thật nhưng gã ta vẫn đánh bạo ngẩng mặt nhìn về phía trước. Để rồi sau đó gã ngã bệt ra phía sau và rồi không không chế được nỗi sợ hãi mà tiểu ra quần.

Cung Thanh có thể nào không choáng váng và khiếp sợ khi mà căn phòng này đã biến thành địa ngục? Máu tươi vung vẩy khắp nơi, xương và thịt rải rác mọi góc. Ngôi nhà được xây dựng bằng tường đá cũng đã bị gọt ra một góc phẳng lì mà xuyên qua đó còn có thể nhìn thấy khung cảnh bên ngoài.

Trong cái không gian nhỏ hẹp này, cùng với tốc độ xuất chiêu trong chớp mắt, cũng như việc xuất ra những đại chiêu có uy lực lớn, cộng thêm sự chủ quan của kẻ địch; Từ Phong hắn mới giải quyết hết tất cả kẻ địch nhanh chóng đến thế và trả giá nhỏ nhất đến vậy.

Từ Phong nhìn về mặt của Cung Thanh mà muốn cười. Thế nhưng hắn biết đây không phải là lúc, việc chính sự cần phải làm trước tiên. Cho nên hắn trầm giọng nói với Cung Thanh:

“Rất nhanh sẽ có rất nhiều kẻ nghe được động tĩnh nơi đây mà chạy đến. Nhiệm vụ của ngươi là thông báo cho bọn họ rằng sơn trại đổi chủ, ta là chủ mới. Ngươi cũng phải giải thích nghi hoặc cho bọn họ. Nếu ngươi làm tốt, ta không ngại cất nhắc ngươi làm nhị đương gia.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 21: Huấn luyện

Chỉ sau một ngày, với thủ đoạn ác liệt, Từ Phong đã nắm giữ cả sơn trại Dịch Sơn trong tay.

Ban đầu, hắn để Cung Thanh đi thông báo, còn hắn âm thầm theo sau quan sát. Và khi xuất hiện những kẻ chống đối hoặc muốn rời đi thì hắn mới hiện thân rồi lạnh lùng giết chết tất cả những kẻ đó.

Bọn sơn tặc vốn chẳng phải người tốt lành gì. Bọn chúng cũng đã quen sống trong môi trường “mạnh được yếu thua”. Vì thế dù chưa bao giờ thấy sơn trại đổi chủ, nhưng khi sơn trại thật sự đổi chủ, đa phần bọn họ chỉ kinh ngạc trong chốc lát và nhỏ giọng thảo luận với nhau vài lời rồi bình thản tiếp nhận nó.

Dưới sự giới thiệu của Cung Thanh, Từ Phong cũng nhanh chóng tuyên ra thuộc hạ dưới quyền. Đầu tiên là gã Trần Đông, cái gã cẩn thận nơi thấp cạnh lúc trước. Nhắc đến Trần Đông, Từ Phong cũng không thể không nói một tiếng bội phục. Sơn trại có hơn một nghìn hai trăm người thế mà gã ta có thể nhớ hết bấy nhiêu người ra vào sơn trại.

Nhờ thế mà gã mới phát hiện điều không đúng khi Từ Phong theo Cung Thanh tiến vào nơi đây. Từ Phong cũng khâm phục cái tính quyết đoán của gã. Thử hỏi khi Cung Thanh nói rằng đây là “công việc quan hệ trọng đại” mà công việc này dính líu đến một trong mười vị thủ lĩnh thì có bao nhiêu người có thể hành động dứt khoát là ra lệnh cho cấp dưới bắt trói cả Từ Phong và Cung Thanh như Trần Đông?

Người thứ hai là một gã vạm vỡ và tính tình đơn giản tên là Nguyễn Dự. Theo giới thiệu của Cung Thanh, gã này tuy có tài về mặt chỉ huy đánh trận nhưng không được tin dùng, gã này có thể dựa vào cảm tính mà nhìn ra được sơ hở của trận hình đối phương. Mặc dù không rõ thực hư như thế nào nhưng Từ Phong cũng không ngần ngại cất nhắc gã một phen.

Người thứ ba là một tên mập, gã này là người quản lí tài chính của sơn trại bấy lâu này. Khi nghe gã ta nói chuyện thì Từ Phong mới biết tên gã là Thụy Mặc. Với kinh nghiệm quản lí tài chính hơn mười năm của gã, Từ Phong hoàn toàn yên tâm để gã tiếp tục công việc đang làm. Tất nhiên là nếu gã dám có nghĩ gì khác, hoặc dám ăn bớt như lúc trước thì Từ Phong cũng sẵn sàng tiến đưa gã ta về lòng đất.

Tổng cộng đến lúc này Từ Phong chỉ huy trực tiếp bốn tên thuộc hạ là Cung Thanh, Trần Đông, Nguyễn Dự và Thụy Mặc. Hẳn chỉ việc ra lệnh cho bốn tên đó và ở ngoài quan sát quá trình cũng như hiệu suất làm việc của bốn gã đó.

Cho đến hiện tại, bốn tên đó cũng làm hấn cảm thấy thỏa mãn. Bọn họ chưa xuất hiện sai sót lớn, cũng chẳng có hành động khác lạ, cho nên Từ Phong không có gì phàn nàn. Từ Phong không quá nhằm chán đi chỉ trích người khác vì những sai lầm nhỏ không đáng kể của bọn họ.

Sau một ngày vừa rồi, căn phòng địa ngục trước đó cũng được dọn dẹp và sửa chữa lại. Dù rằng nó không còn vững chắc như trước kia nhưng nó vẫn có thể dùng tạm mà không phải lo lắng có nguy hiểm đến tính mạng.

Đứng ở giữa căn phòng, Từ Phong nhìn về phía bốn tên đang cung kính đứng bên dưới mà mở lời phá vỡ trầm mặc:

“Thụy Mặc, lương thực của sơn trại còn có bao nhiêu? Dự tính đến lúc nào cần phải bổ sung? Tiền bạc, vũ khí của sơn trại có hàng tồn chứ?”

Với một tên sát tinh lấy một đầu chín tên cao thủ mà chiến thắng, Thụy Mặc không ngu tìm chết, thế nên hấn không dám chậm trễ. Chỉ nghe hấn ôn tồn đáp:

“Hồi bẩm đại nhân, lương thực có hơn 39 vạn cân, ước tính mỗi ngày một người sử dụng 5 cân thì sau khoảng hai tháng là hết sạch. Để đảm bảo cân bằng thì chúng ta cần phải bổ sung vào giữa tháng sau. Mặt khác sơn trại chúng ta dự trữ gần 7 vạn bạc trắng. Vũ khí thì không có hàng tồn.”

“Hừ, xem ra cái sơn trại này chẳng ra làm sao. Mọi khi đội đầu sôi lửa bỏng thì mấy tên thủ lĩnh kia mới ra lệnh đi cướp bóc có phải không? Mười tên thủ lĩnh kia thật chẳng khác gì phế vật.” - Từ Phong không khỏi cảm khái một tiếng.

Sau đó hấn nhìn về phía ba người còn lại.

“Trần Đông, Nguyễn Dự, Cung Thanh nghe lệnh.” – Hấn mở miệng.

“Chúng thuộc hạ có mặt.” – Ba người cùng tiến lên và đồng thanh đáp.

“Cung Thanh, ngươi lập tức mang 50 người đi tìm hiểu thông tin các nhóm sơn trại và cường đạo xung quanh. Trần Đông và Nguyễn Dự gấp rút chọn ra 500 cung thủ, 200 thuần binh từ những người trong trại. Cung thủ yêu cầu mắt phải tinh, hai tay phải dẻo dai mà mạnh mẽ. Thuần binh yêu cầu phải có sức lực lớn, thể hình phải cường tráng. Vào chiều nay ta sẽ tới chỉ đạo huấn luyện một lần làm mẫu. Những lần sau các ngươi cứ theo phương pháp ấy mà huấn luyện.”

“Thuộc hạ tuân lệnh.” – Ba người cao giọng đáp và lùi về một bên.

Không dừng lại ở đó, Từ Phong tiếp tục:

“Thụy Mặc.”

Nghe hấn gọi tên mình, Thụy Mặc lách cái thân béo ị lên mà cung kính trả lời:

“Có thuộc hạ.”

Từ Phong mỉm cười:

“Sau khi ba người bọn họ lựa chọn xong, ngươi lập tức tuyển ra 300 người. Tiếp theo ngươi cần chọn ra 10 người đội trưởng dẫn đội từ 300 người đó. Sau đó ngươi ra lệnh cho 10 đội này tỏa về các khu rừng cách sơn trại chúng ta ít nhất 30 dặm chặt gỗ. Ngươi có quyền chỉ đạo 7 nhóm bắt kì làm mũn

tên và 3 nhóm còn lại làm thuần. Đây là các bản vẽ kích thước tiêu chuẩn cho mũi tên và thuần.”

Từ Phong tiến tới cái bàn phía đối diện, cầm lên một sấp giấy và đưa về hướng Thụy Mặc. Thụy Mặc vội vã tiến lên cầm lấy. Hắn nhìn lướt qua rồi cẩn thận thu giữ.

“Thuộc hạ lĩnh mệnh.”

Cảm thấy đã ổn thỏa, Từ Phong phát tay:

“Được rồi. Các người đi chuẩn bị đi.”

“Vâng.”

“Thuộc hạ đã rõ.”

Bốn người nhanh chóng lui ra. Trên khuôn mặt họ đã không còn u ám và mờ mịt như những ngày trước kia.

Họ có thể nào không vui? Lúc trước ba trong bốn người họ chỉ là những kẻ vô danh.

Mười tên thủ lĩnh cũ của cái sơn trại này lại chẳng có một chút lòng tiến thủ mà chỉ có ăn chơi sa đọa, hưởng thụ vô độ. Mười tên khốn ấy chỉ biết ôm khư khư nơi này mà tự đắc và thỉnh thoảng ra lệnh cho cấp dưới đi cướp bóc, giết chóc...

Thế nên bọn họ sống vô hồn trong bãi bùn đen. Họ không có một tương lai nào đáng nói.

Nhưng bây giờ đã khác. Đứng dưới trướng của một người có chí tiến thủ. Bản thân nhận được những mệnh lệnh “sáng chói mắt”, mà chỉ cần suy nghĩ một chút mà có thể hiểu được thủ lĩnh mới là một kẻ có tài năng. Lãnh đạo vừa có chí tiến thủ, vừa có tài năng thì chỉ cần họ đồng tâm hợp lực, ắt hẳn ở tương lai không xa họ sẽ không còn “vô danh” nữa.

Là đáng nam nhi sống giữa đất trời, lại còn trẻ tuổi thì có thể nào không có hoài bão? Dù cho bọn họ vì những lý do bất đắc dĩ nào đó mà phải tham gia vào sơn trại này, dù cho họ chấp nhận chìm trong bãi bùn đen này bấy lâu. Thế nhưng những khát khao, những hoài bão đó có thể nào dễ dàng bị dập tắt? Nó vẫn còn nhen nhóm ở một góc xa xôi, cũ kỹ nào đó mà thôi.

Cho nên bây giờ, cảm nhận được tương lai tươi sáng, ngọn lửa nhen nhóm ấy bỗng bùng bùng cháy. Nó thiêu đốt cả cơ thể và cả nhiệt huyết của họ. Họ như hít phải thuốc lắc, họ bùng bùng sức sống bắt đầu cuộc sống mới.

...

Thời gian trôi qua, mặt trời cũng ngả về tây. Một ngày đã sắp kết thúc.

Tuy nhiên ở sơn trại Dịch Sơn, không khí vẫn vô cùng náo nhiệt.

“Hay a... Hay a...”

200 người đứng chỉnh tề thành 10 hàng, họ không ngừng nâng lên hạ xuống từng tảng đá lớn, và cũng không ngừng dựa theo chỉ đạo của một người thanh niên mà lúc sang phải, lúc sang trái, khi tiến, khi lùi, lắm khi lại đổi vị trí cho nhau...

Và mỗi lần như vậy, họ không ngừng rộng lớn.

“Giết!”

“Giết!”

“Hét to lên cho ta. Các người chưa ăn cơm à?” – Người thanh niên quát.

“GIẾT!”

“GIẾT!”

“GIẾT!”

...

Ở ngoài con đường độc đạo dẫn lên sơn trại là một tình cảnh tập luyện khác.

500 người hai chân bị trói xếp thành 10 hàng dọc nằm dài trên mặt đất và ra sức dùng hai cánh tay bám chặt vào nền đất mà kéo cả cơ thể tiến lên.

Cứ cách một khoảng ba trượng lại có một tên mặt lạnh cầm roi quan sát. Khi những tên này nhìn thấy kẻ nào nghỉ ngơi hoặc lười biếng thì lập tức tiến tới rồi mạnh tay vung roi “bành bạch”.

Nguyễn Dự ở phía trước 500 người này. Hắn như phát điên, như một con trâu hung mãnh, mặc cho hai tay không ngừng chảy máu nhưng hắn chưa bao giờ dừng lại một phút giây nào. Mà thỉnh thoảng hắn phần nộ quay đầu nhìn về 500 tên rùa bò phía sau hò hét.

“Tiến lên cho ta.”

“Tiến lên.”

“Lũ vô dụng, có một chút mà đã thờ không ra hơi rồi.”

“Không được dừng lại, tiếp tục. Nhanh chóng tiếp tục.”

“Đánh, đánh mạnh vào cho ta.”

...

Khi ánh nắng cuối cùng tắt hẳn, màn đêm bắt đầu buông xuống. Ánh hồng của hoàng hôn cũng được thay bằng một sắc đen thuần túy.

Đứng ở trung tâm sơn trại, nhìn về hơn 100 người nghiêm chỉnh đứng phía dưới, Từ Phong hét lớn:

“Ta hỏi lại lần nữa. Các ngươi có ai muốn lui ra hay không?”

“Không!” - Hơn 100 người đồng thanh hét dài.

Tiếng hét hùng hồn vang vọng khắp bốn phía, những luồng không khí phía trên đầu họ cũng bị xé ra thành một lỗ thủng lớn. Từ lỗ thủng này, không khí bị đẩy ra ngoài. Thế mới biết nhiều người cộng lại thì sức mạnh to lớn đến mức nào.

Nghe vậy, Từ Phong lạnh lẽo nói:

“Tốt. Kể từ bây giờ, ta sẽ trực tiếp huấn luyện các ngươi. Ta tuyên bố kể từ giờ phút này, các ngươi chính là đồng đội, các ngươi chính là huynh đệ của nhau. Các ngươi phải có giác ngộ sẵn sàng tin tưởng đưa lưng cho người khác, cũng như sẵn sàng mạo hiểm xông lên che chắn và bảo vệ cho huynh đệ của mình. Bất cứ ai dám phản bội, bất cứ ai dám làm trái lời thề hôm nay thì dù người đó ở chân trời góc bể, dù kẻ đó có dựa hơi vào thế lực lớn đến cỡ nào thì ta nhất định sẽ để kẻ đó sống không bằng chết.”

Hắn âm trầm tỏa ra sát khí. Khí thế của hắn cũng theo đó mà kéo cao. Xung quanh cơ thể hắn, không khí bị một thứ vô hình ma sát tạo nên những tiếng “xoẹt” và “rít” trầm thấp.

Như một tôn sát thần, lời nói của hắn như lời sấm truyền:

“Ta nói được thì làm được.”

Khí thế khủng bố của hắn đè ép khí thế chung của hơn 100 người phía dưới. Họ cảm thấy áp lực lớn lao, tay chân trở nên lạnh lẽo.

Trong chớp mắt, da gà nổi lên, sống lưng phát lạnh. Họ thành thật cúi đầu ghi khắc những lời vừa rồi của Từ Phong vào lòng.

Nhìn tình cảnh này Từ Phong gật đầu đầy thỏa mãn.

Hắn quát khẽ:

“Xuất phát.”

Hắn vẫy tay và dẫn đầu đội ngũ này tiến ra khỏi sơn trại rồi biến mất trong màn đêm.

Quá trình huấn luyện tàn khốc đã bắt đầu.

...

Hai ngày sau, giữa khu rừng sâu, một con quái thú bị chọc giận mở miệng gầm thét:

“Rống...”

“Rống...”

Nó nhìn về hơn 100 kẻ lạ mặt nhỏ bé đang lẳng lặng đứng trước mặt. Vốn đang nằm, nó bắt đầu ngồi dậy.

Bốn cái chân trắng kiện nện xuống mặt đất tạo thành những âm thanh “ầm ầm” vang vọng.

Cảm thấy bị thứ gì đó uy hiếp tính mạng. Cảm thấy bị thứ này nhìn chằm chằm mà lại không cảm nhận được nơi phát ra. Theo thói quen, nó giờ một chân

trước lên, xòe ra những cái móng vuốt sắc bén màu đen nhánh và không ngừng gào thét nhằm đe dọa.

“Rống... Rống... Gào gừ...”

Từ Phong biết rằng với bản năng của mình, con quái thú cảm nhận được nguy hiểm mà hắn mang lại. Liếc nhìn về trò xiếc khỉ của nó, hắn cười cười.

Quái thú giờ chiều đe dọa nhưng hơn 100 con động vật thuộc loài bò sát cấp thấp đứng trước mặt nó mà không hề sợ hãi. Càng kì quái là bọn chúng cứ đứng lặng như thế. Nó không rõ vì sao, nó cảm thấy uy nghiêm của mình bị xúc phạm.

Với trí tuệ không cao, tính hoang dã của nó lấn át trí tuệ. Nó bắt đầu theo mạch suy nghĩ vốn có và hành động theo bản năng.

Nheo lại hai mắt, nó khinh bỉ nhìn về loài bò sát trước mặt. Số lượng lớn thì thế nào? Nó cũng từng giết một ổ bò sát có số lượng gấp mấy lần như thế này.

“Rống...” – Nó rống lên lần nữa để báo hiệu nó rất tức giận. Nếu loài bò sát kia còn không biết sợ mà rút lui khỏi lãnh địa của nó, nó đành từ bỏ sự an nhàn mà bộc phát sức mạnh một lúc.

Sau tiếng cảnh cáo cuối cùng, nhìn thấy loài bò sát đó vẫn ngu ngốc ở lại. Không chỉ cảm thấy uy nghiêm bị tổn hại, nó còn cảm thấy bị chọc giận và sỉ nhục. Phút chốc, ánh mắt nó phát lạnh, đồng tử cũng co rút lại.

Trên thân thể nó, từng chiếc lông bắt đầu dựng đứng, gân xanh cũng lộ lên. Cùng lúc đó, toàn bộ móng vuốt đều hiện ra.

Lúc này, Từ Phong biết thời gian đã thích hợp. Hắn quát lên:

“Đội 1 tiến lên giết nó. Bốn đội còn lại lùi về phía sau. Nếu dư ba của trận chiến giữa đội 1 và con quái thú lan đến thì các người được phép lui lại.”

“Rõ.” – Hơn 100 người đồng thời hô lên.

Từ đội hình 100 người kia, một nhánh gồm 20 người xông thẳng về phía con quái thú.

“Xoẹt... Xoẹt... Xoẹt...”

Khi cách con quái thú năm trượng, 20 người đồng thời rút ra vũ khí cầm trên tay. Rồi họ rất ăn ý tách ra bao vây con quái thú vào chính giữa.

Con quái thú thẹn quá thành giận, nó phấn nộ xông tới cắn xé và điên cuồng vũ động móng vuốt đánh về loài bò sát vây quanh.

Trận chiến điên cuồng đã bắt đầu như vậy.

...

Buổi chiều hôm đó, hơn 80 người xuất hiện tại trước mặt một con Hồ tinh.

Vẫn theo cách cũ, Từ Phong tiến hành im lặng khiêu khích, và đứng yên tại chỗ mà chọc giận con Hồ tinh này.

Khi cảm thấy thời cơ đã đến, hắn khoan thai sử dụng lời kịch lúc trước mà phân phó:

“Đội 2 tiến lên giết nó. Ba đội còn lại lùi về phía sau. Nếu dư ba của trận chiến giữa đội 2 và con quái thú lan đến thì các người được phép lui lại.”

...

Tối đến, hơn 60 người đứng trước một cái hang to hùng sâu hun hút.

Từ Phong rút kiếm ra, truyền nội lực vào thanh kiếm và phóng ra Kiếm Khí Hoàn Không thẳng vào trong hang.

“Dùng... Dùng... Âm... Dùng... Âm...”

Khi năm mũi kiếm cắt một góc và phá hoại xung quanh hang tạo nên bụi mù và những trận chấn động mạnh, thì từ trong hang, một con Mãng Xà lao thẳng ra bên ngoài.

“Xi... Xi...”

Nó mở to hai mắt nhìn về kẻ gây họa, và liên tục lè lưỡi ra rồi rút vào, chính điều đó tạo nên những âm thanh chói tai trên.

Nhìn con Mãng Xà, Từ Phong khẽ nhướn mày. Loài Mãng Xà thường có nọc độc. Và với con Mãng Xà khổng lồ sống không biết bao nhiêu năm tháng ở trước mặt thì từng tiếng hít thở cũng nó cũng tràn đầy khí độc.

Hắn dẫn người tới đây là để huấn luyện chứ không phải để tìm chết. Vì thế mà khi gặp con Mãng Xà, hắn không vui nổi.

Hắn lạnh lùng quát:

“Tất cả lui về phía sau. Các ngươi phải luôn giữ khoảng cách mười trượng với nó. Ta sẽ đánh trước một hồi. Khi thấy ta cắt đứt lưỡi và móc ra túi mật của nó thì các ngươi phải chớp lấy thời cơ xông lên kết liễu sinh mệnh của nó. Đã nghe rõ chưa?”

“Rõ.”

“Tốt. Vậy ta bắt đầu.” – Để lại lời nói này, hắn lao về phía con Mãng Xà nhanh như cắt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 22: Định mệnh

Trong tháng này rất nhiều tin tức nặng kị mang tính bùng nổ truyền về khắp nơi khiến mọi người xôn xao, bàng hoàng và bất an.

Như là trong một đêm, cả cái Bạch gia, gia tộc quyền lực nhất huyện phủ Kha Xuyên bị cướp sạch. Phải biết rằng ở huyện phủ Kha Xuyên, Bạch gia là một thế lực vô cùng lớn, nó là một con quái vật khổng lồ với vô số răng nhọn um tùm và sắc bén.

Bạch gia không chỉ có quân đội tư nhân của riêng mình, mà nhờ quan hệ vô cùng tốt với các quan tổng phủ phía trên mà nó được các đội quân lính tinh nhuệ của tổng phủ bảo vệ trong bóng tối.

Bởi thế cho nên Bạch gia là một khối xương khó gặm, mà muốn gặm thì phải trả một giá đắt.

Vậy mà khối xương khó gặm đã trở thành quả hồng mềm mại người già yếu.

Quân lính tư nhân của Bạch gia và quân lính tinh nhuệ của tổng phủ dường như không đủ xem. Chỉ trong một đêm, bọn họ bị người khác khống chế, mãi cho đến khi “mọi việc đã xong” thì mới được thả ra.

Nhưng buồn cười nhất là lúc Bạch gia bị trắng trợn cướp bóc thì gia chủ Bạch gia vẫn còn du xuân ở một cái lầu xanh trên địa bàn huyện phủ Kha Xuyên. Khi đã thỏa mãn niềm sung sướng “nhỏ nhoi” ấy thì trưa ngày hôm sau gã này mới lếch xác về gia tộc. Chỉ vừa bước vào cửa, gã đã bị nhấn chìm trong không biết bao nhiêu lời mắng mỏ, chửi rủa từ cách bậc cha chú vì sự ăn hại của mình. Gã nhanh chóng trở thành cái đích để toàn thể Bạch gia trút lửa giận.

Từ hôm ấy, chuyện này trở thành một trò cười lớn cho những người dân xung quanh.

Như là chỉ trong một ngày, cả cái huyện phủ Trần Xuân bên cạnh bị một nhóm người lạ mặt quấy rối tung bùng. Nghe đâu là nhóm người này chỉ đi ngang qua huyện phủ đó mà thôi. Ấy thế ông trời trêu ngươi, bọn họ tình cờ gặp được quan tri huyện huyện phủ Trần Xuân.

Mọi chuyện sẽ không có gì đáng nói nếu tên quan tri huyện này không giờ ra chơi thói hồng hách. Ngày hôm đó lão ta ăn phải thuốc kích thích cho nên lão ngồi lên võng mà ra lệnh cho lính tráng khiêng đi dạo chơi.

Khi thấy nhóm người này chạy đi trong vội vã qua trước mặt lão rồi để lại từng làn bụi mù, lão mắng to:

“@##@##@... Chúng mày không biết nơi này là địa bàn của ai à? Sao chúng mày mà dám láo xược như vậy?”

Thế là ngay sau đó lão ra lệnh cho lính tráng chạy theo chặn đường họ lại. Rồi ngang tàng yêu cầu họ quỳ xuống liếm đôi giày lão ta đang mang.

Đề rồi khi chọc phải người không thể chọc, lão quan tri huyện và đám lính tráng bị đánh bầm dập, mặt mũi sưng to như cái đầu heo. Chắc hẳn khi về đến nhà, người thân của bọn chúng sẽ phải kinh ngạc một phen.

Nếu nói hai câu chuyện trên chỉ là chuyện cười thì câu chuyện tiếp theo không có ai cười nổi. Khi nhận được tin tức này, mọi người đều cảm thấy sự việc quá nghiêm trọng.

Đó là câu chuyện về sự mất tích của các thợ rèn, thợ thủ công, thợ xây dựng... nổi tiếng trong vùng và cả gia đình của họ. Thậm chí ở một số thôn làng tại các huyện phủ khác nhau, chỉ sau khoảng hai đến ba ngày, tất cả người dân ở đó đột ngột bốc hơi mà không có dấu hiệu nào và cũng không hề có dấu vết nào để lại.

Vì thế mà người dân cảm thấy sợ hãi, họ bắt đầu cẩn thận rất nhiều. Nếu như trước kia gặp phải một người lạ hỏi đường thì họ vui vẻ tiến đến chỉ dẫn chi tiết. Nếu như trước kia có một người nhờ đường xin vào tá túc một đêm thì họ sẵn sàng mời vào. Còn bây giờ lại là một tình cảnh không mấy tốt đẹp. Họ chỉ dám đứng từ xa mà chỉ dọi một phương hướng rồi bỏ đi, họ chỉ dám từ chối nhã nhặn khi gặp người xin tá túc. Một số người tốt bụng hơn cũng chỉ giúp người lỡ đường có một chỗ ngủ thoải mái ở bên ngoài căn nhà của họ.

Tuy nhiên không phải là không có tin vui. Tin vui nhất chính là bọn sơn tặc, bọn cường đạo không biết phát điên cái gì mà tập trung toàn bộ lực lượng lao vào chém giết nhau.

Nghe đâu là do tranh giành địa bàn, nghe đâu là do mâu thuẫn chuyện làm ăn. Mà cũng có thể là do tranh đoạt một món tiền của phi nghĩa nào đó. Nhìn chung đa số người dân không quá quan tâm đến lý do mà họ chỉ nhìn vào kết quả.

Họ vui mừng tấm tắc và vỗ tay khen ngợi:

“Đánh tốt lắm.”

“Giết hay lắm.”

“Đánh nữa đi.”

“Đánh đi, cứ ăn thua đủ với nhau để lưỡng bại câu thương thì hay. Còn đồng quy vu tận thì càng tốt.”

“Hay hay. Có lẽ hôm nay ta phải về đốt pháo ăn mừng.”

“Đúng vậy, đúng vậy. Chúng ta nên đốt pháo ăn mừng.”

Diễn biến của các cuộc chiến đẫm máu này trở thành đề tài nóng bỏng tay trong các tửu điểm, thanh lâu.

Đồng thời nhờ nó mà giá pháo tăng lên chóng mặt, cung không đủ cầu. Người làm pháo thì tối tăm mặt mũi cầm đầu liệu mạng tăng sản lượng. Gian thương thì quăng tiền ra gom hàng rồi hét giá. Vậy nhưng cho đến hiện tại, người dân vẫn “nhiệt tình” bỏ tiền ra mua.

Người dân vui mừng như Tết đến vậy đấy. Còn lũ quan tham thì đau đầu và tức giận không thôi. Bọn chúng bỏ bao công sức móc nối, lén lút tạo quan hệ và lén lút ủng hộ bọn sơn tặc, cường đạo này; thậm chí lắm kẻ còn tự tay xây dựng rồi âm thầm điều khiển ở phía sau. Thế mà không biết vì cái lý do chết tiệt gì mà lũ ngu ngốc kia đều bị lôi vào vòng xoáy chiến đấu tàn khốc này.

Những gã quan này đều thấy phe phái, minh hữu, thuộc hạ của mình không thể nào tự chủ không tham gia cũng như không thể nào thoát ra được. Vì thế mà bọn họ mới đau đầu và tức giận.

Chỉ tội cho mấy chú bò câu đưa thư. Chiến cuộc nổ ra không ngừng cho nên chúng bị nghiền ép sức lực, mỗi ngày không biết phải bay đi bay lại bao nhiêu lượt. Dù khổ không thể tả nhưng chúng không có lựa chọn nào khác. Dù đau lòng nhìn những người bạn gắn bó với mình bấy lâu lần lượt ra sùi bọt mép mà chết hết sức khó coi vì kiệt sức như thế, nhưng chúng vẫn phải gồng mình lên mà bước theo con đường đã được định sẵn này.

Than ôi! Dù tốt và tài giỏi đến mấy mà vận mệnh bị những kẻ đàn độn và ác độc nắm giữ thì kết cục chính là bị ai như vậy đấy.

Nhờ bỏ câu, bọn quan này không ngừng tìm cách hỗ trợ, không ngừng tìm cách trợ giúp, thậm chí là không tiếc cử người viện trợ “người mình” vùng vẫy. Nhưng thật đáng tiếc, tất cả cũng chỉ là phí công vô ích.

Bởi thế mà gần đây các huyện phủ ở vùng xung quanh nơi này có vô số màn trình diễn âm thanh đặc sắc.

“Choang...”

“Phé vật, phé vật.” – Tiếng rống giận.

“Xoảng...”

“Tao nuôi chúng mày bao lâu nay để làm gì thế?” – Tiếng gào thét.

“Rốp...”

“Chó chết, chó chết. Chúng mày là một lũ ăn hại.” – Tiếng heo bị chọc tiết.

“Dùng...”

“Chúng mày mà không nghĩ ra cách nào nữa thì đi chết cả đi.” – Tiếng nghiền răng nghiền lợi.

“Bùm...”

“Cút, cút hết đi cho tao. Cút, cút khỏi mắt tao.” – Tiếng xua đuổi đầy chán nản.

“Choeng...”

“Còn đứng đó làm gì? Cút ngay lũ vô dụng.” – Tiếng giận cá chém thớt.

“Ầm...”

Thế nên dạo này các gia đình chuyên sản xuất đồ chất lượng cao và đắt tiền ăn nên làm ra. Đồ họ sản xuất ra bán đắt như tôm tươi khiến họ vui mừng đến nỗi cười không ngậm miệng vào được.

Thế là họ lại đốt pháo ăn mừng. Cho nên giá pháo lại một lần nữa bắt đầu tăng cao.

Nhìn thế nào cũng thấy cả vùng này rơi vào bầu không cực kỳ quỷ dị. Người đến người đi tấp nập không ngớt. Dân bản địa thì hồi hải làm ăn, người dân các khu vực xung quanh thì kéo nhau đổ về kiếm lợi, cũng có không ít thành phần trí thức ủa vào săn đón những diễn biến mới nhất của những trận chiến đẫm máu chốn rừng sâu.

Phải nói rằng vốn hòa bình bao nhiêu lâu nay, bây giờ lại xuất hiện tranh đấu to lớn như thế thì nó nghiêm nhiên trở thành tâm điểm, nó trở thành đoạn lịch sử nhỏ bé le loi trong đêm. Vốn đang rảnh, vốn đang an nhàn thì đi mở mang kiến thức, đi xem cuộc vui là lựa chọn tốt nhất.

Biết là nguy hiểm, nhưng họ cho rằng họ chỉ cần cẩn thận là được, họ chỉ cần núp trong thôn trấn là ổn. Trừ những nhóm sơn tặc, cường đạo chán sống muốn đổi đầu với Thiên triều, còn không thì khi họ ở trong thôn trấn, họ sẽ được an toàn. Hiển nhiên là họ tin vào sức mạnh, họ tin vào quân đội của Thiên triều.

Dòng người đổ về đây càng làm cho thế cục trở nên hỗn loạn không thể tả.

...

Giữa âm thanh huyền ảo, giữa dòng người như trôi đưa, một người thư sinh với búi tóc cao và chiếc quạt nơi tay phải ngược xuôi qua các quầy hàng trên phố.

“Hi hi... Gia gia, cây trâm này giá bao nhiêu thế?”

“A, vị công tử này thật biết nhìn hàng. Cây trâm này mà đem tặng cho người yêu là đảm bảo cô nương ấy vui mừng như điên. Giá thì cũng rẻ thôi: mười lượng bạc.”

“Gia gia, ngài bán quá đắt rồi đấy. Ba lượng bạc thì ta mua.”

Lão già lắc đầu:

“Công tử, ngài chớ đùa. Cây trâm ngọc xinh đẹp này có thể nào có giá rẻ mạt như thế? Tám lượng là giá chót.”

Thư sinh không ngại trả giá:

“Năm lượng. Đó là giá cuối cùng. Nếu ngài bán giá đó thì ta mua, còn không thì thôi.”

Lão già chủ quầy hàng thở dài:

“Công tử, ngài quá keo kiệt rồi. Thôi đi đi, bán giá năm lượng thì ta lỗ vốn mất rồi. Bảy lượng, giá này là giá gốc đấy.”

Nghe vậy, người thư sinh bĩu môi:

“Có kẻ ngốc mới tin.”

Nói xong, hắn ngoảnh mặt bước tới cửa hàng sơn phấn bên cạnh.

Liên tục dùng tay lật xem những chiếc gương xinh xắn. Và khi chọn ra một chiếc ưng ý, hắn mỉm cười hỏi chủ quầy hàng:

“Cái gương này thím bán thế nào?”

“Năm lượng bạc chắc giá.”

Đồng thời người phụ nữ chủ quầy bỏ thêm một câu:

“Không mặc cả.”

Người thư sinh sầm soi thật kỹ chiếc gương nhỏ bé này. Chần chừ do dự một lúc lâu hắn mới móc ra một cái túi từ trong ngực. Rồi lấy ra năm lượng bạc từ cái túi ấy đưa về hướng người phụ nữ.

Người phụ nữ nhận lấy tiền rồi liếc nhìn hắn đầy ẩn ý mà nói:

“Công tử, giờ nó đã là của ngài.”

“Cảm ơn thím.” – Người thư sinh đáp lại.

Sau đó hấn tung tăng dạo quanh nơi này.

Một lúc sau, một gã người hầu chạy hồng hộc tới trước mặt hấn. Gã vừa thở dốc vừa oán trách:

“Tiểu thư, sao tiểu thư lại bỏ đi mà không nói cho em một tiếng? Người báo hại em phải chạy đi tìm. Tiểu thư có biết em mệt gần chết không?”

Thấy mọi người xung quanh ngạc nhiên quay lại nhìn và nhếch miệng cười vói về mặt “chúng ta đều đã hiểu”, người thư sinh trừng mắt về phía người hầu gái, sau đó dùng chiếc quạt đang cầm gõ vào đầu kẻ phá đám

“Cốp.”

“Tiểu Diệp, ta nhắc ngươi bao nhiêu lần rồi, ra ngoài thì phải gọi ta là công tử.”

Tiểu Diệp ủy khuất nói:

“Vâng tiểu thư.”

“Cốp.” - Và nàng nhận thêm một cú nữa.

“Là công tử, không phải tiểu thư.” – Người thư sinh sửa lại.

“Vâng thưa công tử...” – Hầu gái Tiểu Diệp kéo dài âm của từ cuối cùng ra.

Nghe cuộc đối thoại này, mọi người ở xung quanh cười lên ha ha.

Len lén co rụt cái cổ lại, thư sinh ngượng ngùng mà quay về phía người hầu gái nhỏ giọng nói:

“Tiểu Diệp, nhanh đi thôi.”

Thấy mọi người cười trêu, Tiểu Diệp đỏ mặt lên, nàng nói nhỏ như muỗi kêu:

“Vâng, công tử.”

Hai người lách người bỏ chạy ra xa nơi này. Chỉ để lại tràng cười khê ở phía sau nhỏ dần, nhỏ dần.

...

“Tất cả là tại em nên ta mới bị mọi người cười cợt như vậy.” – Thư sinh vừa đi vừa nói.

Tiểu Diệp chậm rãi bước theo sau. Khẽ đảo mắt nhìn quanh, khi không thấy có người nào xung quanh, cô nàng buồn bực than vãn:

“Sao tiểu thư lại trách em? Tất cả cũng là do cái tính khí của tiểu thư mà thôi.”

Rồi cô nàng gờn nắm đấm nhỏ lên mà hừ hừ:

“Ai đòi là con gái mà ra ngoài cứ phải khoát lên mình cái dáng vẻ con trai làm gì chứ? Mặc đồ con trai đã khó chịu rồi chứ đừng nói là phải đóng giả.”

Thấy thư sinh không phản ứng gì, cô nàng mạnh bạo tiếp tục:

“Tiểu thư, em đúng là không hiểu người nghĩ gì nữa. Chúng ta cứ ăn mặc bình thường không tốt sao? Vì sao lại cứ phải cải trang như thế này. Lão gia cũng nói bao nhiêu lần rồi, tiểu thư không nên như thế này nữa.”

Thư sinh

“Ngươi thì biết cái gì. Hành tẩu giang hồ thì phải cải nam trang để tiện bề hành động.”

“Nhưng mà tiểu thư, chúng ta chỉ là đi dạo thôi mà.”

“Đi ra ngoài thì phải như vậy. Đây là nơi xa lạ, thế nên phải cẩn thận, cẩn thận có biết không?”

“Nhưng mà lão gia nói chúng ta không cần phải làm vậy. Lão gia còn bảo lão gia không thích nhìn thấy bộ dạng này của tiểu thư.”

“Đừng nhắc đến cha ta nữa. Cha ta chỉ mãi lo công việc, người cũng thấy rồi đấy, cha ta chẳng có thời gian quan tâm đến ta nữa là.”

“Đó là do lão gia có công vụ bên ngoài. Và lại lão gia là thủ lĩnh thì người phải lo lắng đủ thứ cho tất cả mọi người. Tiểu thư, một tháng trở lại đây chỗ chúng ta cũng không hề yên bình như dĩ vãng nữa. Cho nên người phải thông cảm cho lão gia. Lão gia nào có muốn xử lý nhiều công việc đến thế đâu? Tất cả cũng là do thế cuộc bỗng nhiên rối ren.”

Người thư sinh bất đắc dĩ quay đầu, rồi chán nản lên tiếng:

“Được rồi, được rồi Tiểu Diệp. Những lời người nói ta đều hiểu cả. Người không cần cứ nhai đi nhai lại như vậy đâu.”

Đúng lúc này, Tiểu Diệp hét hoảng kêu lên:

“Công tử, cẩn thận.”

Thư sinh chưa kịp phản ứng thì đã va vào một người vội vã lao ra đường chính từ con hẻm. Bị đụng đau, có chút choáng váng, nàng lùi lại vài bước.

Tiểu Diệp vội vàng tiến lên đỡ nàng và dò hỏi:

“Công tử, người không sao chứ?”

Thư sinh dùng tay phải xoa xoa vết thương trên trán. Con đau truyền lại, nàng nhăn nhó.

Tiểu Diệp thấy vậy thì giận dữ chỉ thẳng về người thanh niên kia mà quát:

“Người đi đứng cái kiểu gì vậy? Người không biết nhìn đường à?”

“Ta... Ta...” – Người thanh niên há to miệng không biết trả lời thế nào.

Mấy hôm nay hắn phải chịu huấn luyện liên tục không ngừng nghỉ. Có lẽ người sát thủ cũng mệt không thở nổi. Vậy nên hắn mới ngơ ngác ngác đi đường trong con buôn ngủ cùng cực. Để rồi tình cờ va phải tên thư sinh.

“Ta cái gì mà ta, người va vào người khác mà không biết xin lỗi à?”

Ngay lúc này, người thanh niên kia nhìn thấy một người thanh niên tiến về phía mình, hắn liền cung kính cúi đầu:

“Đại nhân.”

Người thanh niên mới tới nhướng mày quát khẽ:

“Người có biết tội?”

“Đại nhân, tiểu nhân biết tội. Tiểu nhân không nên làm chậm trễ thời gian của đại nhân, càng không nên để đại nhân đích thân tới đây.”

“Được rồi, người nhanh chóng tiến lên hội họp với họ đi.” – Người này ra lệnh.

Rồi hắn quay về phía hai cô gái mà chấp tay xin lỗi:

“Tại hạ quân giáo thuộc hạ không nghiêm. Vì thế chân thành xin lỗi hai vị cô nương.”

Nghe người thanh niên nói, thư sinh ngạc nhiên hỏi:

“Sao người biết chúng ta là nữ?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 23: Trống giục liên hồi

Từ Phong mỉm cười đáp lời:

“Cô nương, tuy rằng cô nương ăn mặc như một đấng nam nhi, tuy rằng hắt gài của cô nương ăn mặc như một tên người hầu. Thế nhưng mà với cái khuôn mặt trắng hồng cùng với mắt phượng mày ngài cộng với cái hương thơm đặc hữu của con gái thì có thể lẫn vào đâu được?”

Khuôn mặt thư sinh bỗng dưng đỏ bừng, nàng tức giận trừng hắn:

“Thì sao nào? Ừ thì chúng ta là con gái đấy. Nhưng người có cần sẫm soi kỹ như thế không? Còn cái gì hương thơm nữa, đồ dâm tặc.”

Nói xong nàng quay về phía người hầu gái mà quát lên:

“Cùng đứng ngăn ở đó làm gì! Đi thôi.”

Nàng nhanh chóng lôi kéo người hầu gái bước đi. Nhìn như thế nào cũng thấy giống như nàng đang chạy trốn.

Nhìn hai người khuất bóng Từ Phong bất đắc dĩ thì thầm:

“Ai... Đúng là không nên giầy vào phụ nữ. Ông cha ta nói đồ có sai.”

...

“Bắt đầu đi.” – Từ Phong quét mắt nhìn tất cả mọi người phía dưới rồi nói.

Thụy Mặc tiến tới phía trước rồi cung kính bẩm báo:

“Khởi bẩm đại nhân, hiện nay chúng ta có hơn 350 vạn cân lương thực, 3 vạn cân thịt xông khói dự trữ. Chúng ta hoàn toàn không cần lo lắng vấn đề thức ăn.

Ngoài ra vẫn còn khoảng 78 vạn bạc trắng, 2300 thỏi vàng. Tài chính đủ để chúng ta duy trì định mức vũ khí yêu cầu.

Bẩm đại nhân, hiện tại chúng ta đã tập trung được gần 1 vạn mũi tên, 300 thanh trường thương, 450 tấm thuẫn, 210 chiếc cung...”

“Được rồi, được rồi. Ngươi cứ xử lý cả đi. Đừng báo cáo dông dài như vậy. Nói cho ta biết nếu hành quân xa thì như thế nào mà cố thủ thì như thế nào?” – Từ Phong nhướn mày hỏi.

“Hỏi bẩm đại nhân, nếu hành quân với 1.000 người thì trang bị sẽ ổn thỏa, không có vấn đề gì. Thế nhưng nếu số lượng người hơn 1.500 thì sẽ trở thành gánh nặng vì chúng ta không cung cấp đủ vũ khí tiêu chuẩn. Lương thực chỉ đủ để đại nhân mang 1.000 người hành quân 2 tháng.”

Rồi Thụy Mặc cẩn thận nói:

“Nếu như cố thủ, thuộc hạ đảm bảo chúng ta có thể cầm cự hơn 5 tháng mà không có vấn đề gì.”

Ngay sau đó chỉ thấy Từ Phong nổi giận quát mắng:

“Phé vật. Với cái tình hình này ta làm sao có thể yên tâm mà dẫn quân đi? Trong hai tháng không có ta các ngươi chỉ làm được có bao nhiêu đó thôi sao? Một lũ vô dụng.”

Tràng diện bỗng dưng yên tĩnh đến đáng sợ. Toàn thể mọi người đứng ở bên dưới không ai dám ngẩng mặt lên đối diện với hắn. Bọn họ cũng không kim chế được vô thức run rẩy. Ai mà biết được tên sát tinh kia nổi giận thì hậu quả như thế nào?

Biết bản thân mình đuối lý, thôi thì mất nhìn chân, chân nhìn tim, tìm nhìn cái gì đó nữa thì không rõ.

“Cung Thanh.” – Từ Phong nổi giận quát lớn.

Cung Thanh cũng không khỏi đánh cái rùng mình. Hắn âm thầm cầu nguyện trước khi bước ra. Những người khác thì thở dài nhẹ nhõm. “Không phải mình là tốt rồi.” – Họ may mắn nghĩ thế và thầm cầu phúc cho kẻ xấu số kia.

“Có thuộc hạ.” – Cung Thanh khom lưng đáp.

“Việc ta giao cho ngươi tiến độ thế nào rồi?” – Từ Phong lạnh lùng nhìn về phía Cung Thanh mà hỏi.

Cung Thanh có chút chột dạ, dù sao gã thủ lĩnh đang ngồi ở kia không phải hiền lành gì. Gã sát tinh ấy, cái kiểu giết người như ngóe thì không ăn chay mà chuyên ăn thịt, lại là thịt người nữa. Tự cảm thấy số phận bi đát, Cung Thanh chỉ có thể để mọi chuyện trôi theo tự nhiên.

“Bẩm đại nhân, mọi chuyện vẫn chưa đầu vào đầu cả. Dựa theo tốc độ hiện tại, dự tính ít nhất ba tháng nữa mới hoàn thành phần thô.”

“Tốt. Ngươi làm tốt lắm.” – Từ Phong âm trầm nói.

Mọi người bên dưới run cầm cập không thôi. Bọn họ biết vị sát tinh này thật sự nổi giận rồi.

Cung Thanh kinh hồn táng đảm, nhưng với tính cách lươn lẹo, gã lập tức quỳ xuống dập đầu xin tha:

“Đại nhân, thuộc hạ biết tội. Xin đại nhân hãy cho thuộc hạ thêm một cơ hội.”

“Cơ hội à? Cứ mãi cho các ngươi cơ hội, cơ hội, cơ hội. Vậy thì thời gian nó có chờ đợi ta không? Ta cho các ngươi cơ hội thì ai cho ta cơ hội?” – Từ Phong gần từng chữ một nói ra.

Khẽ liếc mắt nhìn nhau, hơn mười tên thuộc hạ phía dưới bất ngờ quỳ xuống mà đồng thanh nói:

“Đại nhân, là chúng thuộc hạ vô năng và thất trách. Xin đại nhân trách phạt.”

Từ Phong thật sự rất phần nộ. Trong 2 tháng hắn dẫn người đi huấn luyện thì những tên cấp dưới này sung sướng quá có phải không? Nhiệm vụ được giao chưa hoàn thành được yêu cầu bảo sao hắn không tức giận?

May mà chúng biết điều không đổ lỗi hay viện cớ với đưa ra lý do nào đó để cho qua, nếu không hắn không ngại giết gà dọa khỉ. Từ Phong hắn không cần lũ vô dụng chỉ biết hưởng thụ, Từ Phong hắn cần những con người cần mẫn và chăm chỉ, cần những con người biết phấn đấu và đồng lòng tiến thoái.

Từ Phong mỉm cười nhìn những tên thuộc hạ bên dưới, hắn chính là muốn thấy những con người như thế này. Hắn chính là cần những người thuộc hạ như thế này. Có sai thì nhận, có sai thì sửa sai, chứ không phải có sai thì tìm lý do mà ngụy biện.

Hắn biết họ cũng đã cố gắng, thế nhưng chỉ với nhiều đó cố gắng là không đủ. Gần đây thế cuộc Thiên triều ngày một không ổn định, tranh đấu bỗng chốc phát sinh ở nhiều nơi. Nếu hắn và bọn chúng vẫn còn cái tính thần thả lỏng thì kết cục của họ sẽ không tốt vào đâu.

Thỏa mãn nhìn về thuộc hạ của mình, hắn thở dài từ tốn nói:

“Được rồi. Tất cả đứng lên đi. Lần này xem như nhắc nhở đầu tiên. Nếu lần sau có kẻ nào không hoàn thành nhiệm vụ thì đừng trách ta vô tình.”

“Tạ ơn đại nhân.”

Mọi người cung kính trả lời rồi đứng dậy lùi về vị trí của mình mà khom lưng tiếp tục chờ đợi hắn bắt đầu.

Khẽ đảo mắt qua mọi người, Từ Phong bắt đầu đi vào chính sự:

“Như các ngươi đã biết. Gần đây có rất nhiều đại sự phát sinh. Chém giết diễn ra liên miên, nội bộ Thiên triều cũng đã xuất hiện cò xát, sóng ngầm bao phủ khắp nơi. Thời thế đã bắt đầu trở nên hỗn loạn. Ở đây, vào lúc này, nếu chúng ta không nhân cơ hội cố gắng làm cho bản thân lớn mạnh, thì trong tương lai khi chiến loạn nổi lên, chúng ta chỉ có thể để mặc người khác chà đạp.”

Sau đó hắn vận khởi nội công hết lớn, lời nói leng keng hữu lực:

“Các ngươi có muốn nhìn thấy cảnh mình bị người chà đạp? Các ngươi có muốn nhìn thấy cảnh bị người khi nhục? Các ngươi có muốn nhìn thấy cảnh gia đình, người thân bị người giày xéo? Các ngươi có muốn nhìn thấy cảnh chúng giẫm lên hài cốt đồng đội, bạn bè của mình hay không? Các ngươi có muốn nhìn thấy cảnh đó hay không? CÓ HAY KHÔNG?”

Phút chốc nhiệt huyết của tất cả mọi người bên dưới đều sôi trào. Hai mắt đỏ bừng, họ không tự chủ được nắm chặt nắm đấm và run rẩy trong kích động.

Là con người có thể nào để mặc người chà đạp? Là con người có thể nào để mặc người khi nhục? Là con người có thể nào trơ mắt nhìn người thân, đồng đội bị chém giết?

Nhất là những người đã từng trải qua. Trong số họ có những người là nạn nhân của Thiên triều, họ đã từng trải qua một lần như thế cho nên họ mới chấp nhận đi đầu nhập vào một nơi họ từng căm ghét tận xương tủy như thế này. Hơi thở của họ trở nên “ồ ồ” khó nhin, trong lòng không ngừng gào thét.

Hai tháng qua họ sống bình yên và thoải mái. Chưa bao giờ họ được đối xử công bằng như ở đây. Đó có thể nào là giả dối khi tất cả mọi người đều được đối xử như vậy? Đó đã không còn là giấc mơ xa vời mà đó chính là hiện thực đang mong ước.

Nhìn khung cảnh son trại, rồi cùng trao đổi với mọi người những ánh mắt quyết tâm, trong lòng họ đã âm thầm thề rằng họ sẽ sát cánh bên đại nhân để bảo vệ cuộc sống tốt đẹp này đầu cho khó khăn và gian khổ thế nào.

Họ nhận thấy cuộc sống ở đây chính là chốn thiên đường không nơi nào có. Họ muốn sống tiếp trong một cuộc sống như thế này, họ càng muốn người thân họ sống trong không khí như vậy. Họ hi vọng con cái sau này được sống như cuộc sống họ đang sống.

Thế thì họ làm sao có thể để cho người khác giẫm nát tất cả. Không! Họ không thể trơ mắt nhìn thảm cảnh quá khứ phát sinh. Không! Họ không thể trơ mắt nhìn cuộc sống tươi đẹp của mình bị lấy đi. Không! Họ có tôn nghiêm của mình, họ không thể để người tùy ý chà đạp.

Chết thì thế nào? Ít nhất họ chết trong lý tưởng, ước mơ của mình. Ít nhất họ biết mình chết dưới tôn nghiêm. Ít nhất họ góp một phần sức lực bảo vệ chốn thiên đường này.

Chiến, phải chiến, nhất định phải chiến!

Từ Phong để tất cả mọi người suy nghĩ trong giây lát, rồi hắn mở lời đầy nghiêm trọng:

“Trong mắt người khác chúng ta có thể gầy yếu dễ ngã. Trong mắt họ chúng ta có thể chỉ là kiến hôi tùy họ giẫm đạp. Trong mắt họ chúng ta có thể là những tên ngu ngốc chán sống. Mặc kệ họ nghĩ như thế nào cũng xong, nhưng chúng ta không thể để họ dễ dàng đạt được mong muốn. Chúng ta có thể đổ máu, chúng ta có thể rơi lệ, nhưng chúng ta không thể dễ dàng từ bỏ và khuất phục trong nhục nhã. Cho dù là sơn cùng thủy tận, ta cũng sẽ cùng các ngươi chiến đấu cho đến khi không còn đủ sức giờ lên vũ khí.”

Không chờ mọi người đáp, hắn ra lệnh:

“Thời gian đối với chúng ta vô cùng quý giá. Vì thế cho nên các ngươi phải đẩy nhanh tốc độ. Ở mười ngày sau ta muốn nhìn thấy kết quả rõ ràng. Ở mười ngày sau chúng ta bắt đầu khai chiến.”

Rồi hần phát tay:

“Tất cả lui ra chuẩn bị. Mười ngày sau chính là trận chiến đầu tiên của chúng ta. Không cho phép thua, chỉ có thể thắng.”

“Tuân lệnh.” – Mọi người đồng lòng đáp lại.

Ánh mắt đỏ bừng rọi sáng sự điên cuồng dưới quyết tâm nóng bỏng, họ ưỡn ngực ngẩng đầu mạnh mẽ bước đi.

Ở trong căn phòng, nhìn bầu không khí tịch mịch nơi đây, Từ Phong cúi đầu nhỏ giọng ní non:

“Sur phụ, đệ tử biết rõ mình quá nôn nóng và vội vàng, đệ tử biết mình vô đức vô năng. Thế nhưng đệ tử đã không còn cách nào khác, đệ tử nhất định sẽ hoàn thành nguyện vọng của người.”

Hần thở dài, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía tây. Hai mắt hần như xuyên thủng không gian, trở về nơi ấy mà nhìn thấy một ngôi mộ trên sồn đồi bên cạnh làng Dung Hoa. Có chút đau nhức, hần tiếp tục ní non:

“Lão tiên sinh, lời hứa của ta năm xưa ta sẽ nhanh chóng hoàn thành.”

Hai mắt lóe lên vẻ lạnh lẽo, hần lẩm bầm:

“Nam Tuấn Vương ư? Rất nhanh chúng ta sẽ gặp nhau.”

...

“Sur đệ, ngươi thua rồi.” – Trần Nghĩa nhìn thế trận và nói.

Trên bàn là một tờ giấy lớn với vô số hình vẽ phức tạp được vẽ theo một cách thống nhất nào đó. Thế nhưng nếu một người không am hiểu, có nhìn thế nào, họ cũng chỉ nhìn thấy một tờ giấy lộn được vẽ linh tinh mà thôi.

Theo như cách miêu tả phỏng theo cách thể hiện này: Khi trời tối, cách trận đánh còn một đêm nữa, 5.000 binh mã của Từ Phong hồi hã hạ trại nghỉ ngơi. Đúng lúc này, quân lính của Trần Nghĩa từ phía sau đánh úp lại.

Từ Phong nghĩ mãi mà không ra, rõ ràng hai đội quân cùng tốc độ, cùng số lượng ở hai nơi cùng xuất phát về chiến trường cách đều hai đội thì sao quân lính của Trần Nghĩa có thể từ phía sau tập kích quân đội hần được?

Từ Phong ngẩng đầu nhìn về người sur phụ đang vuốt râu quan sát. Hần biết sur phụ không nói gì có nghĩa là Trần Nghĩa đã không gian lận. Điều đó nghĩa là hần đã thua một bước.

Dẫu biết quân lính của mình đã mỗi một sau hành trình dài và vừa hạ trại nghỉ ngơi lại rơi vào phục kích của người sur huynh thì thất bại là điều hiển nhiên. Nhưng hần vẫn không chịu đầu hàng.

“Sur huynh, đệ không phục.” – Từ Phong mím môi lắc đầu không chịu chấp nhận.

Trần Nghĩa mỉm cười nhìn về phía Từ Phong, thả nhẹ lời nói như một người anh nhẹ nhàng hướng dẫn đứa em mình:

“Sur đệ, ngươi đã lọt vào phục kích của ta mà còn không chịu buông tay sao? Ngươi quá cố chấp rồi.”

Từ Phong kiên quyết không đồng ý:

“Sur huynh, không đánh đến cuối cùng thì đệ nhất định không chịu thua.”

“Thôi được rồi. Vậy thì đánh thôi.” – Trần Nghĩa cứng rắn nói.

Một lúc sau.

“Lân này thì đệ đã phục chưa?” – Thấy tàn quân vô lực phản kháng của Từ Phong, Trần Nghĩa hỏi.

Phía đối diện, nhìn đám quân mình tan tác, bị xâu xé không còn lại gì, Từ Phong nhăn mặt. Binh lực ngang nhau, dù cho binh sĩ phe mình có mệt mỏi, nhưng lại thua tả toại như thế này thì là do chủ tướng học nghệ không tinh, tài không bằng người. Bởi vậy hần đành uể oải nói:

“Sur huynh, ngươi thắng. Tiểu đệ thua rồi.”

Sau khi hần nói ra lời đó, người sur phụ vốn đang quan sát bỗng mở miệng:

“Phong nhi, ta biết con còn có khúc mắc. Thế này đi, ta cho con thêm 1.000 lính, hai bên đổi vị trí xuất phát cho nhau.”

Nghe vậy, Từ Phong sáng mắt lên:

“Cảm ơn sư phụ.”

Trần Nghĩa chỉ bình thần gật đầu xem như nhận mệnh.

Bởi đã thông thuộc địa hình, Từ Phong và Trần Nghĩa bắt đầu suy nghĩ đối sách. Sau khi nghĩ xong, hần và Trần Nghĩa tiến lên nhỏ giọng nói báo cáo cho người sư phụ. Để cho chắc ăn, để đảm bảo người sư huynh không nghe thấy mình nói phươg án tấn công, Từ Phong đợi Trần Nghĩa tiến lên bẩm báo trước rồi mới lên sau.

Sau khi đã xong, người sư phụ liền từ cầm lấy một chiếc bút lông bắt đầu vẽ. Từng nét vẽ uyển chuyển điêu luyện với tốc độ vừa phải khắc họa những kí hiệu quen thuộc một cách đều đặn lên mặt giấy.

Chừng nửa chung trà, công việc này cũng kết thúc. Người sư phụ xoay bức vẽ về phía bên kia bàn.

Nhìn thấy đồ án này, Từ Phong lại khó chịu. Tất cả cũng bởi vì khi quân hần gần đến chiến trường thì lại gặp phải mai phục tại một cánh rừng già. Kết cục đằng sau rất dễ đoán, lính trinh sát của hần bị giết, quân đội hần tiến lên thì bị cung thủ của Trần Nghĩa bắn thành con nhím. Rồi thì quân chủ lực của Trần Nghĩa tiến lên, thế là đến đây chấm dứt.

Đầu óc xoay chuyển thật nhanh, hần lém lỉnh hỏi sư phụ:

“Sư phụ, đệ từ có thắc mắc.”

Người sư phụ mỉm cười trả lời:

“Ha ha... Ta biết thắc mắc của con. Thôi để ta giải đáp luôn nhĩ? Con vì đảm bảo thể lực của binh lính cũng như tinh thần của họ nên con hành quân vào ban ngày, và hạ trại nghỉ ngơi vào ban đêm. Thế nhưng sư huynh của con lại không như vậy. Ba ngày đầu tiên quân lính của Trần Nghĩa không hề nghỉ ngơi trừ những lúc ăn uống. Với tốc độ tiến quân như vậy, dù cho sẽ có một số lượng binh lính không chịu nổi và rút lại phía sau nhưng mà Trần Nghĩa đã đạt được mục đích của mình. Tuy lúc đầu binh lính của sư huynh con mệt mỏi, nhưng những ngày sau đó nhờ thời gian nghỉ ngơi đứng quảng kia họ sẽ trở lại bình thường. Vì thế sư huynh con không chỉ đến sớm mà còn có thời gian chuẩn bị mai phục. Ở trận thứ nhất, lính trinh sát của con nhìn thấy đội quân của Trần Nghĩa thì chỉ là nhìn thấy Trần Nghĩa với tốp lính rơi lại đằng sau mà thôi. Còn những tên trinh sát nào nhìn thấy đội quân thần tốc kia thì có lẽ đã chẳng còn sống mà trở về báo cáo cho con hay.”

Người sư phụ nhìn về Từ Phong, dừng lại phút chốc để Từ Phong ngẫm nghĩ rồi dạy bảo:

“Phong nhi, binh quý thần tốc, binh bất yếm trá. Tiến quân thì phải nhanh chóng, gọn gàng, phải biết sử dụng thủ đoạn mê hoặc đối phương. Mặt khác, là một người chủ tướng thì phải luôn luôn thay đổi cách hành quân, cứ khur khur một cách như vậy thì rất dễ bị người nhìn ra tính cách, nhìn thấu lối suy nghĩ. Mà bị chủ tướng phe địch nhìn thấu thì con chỉ rước lấy thất bại mà thôi.”

Nghe giải đáp, Từ Phong chợt hiểu, hần cung kính cúi đầu:

“Cảm ơn sư phụ. Đệ từ xin ghi khắc vào lòng.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 24: Trống giục liên hồi (2)

Ngẩng mặt nhìn hơn 1.000 tinh nhuệ với vũ trang đầy đủ bên dưới, Từ Phong cảm khái không thôi.

Trong lòng hần biết rõ sư phụ không muốn nhìn thấy hần đi theo con đường không phải chính nghĩa mà cực đoan như thế này. Thế nhưng hần cũng không còn cách nào khác. Muốn thắng lợi thì phải đánh đổi. Muốn đạt được mục đích thì phải có hi sinh. Thời gian không đợi người mà cái hần cần nhất bây giờ là sức mạnh, là lực lượng chứ không phải là những đánh giá tốt đẹp của mọi người về mình. Cho nên hần tự nắm cái tôn nghiêm và danh dự của mình vứt vào một góc sâu thẳm nơi trái tim mà bước đi trên con đường tà đạo này.

Dù được sư phụ dạy bảo tận tình, tuy nhiên khi hần đem chúng nó vào ứng dụng thực tế thì lại là một việc khó khăn vô cùng. Mà bản thân hần cũng biết chính hần còn chưa có cái gọi là tinh thần lãnh tụ, hay cái uy nghiêm của chủ tướng. Cho đến bây giờ, hần chỉ có thể lãnh đạo họ bằng cách gây dựng sự sợ hãi và những khen thưởng công chính nghiêm minh.

Mặc dù hần đem hết suy nghĩ của mình mà thúc đẩy cái son trại này đi vào một khuôn mẫu công bằng, tử tế, tốt đẹp... đã định sẵn. Nhưng hần không cho rằng những kẻ dính trên tay ít nhất vài cái mạng người như lũ cường đạo, son tặc này lại vì thế mà thật tâm quy phục hần. Nghĩ vậy thì có lẽ hần tạo

chuyện cười hơi lớn rồi, hẳn nhắc nhở mình như vậy.

Hắn phóng con mắt cao xa, nhìn với cái nhìn rộng lớn. Hẳn sẵn sàng thưởng cho những người huấn luyện cần mẫn, chăm chỉ và đạt kết quả tốt nhất bằng những thứ đắt đỏ, những thứ mà họ mong muốn đạt được nhất. Thậm chí với những người có hận thù nơi thân, hẳn sẵn sàng đứng ra hứa với họ rằng sau này khi nơi đây đủ khả năng, hẳn sẽ dốc hết lực lượng trợ giúp họ báo thù rửa hận. Hẳn biết với cách làm của hẳn, nhiều người nhìn vào sẽ khịt mũi coi thường, nhưng hẳn cảm thấy đáng giá. Hẳn cho rằng hẳn khích lệ bằng cách như thế này rất ổn.

Không chỉ đề ra việc khen thưởng, hẳn còn định ra những kỷ luật nghiêm. Những cái kỷ luật này hẳn phỏng theo luật pháp của Thiên triều mà soạn ra, đồng thời hình phạt thêm khắc nghiệt rất nhiều; cũng như có thêm một số điều khác mà hẳn tự bổ sung. Bất cứ kẻ nào dám vi phạm, kể cả những tên thuộc hạ thân cận nhất thì cứ theo luật mà định. Tình cờ, ngẫu nhiên, vô ý vi phạm còn có thể xem xét và cân nhắc. Thế nhưng dám cố tình vi phạm cũng như chán sống xúc phạm và coi thường kỷ luật thì kết cục chính là đầu lia khỏi cổ.

Quản luật nghiêm, hình phạt máu tanh. Vì thế mà bọn sơn tặc, cường đạo cứng đầu này cũng rất nhanh trở nên nghiêm túc. Có lẽ tính cách nóng nảy hay là sức mạnh như lão hổ thì cũng phải đi vào kỷ luật.

Về quản lý, hẳn hoàn toàn ủy nhiệm cho gã mập Thụy Mặc. Hẳn quan sát Thụy Mặc làm việc rất nhiều lần. Tuy rằng chưa có quá tin tưởng, vẫn còn chút nghi ngờ, vậy nhưng hẳn không sợ gã mập ấy giờ trở gian giảo. Còn nếu gã ta muốn, hẳn cũng dư sức tìm người khác thay thế gã. Ngoài ra hẳn là một con người không quá am hiểu về lĩnh vực này nên hẳn chỉ có thể tìm người am hiểu phụ trợ cho Thụy Mặc để mọi việc thuận lợi nhất. Coi như là trợ giúp gã ấy, và cũng đồng thời là giám sát.

Về phía huấn luyện quân đội, lĩnh vực này hẳn được học rất nhiều. Bảy năm học bên cạnh người sư phụ uyên bác khiến hẳn có một cái nhìn khái quát và một định hướng chuẩn xác. Cho dù hẳn không hiểu nhiều về lòng dạ con người nhưng hẳn vẫn biết nên lựa chọn những người như thế nào vào quân đội là thích hợp nhất.

Từ số lượng người của sơn trại, hẳn chọn ra hơn 100 tên lưu dân, những người này đều là những người vì tình huống bất khả kháng mới phải tham gia vào sơn trại. Có nhiều người có hoàn cảnh tương tự như Cung Thanh. Cũng có nhiều người vì thiên tai, mùa màng thất bát mà phải mang theo gia đình gia nhập vào đây. Cũng không ít người chỉ vì bị các quan trên “chương tui gai mắt” mà phải trốn khỏi quê hương lưu lạc đến chốn này.

Nhóm 100 người đầu tiên này được hẳn sắp đặt vào Âm bộ. Với cách nghĩ huấn luyện ra một nhóm cao thủ không sợ chết chuyên lao vào làm những nhiệm vụ nguy hiểm nhất, so với toàn bộ các bộ khác, hẳn đích thân huấn luyện cho Âm bộ. Thời gian gấp gáp nên hẳn chỉ có thể rèn luyện họ bằng những cuộc đấu sinh tử để họ tự đột phá ràng buộc của mình nhằm tiến thêm một bước. Có thể nói, hẳn dốc hết tâm huyết cho Âm bộ, không chỉ truyền thụ nội công, hẳn còn truyền thụ cả kỹ năng, phương pháp phân tích tình huống... Nói chung là trừ những bí mật bất truyền và những con bài tẩy của mình, hẳn truyền thụ tất tần tật cho họ.

Qua hai tháng Địa Ngục ấy, hẳn vui mừng nhận lấy thành quả của mình. Từ những con người tay không tác sắc, không chút võ công, thô thảm lê lét tạm sống qua ngày đã biến thành những kẻ sát khí đằng đằng, âm u quỷ dị, thần bí khó lường. Đến nỗi mà mọi người khác trong sơn trại cũng không dám tiếp xúc với đám người này bởi cái thân bước ra từ gió tanh mưa máu ấy.

100 người Âm bộ mới chính là lực lượng nòng cốt nhất mà hẳn nắm giữ trong tay. Với thực lực của họ, hẳn hoàn toàn tin tưởng họ có thể là những người tạo ra những bước ngoặt lớn mang tính quyết định trong các trận chiến khốc liệt.

Về phần những quân bộ khác, có lẽ với huấn luyện sơ cấp trong hai tháng vừa rồi cũng đủ hình thành sức chiến đấu, cũng như có thể hoàn thành những chiến thuật cơ bản nhất và cũng chỉ có như thế mà thôi, không hơn. Hẳn hi vọng như vậy, nhưng thực tế thì để hẳn cười khổ. Điều kiện thiếu thốn khiến việc huấn luyện họ trở nên khó khăn. Để huấn luyện ra một binh sĩ đạt tiêu chuẩn thì cần ít nhất là một năm với vô số bài huấn luyện cũng như vô vàn dụng cụ hỗ trợ. Mà hiện tại thì hẳn thiếu tài nguyên, và hẳn cũng không phải rõ ràng tất cả phương pháp huấn luyện dành cho mỗi loại binh sĩ. Vậy nên đối với hẳn mà nói, quân đội chính quy hay quân lính tinh nhuệ vẫn còn là một điều xa vời dẫu cho hẳn hay gọi những người này là “tinh nhuệ của sơn trại”.

Kể ra thì đúng là thế rồi còn gì? So với những kẻ yếu kém không được huấn luyện còn lại thì họ đúng là tinh nhuệ thật. “Ài...” - Hẳn chỉ có thể thở dài đầy bất lực.

Nếu bây giờ quân lính của hẳn vô tình đối đầu với quân đội của Thiên triều và quân số hai bên ngang nhau thì quân lính của hẳn thất bại tan tác cũng là việc bình thường, cho dù quân đội Thiên triều là quân đội tệ hại nhất so với ba Đại Thiên triều kia.

Đó là chỉ nói về sức chiến đấu chứ chẳng có tính vào trang bị hay vũ khí gì cả. Còn nếu tính thêm vào trang bị với vũ khí thì đám quân lính ô hợp của hẳn chỉ có thể bị người đồ sát từ một hướng mà không có sức phản kháng nào.

Thế nhưng nghĩ đến Âm bộ, hẳn cũng cảm thấy yên tâm. Hơn 100 thành viên Âm bộ đã đủ đánh một trận ngang tay với 50 lính tinh nhuệ Thiên triều. Dù là lấy nhiều khi ít nhưng ít ra cũng ngang tay nhau không phải sao? Với tình cảnh bây giờ, hẳn không thể mơ ước hay suy nghĩ viễn vông, mà chỉ có thể chấp nhận như thế này.

Xem ra con đường hẳn phải đi còn rất dài.

Vốn dĩ Từ Phong hẳn muốn huấn luyện bọn họ thêm vài tháng nữa, rồi mới tham gia vào vùng lầy chiến loạn này. Vừa hình thành một sức chiến đấu ở cấp độ mới, lại vừa cười cợt nhìn lũ kia đánh nhau sứt đầu mẻ trán mà ngư ông đắc lợi.

Vậy nhưng thời không đợi người. Bây giờ hẳn không tiến quân đánh giết sơn trại khác thì vài ngày sau họ cũng đánh đến tận nơi.

Chết tiết!

Chết tiết cái bọn náo loạn này!

Làm sơn tặc, cường đạo đang yên đang lành thì chúng mày đánh nhau làm quái gì?

Chết tiết!

Chết tiết cái lũ ngu ngốc này!

Chúng mày có đánh nhau vì lý do gì thì cũng không nên kéo tất cả mọi người vào! Càng không nên kéo sơn trại của tao vào chứ!

Bởi cái lũ ấy thế nên hãn chỉ có thể lựa chọn lấy công làm thù, hãn chỉ có thể lựa chọn giương ra nanh vuốt yếu ớt còn chưa thành hình của mình để người khác không thể xem thường. Để tuyên bố với cái lũ náo loạn ấy rằng:

“Này bọn khốn, muốn cắn một miếng không? Thế thì chuẩn bị trả giá thật đắt trước đi!”

Tuy rằng biết rõ trong trận chiến này sẽ có rất nhiều người chết đi, trong khi đó ở vài tháng sau thì thương vong sẽ ít hơn nhiều, nhưng mà hãn cũng hết cách. Đâu có ai cho hãn yên ổn để tiếp tục phát triển trong lặng lẽ?

Xin nhõ, bọn họ không có ai ngu cả. Dù sơn trại Dịch Sơn chỉ là một sơn trại cỡ trung, thế nhưng có rất nhiều thế lực nhìn chằm chằm vào. Chẳng có ai dấn dõn để thế lực bên cạnh hay thế lực đối địch phát triển thần tốc và trở nên hùng mạnh. Có hai tháng huấn luyện đã là quá tốt rồi, còn câu vài tháng nữa à? Ồi, giấc mơ hảo huyền và chẳng có tí thực tế nào.

Thôi thì xem như trận chiến này là một hồi tẩy lễ. Những người còn sống sót sau trận chiến này hãn nhất định phải thưởng lớn một phen, bởi vì họ sẽ trở thành chủ lực về sau, bởi vì họ sẽ bước vào trung tâm quyền lực của sơn trại, bởi vì họ sẽ trở thành những công thần đầu tiên.

Càng nghĩ hãn càng âm ức. Tất cả là tại lũ bại não kia, tại chúng nên kế hoạch của hãn mới bị xáo trộn, mới bị rối tung lên như thế này.

Không phải chúng muốn hãn tham gia vào sao? Đã vậy hãn phải đánh một trận đầu oanh oanh liệt liệt. Đã vậy hãn phải đánh một trận đầu hiển hách. Đã vậy hãn phải đè bẹp cái đối thủ xấu số mà hãn đã chọn.

Hãn phải cho chúng thấy vì cái ngu ngốc của chúng mà chúng đã dẫn ra một kẻ thù như thế nào.

Chết tiết! Đã lỡ bị cuốn vào vòng lầy giết chóc, hãn cũng không ngại làm một bữa tiệc máu tanh linh đình.

Chết tiết! Nếu quân lính của hãn đã bị đưa lên ánh sáng, hãn cũng không ngại làm thịt tất cả lũ ngu kia!

Chết tiết! Chết tiết! Chết tiết!

Ở phía trên, hãn nghiêng răng nghiêng lợi, hãn oán hận không thôi. Còn ở phía dưới, 1.100 con người đứng lặng yên một cách cực kỳ nghiêm túc. Tuy rằng đội hình không phải được xếp thẳng theo từng tấc một nhưng cũng đã ra hình ra dáng của một binh đoàn.

...

Có thể là do hãn suy nghĩ quá nhiều nên không rõ ràng nội tâm của những con người đứng bên dưới.

Đa phần tất cả bọn họ gia nhập vào sơn trại cũng bởi vì họ không thể sống “một cách bình thường” dưới con mắt của Thiên triều. Mà họ lại cần phải sống, nói đúng ra là họ cần hai thứ cơ bản nhất: thức ăn và nước uống. Nước uống có thể dễ dàng kiếm được còn thức ăn thì không. Những người nông dân chân lấm tay bùn như họ có thể nào tự đi săn thú một mình? Họ càng không có cái gì đáng giá để trao đổi với người khác, mà có thì những người khác chưa chắc đã dám trao đổi với họ. Ai dám trao đổi với tội phạm của Thiên triều? Ngại mình sống lâu sao?

Vì lẽ đó họ chấp nhận tiến vào sơn trại, họ chấp nhận bán đi lương tâm mà làm theo những yêu cầu “không phải con người” của bọn thủ lĩnh. Vì sống cũng như vì sống tốt hơn, họ đành nhắm mắt làm ngơ, họ chỉ có thể ngoảnh mặt quay lưng.

Cuộc sống của họ là một trận chiến liều mạng. Họ cầm vũ khí đi theo nhóm, theo bầy chém giết. Họ an toàn qua những cuộc chiến ấy thì họ và gia đình họ có thể yên ổn một đoạn thời gian. Nếu họ ngã xuống, tất cả sẽ chấm dứt. Gia đình họ sẽ trở thành con mồi ngon ngọt hấp dẫn những tên cường đạo, sơn tặc từng xưng huynh gọi đệ với họ.

Thế giới này cũng như bất kì thế giới nào: “Mạnh được yếu thua – Cường giả vi tôn”.

Từ khi hãn trở thành thủ lĩnh, mọi việc lại là một khung cảnh khác. Có thể hãn cho rằng những hành động của hãn rất bình thường, nhưng với họ, nó là cả một tạo hóa.

Họ biết huấn luyện là gian khổ, thế nhưng huấn luyện tốt lại có ăn no thì họ cần gì phải suy nghĩ nhiều? Cứ liều mạng mà tham gia huấn luyện thôi. Đâu chỉ như thế. Họ cũng là những con người biết suy nghĩ. Họ có thể nào không biết những huấn luyện gian khổ này sẽ đảm bảo sau mỗi trận chiến thì khả năng họ sống sót cao hơn? Có lẽ hãn đã xem thường trí tuệ của những con người đơn giản này.

Từ khi hắn trở thành thủ lĩnh, trị an son trại tốt hơn trông thấy, cuộc sống của họ trở nên đầy đủ một cách đáng ngạc nhiên, bộ luật hắn ban ra càng làm họ có cảm xúc rất lớn. Đã khi nào những con người bị gọi là mọi rợ như họ biết đến hai chữ công bằng? Đã khi nào họ có thể sống với chính tôn nghiêm của mình? Đã khi nào họ có thể ngẩng mặt bước đi mà không hề phải e ngại bất cứ ai? (Dĩ nhiên là trừ hắn)

Ở nơi đây họ tìm lại được nguồn sống mới. Ở nơi đây họ tìm được hình bóng và những mơ ước đã mất từ rất lâu về trước.

Có thể hắn không biết rằng lúc này đây, họ đều nhìn về hắn với ánh mắt cuồng nhiệt, họ đều nhìn về hắn với ánh mắt cháy bỏng. Có thể hắn không biết rằng lúc này đây, cho dù hắn không hề nói gì, họ cũng sẵn sàng lao thân vào lửa để bảo vệ thứ mà họ đang có. Vì hắn, vì thủ lĩnh của họ, vì những mơ ước bình thường nhất, họ sẵn sàng nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, họ sẵn sàng liều mình lao vào hiểm nguy.

So với một Thiên triều mục nát và một xã hội toàn những con người sống trong giả dối. So với một Thiên triều đen tối và một xã hội đầy rẫy bất công. So với một Thiên triều sa đọa và một xã hội toàn những con người âm thầm chấp nhận cái họ gọi là “số phận”. Thì họ chính là một thế giới khác. Họ điên cuồng tập luyện, họ náo nức chuẩn bị chiến tranh. Họ vui tươi ca hát, họ tung bừng chạm cốc. Họ điên cuồng hét lên suy nghĩ của mình, họ hào hứng chia sẻ kinh nghiệm. Họ nhiệt tình giúp đỡ nhau, họ thoải mái chửi nhau chỉ vì “thấy ghét”...

Họ chính là những con người có được một cuộc đời mới đầy hạnh phúc và nụ cười thường trực trên môi.

Họ còn mong đạt được thêm điều gì nữa? Không, với họ như thế đã quá đủ.

Khi nhận được tin báo sắp có một trận chiến, thủ lĩnh quyết định tấn công một son trại khác. Họ hoàn toàn không hề có bất cứ ý nghĩ nào khác, họ là những con người điên cuồng tôn sùng thủ lĩnh của họ. Thủ lĩnh bảo gì, họ thật tâm nghe theo. Một thủ lĩnh tạo ra một cuộc sống như thế này cho họ có thể nào dẫn họ đi vào chỗ chết? Có ai nói gì họ cũng không tin. May mà không kẻ ngu nào dám cãi lại về việc này, nếu không thì kết cục của của hắn là bị mọi người lao vào đánh đến chết.

Mọi ánh mắt đổ về con người thần thánh đứng ở phía trên, những bàn tay nhỏ bé nắm chặt vũ khí, mà trong lòng không ngừng hò hét.

...

Sau khi cảm khái một hồi, Từ Phong trở nên nghiêm túc, hắn không giận lại có uy thế bộc phát. Hắn âm trầm nhìn về hơn 1.100 người bên dưới mà mở miệng quát lớn:

“Các ngươi có thể chiến?”

Nghe thủ lĩnh hỏi, cảm xúc của họ bị nhấn chìm giữa dòng máu nóng đầy nhiệt huyết, hơn 1.100 con người điên cuồng nổi giận đồng thanh rống lên:

“CHIẾN! CHIẾN! CHIẾN!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 25: Trống giục liên hồi (3)

Tâm tình Nguyễn Dư có chút không rõ lắm sao. Hắn vốn chỉ là một tên tiểu tốt, tuy có chút thực tài nhưng không hề được trọng dụng. Cuộc sống của hắn vốn chủ định tẻ nhạt và chán ngắt như thế: ăn rồi giết người, cướp bóc rồi ăn...

Bỗng một hôm son trại đổi chủ. Nói một cách chính xác hơn là một người trẻ tuổi dùng kế tiến thẳng vào trại, sau đó ra tay đồ sát tất cả các thủ lĩnh. Hắn ở son trại cũng được gần 4 năm, hắn cũng rõ ràng thực lực của mười tên thủ lĩnh. Thế nhưng mà mười người bọn họ đều không địch lại tên thủ lĩnh mới này. Hắn nghĩ mà kinh.

Thế nhưng hắn chỉ là một tên lính quen, có đổi chủ hay không đổi chủ hắn cũng không thể suy nghĩ hay bình luận hoặc phản loạn gì. Hắn chỉ có thể chấp nhận, bởi vì cái thế giới này chính là như vậy: mạnh sống yếu chết.

Son trại đổi chủ chẳng bao lâu thì Cung Thanh tới gặp hắn. Nghe Cung Thanh nói, hắn cũng mờ mịt gật đầu. Dầu sao thì nếu có cuộc sống tốt hơn thì lao vào cũng chẳng sao. Một tên tiểu tốt như hắn không đáng để những tên tai to mặt lớn như các vị thủ lĩnh phải bận tâm gán tội rồi chém đầu. Thế nên hắn rất nhanh đáp ứng.

Lần đầu gặp mặt vị thủ lĩnh mới này hắn cũng không khỏi cảm thán. Người ta nói tuổi trẻ tài cao hay sống sau đê sống trước... có thể là những lời bay bổng nhất dành cho vị đại nhân trước mặt hắn. Thật sự quá trẻ tuổi rồi, nhìn không đến 22 tuổi chứ? Hay là mình sống uống phở cả quãng thời gian trước kia? Hắn có chút đắn đo nghĩ về khoảng thời gian đen tối ấy.

Thủ lĩnh là một người vô cùng trẻ tuổi, thế nhưng từ chiến tích của thủ lĩnh, hắn cũng không dám có tí khinh thường nào. Người thủ lĩnh này đứng ở trên mà khí thế ngút trời, anh tuấn hiên ngang. Có thể là hắn chưa từng gặp ai có khí thế như thế, cũng có thể thật sự thủ lĩnh chính là như thế. Nhưng mà dù thế nào, hắn cũng không thể phủ nhận là thủ lĩnh ăn đứt... chính mình.

Khí thể của thủ lĩnh tỏa ra như vô hình lại như thực chất, nó đè ép hấn và ba người đứng bên cạnh thở không ra hơi, run rẩy không thôi. Là một người sinh ra trong một gia đình quyền quý, dưới cái khí thể ấy, hấn biết mình vô lực phản kháng, hấn biết mình chỉ có một con đường có thể sống, đó là trung thành và tận tâm.

Lần đầu gặp mặt vị thủ lĩnh trẻ tuổi cũng chẳng nói gì nhiều, chỉ để cho bọn họ chọn người rồi huấn luyện. Hấn không rõ ràng lắm. Nhưng chẳng bao lâu sau, chính hấn cũng ăn không tiêu cái kiểu huấn luyện hành xác này. Và thật may mắn là hấn còn sống mà đứng ở nơi này.

Trong lòng muôn vàn ý nghĩ xoay chuyển, cảm xúc cũng chập chờn không thôi. Hấn tựa lưng vào gốc cây, mở mắt nhìn về phương xa – nơi bị che khuất bởi không biết bao nhiêu cây cối.

Bỗng một tên mặc áo choàng và bịt mặt màu đen từ xa xông tới. Nhìn kẻ mới tới, chính hấn cũng theo bản năng run lên một cái. Áo choàng đen, bịt mặt đen chỉ chừa hai con mắt là tiêu chí của Âm bộ - những kẻ được đích thân thủ lĩnh huấn luyện.

Hấn là kẻ may mắn sống sót khi trải qua cuộc huấn luyện tàn khốc đầy “sơ sãi” theo lời của thủ lĩnh. Chỉ một cuộc huấn luyện “sơ sãi” mà hấn đã sống dở chết dở, thì một cuộc huấn luyện “đúng nghĩa” không biết sẽ kinh khủng đến mức độ nào. Mà cái lũ người này lại có thể vượt qua sự khủng bố ấy. Vì thế mà hấn không thể không kính nể cũng như sợ hãi cái lũ người được đại nhân đích thân huấn luyện này.

Tên mặt áo choàng đen như u linh giữa ban ngày tiến đến chỗ hấn, sau đó hấn chỉ nghe một giọng khàn khàn truyền lại:

“Âm Thập Tam bá kiến Dư đội trưởng.”

“Không dám, không dám. Không biết ngài đến đây là...?” – Hấn không dám thất lễ, cũng chẳng dám lên mặt, hấn chỉ có thể ôn hòa mở miệng.

“Dư đội trưởng, theo tin tức các thành viên khác truyền lại, khoảng hơn 1.000 người của Ngô Phùng sơn trại đang tiến về sơn trại của chúng ta. Dự tính khoảng ngày mai sẽ đến.”

Hấn kinh hãi hỏi lại:

“Cái gì? Thật thế sao?”

Rồi cảm thấy thất thố, hấn mở lời xin lỗi:

“Xin lỗi, xin lỗi. Ta quá sơ suất rồi.”

Gã mặt áo choàng đen vẫn bình thản như thường:

“Dư đội trưởng không cần lo nghĩ, ta hiểu được. Theo tin báo từ đội viên Âm bộ thì sẽ không có sai lầm. Xin đội trưởng hãy nhanh chuẩn bị theo kế hoạch của đại nhân.”

Hấn gật đầu:

“Xin ngài yên tâm. Ta nhất định sẽ làm theo kế hoạch của thủ lĩnh.”

“Tốt. Vậy tại hạ xin cáo lui. Nếu có tình hình mới, ta sẽ trở lại.”

“Làm phiền ngài.”

“Khách sáo.”

Nói xong, gã mặc áo choàng đen nhanh chóng phi thân biến mất. Để lại khuôn mặt ngơ ngác của hấn và ba người cấp dưới bên cạnh.

Sau khi gã đó đi, hấn rất nhanh lấy lại bình tĩnh. Hấn quay về phía ba tên cấp dưới mà ra lệnh:

“Truyền lệnh xuống: Lập tức lặng im rút lui và ẩn nấp, tất cả theo kế hoạch đã chỉ định mà làm.”

“Tuân lệnh.” – Ba tên cấp dưới nhanh chóng lấy lại tinh thần mà cung kính đáp.

Nhìn thân ảnh ba tên cấp dưới dần biến mất, hấn ngoảnh mặt nhìn bầu trời không mây mà mỉm cười, ngay sau đó hấn không khỏi nắm chặt đôi bàn tay mà nhẹ giọng:

“Suy đoán của thủ lĩnh đã trở thành sự thật. Ta thật không ngờ! Thế nhưng không phải như vậy càng tốt sao?”

Rồi hấn cúi đầu thì thầm:

“Ta đã một thời sống trong im lặng và chán nản. Vào lúc này đây ta muốn lấy lại con người của ta trước kia.”

Dứt lời, hấn ngẩng đầu nhìn về phía đông. Ánh mắt hấn lóe lên những ánh lửa nóng cháy, hấn mỉm cười lạnh lẽo:

“Nếu đã được ban cho cơ hội thứ hai. Ta cũng muốn điên cuồng thêm một lần nữa.”

...

Chiều hôm đó.

Trong một chiếc lều lớn, Cung Thanh cung kính hướng về Từ Phong bẩm báo:

“Bẩm đại nhân, theo Âm bộ truyền tin lại thì nhị đương gia son trại Ngô Phụng dẫn theo 1.000 tiến về son trại chúng ta. Đồng thời đại đương gia son trại Khắc Mẫn cũng dẫn theo hơn 1.000 tiến về hướng đại quân của ta.”

Từ Phong cười nhạt:

“Tốt lắm. Ngươi lập tức lui ra truyền lệnh cho toàn quân chuẩn bị lui lại.”

Cung Thanh lo lắng nói:

“Đại nhân, như thế không tốt lắm đâu. Chúng ta vừa xuất quân tiến đánh mà giờ lại lui lại là không nên. Mọi người vốn phấn khởi ra trận mà như thế này sĩ khí quân ta sẽ giảm mất. Đại nhân, mong đại nhân nghĩ lại.”

Nghe thế, Từ Phong âm trầm mở miệng:

“Cung Thanh! Ta biết ngươi có ý tốt thế nhưng lệnh của ta ngươi không được phép có dị nghị gì mà chỉ có thể làm theo. Đã rõ chưa?”

“Vâng, đại nhân.” – Cung Thanh chần nần đáp.

“Được rồi, lui xuống đi.” – Từ Phong phất tay.

“Vâng.”

Dù trong đầu có không biết bao nhiêu là suy nghĩ tiêu cực, nhưng Cung Thanh vẫn im lặng quay bước. Thắng hay bại với hắn cũng không phải là quan trọng nhất. Thắng thì hắn có thể sống an nhàn, hắn có thể bước gần tới con đường báo thù. Thua thì hắn vẫn có thể nhẹ nhàng quay lưng. Tóm lại thì hắn chẳng mất cái quái gì nếu hắn cẩn thận từng chút một.

Nếu hắn cẩn trọng thì hắn cũng không dễ mất mạng. Cho nên bây giờ hắn mới dám đánh cuộc tiếp tục lưu lại, nếu không thì với tính cách nhát gan của hắn, hắn đã cao chạy xa bay từ lâu rồi.

Quyết định tiếp theo của hắn như thế nào đều phụ thuộc vào trận chiến này. Thủ lĩnh đánh thắng, hắn vui vẻ tiếp tục bên cạnh. Thủ lĩnh chiến bại, hắn cũng không ngần ngại ra đi.

...

Giữa khu đất trống trong khu rừng là một đội quân cắm trại nghỉ ngơi có hơn nghìn tên. Đa phần bọn họ đều đang quây quần bên bếp lửa, cùng nhau thưởng thức món cháo thịt và nhắm mắt nghỉ ngơi sau chặng đường dài. Một số ít thì vẫn nghiêm cẩn tuần tra.

Nổi bật giữa khu trại tạm thời này chính là một chiếc lều cỡ lớn. Vào lúc này, ở bên trong chiếc lều là một cuộc vui say ngả nghiêng.

“Vi chiến thắng, cộng ly.”

“Nào nào, cùng nâng chén.”

“Thuộc hạ kính đại vương một chén.”

“Rót rượu, rót rượu...”

Có rượu chè thì cũng không thể thiếu đàn bà. Chỉ thấy xung quanh mỗi tên thì có ít nhất hai người phụ nữ ngồi ở bên cạnh hầu hạ. Và ở phía trên – vị trí dành cho kẻ quyền hành cao nhất, lại có tới tận năm người phụ nữ mỹ miều. Ở giữa bảy nữ nhân này chính là “đại vương” của son trại Ngô Phụng.

Với đôi mắt nhỏ, hẹp và dài cùng với hàng lông mày dài và mỏng thì không khó nhận ra hắn là một kẻ âm hiểm xảo trá. Chiến tích của hắn cũng coi như là nổi danh ở cả cái vùng này. Số người chết trong tay hắn không có hai ngàn cũng có một ngàn chín trăm.

Hắn tên là Ngô Phụng, một kẻ tự nhận là trí dũng song toàn. Trí chỉ âm mưu quỷ kế khó lường, dũng chỉ chiến lực cường mạnh của hắn.

Từ một tên buôn lậu vũ khí bị truy bắt, với thủ đoạn tàn bạo, hắn nhanh chóng tạo ra một thế lực của riêng mình. Ban đầu chỉ với mười người dưới trướng, với những âm mưu âm u, qua 7 năm hắn đã có cơ nghiệp như ngày hôm nay.

Thuộc hạ dưới tay của hắn cũng hung tàn và bạo ngược giống như hắn. Những tên “khác tính” sẽ chẳng thể nào hòa hợp được với một kẻ như thế này.

Và kết quả của bọn họ không phải là chết thì cũng trở thành những con tốt thí đi đầu chịu chết. Tuy nhiên, với những cảm dỗ tiền tài, quyền lực và phụ nữ, họ vẫn vui sướng bán mạng cho hấn mà không than vãn nửa lời.

Có công càng lớn thì càng được thưởng nhiều, như vậy thì mấy ai có thể cưỡng lại được? Nhất là những người cơ cực đã lâu và vốn đang lâm vào khốn khó, vốn đang không có đường lui. Cái gì đạo đức, cái gì luân lý? Những thứ đó có thể giúp họ có cái ăn, có thể giúp họ sống sót sao? Những thứ đó có thể làm cho những người như họ có cuộc sống tốt hơn?? Không! Họ chính là bị Thiên triều vứt bỏ. Không! Thậm chí có nhiều người chính là đang bị truy nã, phải trốn đông trốn tây.

Cuộc sống bất hạnh đẩy họ vào chỗ chết, họ đã không có đường lui, họ rất rõ ràng những điều được – mất. Để rồi khi có cơ hội, dù là những thứ dè hèn nhất, họ sẵn sàng tóm lấy và không buông bỏ. Với họ, trước sau cũng chết, thế nên liều mạng để tiếp tục sống là điều tất yếu.

Cuộc chèn chén này vẫn còn tiếp diễn mặc cho ngày mai là ngày chiến đấu. Đối với những con người này, trận chiến ngày mai cũng chỉ là một trò chơi mà thôi. Một cái son trại yếu đuối có thể nào chống nổi một son trại thiện chiến? Con thỏ cho dù có vùng vẫy bao nhiêu thì kết cục của nó khi rơi vào miệng hổ cũng là chết. Tuy bọn họ không rõ ràng cái gọi là 2 tháng huấn luyện sẽ giúp cái son trại kia mạnh lên được bao nhiêu, thế nhưng trình độ cũng như chiến lực tổng quát của son trại mình thì họ vô cùng hiểu rõ. Hơn nữa cái tên thủ lĩnh mới của son trại Dịch Sơn là dạng ngu xuẩn, đã yếu thì cố thủ hoặc đầu hàng có lẽ còn đường sống. Thế nhưng đằng này, tên ngu ngốc ấy lại dẫn gần một nửa thuộc hạ đi tấn công một cái son trại khác. Ha ha... Đúng là muốn chết.

Nhưng đó chưa phải là cái ngu lớn nhất của tên nhóc đó. Cái ngu lớn nhất đó là dám một đấu hai, mà lại là một yếu chống hai mạnh. Phải ngu ngốc như thế nào mới có cái quyết định này? Khi nghe tin này, chính họ cũng không khỏi một trận ngạc nhiên. Người sẽ không thể nào hiểu được bọn ngu ngốc nghĩ cái gì. Thế nên khi đối mặt với thế giới của người ngu thì hãy lắc đầu và càn rỡ cười to.

Chiến đấu với người ngu, người sẽ thua sao? Với thực lực vượt bậc, chiến đấu với người ngu, người sẽ thua sao? Với thực lực vượt bậc, chiến đấu với người ngu, người cần phải đắn đo và cân trọng không? Chiến thắng đã nằm trong tầm tay, và tất nhiên phương pháp chiến đấu là cứ lấy thịt đè người.

Đây vốn là một trận chiến vô vị. Đa số người ở son trại Ngô Phùng đều không hề lo lắng, cũng chẳng cảm thấy gì. Duy chỉ có hấn – đại vương cái son trại này, vẫn còn bình tĩnh và thận trọng. Hấn không tin một kẻ có thể đầu tóm cả một cái son trại cỡ trung lại là một tên ngu ngốc. Hấn là người bò ra từ núi xương, biển máu để có ngày hôm nay. Trong cái son trại này của hấn, hơn ai hết, hấn biết những kẻ có thể trở thành thủ lĩnh một nhóm son tặc, cường đạo thì đều không đơn giản, thậm chí là rất nguy hiểm.

Tâm lý âm u như hấn, đầy bụng mưu mô như hấn không thể để có sai sót xảy ra, càng không khờ dại lao đầu vào vách núi. Mặc kệ những tên thuộc hạ dưới trướng nghĩ thế nào đi nữa, hấn đều đã chuẩn bị vẹn toàn.

“Ừng ực..”

Hớp xong một ly rượu, với ánh mắt đã mông lung vì men rượu, hấn nhìn về toàn thể lều trại, nghiêm nghị nói:

“Phía Vương Tam đã có tin tức truyền về hay chưa?”

Nghe thế, một tên đầu trục ngồi dãy bên trái đang liên tục sờ mó cơ thể hai nữ nhân bên cạnh, đồng thời vui vẻ hưởng thụ dư vị phút chốc giật mình. Hoi men bỗng nhiên mất đi phân nửa, hấn đứng lên, cúi người đáp:

“Bẩm đại vương, mọi sự phía thống lĩnh Vương Tam vẫn diễn ra tốt đẹp. Thống lĩnh Vương Tam truyền lời về rằng chắc chắn sẽ không phụ kỳ vọng mà đại vương kí thác.”

Tên đầu trục không chút thất lễ và coi thường. Gã là một trong những người đi theo Ngô Phùng sớm nhất. Bởi vậy gã rất hiểu tính cách và cách hành xử của Ngô Phùng. Đừng xem trong cuộc vui này, khi đã say men hay khi vẫn còn đang hưởng lạc thú thì Ngô Phùng rất dễ nói chuyện, phóng khoáng và thoải mái. Vậy nhưng nếu Ngô Phùng mở miệng bàn chính sự trên tiệc rượu, cho dù là đột nhiên bất ngờ hỏi đến thì phải lập tức trả lời ngay với đầy đủ cung kính. Nếu không người sẽ gặp xui xẻo. Nhẹ thì học máu bay rớt ra ngoài, nặng thì mất mạng như chơi.

“Mọi việc vẫn bình thường? Tên thủ lĩnh son trại Dịch Sơn có động tĩnh gì mới hay không?” – Ngô Phùng truy hỏi.

Gã đầu trục vẫn cung kính trả lời:

“Tâu đại vương, theo tin từ phía son trại Khắc Mãn thì đội người do thủ lĩnh son trại Dịch Sơn đang rút về. Việc này đã được trình sát bên ta xác nhận.”

Ngô Phùng trầm tư trong chốc lát rồi nói:

“Được. Truyền tin cho Vương Tam tiếp tục giả trang chờ cơ hội. Khi nhóm 1.000 tên do thủ lĩnh son trại Dịch Sơn vừa vượt qua thì ngay tức khắc công kích. Phải đánh cho chúng trở tay không kịp. Rõ chưa?”

“Vâng. Thuộc hạ đã rõ. Thuộc hạ ngay lập tức đi truyền tin.”

“Đi đi.”

Nghe Ngô Phùng cho phép, gã đầu trục vội vàng lách người đi thẳng ra ngoài chiếc lều. Gã đang nôn nóng đi truyền lệnh cho thủ hạ rồi quay về tiếp tục cuộc vui.

“Nào, các anh em, chúc ta tiếp tục uống. Cùng lấy sức chiến đấu vào ngày mai. Uống!”

“Đa tạ đại vương.”

“Đa tạ đại vương. Ngày mai tất thắng.”

“Đa tạ đại vương.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 26: Ngày đầu thắng lợi

Khi ánh mặt trời vừa ló dạng, cả sơn trại Dịch Sơn chìm trong bầu không khí sốt sắng và lo âu. Mọi người đều nhận được tin báo hôm qua đại đương gia sơn trại Ngô Phùng dẫn người tiến tới gần sát sơn trại, hôm nay ắt hẳn sẽ có một trận đánh đầu tiên. Dù lúc trước trinh sát gửi thông tin là nhị đương gia dẫn người, thế nhưng đối với họ sai sót này cũng chẳng ảnh hưởng gì lớn. Cái mà họ quan tâm đó là liệu qua hôm nay họ có còn sống hay không? Qua hôm nay sơn trại này có còn tồn tại hay không.

Cả sơn trại trở nên im lặng một cách đáng sợ. Mọi người đều lặng yên chờ đợi, lặng yên chờ chiến. Cũng bởi vì đây là lần đầu tiên bọn họ bị tấn công như thế này, là lần đầu tiên bọn họ phải co đầu phòng thủ như thế này. Mọi lần trước họ đều là chém giết và cướp bóc từ những bá tính bình dân nhỏ yếu. Lần này họ lại trở thành người ném thù cảm giác là kẻ yếu như vậy. Cứ nghĩ đến việc họ phải đối đầu với hai sơn trại cỡ lớn, họ đều cảm thấy tương lai ảm đạm.

Dù cho nhiệt huyết của họ đã từng sôi trào, dưới cuộc sống nơi đây lý tưởng của họ đã từng sinh ra. Nhưng tâm lý con người chính là như vậy. Một lúc hào hứng gầm thét, đến lúc sau suy nghĩ kĩ lại thì trầm mặc thờ dài. Đơn giản là lý tưởng hay lớn hơn là vinh quang thì đều cần thời gian thấm nhuần, đều cần một chỗ dựa vững chắc cho niềm tin của họ. Lý tưởng sinh ra nhưng không có chỗ dựa niềm tin thì họ cũng chỉ vứt nó đi ngay sau đó mà thôi. Cũng giống như bây giờ, họ có lý tưởng nhỏ nhoi vừa nhen nhóm nhưng phải đối mặt giữa đi vào đường chết bảo vệ cho cái lý tưởng không mấy khả quan và đầu hàng nhận lấy sự sống sót thì theo lẽ thường tình họ sẽ lựa chọn cái thứ hai.

Khi mặt trời càng ngày càng lên cao, tâm trạng của họ dần trở nên nặng nề. Khi những tiếng vang nơi xa truyền lại báo hiệu quân địch đã đến, đa số người đều tỏ ra sợ hãi và muốn chạy trốn.

Lúc này đây, Âm Nhị lạnh lẽo nhìn mọi người mà vận dụng nội công hết lớn:

“Đều lên tinh thần cho ta. Đừng nghĩ rằng các ngươi bỏ trốn hay đầu hàng thì kẻ địch sẽ tha cho các ngươi. Bọn họ cũng như các ngươi, hai tay họ đều dính máu vô số, vì thế hãy thử tưởng tượng vận mệnh của mình khi lao ra đầu hàng đi.”

Hắn dừng lại chốc lát rồi lạnh lùng nói tiếp:

“Đại nhân đã có bố trí cho trận chiến này. Chúng ta nhất định sẽ thủ vững sơn trại đến ngày đại nhân trở về. Cuộc sống của các ngươi, số phận sau này của các ngươi và người thân các ngươi đều phụ thuộc và trận chiến này. Thắng thì mọi thứ được bảo toàn và cuộc sống trở nên tốt hơn. Thất bại thì tất cả chỉ có đường chết.”

Và rồi hắn rống lên:

“Là chiến đấu để tranh thủ một con đường sống hay là nhát gan chờ chết? Điều này còn cần phải suy nghĩ hay sao? Nói cho ta biết, là chiến đấu tranh thủ một con đường sống hay là chết?”

“Chiến!” – Mọi người thét dài đáp lại.

Nhìn mọi người xung quanh trán nổi gân xanh, tay cầm chặt vũ khí mà thét dài, Thụy Mặc thờ dài không nói. Những con người “trẻ” này đều dễ kích động, bị khích tướng thoáng phát là lên tinh thần ngay. Ngược lại, một kẻ già đời như hắn thì không như vậy. Hắn biết cuộc chiến này sẽ rất khốc liệt. Sau trận này có lẽ số người còn sống không đến một phần ba chứ?

Hắn cũng không khỏi than thở về tài dùng người của đại nhân. Lúc trước đại nhân mạnh mẽ giết chết những tên khôn lỏi nhiều kinh nghiệm chẳng lẽ là để chuẩn bị cho hôm nay? Chín phần mười chính là như vậy rồi. Sơn trại càng ít những kẻ ấy thì nó mới có thể đi vào quỹ đạo cũng như có được “tinh thần anh dũng hi sinh” này.

Không cần biết lý do hay ảnh hưởng gì, Thụy Mặc hắn chỉ là một tên quản lý nội chính, hắn không am hiểu chiến đấu. Vì lẽ ấy, hắn chưa từng được gọi đi huấn luyện, vào hôm nay cũng không hề bị tuyển lên phòng thủ. Hắn sáng khoái tự đắc núp ở một bên quan sát cuộc chiến này. Ai chết mặc ai, hắn sống là được. Nghĩ thì vậy, nhưng sâu thẳm trong nội tâm, hắn cũng mong phe mình chiến thắng. Vì như thế thì lợi ích của hắn mới tối đa. Còn thua thì hắn chỉ có thể cầu mong chạy thoát.

“Rầm rập... Rầm rập...”

Những âm vang ngày càng to thể hiện quân địch đã tới gần trước cổng sơn trại.

Âm Nhị nhìn về đội quân có chút nghiêm chỉnh ấy mà nội tâm trở nên trầm trọng. Đúng như thủ lĩnh đã nói, dù là tay gà mờ cỡ nào, nhưng nếu bị đẩy vào dẫn quân đánh trận mười năm thì cũng hóa thành chiến tướng. Mặc dù những tên thủ lĩnh sơn tặc chỉ lãnh đạo đám cường đạo ô hợp. Vậy nhưng trải qua nhiều trận chiến trong thời gian dài, thủ lĩnh bọn họ trở thành một vị chỉ huy xuất sắc và bản thân bọn họ cũng dần mất đi tính cách bất cần, cuồng loạn và nháo nhác. Thay vào đó là những tên máu lạnh sẵn sàng ăn miếng trả miếng và những tên lòng dạ độc ác cùng với vẻ chính quy và nghiêm túc.

Nhìn đám người này, mặc dù dưới hai tháng huấn luyện của thủ lĩnh, máu hãn cũng trở nên lạnh băng, tâm trạng luôn bình tĩnh, nhưng hãn cũng không khỏi nhũn mảy chìm trong suy tư. Sự việc thật sự đã đi theo chiều hướng xấu nhất.

Hãn cũng như mọi thành viên khác của Âm bộ đều được đại nhân dạy bảo một cách tận tình. Tuy nhiên chỉ với hai tháng ít ỏi, mặc dù đầu óc hãn có nhạy bén hơn một số thành viên khác, thế nhưng hãn cũng không học được gì nhiều và vẫn có nhiều điều không hiểu.

Đại nhân từng nói với bọn họ rằng ở những trận đánh nhỏ với số lượng quân lính hai bên khoảng vài ngàn người như thế này thì máu chốt thắng lợi chính là nắm được sơ hở từ trận hình của đối phương. Đúng vậy, những trận đánh nhỏ thì đó là cách nhanh nhất để dành thắng lợi. Hôm nay hãn đảm nhiệm vị trí phòng thủ, thì máu chốt để thành công giữ vững phòng tuyến chính là những điều động binh lính hợp lý. Nói một cách đơn giản, quân địch công mạnh ở đâu thì chúng ta tập trung quân lính chặn lại ở đó; quân địch sơ hở ở đâu thì chúng ta phải nắm bắt tiêu diệt một bộ phận binh lực địch nhằm giảm uy hiếp của quân địch trên chiến trường. Tuy nhiên binh bất yểm trợ, chỉ cần lơ là hay chủ quan một phút giây nào để rồi quân địch lợi dụng thì thất bại là điều khó tránh khỏi.

Chỉ đạo những kẻ yếu chống lại những kẻ mạnh là cái công việc khó khăn đến kinh khủng. Chênh lệch quá lớn thì lấy gì để bù đắp? Châu châu đá voi thì thắng thế nào được? Cũng may là đại nhân đã có dự liệu và chuẩn bị từ trước.

Trước lúc đại nhân xuất quân, ngài đã vẽ ra một kế hoạch cho những tên tay mơ như hãn. Nếu không, hôm nay hãn đành nhắm mắt đánh bậy đánh bạ tìm đường sống trong chỗ chết.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, hai bên tiến vào khoảng thời gian đối mặt trong giằng co. Không có gã chỉ huy hợp cách nào mới tới lại nhào vào đánh ngay trừ khi đã quá rõ ràng chênh lệch thực lực giữa hai bên hay tự tin mình là chiến thần đánh đâu thắng đó. Ngô Phùng dĩ nhiên không phải là những kẻ ngu si đầy ngớ ngẩn. Hãn leo tới hôm nay chính là bằng đôi bàn tay trắng, chính là từ giết chóc mà lên.

Phía bên kia quân địch, từ lúc áp sát sơn trại Dịch Sơn ngoài ba trăm trượng, Ngô Phùng bắt đầu quan sát toàn cảnh chiến trường nơi này.

Trên đường đi, đội quân của hãn không hề gặp phải một sự cản trở nào từ phía sơn trại Dịch Sơn. Ban đầu hãn còn có chút lo lắng, nhưng nghĩ kỹ lại thì cũng thấy hợp lý. Quân tinh nhuệ đã bị thủ lĩnh dẫn dắt rồi đi, đội quân yếu đuối còn lại có thể nào là đối thủ của hãn? Bọn khốn đó sao dám tách lẻ ra mà phục kích? Đã yếu mà còn tách lẻ ra thì đó chẳng khác gì tự tìm đường chết. Xem ra tên thủ lĩnh trẻ tuổi hoặc kẻ đang chỉ đạo phòng thủ nơi này hoàn toàn không ngóc tí nào.

Từ khi vào địa phận của họ, người của hãn chỉ gặp một vài cái bẫy đơn giản với số lượng giảm dần, chỉ qua một vài lần, thương vong đã hầu như không còn xuất hiện. Hãn hiểu bọn người đó chỉ cố gắng kéo dài thời gian mà thôi. Hãn muốn tốc chiến tốc thắng bởi vì nhiều vấn đề không cho phép bọn hãn trì hoãn, cho nên bọn chúng nhìn ra và muốn kéo dài thời gian cũng là dễ hiểu. Nhìn thế nào thì hãn đã phải giải tốc độ mà cẩn thận nhiều hơn, nhìn thế nào bọn chúng cũng đã đạt được mục đích ban đầu. Suy nghĩ nhiều phen, hãn kết luận nếu hãn không nhầm thì nơi này hãn là một khối xương khó gặm.

Tuy vậy nhưng đối với những kẻ yếu đuối đầy nhu nhược đang run rẩy trong sợ hãi kia, nếu hãn không đánh thắng thì hãn có thể đi chết được rồi. Lúc ấy thì hơn mười năm tranh đấu khắp mọi nơi của hãn chẳng khác gì là một thùng nước bắn giọt lên người hãn. Đối với một người lãnh đạo, một người thủ lĩnh, một chỉ huy thì còn gì nhục nhã hơn khi đánh thua kẻ yếu hơn mình mấy lần?

Vì thế, nhất định phải chà đạp bọn chúng. Đầu óc của hãn không ngừng đưa ra các sách lược tấn công, cũng như không ngừng tìm ra các kẻ hở của các chiến lược ấy mà bác bỏ chúng. Sau một hồi suy tư, hãn cũng sàng lọc và chọn ra phương pháp tối ưu nhất.

Hãn lập tức ra lệnh:

“Thuần Tứ, Ngũ Dịch! Các ngươi nhanh chóng dẫn đội đánh thẳng vào cánh trái của sơn trại Dịch Sơn.”

“Rõ.”

“Tuân lệnh.”

Hai gã trung niên lên tiếng nhận mệnh lệnh rồi tức khắc mỗi người dẫn theo 150 người tiến đánh sườn trái sơn trại Dịch Sơn.

Điều Ngô Phùng đang làm chính là ước lượng một thoáng chiến lực của đám người cố thủ trong sơn trại này. Nếu như chúng mạnh mẽ, hãn cần phải thay đổi sách lược. Nếu như chúng yếu ớt, vậy thì tấn công thẳng vào.

Ở phía trong sơn trại, Âm Nhị nghiêm nghị nhìn về hai đội quân địch đang tiến thẳng về phía sườn trái sơn trại.

“Muốn thử chúng ta sao?” – Hãn lạnh lùng thì thầm.

Chỉ trong giây lát, hắn làm ra quyết định:

“Toàn bộ thuần binh tiến ra phía trước hình thành phòng tuyến số 1. Toàn bộ thành viên Âm bộ ẩn thân sau phòng tuyến số 1, thành viên Âm bộ được quyền tự do công kích. Toàn bộ cung tiễn thủ tiến đến phía sau thuần binh hai trượng. Cung tiễn thủ nghe lệnh: Lập tức bắn tên tiêu diệt hai đội người đang tiến đến sườn trái. Lập tức thi hành mệnh lệnh.”

“Rầm rập... Rầm rập...”

300 tên thuần binh, 49 thành viên Âm bộ và 500 tên cung tiễn thủ rất nhanh vào vị trí chỉ định và bắt đầu bắn tên.

“Vút... Vút... Vút...”

Con mưa tên trút xuống hơn 300 tên địch. Chỉ trong vài cái chớp mắt, từ 300 tên chỉ còn lại khoảng 50 tên bỏ chạy về phía sau như ong vỡ tổ.

“Xoẹt... Xoẹt... Xoẹt...”

49 đạo kiếm khí lao thẳng về phía những tên may mắn sống sót kia. Hơn 50 tên may mắn sống qua đợt bắn tên khi về đến đại quân chỉ còn lại khoảng 10 tên.

Ngô Phùng khó chịu xem xét tình cảnh này. Rõ ràng phía bên địch có cao thủ nội công, số lượng cũng không phải là ít, khoảng 20 – 40 người. Phương pháp tốt nhất bây giờ là hắn cùng với một số cao thủ nội công của bên này kiểm chế lũ người đó, số người bình thường còn lại thì xông thẳng vào trận địa quân địch mà tử chiến.

Sau khi nghĩ thông vấn đề này, hắn hét lớn:

“Tất cả đội trưởng theo ta đi đầu lao thẳng tới. Toàn bộ những người còn lại xông tới đè bẹp quân địch cho ta. Giết!”

“Rầm... Rầm...”

Dòng người như nước lũ tràn về, lít nha lít nhít người nhào tới.

Âm Nhị nhìn tình cảnh này mà nuốt nước bọt một cái. Xin thề với đấng tối cao, đây là lần đầu tiên hắn chứng kiến cảnh tượng khủng bố như thế này. Thế nhưng rất nhanh hắn lấy lại tinh thần, chỉ nghe hắn gào thét:

“Hậu phương nổi trống lên cho ta, dùng hồi trống tập luyện số 3. Thuần binh giữ vững phòng tuyến. Âm bộ tự do phát huy. Cung tiễn thủ liên tục bắn tên. Lập tức bắt đầu. Lập tức!”

“Tùng... Tùng... Tùng...”

“Tùng... Tùng... Tùng...”

Năm hồi trống theo một nhịp điệu nhất định vang lên át hẳn toàn bộ tiếng hò hét từ chiến trường. Nó như một nhịp điệu cổ vũ tinh thần binh lính, nó càng là một đoạn truyền tin thuận lợi nhất.

Ngay sau hồi trống, chỉ thấy ở phía sau đội quân sơn tặc sơn trại Ngô Phùng bỗng chốc xuất hiện gần 400 tên cung thủ. Đám người này vừa vọt về phía những kẻ điên cuồng tấn công sơn trại Dịch Sơn, vừa bắn tên không ngừng về phía bọn chúng. Rất nhiều kẻ xui xẻo còn không biết gì đã lìa xa nhân thế, số khác nhờ phản ứng nhanh nhạy nên tránh thoát đợt đánh lén này.

Đám người cung thủ này sau khi bắn ra hai đợt tên thì lập tức lui lại và bỏ chạy vào khu rừng phía xa. Chỉ trong thoáng chốc đã biến mất không còn tăm hơi. Đến khi Ngô Phùng cùng thuộc hạ có phản ứng thì đã trễ.

"Lui quân! Rút lui!"

Trước sau đều hai mặt thụ địch, và lại bị đánh lén phía hậu phương, đội quân sơn trại Ngô Phùng từ 1.000 tên giảm xuống còn khoảng 650 tên. May thay những người Ngô Phùng mang theo lần này đều là những kẻ lão luyện sa trường cũng như kinh nghiệm chiến đấu vô số nên thương vong còn ở mức có thể chịu đựng được.

Càng may mắn hơn là bọn người đánh lén kia đã sớm rút đi. Nếu thật sự kẻ địch không chỉ đánh lén rồi rút đi mà không ngừng bắn tên dồn ép thì Ngô Phùng cũng chỉ có thể lựa chọn để tất cả thuộc hạ lao thẳng vào sơn trại quân địch mà liều chết một phen.

Thế nhưng quân đánh lén đã rút lui cho nên hắn cũng ra lệnh lui quân. Sở dĩ hắn phải ra lệnh lui quân là bởi vì hắn chột dạ. Nếu kẻ địch đã có thể đánh lén một lần thì ai dám đảm bảo lần sau chúng sẽ không còn đánh lén nữa? Cả tiền phương và hậu phương đều bị tập kích thì hắn có thể nào yên tâm? Hắn không muốn xuất hiện thêm thương vong. Bởi vậy, hắn phải lui về nghĩ biện pháp.

Trận chiến ngày đầu tiên đã kết thúc trong khoảng thời gian ngắn như vậy. Không thể trách Ngô Phùng chỉ đạo sai lầm. Có trách thì trách trình sát sơn trại Ngô Phùng chẳng được tích sự gì. Gần 400 cung thủ ẩn nấp ở phía hậu phương mà không hề phát hiện. Để đến thời khắc tối hậu quân mình bị đâm một nhát chí tử như thế này. Thật sự Ngô Phùng có chút xúc động muốn giết tất cả những tên ăn hại này.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hiện tại hắn vẫn còn cần bọn chúng ra sức. Bởi vậy cho nên, hắn nhin đau tạm thời gác lại việc này. Hắn đành phải đợi đến khi chấm dứt cuộc chiến này rồi xử luôn một lượt.

Mọi người trong sơn trại Dịch Sơn thấy đám người sơn trại Ngô Phùng rút lui thì đều thở phào nhẹ nhõm. Ít nhất bọn họ cũng đã có thắng lợi bước đầu với khoảng 20 người tử vong và 50 người bị thương nặng nhẹ khác nhau. Dầu sao thì so với quân địch, sau trận chiến ngày hôm nay, những kẻ yếu nhược như họ đã giành chiến thắng áp đảo.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 26: Ngày đầu thắng lợi

Khi ánh mặt trời vừa ló dạng, cả sơn trại Dịch Sơn chìm trong bầu không khí sốt sắng và lo âu. Mọi người đều nhận được tin báo hôm qua đại đương gia sơn trại Ngô Phùng dẫn người tiến tới gần sát sơn trại, hôm nay ắt hẳn sẽ có một trận đánh đầu tiên. Dù lúc trước trinh sát gửi thông tin là nhị đương gia dẫn người, thế nhưng đối với họ sai sót này cũng chẳng ảnh hưởng gì lớn. Cái mà họ quan tâm đó là liệu qua hôm nay họ có còn sống hay không? Qua hôm nay sơn trại này có còn tồn tại hay không.

Cả sơn trại trở nên im lặng một cách đáng sợ. Mọi người đều lặng yên chờ đợi, lặng yên chờ chiến. Cũng bởi vì đây là lần đầu tiên bọn họ bị tấn công như thế này, là lần đầu tiên bọn họ phải co đầu phòng thủ như thế này. Mọi lần trước họ đều là chém giết và cướp bóc từ những bá tính bình dân nhỏ yếu. Lần này họ lại trở thành người ném thừ cảm giác là kẻ yếu như vậy. Cứ nghĩ đến việc họ phải đối đầu với hai sơn trại cỡ lớn, họ đều cảm thấy tương lai ảm đạm.

Dù cho nhiệt huyết của họ đã từng sôi trào, dưới cuộc sống nơi đây lý tưởng của họ đã từng sinh ra. Nhưng tâm lý con người chính là như vậy. Một lúc hào hứng gầm thét, đến lúc sau suy nghĩ kỹ lại thì trầm mặc thờ dài. Đơn giản là lý tưởng hay lớn hơn là vinh quang thì đều cần thời gian thấm nhuần, đều cần một chỗ dựa vững chắc cho niềm tin của họ. Lý tưởng sinh ra nhưng không có chỗ dựa niềm tin thì họ cũng chỉ vứt nó đi ngay sau đó mà thôi. Cũng giống như bây giờ, họ có lý tưởng nhỏ nhoi vừa nhen nhóm nhưng phải đối mặt giữa đi vào đường chết bảo vệ cho cái lý tưởng không mấy khả quan và đầu hàng nhận lấy sự sống sót thì theo lẽ thường tình họ sẽ lựa chọn cái thứ hai.

Khi mặt trời càng ngày càng lên cao, tâm trạng của họ dần trở nên nặng nề. Khi những tiếng vang nơi xa truyền lại báo hiệu quân địch đã đến, đa số người đều tỏ ra sợ hãi và muốn chạy trốn.

Lúc này đây, Âm Nhị lạnh lẽo nhìn mọi người mà vận dụng nội công hết lớn:

“Đều lên tinh thần cho ta. Đừng nghĩ rằng các ngươi bỏ trốn hay đầu hàng thì kẻ địch sẽ tha cho các ngươi. Bọn họ cũng như các ngươi, hai tay họ đều dính máu vô số, vì thế hãy thử tưởng tượng vận mệnh của mình khi lao ra đầu hàng đi.”

Hắn dừng lại chốc lát rồi lạnh lùng nói tiếp:

“Đại nhân đã có bố trí cho trận chiến này. Chúng ta nhất định sẽ thủ vững sơn trại đến ngày đại nhân trở về. Cuộc sống của các ngươi, số phận sau này của các ngươi và người thân các ngươi đều phụ thuộc và trận chiến này. Thắng thì mọi thứ được bảo toàn và cuộc sống trở nên tốt hơn. Thất bại thì tất cả chỉ có đường chết.”

Và rồi hắn rống lên:

“Là chiến đấu để tranh thủ một con đường sống hay là nhất gan chờ chết? Điều này còn cần phải suy nghĩ hay sao? Nói cho ta biết, là chiến đấu tranh thủ một con đường sống hay là chết?”

“Chiến!” – Mọi người hét dài đáp lại.

Nhìn mọi người xung quanh trán nổi gân xanh, tay cầm chặt vũ khí mà hét dài, Thụy Mặc thờ dài không nói. Những con người “trẻ” này đều dễ kích động, bị khích tướng thoáng phát là lên tinh thần ngay. Ngược lại, một kẻ già đời như hắn thì không như vậy. Hắn biết cuộc chiến này sẽ rất khốc liệt. Sau trận này có lẽ số người còn sống không đến một phần ba chứ?

Hắn cũng không khỏi than thở về tài dùng người của đại nhân. Lúc trước đại nhân mạnh mẽ giết chết những tên khôn lỏi nhiều kinh nghiệm chẳng lẽ là để chuẩn bị cho hôm nay? Chín phần mười chính là như vậy rồi. Sơn trại càng ít những kẻ ấy thì nó mới có thể đi vào quỹ đạo cũng như có được “tinh thần anh dũng hi sinh” này.

Không cần biết lý do hay ảnh hưởng gì, Thụy Mặc hắn chỉ là một tên quản lý nội chính, hắn không am hiểu chiến đấu. Vì lẽ ấy, hắn chưa từng được gọi đi huấn luyện, vào hôm nay cũng không hề bị tuyển lên phòng thủ. Hắn sáng khoái tự đắc núp ở một bên quan sát cuộc chiến này. Ai chết mặc ai, hắn sống là được. Nghĩ thì vậy, nhưng sâu thẳm trong nội tâm, hắn cũng mong phe mình chiến thắng. Vì như thế thì lợi ích của hắn mới tối đa. Còn thua thì hắn chỉ có thể cầu mong chạy thoát.

“Rầm rập... Rầm rập...”

Những âm vang ngày càng to thể hiện quân địch đã tới gần trước cổng sơn trại.

Ám Nhị nhìn về đội quân có chút nghiêm chỉnh ấy mà nội tâm trở nên trầm trọng. Đúng như thủ lĩnh đã nói, dù là tay gà mờ cỡ nào, nhưng nếu bị đẩy vào dẫn quân đánh trận mười năm thì cũng hóa thành chiến tướng. Mặc dù những tên thủ lĩnh sơn tặc chỉ lãnh đạo đám cường đạo ô hợp. Vậy nhưng trải qua nhiều trận chiến trong thời gian dài, thủ lĩnh bọn họ trở thành một vị chỉ huy xuất sắc và bản thân bọn họ cũng dần mất đi tính cách bất cần, cuồng loạn và nháo nhác. Thay vào đó là những tên máu lạnh sẵn sàng ăn miếng trả miếng và những tên lòng dạ độc ác cùng với vẻ chính quy và nghiêm túc.

Nhìn đám người này, mặc dù dưới hai tháng huấn luyện của thủ lĩnh, máu hãn cũng trở nên lạnh băng, tâm trạng luôn bình tĩnh, nhưng hãn cũng không khỏi nhũn mảy chìm trong suy tư. Sự việc thật sự đã đi theo chiều hướng xấu nhất.

Hãn cũng như mọi thành viên khác của Âm bộ đều được đại nhân dạy bảo một cách tận tình. Tuy nhiên chỉ với hai tháng ít ỏi, mặc dù đầu óc hãn có nhạy bén hơn một số thành viên khác, thế nhưng hãn cũng không học được gì nhiều và vẫn có nhiều điều không hiểu.

Đại nhân từng nói với bọn họ rằng ở những trận đánh nhỏ với số lượng quân lính hai bên khoảng vài ngàn người như thế này thì máu chốt thắng lợi chính là nắm được sơ hở từ trận hình của đối phương. Đúng vậy, những trận đánh nhỏ thì đó là cách nhanh nhất để dành thắng lợi. Hôm nay hãn đảm nhiệm vị trí phòng thủ, thì máu chốt để thành công giữ vững phòng tuyến chính là những điều động binh lính hợp lý. Nói một cách đơn giản, quân địch công mạnh ở đâu thì chúng ta tập trung quân lính chặn lại ở đó; quân địch sơ hở ở đâu thì chúng ta phải nắm bắt tiêu diệt một bộ phận binh lực địch nhằm giảm uy hiếp của quân địch trên chiến trường. Tuy nhiên binh bất yểm trợ, chỉ cần lơ là hay chủ quan một phút giây nào để rồi quân địch lợi dụng thì thất bại là điều khó tránh khỏi.

Chỉ đạo những kẻ yếu chống lại những kẻ mạnh là cái công việc khó khăn đến kinh khủng. Chênh lệch quá lớn thì lấy gì để bù đắp? Châu châu đá voi thì thắng thế nào được? Cũng may là đại nhân đã có dự liệu và chuẩn bị từ trước.

Trước lúc đại nhân xuất quân, ngài đã vẽ ra một kế hoạch cho những tên tay mơ như hãn. Nếu không, hôm nay hãn đành nhắm mắt đánh bậy đánh bạ tìm đường sống trong chỗ chết.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, hai bên tiến vào khoảng thời gian đối mặt trong giằng co. Không có gã chỉ huy hợp cách nào mới tới lại nhào vào đánh ngay trừ khi đã quá rõ ràng chênh lệch thực lực giữa hai bên hay tự tin mình là chiến thần đánh đâu thắng đó. Ngô Phùng dĩ nhiên không phải là những kẻ ngu si đầy ngớ ngẩn. Hãn leo tới hôm nay chính là bằng đôi bàn tay trắng, chính là từ giết chóc mà lên.

Phía bên kia quân địch, từ lúc áp sát sơn trại Dịch Sơn ngoài ba trăm trượng, Ngô Phùng bắt đầu quan sát toàn cảnh chiến trường nơi này.

Trên đường đi, đội quân của hãn không hề gặp phải một sự cản trở nào từ phía sơn trại Dịch Sơn. Ban đầu hãn còn có chút lo lắng, nhưng nghĩ kỹ lại thì cũng thấy hợp lý. Quân tinh nhuệ đã bị thủ lĩnh dẫn dắt rồi đi, đội quân yếu đuối còn lại có thể nào là đối thủ của hãn? Bọn khốn đó sao dám tách lẻ ra mà phục kích? Đã yếu mà còn tách lẻ ra thì đó chẳng khác gì tự tìm đường chết. Xem ra tên thủ lĩnh trẻ tuổi hoặc kẻ đang chỉ đạo phòng thủ nơi này hoàn toàn không ngóc tí nào.

Từ khi vào địa phận của họ, người của hãn chỉ gặp một vài cái bẫy đơn giản với số lượng giảm dần, chỉ qua một vài lần, thương vong đã hầu như không còn xuất hiện. Hãn hiểu bọn người đó chỉ cố gắng kéo dài thời gian mà thôi. Hãn muốn tốc chiến tốc thắng bởi vì nhiều vấn đề không cho phép bọn hãn trì hoãn, cho nên bọn chúng nhìn ra và muốn kéo dài thời gian cũng là dễ hiểu. Nhìn thế nào thì hãn đã phải giải tốc độ mà cẩn thận nhiều hơn, nhìn thế nào bọn chúng cũng đã đạt được mục đích ban đầu. Suy nghĩ nhiều phen, hãn kết luận nếu hãn không nhầm thì nơi này hãn là một khối xương khó gặm.

Tuy vậy nhưng đối với những kẻ yếu đuối đầy nhu nhược đang run rẩy trong sợ hãi kia, nếu hãn không đánh thắng thì hãn có thể đi chết được rồi. Lúc ấy thì hơn mười năm tranh đấu khắp mọi nơi của hãn chẳng khác gì là một thùng nước bắn giội lên người hãn. Đối với một người lãnh đạo, một người thủ lĩnh, một chỉ huy thì còn gì nhục nhã hơn khi đánh thua kẻ yếu hơn mình mấy lần?

Vì thế, nhất định phải chà đạp bọn chúng. Đầu óc của hãn không ngừng đưa ra các sách lược tấn công, cũng như không ngừng tìm ra các kẻ hở của các chiến lược ấy mà bác bỏ chúng. Sau một hồi suy tư, hãn cũng sàng lọc và chọn ra phương pháp tối ưu nhất.

Hãn lập tức ra lệnh:

“Thuần Tứ, Ngũ Dịch! Các ngươi nhanh chóng dẫn đội đánh thẳng vào cánh trái của sơn trại Dịch Sơn.”

“Rõ.”

“Tuân lệnh.”

Hai gã trung niên lên tiếng nhận mệnh lệnh rồi tức khắc mỗi người dẫn theo 150 người tiến đánh sườn trái sơn trại Dịch Sơn.

Điều Ngô Phùng đang làm chính là ước lượng một thoáng chiến lược của đám người cố thủ trong sơn trại này. Nếu như chúng mạnh mẽ, hãn cần phải thay đổi sách lược. Nếu như chúng yếu ớt, vậy thì tấn công thẳng vào.

Ở phía trong sơn trại, Ám Nhị nghiêm nghị nhìn về hai đội quân địch đang tiến thẳng về phía sườn trái sơn trại.

“Muốn thử chúng ta sao?” – Hãn lạnh lùng thì thầm.

Chỉ trong giây lát, hãn làm ra quyết định:

“Toàn bộ thuần binh tiến ra phía trước hình thành phòng tuyến số 1. Toàn bộ thành viên Âm bộ ẩn thân sau phòng tuyến số 1, thành viên Âm bộ được quyền tự do công kích. Toàn bộ cung tiễn thủ tiến đến phía sau thuần binh hai trượng. Cung tiễn thủ nghe lệnh: Lập tức bắn tên tiêu diệt hai đội người đang tiến đến sườn trái. Lập tức thi hành mệnh lệnh.”

“Rầm rập... Rầm rập...”

300 tên thuần binh, 49 thành viên Âm bộ và 500 tên cung tiễn thủ rất nhanh vào vị trí chỉ định và bắt đầu bắn tên.

“Vút... Vút... Vút...”

Con mưa tên trút xuống hơn 300 tên địch. Chỉ trong vài cái chớp mắt, từ 300 tên chỉ còn lại khoảng 50 tên bỏ chạy về phía sau như ong vỡ tổ.

“Xoẹt... Xoẹt... Xoẹt...”

49 đạo kiếm khí lao thẳng về phía những tên may mắn sống sót kia. Hơn 50 tên may mắn sống qua đợt bắn tên khi về đến đại quân chỉ còn lại khoảng 10 tên.

Ngô Phùng khó chịu xem xét tình cảnh này. Rõ ràng phía bên địch có cao thủ nội công, số lượng cũng không phải là ít, khoảng 20 – 40 người. Phương pháp tốt nhất bây giờ là hấn cùng với một số cao thủ nội công của bên này kiểm chế lũ người đó, số người bình thường còn lại thì xông thẳng vào trận địa quân địch mà tử chiến.

Sau khi nghĩ thông vấn đề này, hấn hét lớn:

“Tất cả đội trưởng theo ta đi đầu lao thẳng tới. Toàn bộ những người còn lại xông tới đè bẹp quân địch cho ta. Giết!”

“Rầm... Rầm...”

Dòng người như nước lũ tràn về, lít nha lít nhít người nhào tới.

Âm Nhị nhìn tình cảnh này mà nuốt nước bọt một cái. Xin thề với đấng tối cao, đây là lần đầu tiên hấn chứng kiến cảnh tượng khủng bố như thế này. Thế nhưng rất nhanh hấn lấy lại tinh thần, chỉ nghe hấn gào thét:

“Hậu phương nổi trống lên cho ta, dùng hồi trống tập luyện số 3. Thuần binh giữ vững phòng tuyến. Âm bộ tự do phát huy. Cung tiễn thủ liên tục bắn tên. Lập tức bắt đầu. Lập tức!”

“Tùng... Tùng... Tùng...”

“Tùng... Tùng... Tùng...”

Năm hồi trống theo một nhịp điệu nhất định vang lên át hẳn toàn bộ tiếng hò hét từ chiến trường. Nó như một nhịp điệu cổ vũ tinh thần binh lính, nó càng là một đoạn truyền tin thuận lợi nhất.

Ngay sau hồi trống, chỉ thấy ở phía sau đội quân sơn tặc sơn trại Ngô Phùng bỗng chốc xuất hiện gần 400 tên cung thủ. Đám người này vừa vọt về phía những kẻ điên cuồng tấn công sơn trại Dịch Sơn, vừa bắn tên không ngừng về phía bọn chúng. Rất nhiều kẻ xui xẻo còn không biết gì đã lia xa nhân thế, số khác nhờ phản ứng nhanh nhạy nên tránh thoát đợt đánh lên này.

Đám người cung thủ này sau khi bắn ra hai đợt tên thì lập tức lui lại và bỏ chạy vào khu rừng phía xa. Chỉ trong thoáng chốc đã biến mất không còn tăm hơi. Đến khi Ngô Phùng cùng thuộc hạ có phản ứng thì đã trễ.

"Lui quân! Rút lui!"

Trước sau đều hai mặt thụ địch, và lại bị đánh lên phía hậu phương, đội quân sơn trại Ngô Phùng từ 1.000 tên giảm xuống còn khoảng 650 tên. May thay những người Ngô Phùng mang theo lần này đều là những kẻ lão luyện sa trường cũng như kinh nghiệm chiến đấu vô số nên thương vong còn ở mức có thể chịu đựng được.

Càng may mắn hơn là bọn người đánh lên kia đã sớm rút đi. Nếu thật sự kẻ địch không chỉ đánh lên rồi rút đi mà không ngừng bắn tên dồn ép thì Ngô Phùng cũng chỉ có thể lựa chọn để tất cả thuộc hạ lao thẳng vào sơn trại quân địch mà liều chết một phen.

Thế nhưng quân đánh lên đã rút lui cho nên hấn cũng ra lệnh lui quân. Sở dĩ hấn phải ra lệnh lui quân là bởi vì hấn chốt dạ. Nếu kẻ địch đã có thể đánh lên một lần thì ai dám đảm bảo lần sau chúng sẽ không còn đánh lên nữa? Cả tiền phương và hậu phương đều bị tập kích thì hấn có thể nào yên tâm? Hấn không muốn xuất hiện thêm thương vong. Bởi vậy, hấn phải lui về nghĩ biện pháp.

Trận chiến ngày đầu tiên đã kết thúc trong khoảng thời gian ngắn như vậy. Không thể trách Ngô Phùng chỉ đạo sai lầm. Có trách thì trách trình sát sơn trại Ngô Phùng chẳng được tích sự gì. Gần 400 cung thủ ẩn nấp ở phía hậu phương mà không hề phát hiện. Đến đến thời khắc tối hậu quân mình bị đâm một nhát chí tử như thế này. Thật sự Ngô Phùng có chút xúc động muốn giết tất cả những tên ăn hại này.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hiện tại hấn vẫn còn cần bọn chúng ra sức. Bởi vậy cho nên, hấn nhin đau tạm thời gác lại việc này. Hấn đành phải đợi đến khi

chấm dứt cuộc chiến này rồi xử luôn một lượt.

Mọi người trong sơn trại Dịch Sơn thấy đám người sơn trại Ngô Phùng rút lui thì đều thở phào nhẹ nhõm. Ít nhất bọn họ cũng đã có thắng lợi bước đầu với khoảng 20 người tử vong và 50 người bị thương nặng nhẹ khác nhau. Dầu sao thì so với quân dịch, sau trận chiến ngày hôm nay, những kẻ yếu nhược như họ đã giành chiến thắng áp đảo.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 27: Đột kích

Nếu ai hỏi hần điều cần nhất để chiến thắng trong một cuộc chiến quy mô quá nhỏ như thế này là gì, Từ Phong sẽ không do dự mà trả lời đó chính là bất được sơ hở đội hình quân dịch. Thông thường không có người lãnh đạo nào dành thời gian và tâm huyết đi đào sâu vào quy mô các cuộc chiến nhỏ, mà các lý luận của họ chỉ là đi sâu vào các cuộc chiến có quy mô lớn. Ở những cuộc chiến quy mô lớn là những vị tướng tài ba, sơ hở của họ gần như là không có. Bởi thế mới xuất hiện nhiều loại chiến pháp, trận hình và kế sách đối địch. Còn ở quy mô chiến đấu kiểu thôn làng thế này thì không ai dư hơi để ý làm gì. Tất cả đều dùng lớn đánh nhỏ, dùng mạnh hiếp yếu, hoặc đánh du kích, hoặc dụ địch, hoặc là quyết đấu ở chính diện mà thành hay bại dựa vào việc có nhìn ra và bắt lấy được sơ hở của đối phương hay không.

Và phục kích ở những trận chiến thôn làng này chỉ đơn giản là để quân đội ẩn nấp ở vị trí thuận lợi rồi lao ra đánh bất ngờ mà thôi. Còn việc bố trí cạm bẫy loại vừa hay cây gỗ, đá tảng gì đó... để sử dụng hầu như là điều không thể. Nhân lực không đủ, thời gian không đủ, dụng cụ không đủ, người có tay nghề cũng không đủ nổi. Tất nhiên tướng chỉ huy có thể ra lệnh cho quân lính đi chặt gỗ, đi lăn đá... nhưng với những kẻ nghiệp dư thế kia thì thời gian hoàn thành là bao lâu? Hãy nhớ ở những đội quân quy mô thế này thì tính cơ động rất cao. Chỉ cần địch phát hiện hành động bất thường của quân ta thì trong lúc chúng ta vẫn còn cạm cũi chuẩn bị những thứ trên, địch chỉ cần xông tới chọc một dao là kết thúc ngay trận chiến. Chúng sẽ không bao giờ cho chúng ta thời gian chuẩn bị xong xuôi.

Đi đánh trận chúng ta không thể thương lượng: “A, chờ chúng tôi chuẩn bị xong cái đã. Mọi việc cứ từ từ rồi tính”. Những hành động ngu ngốc như vậy chỉ tự đào hố chôn mình.

Hay là chúng ta có thể tự tin mọi hành động của chúng ta quân dịch không hề biết? Chúng ta có thể thoải mái chuẩn bị sẵn sàng? Chúng ta không cần quá lo lắng mà cứ tiếp tục cạm cũi chuẩn bị? Suy nghĩ như thế thật là ấu trĩ. Trình sát của đối phương toàn vô dụng hay sao? Người cho rằng người có thể phát hiện và giết chết hết bọn chúng trước khi bọn chúng trở về doanh trại mà báo tin? Hay người cho rằng ở bên trong quân đội của mình không hề có bóng một tên nội gián nào? Rất tiếc. Ai cho người tự tin đó vậy?

Ở quy mô lớn, chúng ta có thể xé nhỏ một nhóm lính để họ bí mật làm những hành động âm thầm này mà bên địch không hay biết gì. Đó là bởi vì không có thằng ngu nào ngồi đếm xem quân lính của đối phương có bao nhiêu tên. 10 vạn? 20 vạn? 30 vạn? Chưa kể có đếm hết hay không, chỉ nói đơn giản là đối phương luôn chuyển động thì đếm thế nào? Cho dù là nghỉ ngơi thì đối phương cũng hạ trại, cũng có quân lính đi tuần tra thì đếm kiểu gì? Ở quy mô này, trinh sát chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm đồng thời so sánh với những tin báo từ trước mà đưa ra một con số khái quát, gần đúng chứ không chính xác. Ngược lại, ở quy mô nhỏ, trinh sát liếc mắt cũng biết quân lính đối phương đã “rơi” mất bao nhiêu người. Bởi vậy lựa chọn thi triển thủ đoạn, bố trí cạm bẫy chờ đối phương nhảy vào là hành động không thực tế chút nào.

Với quy mô chiến đấu một nghìn người như thế này, Từ Phong không còn cách nào khác ngoài việc “xuất ý bất kỳ” cũng như đột kích thẳng vào sơ hở trong trận hình của đối phương. Muốn thắng lợi nhanh chóng thì một lần tấn công phải đánh tan cả quân dịch, hoặc là tiêu diệt hoàn toàn. Nếu như lần đầu không thành công thì đối phương sẽ đề phòng, tính cảnh giác sẽ trở nên rất mạnh. Những lần sau sẽ không có cơ hội đột kích nữa, mà chỉ có thể đánh trận từ phía chính diện.

Tuy nhiên việc đột kích cũng không hề đơn giản. Điều đầu tiên đó là phải chọn được thời điểm thuận lợi để ra tay. Cái thứ hai chính là phải chọn được địa điểm khả thi nhất. Chuẩn xác là phải chọn thời điểm và vị trí hợp lý, nghe có vẻ đơn giản nhưng chọn được cái thỏa mãn cả hai điều đó lại không hề đơn giản. Thứ ba chính là quân ta. Chúng ta phải chờ đợi ở đâu, vào thời gian nào, và vào lúc ấy liệu quân lính của chúng ta có thể chiến đấu hay không chính là ba câu hỏi lớn nhất để quyết định có đột kích hay là không.

Như đội quân của Từ Phong lúc này đây. Dựa theo tính toán của hần, quân dịch đang hạ trại ở khu rừng phía đằng xa ngoài sáu nghìn tám trăm trượng kia. Vào lúc này, sau một chặng đường đẩy mạnh tốc độ đuổi theo quân đội của hần thì bây giờ quân dịch đã mệt mỏi và suy nhược. Mãn đêm đang tới, thời điểm cũng đã gần kề.

Mọi việc bắt đầu từ chính kế hoạch của hần. Từ Phong hần biết mấu chốt thắng lợi là ở đâu cho nên từ đầu hần lựa chọn dẫn quân lui lại chứ không đẩy mạnh tấn công cái sơn trại phòng thủ kiên cố kia. Không phải hần nghe tin sơn trại Ngô Phùng tiến công sơn trại của hần mà chọn lui lại. Mà là hần biết trước sơn trại Ngô Phùng sẽ tiến công, hần lợi dụng điểm này, hần chính là lấy lý do “ngay thắng và rõ ràng này” mà ra lệnh lui lại.

Quân dịch sẽ không quá cảnh giác bởi vì một lý do mà đa số người sẽ làm như thế. Sơn trại bị công kích thì tiếp tục tấn công? Tất nhiên là không, gần như toàn bộ mọi người sẽ lui về bảo vệ sơn trại của mình – nơi chứa đầy của cải tích góp bao nhiêu lâu nay.

Dù cho đối phương là một kẻ đa nghi thì cũng chẳng sao. Hắn chỉ cần bọn chúng xuất binh đuổi theo là được. Mà lựa chọn xuất binh lại là điều phải làm. Thứ nhất, có thể liên hợp với sơn trại Ngô Phùng tạo nên thế hai mặt giáp công tiêu diệt toàn bộ 1.000 chủ lực của hắn rồi xử luôn cái sơn trại và chia chác tiền tài, của cải cất giấu ở đó. Thứ hai, cho dù không liên hợp thì tiến đến kiếm một chén canh cũng không sai. Mà ở đây thì tình huống tươi đẹp nhất là không liên hợp. Hiển nhiên là chờ hai bên đánh nhau sống chết rồi lao vào ngư ông đắc lợi. Đĩa bánh tốt như thế mà không ăn thì phí. Tình cảnh trăm lợi không hại như thế không làm vậy thì có khác gì kẻ ngu? Dĩ nhiên với hai sơn trại cỡ lớn này, trong mắt bọn họ, quân lính sơn trại Dịch Sơn thì ăn nhằm gì? Ruồi muỗi mà thôi, không cần phải quan tâm! Mọi sự đều nằm trong tầm tay! Món ngon đã nằm sẵn trong miệng!

Nhìn ra điểm ấy cho nên Từ Phong quả đoán lui lại. Hắn càng quyết đoán bỏ thêm một cái âm mưu vào. Hai ngày đầu hắn lui quân thần tốc, một ngày sau tốc độ của đội quân của hắn giảm mạnh. Cái tin báo này tới tai đối phương hắn sẽ khiến đối phương vui mừng quá đỗi chứ? Ha ha... Phải rồi, đó chẳng khác gì là nỏ nóng đến bất an nên mới phải mở hết tốc lực chạy về. Và sau đoạn đường điên cuồng ấy, thế lực quân lính đã theo không kịp, cho nên lúc sau tốc độ lại giảm mạnh. Nghe tin báo tình hình quân địch như thế thì đừng nói là đối phương, mà ngay cả Từ Phong cũng sẽ được tiêm vào một liều thuốc phân chấn.

Nhưng mà hắn cũng nhìn ra đối phương không phải dễ ăn. Đối phương rất cẩn thận. Rõ ràng hôm nay đối phương đã đuổi đến rồi, đã giáp mặt với quân đội của hắn nhưng đối phương không chọn lựa đánh giết ngay lúc ấy mà lại chọn lựa hạ trại nghỉ ngơi.

“Phải là một con người có tính cách điềm tĩnh hay là một tên kinh nghiệm đánh trận phong phú?” – Từ Phong cũng không khỏi nghĩ tới.

Ngay cả hắn ở tình huống này, hắn cũng sẽ lựa chọn dừng lại như vậy. Đầu tiên là khôi phục thế lực cho quân lính, nhằm đảm bảo sư tử vồ cỏ cũng phải dùng toàn lực. Thứ hai, hành động như vậy chính là một phép thử. Chỉ cần bố trí phòng vệ thật chắc chắn, nếu địch có âm mưu thì chắc chắn tối nay địch sẽ tấn công. Nếu không thì vào tối nay hoặc rạng sáng ngày mai, địch lại cố gắng kéo dài khoảng cách, cố gắng chạy về bảo vệ sơn trại.

Nhìn về khu rừng tràn đầy khí thế nơi quân địch đang đóng quân, cùng với màn đêm đang dần bao phủ khung cảnh, Từ Phong ra lệnh:

“Toàn quân tiến hành nghỉ ngơi thật tốt, áp dụng đội hình số 2. Rạng sáng ngày mai chúng ta phải cấp tốc lên đường.”

...

Thời gian dần trôi qua trong tĩnh lặng. Cả khu rừng và hai trại nghỉ ngơi tạm thời của hai bên đều yên tĩnh lạ kỳ.

Từng cơn gió lạnh mang theo cái rét mướt cuộn cuộn thổi qua chốn này. Nơi cơn gió đi qua chỉ để lại những tiếng “xào xạc...” tiêu điều và xác xơ.

Cái lạnh giá đầu mùa đông được cơn gió mang đến trọn vẹn cũng khiến cho cây cối nơi đây bắt đầu khẽ co mình lại để chuẩn bị vượt qua mùa đông sắp đến. Những chiếc lá vàng ứa còn sót lại từ mùa thu im lặng vẫy tay chào tạm biệt đại gia đình của mình để đi đến hành trình về với đất mẹ kính yêu.

“Mùa đông đang tới rồi sao?” – Hắn lặng lẽ bước ra ngoài doanh trường mà cảm thụ.

Một đứa trẻ ngây thơ gánh chịu số phận bi thảm đã trở thành một người thiếu niên từ lúc nào. Chính hắn cũng đã bước qua tuổi 15. Ở cái độ tuổi này điều nên có là một cuộc sống đầm ấm và vui vẻ mới đúng, hắn là nên trêu hoa ghẹo nguyệt, hắn là miệt mài đèn sách. Nhưng ở trên người của hắn lại là một cuộc sống khác hẳn. Cái cuộc sống mà chính hắn cũng căm thù và thống hận.

Hắn khát khao có một cuộc sống bình dị và giản đơn như mọi đứa trẻ khác. Hắn cũng chỉ muốn được cha mẹ che chở và bảo bọc. Và hắn cũng hi vọng nhận được tình thương từ người thân. Nhưng với hắn, tất cả đã quá xa vời, đã là ngoài tầm với.

Cuộc sống đen bạc đẩy hắn vào vực sâu tuyệt vọng. Cuộc sống bất hạnh cuốn hắn vào dòng đời hăm hiu này. Cuộc sống tàn khốc đưa hắn đến những hận thù không bao giờ hắn có thể thôi nghĩ đến. Cuộc sống thị phi đẩy hắn đến với chiến trường đầm máu tiếp theo đây. Phải! Mặc cho hắn vẫy vùng và phản kháng, hắn vẫn bị cuộc sống đẩy vào tình cảnh hiện tại. Hắn chính là bị bắt ép trở thành một người cầm quân. Hắn chính là bị dắt mũi dẫn đi như thế.

Ngươi cho rằng hắn muốn như vậy sao? Không! Không hề... Hắn cũng chỉ là một đứa bé mà thôi. Ẩn sau vẻ lạnh lùng và già đời đầy sành sỏi chính là một trái tim mềm yếu và đau khổ. Cuộc sống ép hắn đi đến đường cùng, thế nên hắn chỉ còn cách nỗ lực để vươn lên. Nếu hắn không thể thoát ra, hắn sẽ chết. Mà kẻ địch của hắn rất nhiều cũng như rất nguy hiểm cho nên hắn sẽ chết rất thảm.

Một đứa bé bị đẩy đến hoàn cảnh này thì nó phải gánh chịu áp lực có bao nhiêu lớn? Có thể mọi so sánh đưa vào sẽ trở nên khắp khiếm. Nhưng sự thật không thể chối bỏ đó là nó vô cùng khắc nghiệt. Dưới hoàn cảnh tàn khốc, một trái tim nhỏ bé, trong sáng và mềm yếu cũng dần trở nên mạnh mẽ. May thay nó không trở nên vụn vỡ và biến hình. Chính vì như thế cho nên Từ Phong vẫn còn giữ được những đức tính cần thiết chứ không trở thành một kẻ biến thái với tâm lý nát bét.

Lặng lặng nhìn màn đêm, tự nhiên cảm nhận cái lạnh giá, Từ Phong vẫn thờ dài như mọi khi.

Có ai hiểu được hắn phải chịu đựng bao nhiêu thống khổ? Hắn muốn giết người sao? Hắn là một kẻ tàn bạo sao? Không! Dòng máu của hắn vẫn còn ấm áp. Thế nhưng vì đại cục, hắn không thể không làm thế.

Có ai hiểu được hắn phải chịu đựng bao nhiêu đau đớn? Hắn chỉ là một cậu bé với những mong muốn nhỏ nhoi mà thôi. Thế nhưng tại sao lại đưa hắn đến khốn cảnh này? Trên thân là 2 mối thù lớn khiến trái tim mềm yếu của hắn có thể nào thôi run rẩy và rướm máu? Cùng với một lời hứa nặng tựa ngàn cân đè nặng khiến hắn có thể nào cam chịu dừng lại? Khiến hắn có thể nào ngừng nghỉ một phút giây? Hắn là một đứa trẻ nhưng hắn cũng được dạy dỗ. Hắn có thể nào không biết “bây giờ không làm thì sau này có hối hận cũng đã muộn”? Nội tâm âm ỉ sóng dậy khiến hắn không thể nào cho phép chính mình dừng đấu tranh với cuộc đời.

Hắn chính là một cậu bé chịu đựng nhiều loại dần vật như thế.

Có đau khổ, có cô đơn, có chán nản, có buồn bã, có lo lắng, có sợ hãi, có nhu nhược...

Hắn đứng lặng mà cười khổ. Hắn có lựa chọn nào khác sao?

Nhẹ nhàng lắc đầu vứt bỏ những suy nghĩ miên man ấy, hắn rất nhanh trở về vẻ điềm đạm hằng ngày.

“Ám bộ đâu?” – Hắn quát nhẹ.

“Ám Thập Ngũ có mặt.” – Một thân hình che giấu dưới chiếc áo choàng đen quý dị xuất hiện từ không gian trống rỗng phía sau lưng hắn.

Hắn không hề quay lại mà nói:

“Người lập tức dẫn vài thành viên khác thanh lý toàn bộ trình sát của địch ở gần đây cho ta. Đồng thời truyền lệnh cho Ám Nhất dẫn tất cả thành viên còn lại canh giữ vị trí giữa 2 doanh trại, nhất định không để con cá nào lọt lưới. Đã rõ chưa?”

“Thuộc hạ tuân lệnh.”

Ngay sau đó, nhìn về bầu trời đêm đang có dấu hiệu lui về quá khứ nhường chỗ cho ban mai, hắn quát lớn:

“Tất cả toàn quân nhanh chóng tập hợp. Các người có một phần tư nén nhang.”

“Xoạt... Xoạt... Xoạt...”

Nhận được mệnh lệnh quen thuộc, tất cả mọi người bắt đầu thức giấc, thu dọn vài thứ rồi tiến về vị trí chỉ định.

Từ Phong đã không chọn đánh trống hay gõ chiêng như thường quy. Ở cuộc hành quân này, ngay từ đầu hắn đã bắt đầu áp dụng phương pháp đánh thức này. Điều đó âu cũng là vì ngày hôm nay.

Rất nhanh một đội quân nghiêm chỉnh được hình thành.

Từ Phong gật đầu thỏa mãn. Hắn đứng ở phía trước, quay mặt về phía họ mà nhìn bao quát toàn thể. Hắn nhếch miệng cười:

“Thời gian khẩn cấp. Ta sẽ không nói gì nhiều đến lý do. Hôm nay chúng ta sẽ không tiếp tục chạy về nữa. Bây giờ là lúc quân địch phòng thủ lỏng lẻo nhất, là thời cơ trời cao ban tặng cho chúng ta. Tất cả nghe lệnh! Trường thương binh đi đầu, thuần binh đi sau, cuối cùng là cung tiễn thủ. Tất cả giảm thiểu tiếng động đến mức thấp nhất mà theo ta tiến về doanh trại quân địch quyết một trận tử chiến. Thắng lợi hay giằng co chính là ở trận chiến này.”

Tới đây, hắn dừng lại một chút để mọi người có thể tiếp thu. Rồi hét lớn:

“Toàn quân theo trận hình số 5 tiến lên!”

Và rồi hắn quay mặt hướng doanh trại sơn trại Khắc Mãn ở khu rừng phía bên kia mà bắt đầu dẫn đầu đoàn người.

Hắn lướt về phía trước với tốc độ nhanh vô cùng. Chạy theo sau hắn là 1.000 con người xếp thành 3 lớp riêng biệt: trường thương binh với trận hình mũi nhọn hình tam giác, thuần binh với trận hình hình chữ u ngược, cung tiễn thủ nằm trong trận hình thuần binh mà dàn hàng xen kẽ.

Khi trời vừa có một vài ánh sáng le lói, họ bước vào trận chiến then chốt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 28: Lựa chọn

“Khục... Khục...”

Dù đã cố gắng kìm chế, nhưng Từ Phong vẫn ho ra 2 búng máu.

“Đại nhân, ngài không sao chứ?” – Nhìn thấy tình huống không tốt lắm của hắn, Ám Nhất tiến lên đỡ và mở lời hỏi thăm.

Từ Phong lấy tay trái lau đi vết máu trên khóe miệng và lắc đầu mà nói:

“Ta không sao! Chúng ta phải nhanh chóng thoát khỏi nơi này. Ngươi tiến ra phía sau hối thúc mọi người đi nhanh lên một chút.”

Ám Nhất lúng túng. Đại nhân bị thương không phải là nhẹ, hấn không lo lắng cũng không được. Cho nên hiện tại hấn vẫn còn đắn đo giữa đi truyền lệnh hay ở lại trợ giúp đại nhân.

Từ Phong sao không biết ý nghĩ của Ám Nhất? Chỉ vừa nhìn thái độ của Ám Nhất là hấn hiểu tên này đang nghĩ gì. Hấn khoát tay bảo:

“Ta không sao! Ngươi mau đi truyền lệnh để mọi người tăng tốc độ.”

Liếc nhìn về phía người thủ lĩnh cổ chấp, Ám Nhất vô lực đáp lời:

“Vâng, đại nhân.”

Từ Phong đau đớn nghĩ lại trận chiến vừa rồi.

Vốn dĩ đó là một trận đột kích gần như hoàn mỹ, quân đội của hấn như bẻ cành khô khi mà một đường giết thẳng đến trung tâm doanh trại địch. Đáng tiếc kẻ địch quá xảo trá, đó là một cái bẫy lớn mà hấn không may nhảy vào.

Sau đó hấn và 50 tên thành viên Ám bộ bị 33 tên nội công cao cường cắt rời khỏi trận hình. Số quân lính còn lại thì lọt vào tập kích của quân địch. Bên mình như một con thỏ rơi vào cạm bẫy, đã vô lực giãy giụa, chỉ chờ nằm chết. Người chết ngày càng nhiều, quân số ngày một giảm xuống, tinh thần binh sĩ ngày càng đi đến điểm cuối.

Nhìn thấy tình hình tệ hại đến mức này, đã gần cưỡi tử nhất sinh, hấn cũng không có cách nào khác ngoài việc liều mạng bức ra tất cả tiềm năng đẩy lùi cao thủ phía địch mà tranh thủ chi đạo quân đội lui lại. Vết thương hiện tại của hấn chính là được sinh ra như vậy.

Thất bại chẳng có gì đáng để nhắc lại. Đối với một đứa bé 15 tuổi, nó chẳng khác gì si nhục.

Thất bại chẳng có gì đáng để gọi lại. Đối với một người tâm cao khí ngạo như hấn, nó chính là một vết nhơ cả đời này khó có thể rửa sạch!

Nhất là khi hấn tự tin vào chính mình. Nhất là khi hấn cảm thấy thắng lợi nơi tâm tay, cảm thấy mình không hề có sai lầm gì.

Lý do lần thất bại? Là do cái gì chứ? Hấn không muốn tự biện minh cho mình. Thất bại chính là thất bại. Mà lỗi lớn nhất, chính là ở trên người hấn.

Là một tên thông soái, ngươi đem sinh mạng của bao người đưa vào chỗ nguy hiểm, chính ngươi dồn họ vào chỗ chết, ngươi có thể vứt bỏ hết trách nhiệm sao? Ngươi có thể rũ bỏ sự thật sao?

Trái tim không ngừng giằng xé, nội tâm của hấn tràn đầy mâu thuẫn.

“Tĩnh táo lại! Phải tĩnh táo lại!” – Trong mớ hỗn loạn này đây, hấn không khỏi tự gặm thét trong lòng. Nhưng tiếc thay nó cũng chỉ như đá ném xuống biển, còn chẳng gây nên cái bọt sóng gì.

Vạn sự khởi đầu nan! Gian nan bắt đầu nan!

Thực tế tàn khốc quá nhiều... Ngươi từ trong ảo mộng bước ra với bao nhiêu ước mơ, ngươi từ trong mơ bước ra với bao nhiêu lý tưởng. Cho đến khi ngươi chính thức đối mặt với cuộc đời này, ngươi mới nhận ra ngươi là kẻ ngây thơ đến cỡ nào. Nhân sinh chính là như vậy! Thảm cảnh không nơi nào không phát sinh! Mỗi giờ mỗi phút đều có vô số người chìm trong tình cảnh đau khổ này!

Từ nơi tươi đẹp chợt rớt xuống đất bằng. Từ chốn phù phiếm bỗng đứng đối mặt với sóng gió cuộc đời. Ngươi cũng sẽ như hấn hiện tại, ước mơ rạn nứt, lý tưởng xuất hiện vết nhơ. Ngươi cũng sẽ như hấn, sẽ thấy cuộc đời này tăm tối làm sao. Ngươi cũng sẽ như hấn, thấy mình lúc trước là cỡ nào vô tri. Ngươi cũng sẽ như hấn, bắt đầu chìm trong giày vò.

Từ những tự tin vào khả năng của mình, ngươi bắt đầu hoài nghi. Liệu có phải... ngươi quá vô dụng? Liệu có phải... những kiến thức ngươi đã học chỉ là mớ vớ vẩn?

Từ ước mơ, lý tưởng trước đó của mình, ngươi bắt đầu tự hỏi. Liệu có phải... những thứ đó quá cao xa? Liệu có phải... ngươi ảo tưởng quá nhiều?

Rất nhiều, rất nhiều suy nghĩ trái ngược sẽ xuất hiện trong đầu ngươi. Sẽ rất nhiều, rất nhiều mâu thuẫn nảy sinh. Liệu ngươi sẽ... quyết định thế nào? Là tiếp tục bước đi trên con đường không có hi vọng hay sẽ vứt bỏ nó mà chấp nhận “số phận” của mình?

Giữa bầu trời u tối, một mình ngươi đứng đó giằng co suy tư, ngươi sẽ chọn điều gì?

Liệu ngươi có biết... giữa vô số ngã rẽ của cuộc đời, nó cũng chỉ là một trong số chúng? Liệu ngươi có biết... bước ngoặt này quan trọng như thế nào?

Con người chính là một loài động vật phức tạp. Phức tạp về cơ thể, cũng phức tạp cả về lối suy nghĩ. Đứng giữa hai điều mâu thuẫn, họ luôn muốn nghe xem ý kiến của người khác, họ luôn muốn vẽ vôi thêm bao nhiêu lý do, và đặc biệt họ luôn “đề” mặt tích cực nằm dài và “nâng” mặt trái lên cao nhất. Khi đứng giữa lựa chọn họ tự đánh mất tinh táo, họ lãng quên mất bản tâm của mình, họ chạy theo số đông.

Tất cả cũng rất bình thường. Khi đứng giữa những ngã rẽ, đa số mọi người đều lựa chọn thỏa hiệp với cuộc đời. Nếu người đã trải qua như vậy, người không hề đơn độc, người cũng có thể tự an ủi bản thân được rồi. Nhưng thật đáng tiếc, người đã không còn là chính mình! Có che giấu bao sâu, có bao nhiêu lý do hợp lý đi nữa, có bao nhiêu lời phản biện hùng hồn thì đó là sự thật không thể xóa nhòa!

Số ít người có thể vượt qua. Số ít người lựa chọn con đường không có hi vọng kia. Người có bao giờ tự hỏi vì sao? Hay chỉ tự giễu là họ không phải nghị lực kiên cường thì họ cũng là những kẻ lòng dạ sắt đá? Hay họ chính là những người mạnh mẽ hơn người nhiều lần?

Sai lầm! Thực sự là sai lầm! Người chính là đang biện minh, người chính là đang đẩy ra một cái lý do mà người cảm thấy hợp lý nhất để ngụy biện. Phải! Với mọi người, họ chính là như thế. Mọi người nói thế, người cũng chấp nhận nghe theo mà chưa bao giờ tự hỏi.

Người đang tìm cái gì? Người thực sự đang tìm cái gì? Người chỉ đang kiếm cớ lừa dối bản tâm mà thôi! Thật là thảm hại! Thật là bi ai! Là cỡ này đau khổ? Người liệu có biết... chính người cũng đang đội lên một lớp mặt nạ? Người liệu có hay... chính người cũng bắt đầu giả tạo?

...

Cuộc chạy trốn vẫn tiếp diễn. Từ Phong vẫn tự giằng vặt bản thân. Đôi chân của hắn tiến về phía trước một cách máy móc. Hắn đang đi theo một con đường định trước.

“Chạy! Phải chạy! Phải chạy thật nhanh!” – Ý nghĩ lớn nhất trong đầu hắn chính là như vậy.

“Nhanh lên, nhanh lên. Nếu không hôm nay mình sẽ chết ở đây!” – Lý do thôi thúc hắn bước tiếp chính là như thế.

Hắn đang quên mất lối về. Hắn đang quên đi những con người đang cần hắn.

Là cỡ nào đau thương! Cái gì là cái gì? Đứng trước làn ranh sống còn, đứng trước lợi ích to lớn của bản thân, đừng nói hắn, người cũng sẽ lựa chọn như vậy. Chẳng có gì đáng để xấu hổ, cũng chẳng có gì đáng để cười cợt. Vì lợi ích của mình, vì sự sống của mình, vứt bỏ tất cả những thứ khác cũng là lẽ đương nhiên. Khi chạm đến mấu chốt, vứt bỏ người thân cũng là điều bình thường.

Có phải người đang xem thường? Người cho rằng mình sẽ không bao giờ làm vậy có phải không? Thật đáng hổ thẹn, người đang che giấu điều gì ở phía sau? Vì lợi ích của mình người chưa từng một lần lâm lỗi hay sao?

Nếu người thật sự là thiên sứ, có lẽ người chưa bao giờ lừa dối cha mẹ mình. Nếu người là đại diện của thánh khiết, có lẽ người chưa bao giờ dối lòng lừa gạt người thân mình. Nếu người là đại diện của cái thiện, có lẽ người chưa từng có lần nào nói dối bạn bè mình.

Tiếc nuối thay, người không phải vậy.

Thực tế cho thấy không ít người vì đồng tiền gạt phăng bạn bè mình. Thực tế cho thấy đôi lúc vì tiếng gọi tình yêu người nói dối cha mẹ mình. Thực tế cho thấy, đôi lúc vì một lợi ích nhỏ nhặt, người dối lòng từ chối giúp đỡ anh, chị hoặc em mình. Thực tế cho thấy càng đối mặt với lợi ích lớn, người càng chẳng ra gì.

Người cứ tự an ủi mình bằng những lý do tốt đẹp. Lương tâm người cứ bị mài mòn từng chút một cho đến khi không còn lại gì hoặc bị chai lì đến đáng sợ.

Không! Người không làm gì sai, người có đủ đầy những lý do tốt đẹp.

Phải! Người bảo sau này người sẽ bù đắp cho bạn bè. Phải! Người tự an ủi rằng cha mẹ sẽ hiểu cho mình. Phải! Người nói rằng lúc ấy người không có khả năng giúp, người không thể giúp được gì, người thật sự hữu tâm vô lực.

Đó là những lời ngụy biện kinh khủng cỡ nào? Bản thân mình người còn lừa dối được thì đối với người khác có khó khăn gì? Cái gì Lincoln, cái gì Gia Cát Lượng? Toàn là đồ bỏ. Tin ta đi, với tài năng đó, người ăn đứt bọn họ, người mới chính là một nhà hùng biện tài ba, người mới chính là một thuyết khách vĩ đại nhất lịch sử. A ha ha ha... Oách lắm phải không? Ha ha ha... Lợi hại, lợi hại! Ta thật tâm khâm phục nhà người!

...

Ám Nhất lặng lẽ đứng bên cạnh Từ Phong. Nhìn khuôn mặt biến ảo không ngừng của người thủ lĩnh được mọi người đặt trọn niềm tin, dù tâm chí kiên nghị, chính hắn cũng bắt đầu chán nản.

Niềm tin nào cũng có giới hạn của nó. Tuy với Ám Nhất, đại nhân chính là người hắn mỗi mắt trông theo, là người hắn sùng bái cực độ. Nhưng trận đầu bất lợi, vốn uể oải và hoang mang, lại nhìn thấy đại nhân chán chường và sầu lo cùng phân vân, niềm tin của hắn cũng dần bắt đầu có dấu hiệu vỡ nát.

Ám Nhất cắn chặt hàm răng, đấu tranh nội tâm mãnh liệt, bỏ ra hai chữ với tất cả sức lực:

“Đại nhân...”

Từ Phong đánh cái gập mình. Đang chìm trong mâu thuẫn lại bị quấy rầy, hắn tràn đầy phần nộ quay lại, lạnh lẽo hỏi:

“Chuyện gì?”

Ám Nhất hít sâu một hơi mà chỉ vào tàn quân phía sau rồi nói:

“Đại nhân. THUỘC HẠ VÀ HỌ CẦN NGÀI!”

Vẫn giữ vẻ lạnh lùng, đồng tử hai mắt co lại, hắn gầm lên:

“Ta đã biết. Không cần ngươi phải nhắc. Nhanh chóng đốc thúc mọi người nhanh chân cho ta!”

Cả không gian như bị động lại. Dòng người đang cố gắng lê bước phút chốc cứng lại. Nội tâm Ám Nhất cũng không khỏi lộ bộp một cái. Hắn biết tâm trạng đại nhân không tốt, hắn cũng biết đại nhân chỉ là giận cá chém thớt, mà hắn là con cá không may. Vậy nhưng hắn thật sự khổ sở. Hắn và mọi người cần đại nhân. Đại nhân có thể nào ngoảnh mặt như vậy...

Khuôn mặt bỗng chốc đỏ bừng, Ám Nhất cười thầm rồi gục đầu xuống mà lí nhí:

“Vâng.”

Nhìn Ám Nhất cúi đầu lùi về phía tàn quân. Hắn bức bối quay người lại, bước tiếp. Chính Từ Phong hắn cũng không quá rõ vì sao mình lại hành động như vừa rồi. Thế nhưng hắn rất nhanh vứt nó sau đầu mà lại chìm trong mẫu thuẫn.

Ở phía đằng sau, quân địch ngày một tới gần.

...

Lại một đoạn đường đã qua. Từng ngọn cây cũng đã lui bóng, để lại đằng trước là từng ngọn cây khác.

Sau khi tiếp tục truyền lại một lần mệnh lệnh này. Ám Nhất trở nên khó nghĩ, hắn đắn đo. Nếu sự việc cứ mãi thế này, đại nhân cứ mãi như vậy thì mọi việc càng tồi tệ hơn. Làm một người thuộc hạ, làm một người sùng kính đại nhân, hắn không muốn như vậy.

Vẫn còn trong suy sụp, nhưng hắn vẫn vắt óc nghĩ ra phương hướng khác. Là người được Từ Phong coi trọng nhất trong số 100 thành viên Ám bộ còn sống sót trong cuộc huấn luyện, hắn chính là có một tính cách đáng quý nhất: luôn bình tĩnh mà phân tích và suy nghĩ kỹ càng.

Và ở thời điểm này, tính cách ấy phát huy tác dụng to lớn. Bởi thế cho nên không lâu sau hắn đã có quyết định. Chỉ thấy hắn lại tiến về phía những tàn binh mà bắt đầu đem ý tưởng của mình nói ra.

Một lát sau, họ cùng gật đầu như đạt được nhất trí.

Được mọi người khích lệ, Ám Nhất lấy lại tinh thần. Với ánh mắt kiên định, hắn bước về hướng Từ Phong. Bước chân trần giữa nền đất lạnh nhưng lại là những bước chân cứng cáp đầy kiên nghị.

Ám Nhất lại bước tới bên cạnh người hắn tôn sùng. Rồi đột nhiên bước tới chen ngang trước mặt người ấy.

“Phịch...” - Hắn quỳ xuống.

Lúc này đây hắn cũng không kìm được cảm xúc sau bao ngày. Vì thế bỗng chốc nước mắt lăn dài trên khóe mi, hắn khóc rống lên:

“Đại nhân, CHÚNG THUỘC HẠ CẦN NGÀI!”

Từ Phong lại phần nộ nhìn Ám Nhất. Hắn định quát mắng, nhưng nhìn về con người kiên nghị đang quỳ phía trước mà nuốt lại lời trách móc định nói ra.

Một lần thì thôi, lần thứ hai là vì sao? Hắn không rõ ràng. Có chút mơ hồ, hắn quan sát kĩ con người này.

Đó là một khuôn mặt dính đầy những giọt máu đỏ sẫm đã khô, quần áo đầy lỗ thủng và vết rách, thân thể tràn đầy những vết thương ngang dọc. Mà ở những vết thương ấy, mặc dù được băng bó, nhưng từ vài vết thương máu vẫn còn chảy ra thấm đẫm trên cơ thể.

“Đại nhân! THUỘC HẠ CẦN NGÀI!” - Ở đằng sau, hơn ba trăm con người cũng đồng loạt quỳ xuống và thất thanh khóc lớn. Như bị cảm xúc của Ám Nhất lây truyền, nước mắt cũng họ cũng lăn dài trên mặt.

Từ Phong giật mình quay lại và ngăn người nhìn tình cảnh này.

Những con người này là thuộc hạ của hắn. Hắn chỉ gặp họ có vài lần mà thôi. Chỉ vài lần.

Hắn chưa từng nói gì nhiều với họ. Hắn chưa từng tiếp xúc nhiều với họ. Hắn chưa từng cảm nhận đến cảm xúc của họ... Hắn chưa từng...

Ba trăm con người quỳ tại nền đất lạnh lẽo. Tuy họ suy sụp, nhưng họ chưa từ bỏ. Có thứ gì đó khiến họ không từ bỏ. Họ... không đành lòng. Họ càng muốn báo thù cho những người quen đã mất!

Tuy trận đầu thất bại. Thế nhưng họ vẫn còn chút niềm tin với đại nhân, họ vẫn kỳ vọng đại nhân mang lại kỳ tích. Tuy gục ngã trong đau đớn. Nhưng họ

vẫn tin chỉ có đại nhân mới có thể dẫn họ đi tiếp con đường chông gai này.

Thà rằng nắm lấy một hi vọng mong manh, còn hơn là chấp nhận cam chịu chết đi!

Họ ngẩng mặt đầy nước mắt nhìn Từ Phong với ánh mắt đau thương, Từ Phong cũng nhìn họ đầy đắng cay.

Hắn đang làm gì? Hắn thật sự đang làm gì?

Không phải hắn muốn tại dựng một thế giới mà ở đó mọi người có thể vui vẻ và hạnh phúc sao? Nhưng giờ này chuyện gì đang xảy ra?

Không phải hắn từng hứa là sẽ chiến đấu cùng họ cho tới khi không cảm nổi vũ khí nữa sao? Nhưng giờ này hắn đang làm cái gì?

Thân thể của hắn bỗng run lên, trái tim nhỏ yếu cũng không ngừng kịch liệt đập nhanh. Đầu óc hắn không ngừng nổ vang.

Hai giọt lệ đột ngột tràn ra và chảy dài trên gương mặt non nớt nhưng đầy góc cạnh ấy.

“Phịch...”

Hắn bỗng quỳ xuống mà gào thét:

“TA ĐANG LÀM GÌ? TA THẬT SỰ ĐANG LÀM GÌ?”

Nước mắt mỗi lúc một nhiều, hắn trở về với đúng tuổi của mình, hắn ôm đầu mà lớn tiếng khóc.

Giữa khu rừng lạnh giá, giữa bầu trời âm u đầy từ khí, giữa thế gian hỗn loạn không ngừng, giữa ba trăm thuộc hạ của mình, hắn thống khổ gào khóc.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 29: Đứng dậy!

Tiếc nuối lớn nhất của cuộc đời một con người chính là đánh mất chính mình!

...

Sau một lúc giải tỏa tất cả cảm xúc, Từ Phong ngẩng mặt lên nhìn về thuộc hạ. Vành mắt đỏ bừng nhưng ánh mắt cháy lên lửa giận. Từng con lửa giận đốt cháy nội tâm của hắn, từng con lửa giận thiêu cháy sự ích kỷ, từng con lửa giận quét sạch lòng tự tôn.

Hắn giận chính mình vô năng! Hắn giận chính mình tầm thường! Hắn giận chính mình sa ngã! Hắn giận chính mình nhu nhược!

Làm sao có thể? Làm sao có thể? Hắn làm sao lại gục ngã đơn giản như vậy? Không! Hắn nhất định không gục ngã! Cho dù con đường phía trước không có lối về nhưng hắn cũng quyết tử chiến đến cùng!

Hắn có gì phải sợ? Hắn làm sao lại sợ? Hắn đã đánh mất quá nhiều. Hắn không muốn đánh mất thêm nữa!

Chiến thì chiến! Ta vẫn là chính ta!

Chết thì chết! Giữa dòng đời buồn chán ta vẫn còn tự hào mà đứng thẳng!

Hắn run rẩy trong kích động. Bản tâm ẩn sâu trong lòng gào thét lao ra xé nát mọi thứ.

Phải rồi! Hắn còn trách nhiệm trên vai!

Phải rồi! Hắn còn quá nhiều điều muốn làm!

Phải rồi! Hắn cũng như họ, hắn không cam lòng từ bỏ! Hắn không cam tâm!!!

Thì thế nào, thì thế nào? Cho dù chôn xương chôn này, ít nhất sau này hắn không hối hận, ít nhất bây giờ hắn cũng không hối hận!

Ngẩng mặt nhìn những thuộc hạ còn lại của mình, hắn khàn giọng quát lên trong run rẩy:

“Các ngươi còn có thể chiến?”

Ba trăm con người thương tích đầy mình đồng loạt nắm lên binh khí, giờ thẳng lên trên đầu mà rống giận:

“CHIẾN! CHIẾN! CHIẾN!”

Hắn nhìn ra những tia lửa nóng sâu trong đôi mắt họ. Hắn nhìn ra sự kỳ vọng của họ. Hắn nhìn ra hắn... vẫn chưa phải đã đến lúc rơi vào đường cùng, đã chưa phải là bất nhất mà bế tắc hay đầu hàng!

Vậy tại sao hắn lại do dự? Vậy tại sao hắn lại nghi hoặc? Vậy tại sao hắn lại mâu thuẫn? Vậy tại sao hắn lại đắn đo?

Rất nhanh hắn tỉnh ngộ. Màn đêm tối trong lòng hắn cũng biến mất sạch sành sanh.

“Ha ha ha ha...” – Hắn bỗng ngửa mặt nhìn trời mà càn rỡ cất tiếng cười to đầy cuồng dã!

Con người chính là như vậy. Mọi việc vốn vô cùng đơn giản, đừng bao giờ làm nó thêm phức tạp. Khi đối mặt với mâu thuẫn, hãy tự nhìn lại mình. Hãy tự hỏi bản tâm mình là gì? Hãy tự hỏi mình muốn gì và mình phải trả giá những gì.

Mục tiêu, con đường có thể đầy sỏi đá và chông gai. Nhưng không cần phải từ bỏ, sứ mệnh của chúng ta chính là suy nghĩ và chọn ra con đường tối ưu nhất, thậm chí đôi khi cũng phải nghĩ đường vòng vượt qua trở ngại. Chứ sứ mệnh của chúng ta không phải là dư hơi thừa sức ngồi dẫn vật mình. Cái điều ngu ngốc này chẳng giúp chúng ta được cái gì mà chỉ phí thời gian và tâm sức của chúng ta mà thôi.

Khi ngươi đứng trước quyết định quan trọng thì hãy dành cho mình một phút lặng im tự hỏi. Hãy để bản tâm noi sâu thẳm trong trái tim chúng ta trả lời và đưa đường dẫn lối.

Hãy là chính mình! Đừng bao giờ khuất phục trước khó khăn! Đừng bao giờ từ bỏ ước mơ, lý tưởng của mình!

Nắm chặt đôi bàn tay trắng bệch vì thiếu máu của mình, Từ Phong hét dài:

“Ta muốn lấy lại những gì thuộc về ta! Ta muốn quét ngang thiên hạ!”

Lời nói vang lên mang theo niềm tin mãnh liệt, vô địch khi khái, bao quát một phương! Như tiếng rống ngâm hồ gầm ầm ầm vang vọng, như lời sấm truyền xoắn nát một góc tương lai.

“Đùng... Đùng... Đùng...”

Như chứng nghiệm lời nói của hắn, bầu trời âm u phút chốc vang lên những tiếng sấm chấn động. Sấm động nhân tâm, chớp giật liên miên.

“Oanh! Oanh! Oanh!”

Ở nơi tình không vô tận, một vì sao màu trắng đột ngột phát ra những quang huy rực rỡ. Sức mạnh ấy đẩy lùi tất cả các vì sao bên cạnh lui về phía xa. Thứ ánh sáng thuần khiết này đột phá không gian, xuyên qua vũ trụ bao la, từ trên bầu trời rơi thẳng xuống chiếu lên người hắn.

Có lẽ nó đã chấp nhận hắn.

Trong chớp mắt này, hắn đang lột xác, hắn đang thăng hoa! Nội tâm của hắn trở nên bình tĩnh lạ thường, tâm chí cũng trở nên kiên định!

Chợt đến chợt đi, thứ ánh sáng đến nhanh từ đâu không ai rõ và cũng biến mất nhanh chóng không ai hay. Chỉ để lại một con người nhiệt huyết dâng trào cùng với ba trăm tên thuộc hạ lớn tiếng gầm thét:

“Quét ngang thiên hạ! Quét ngang thiên hạ!”

Khi đã phát tiết xong xuôi, hắn trở về vẻ điềm tĩnh mọi khi. Hắn mỉm cười nhìn họ và bắt đầu ra lệnh:

“Ám Nhất!”

“Có thuộc hạ!” – Đang quỳ tại chỗ, Ám Nhất cuồng nhiệt lên tiếng.

Nhìn về người thuộc hạ trung thành đã cứu hắn thoát ra một con mòng mị, hắn ôn hòa mở miệng:

“Ngươi dẫn tất cả các thành viên Âm bộ còn có thể chiến đấu tiến về phía sau quan sát động tĩnh của quân địch.”

Ám Nhất còn chưa kịp mở lời thì đã có 23 thành viên còn sống sót của Âm bộ từ phía tàn quân lướt tới mà quỳ xuống dập đầu:

“Đại nhân. Chúng thuộc hạ còn có thể chiến! Xin đại nhân cho phép!”

“Chúng thuộc hạ còn có thể chiến! Xin đại nhân cho phép!”

“Khẩn cầu đại nhân cho tham chiến!”

Nhìn về phía 23 con người tao ngộ đầy rẫy vết thương. Kề có những vết thương sâu hoắm, kề lại mất đi bàn tay, thậm chí là cánh tay. Hắn càng phát ra thê lương!

Một lần nữa hắn tự hỏi mình đã làm gì! Một lần nữa hắn tự hỏi mình đang làm gì!

Phải! Hắn chưa phải một vị tướng hợp cách. Thế nhưng khi đã lãnh đạo họ, hắn phải có trách nhiệm!

Phải! Chính thiếu sót của hắn dẫn đến thuộc hạ của hắn bỏ mạng vô ích! Làm lỗi lần này của hắn có cái giá quá đau đớn đi!

Đau! Quá đau...

Nơi nào đó vẫn không ngừng thất lại. Nơi nào đó cũng không ngừng nhỏ máu. Hắn thống khổ cắn chặt hàm răng mà nước mắt lại yên lặng chảy xuôi.

“Các người...” – Hắn không kìm chế được run run đôi môi khô khốc mở lời.

Không còn buồn bã, không chút chán chường, cũng không vấy vùng trong đau khổ, họ nhìn hắn tràn đầy quyết tâm:

“Đại nhân! Khẩn cầu đại nhân cho chúng thuộc hạ tham chiến!”

“Đại nhân! Khẩn cầu đại nhân cho chiến!”

Thời gian như đọng lại. Hắn như trở về 10 năm trước. Trở về đoạn thời gian máu tanh ấy. Khi ấy cũng như bây giờ.

Từng con người nghiền răng chịu đựng đau khổ từ thể xác mà không màng sống chết nhảy vào chiến đấu. Từng con người như phát điên xả thân bảo vệ gia đình hắn.

Bây giờ hắn như chột đối diện với ánh mắt bọn họ. Những ánh mắt đầy quyết tâm liều mình. Đứng trước tuyệt vọng, họ vẫn mỉm cười đối diện, họ vẫn mỉm cười nhìn hắn.

Nhưng họ chỉ là những người bị liên lụy, họ là bị gia đình hắn kéo vào.

Tại sao? Tại sao họ lại làm vậy? Sinh mạng là đáng quý, họ có thể bỏ mặc hắn mà tự thoát đi cơ mà!

Hắn đau thương nhìn về những con người hiện tại. Ánh mắt của hắn không chút nào che giấu sự thống khổ. Hắn đưa bàn tay phải run run về phía họ. Hắn không muốn! Hắn muốn hét lên rằng hắn không muốn!

Hắn không muốn bị kịch cứ mãi phát sinh trước mặt hắn! Hắn không muốn nhìn thấy những con người này vì hắn mà ra đi vĩnh viễn!

Hắn có thể giết người vì đại cục. Nhưng hắn không thể trơ mắt nhìn thuộc hạ của mình chết dần chết mòn!

Hắn có thể máu lạnh tàn sát cả nghìn người. Nhưng hắn không thể tự tay đẩy những người bên cạnh vào chỗ chết.

Hắn biết đây là chiến tranh! Nhưng tại sao lại là chiến tranh? Cho đến bây giờ, hắn bắt đầu căm ghét nó.

“Đại nhân. Xin hãy ra lệnh.” – Một người bên dưới cao giọng.

Và 24 người, kể cả Âm Nhất, cũng đồng thời cất tiếng:

“Đại nhân. Xin hãy ra lệnh!”

Từ Phong đột nhiên trầm mặc.

Một phần tư nén nhang đi qua, hắn lên tiếng:

“Được. Toàn bộ thành viên Âm bộ nghe lệnh!”

“Thuộc hạ nghe lệnh!” – 24 con người ngẩng đầu nhìn về hắn.

“Tất cả các người tiến về phía sau quan sát động tĩnh quân địch. Có tin tức gì thì lập tức báo về.”

“Thuộc hạ nhận lệnh!”

Nhìn họ vội vàng đi xa, sắp khuất tầm mắt, rốt cuộc hắn đánh vỡ gông xiềng:

“Khoan đã!”

Nghe tiếng của hắn, 24 con người ngạc nhiên quay lại.

“Đại nhân?” – Họ nghi hoặc hỏi.

Hắn nhìn họ rồi nhìn về tất cả những người còn lại mà thở dài:

“Tính mạng của các ngươi đối với ta đều rất quan trọng. Ta sẽ không để các ngươi hi sinh vô nghĩa, càng không để các ngươi bỏ mạng vô ích. Hãy nhớ bảo trọng và lấy tính mạng của mình làm trên hết.”

Con người không phải cảm thú. Trên chiến trường, quân đội hai bên đánh nhau vì lý tưởng của chính mình. Họ đều là những chiến sĩ đáng quý. Chết trên chiến trường đều là vinh quang của họ. Thế nhưng cảm thú nhân tâm cho họ làm pháo hôi, đẩy tất cả họ vào chỗ chết chỉ vì thắng lợi. Còn con người lại tìm phương pháp chiến thắng tối ưu mà thương vong thấp nhất.

Một vị tướng chân chính là những người biết quý trọng tính mạng thuộc hạ của mình. Một vị tướng chân chính chính là những người biết dùng tài năng của mình tạo phúc cho muôn dân trăm họ chứ không phải dùng tài năng của mình để giành lấy lợi ích cho riêng mình.

...

Hắn là một con người cẩn thận, thế nên hắn luôn được đại vương trọng dụng. Gần như mọi chuyện đại vương đều hỏi ý kiến của hắn. Tính cách cẩn thận của hắn được đại vương yêu mến, cho nên nước lên thì thuyền lên. Chỉ qua một năm ngắn ngủi, hắn trở thành nhị vương của cái sơn trại cỡ lớn này. Từ đó cuộc sống của hắn tươi đẹp hơn quá nhiều.

Hắn là một con người băng giá, thế nên mọi người xung quanh, nhất là những tên tôi tớ cấp dưới đều nhất nhất nghe lời hắn, đều nhất nhất làm theo những gì hắn ra lệnh. Hắn vui mừng vì điều đó.

Hắn cũng vui mừng vì mình có một cuộc sống tuyệt vời.

Trừ đại vương, hắn chính là chúa tể của chúng tôi tớ nhỏ yếu dưới quyền. Mỹ nữ với hắn cũng chỉ là đồ chơi. Tiền bạc với hắn cũng chẳng có nghĩa lý gì. Một lời nói của hắn đủ để quyết định sống chết của một người. Một lời nói của hắn đủ để xóa sổ một thôn làng.

Nhưng hắn vẫn chưa cảm thấy thỏa mãn. Nhờ tích lũy lâu ngày của mình, hắn mua được nhiều loại đan dược, nhiều loại bí tịch võ công. Vậy nên trong 4 năm tiếp theo, hắn trở thành một trong hai mươi vị cao thủ tuyệt đỉnh của sơn trại.

Hắn có đầu óc, hắn có sức mạnh, hắn cũng có quyền lực trong tay. Dần dần thời gian trôi qua, hắn cũng cảm thấy mỹ mãn. Cuộc sống bây giờ của hắn chính là chốn thần tiên. Còn những tên gà chó bên dưới chỉ là lũ huyết thống dơ bẩn mà hắn dẫn vật sống dờ chết dờ để tìm vui.

Đối với hắn, sinh mạng của họ chẳng đáng một đồng. Họ có chết cũng chẳng sao. Vì thế phương pháp chiến đấu của hắn là dạng âm hiểm mà tàn bạo. Với đầu óc của mình, hắn luôn vớt ốc bỏ trí bày rập cho các con nai ngu ngốc nhảy vào. Và tiếp đến chính là cho lũ dơ bẩn kia lao tới lấy thương đổi thương đánh cho lũ quân địch kêu trời khóc đất.

Dĩ nhiên với quyền lực và thực lực của hắn, không ai dám chống cự. Cũng không ai có ý nghĩ phản kháng. Tất cả bọn họ đều chấp nhận cái thứ mà họ gọi là “số phận” này. Với họ dẫu sao thì người dưới mái hiên cũng phải cúi đầu, bị thương còn đỡ hơn là chết.

Ba tháng trước xung đột nổ ra trên khu vực này dẫn đến cuộc sống của hắn bị đảo lộn. Đại vương đã quen ăn chơi, bụng của đại vương cũng đã phệ ra, đại vương cũng đã mất đi hùng tâm tráng chí, thay vào đó là nỗi sợ chết thường trực và lớn lên từng ngày. Bởi vậy với tư cách là nhị vương, hắn bị đại vương điều động.

Từ cuộc sống tươi đẹp hắn bỗng rơi vào cuộc sống khổ cực. Ngày ngày hành quân đánh trận, nay đói mai no, nay thua mai thắng là chuyện cơm bữa. Lúc thắng trận thì tiệc tùng linh đình, lúc thua trận lại phải chạy trốn chết.

Thật may hắn vẫn còn sống. Thật may hắn vẫn còn đủ sức bước tiếp. Vậy nhưng càng ngày hắn càng cảm hận tình cảnh này. Hắn ghét đánh trận đến cực điểm. Vì thế mà phong cách đánh trận của hắn ngày một ác liệt hơn. Hắn cũng ngày một thích giết chóc hơn.

Hơn mười ngày trước, nhận được tin có một thành trấn sống dân 1.000 người tiến về sơn trại, đại vương hỏi thúc hắn nhanh chóng chạy về. Vốn đang hồ hởi đánh thắng liên tiếp, lại sắp công phá một cái sơn cỡ lớn. Sắp được thưởng thức mỹ nữ, tiệc tùng, thế nhưng lại phải bỏ qua tất cả mà chạy về khiến hắn vô cùng ức chế. Oán niệm của hắn đối với đại vương càng chồng chất ngày một cao. Nhưng vì thực lực còn không bằng, phe cánh còn chẳng có nhiều người, thế nên hắn nhịn!

Và thế là hắn quyết định lấy cái thành trấn kia cùng với 1.000 con người điên kia làm chỗ phát tiết.

Với tính cách âm hiểm và cẩn thận. Hắn bố trí một cái bẫy hoàn mỹ. Rồi lũ ngu kia rất nhanh lọt tòm vào cái bẫy của hắn. Và diễn biến tiếp theo thì chẳng có gì đáng để lo lắng hay suy nghĩ. Như mọi khi: Đẻ bọ, tàn sát!

“Bẩm nhị vương, đã phát hiện tàn quân kẻ địch ở phía trước!” – Một tên trinh sát sợ hãi tiến lên bẩm báo. Mỗi khi nhìn về con người quyền lực thứ hai này, không chỉ có hắn, mọi người đều run lên bần bật. Ánh mắt của kẻ đó như một con dã thú luôn muốn ăn tươi nuốt sống bọn họ.

“Toàn quân đẩy nhanh tốc độ tiến lên! Hôm nay phải giải quyết bọn chúng để còn về ăn mừng!” – Hắn hét lớn.

Nhất thời 500 tên thuộc hạ của hãn sĩ khí đáng cao. Tiến bước chân cũng đồng nhất vang lên “thùng thùng” như hồi trống trận.

Phải nói ban đầu hãn cho rằng 1.000 tên pháo hồi đã đủ làm thịt 1.000 tên ngu ngốc rơi vào cạm bẫy của hãn. Thế nhưng cuối cùng chúng lại chạy thoát, còn bên hãn cũng tổn thất gần 500 người. Có vẻ thắng thủ lĩnh bên đó cũng là dạng có hiểu biết. Và cũng chỉ dừng tại đó mà thôi.

Nói gì thì nói, hai bên đụng nhau, hãn đã thắng trận đầu. Bây giờ chúng chỉ còn là tàn binh chẳng có chút sức lực, vì thế cứ xông tới mà “chén” thôi.

Hãn lại tiếp tục ra lệnh cho toàn bộ thuộc hạ lao về trước như bay.

Bỗng phía tiền phương truyền lại tiếng rống giận.

“Giết! Giết! Giết!”

Hả? Là bọn tàn binh?

Có chuyện gì? Bọn chúng bị điên cả rồi à? Hừ, đúng là lũ chó cùng đường cắn dại. Đã vậy hãn cũng không ngại tiến chúng đi hết quãng đường còn lại.

Hãn âm trầm nhìn về phía trước mà ra lệnh:

“Tiến lên! Giết sạch bọn chúng cho ta.”

Nơi đây bỗng trở thành chiến trường đầm máu. Khắp nơi đều có thể thấy được máu nhuộm đất bằng, tàn chi bay tán loạn khắp nơi.

Nhìn về chiến trường, hãn hoảng loạn phát hiện lũ người kia không giống như lũ tàn binh mất hết ý chí. “Xảy ra chuyện gì? Sao bọn lũ người này lại trở nên điên cuồng như vậy?” – Hãn có chút hoang mang nghĩ đến.

“Đừng... Đừng...”

Thế nhưng khi hãn vẫn còn đang suy nghĩ thì đã có kẻ đánh về phía này. Hãn ngẩng mặt nhìn về bên đó và phát hiện bọn cao thủ bùn đất sinh còn sót lại sau trận chiến trước.

“Các ngươi muốn chết? Lũ bại tướng dưới tay còn dám ngông nghênh? Ta tác thành cho các ngươi!”

Rồi hãn đẩy ra một chiêu. Kinh lực như sóng biển dâng trào âm âm đánh giết về phía bên kia. Đồng thời hãn quát lớn:

“Đội 1 lên hết cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 30: Chiến ra một con đường!

300 con người chẳng chịt vết thương như nổi điên xông thẳng vào 500 người. Cái gì trận hình, cái gì chiến thuật cũng đã không còn ý nghĩ gì nữa. Họ chỉ biết xông tới, lao tới với tất cả sức mạnh và sinh mệnh của mình.

Với họ đây là một trận tử chiến! Với họ đây là một trận liều chết!

Sống và chết đã không còn là vấn đề quan trọng nhất!

Ngài khai sáng tâm trí của chúng tôi. Nhờ ngài chúng tôi tìm được con đường của chính mình. Chúng tôi đã không còn u mê giữa cuộc đời đen bạc. Chúng tôi đã không còn sống cuộc sống chán nản và vô vị giữa dòng đời đau thương. Chúng tôi đã không còn lạc lối mà làm ra những hành động trái lương tâm của mình. Nhờ ngài chúng tôi mới được bước đi trên con đường bao nhiêu lâu qua chúng tôi đã đánh mất và hằng mơ ước.

Ngài đã mang lại niềm hạnh phúc vô tận cho chúng tôi. Ở nơi đây chúng tôi không phải là những con thú hoang mà cứ ló mặt ra là bị đánh đuổi, chửi mắng và khinh thường. Ở nơi đây chúng tôi được sống với đúng nghĩa con người. Ở nơi đây chúng tôi được vui vẻ say mê, chúng tôi được vui sướng hát ca. Ở nơi đây thật sự tràn ngập ánh bình minh, tràn đầy ánh sáng tươi đẹp buổi xuân sang.

Giữa cuộc sống xô bồ bốc mùi hôi thối, giữa dòng người chỉ biết đấu đá và lợi dụng lẫn nhau, giữa những con người ích kỷ và độc ác, nơi đây chúng tôi tìm thấy những tấm lòng chân thật, những người chiến hữu chí cốt. Ở nơi đây chúng tôi tìm được cái gọi là tình bằng hữu, cái gọi là tình thân. Những thứ tình cảm cao cả mà trước kia chúng tôi tưởng chừng sẽ không bao giờ được biết đến.

Có thể với ngài đó cũng chỉ là trách nhiệm của riêng mình. Có thể với ngài đó cũng chỉ là một phần lý tưởng của bản thân.

Thế nhưng từ lúc nào nơi đây đã trở thành nhà của chúng tôi mà chúng tôi không hay. Từ lúc nào mà mọi người xung quanh đều đã trở thành là bạn bè của chúng tôi mà chúng tôi cũng không rõ. Và từ lúc ấy, ngài chính là vua của chúng tôi.

Cứ mãi nói nhiều thế này không khác gì giả tạo phải không vương? Vậy hãy để chúng tôi dốc chút sức mọn bảo vệ ngôi nhà. Vậy hãy để chúng tôi gào thét chia sẻ cho ngài một phần lo lắng. Vậy hãy để chúng tôi dùng mạng sống của mình để thực hiện lý tưởng chung.

Hãy để chúng tôi được chiến đấu oanh oanh liệt liệt!

Vương! Hãy để chúng tôi góp một phần sức mạnh cho ngài lần cuối!

Vương! Hãy để máu tươi của chúng tôi gột rửa cho vinh quang của ngài!

Vương! Ngài hãy nhìn! Trận chiến này chúng tôi xin dâng hiến cho ngài!

Vương! Vương! Vương!

“GIẾT!”

“GIẾT! GIẾT!”

Tiếng hô giết vang lên rầm trời. Tiếng binh khí va chạm rung động cả khu rừng lạnh giá.

Máu tươi văng tung tóe, hài cốt bay khắp nơi.

Đó là một trận chiến không cân sức! Là một con kiến đang chiến đấu với một con voi!

Tuy nhiên những con kiến này lại để lại một trận chiến oai hùng. Tuy nhiên những con kiến này lại để lại một lịch sử huy hoàng.

Dù bị chém mất một đôi chân nhưng họ vẫn theo đà nhào tới chém chết đối thủ. Dù bị vũ khí đâm thủng ngực nhưng họ vẫn mỉm cười cắt cổ đối phương. Dù sinh mệnh đã đi đến điểm cuối nhưng họ vẫn cố gắng kéo chân đối phương mà tranh thủ thời gian quý báu cho đồng đội mình.

Trước khi chết họ đều không quên lấy cả vốn lẫn lãi. Cả lãi mẹ lẫn lãi con.

Họ là những chiến binh lạnh lùng và dữ tợn! Không sợ chết và anh dũng đối đầu!

Đứng trước mặt họ, dù cho là một con voi khổng lồ cũng không khỏi run lên sợ hãi. Dù cho là một con quỷ khát máu cũng không khỏi sinh ra tâm lý chùn bước.

Có máu lạnh và nội tâm cứng rắn cỡ nào mà gặp phải họ thì máu cũng nóng trở lại, nội tâm cũng trở nên mềm xèo.

Đối phương không muốn sống, đối phương một lòng muốn chết thì đánh thế nào? Trái tim và đầu óc của bên địch cũng bắt đầu nguội lạnh.

Trâu bò gặp phải trâu bò hơn thì không chạy hóa ra ngu à? Gặp phải dạng chẳng thiết sống như thế này có ngu đứng đó tiếp tục chiến đấu? Mạng sống chỉ có một, trâu bò cỡ mấy cũng không có ngu vứt mạng sống của mình ở lại. Dĩ nhiên bọn họ chỉ là nghe lệnh mới xông lên, họ không cần nhất thiết phải đi tìm chết, họ càng không có một trái tim liều chết.

Dần dần người của sơn trại Khắc Mãn mất hết ý chí chiến đấu và bắt đầu bỏ chạy tán loạn. Một người bỏ chạy là hồi chuông dẫn đến nhiều người bỏ chạy. Họ cứ cầm đầu bỏ chạy mặc kệ cũng tiếng hò hét và chửi bới của bọn thủ lĩnh trên chiến trường cao thủ.

Chẳng mấy chốc, chiến trường của binh lính thường đã đi đến hồi kết. Nhóm cao thủ trong đội quân sơn trại Khắc Mãn cũng nhắm mắt lui lại. Bên lính thường đã thất bại, bên cao thủ lại giằng co bất phân, nên chúng biết trận này chúng đã thất bại.

Trong phút chốc cả khu rừng chỉ còn hơn trăm người kiệt sức ngồi bệt xuống đất mà thở hổn hển.

Và sau trong một chung trà, một người lính bỗng ôm mặt mà cất tiếng khóc. Tâm trạng như được kết nối và truyền cảm, gần một trăm con người còn lại cũng ôm mặt khóc nức nở.

Cả Từ Phong cũng không kiềm nén được mà bật khóc.

Thắng lợi quá gian nan! Trong chiến tranh, thắng lợi được sinh ra từ máu và nước mắt!

Đây là chiến tranh, là chiến tranh thật sự chứ không phải là truyện cổ tích!

Đây là chiến tranh, là những trận đấu chí của những con người tinh thông binh pháp, mưu lược đầy mình!

Đây không phải phim ảnh, càng không phải là một tiểu thuyết tươi đẹp! Đây là hiện thực, là thực tế tàn khốc và máu tanh!

Nơi đây chỉ có những con người giãy giụa trong nghịch cảnh! Nơi đây chỉ có những con người phấn đấu quên mình vì lý tưởng! Nơi đây chỉ có những

con người đối mặt với muôn trùng vực thẳm mà tiếp tục bước tới với một niềm hi vọng cháy bỏng!

Và... nơi đây chỉ có những nạn nhân của cuộc đời!

Một hồi lâu, họ bắt đầu đứng dậy cầm lấy vũ khí và châm lửa đốt cháy những cái xác trên chiến trường này như một lời tiễn biệt dành cho những vị anh hùng.

Từ Phong cũng lặng lẽ châm lửa...

Họ đứng lặng nhìn những ngọn lửa đang bốc cháy ngùn ngụt và mỗi lúc một lớn...

Không gian như bị cô đọng lại, chính tình cảm của họ cũng lắng xuống...

“Xôn xao... Xôn xao...”

Không khí bình lặng đột nhiên bị phá vỡ. Chỉ thấy không khí trở nên cuồng bạo. Từng dòng khí bị hút về một phía.

Ở nơi đó, Từ Phong thoáng như chiến thần. Cả thân hình hắn chìm trong một màu lam nhạt bao quanh. Thanh kiếm nhuốm đầy máu tươi được hắn dùng cánh tay loang lổ vết thương giơ lên khỏi đầu mà chỉ thẳng về bầu trời đầy mây với một màu u ám.

Không khí điên cuồng xoay quanh cơ thể hắn và lao thẳng vào thanh kiếm hắn đang cầm như bão táp. Chỉ trong thoáng chốc, thanh kiếm trở nên đỏ rực như màu thép nung.

Lúc này đây, hắn hét dài:

“Kiếm Phá Tinh Không!”

“Chúu...” - Một tia kiếm khí khổng lồ từ đỉnh kiếm bắn thẳng lên để lại một tiếng rít trầm thấp.

“Oành... Oành... Đùng...”

Trong chớp mắt, tia kiếm khí đỏ rực này đánh thủng một tầng mây và nổ tung tạo ra một lỗ hổng trên bầu trời.

Giữa đầu mùa đông rét mướt đầy mây đen, ánh sáng mặt trời xuyên thấu khe hở nhỏ mà soi sáng một vùng đất nhỏ bé.

Từ Phong đứng lặng nhìn tình cảnh này mà hét lớn:

“Kể từ hôm nay, ta thề rằng sẽ không để sự hi sinh nào là uổng phí! Nếu như lão tặc thiên không cho chúng ta một con đường chân chính, chúng ta hãy cùng chiến ra một con đường!”

Gần một trăm con người còn lại cầm vũ khí xuống đất, và rồi khụy gối xuống, đồng thời cúi người và chắp tay đồng thanh gầm lên với gọi khàn khàn:

“CHIẾN RA MỘT CON ĐƯỜNG!”

“CHIẾN RA MỘT CON ĐƯỜNG!”

“CHIẾN RA MỘT CON ĐƯỜNG!”

...

Hai ngày sau.

Một trăm con người theo con đường cũ tiến về sơn trại Dịch Sơn – nơi diễn ra trận chiến thứ hai.

Qua một trận chiến tàn khốc, những con người nhỏ bé đã hoàn thành cuộc lột xác. Từ những con người bình thường và yếu ớt bỗng mang theo khí thế của một quân nhân. Ánh mắt tang thương đúng chất người lính, cả người toát ra vẻ trầm lặng điềm tĩnh. Xung quanh thân thể họ, khí thế sát phạt tỏa ra xen lẫn khuôn mặt lạnh lùng không chút tình cảm. Họ như những con báo săn đang co mình chờ trận chiến.

“Báo!”

Nhìn về tên thành viên Âm bộ này, Từ Phong bình thản nói:

“Nói!”

“Bẩm đại nhân, phía trước 15 dặm phát hiện một đội thương nhân hơn 500 người đang tập trung nghỉ ngơi.”

Nghe vậy, Từ Phong trầm trọng hỏi:

“Thương nhân? Người xác định?”

Từ lúc bị gã thủ lĩnh sơn trại Khắc Mãn chơi trò gian, Từ Phong trở nên cẩn thận vô cùng. Bài học xương máu ấy vẫn còn để lại vết thương trong lòng hắn, hắn có thể nào nhanh chóng quên đi?

Thời đại loạn lạc này ai biết được kẻ địch là như thế nào? Kẻ nào kẻ nấy đều là những con cáo già tinh ranh đã thành tinh. Chỉ cần người lơ lỏng một phút giây, người sẽ phải trả một cái giá đắt như hắn đã trả.

Tên Âm bộ này cung kính trả lời:

“Bẩm đại nhân, qua việc quan sát từ đằng xa, chúng thuộc hạ chỉ dám nhận định họ là thương nhân. Còn sự thật có phải vậy hay không thì chúng thuộc hạ không dám khẳng định.”

Hiển nhiên không phải mỗi Từ Phong vẫn còn khắc sâu bài học ấy, chính thuộc hạ của hắn cũng đã già dặn và lời đời hơn so với trước.

Từ Phong nghe vậy liền quay lại ra lệnh:

“Tất cả tản ra ẩn giấu thân hình, một đội 5 người. Lấy vị trí của ta làm tâm, mỗi đội cách nhau 10 mét. Không có lệnh của ta thì không được phép lộ ra thân hình hay thì thầm nói chuyện. Lập tức thi hành!”

“Xoạt... Xoạt... Xoạt...”

Cả một trăm con người như đã được sắp xếp từ trước. Nhanh như cắt họ bắt đầu khuất bóng giữa rừng già.

Chỉ vài hơi thở, giữa khu vực này giờ chỉ còn lại Từ Phong và tên thành viên Âm bộ vừa trở về bẩm báo. Từ Phong âm thầm gật đầu rồi quay lại nhìn tên Âm bộ mà ra lệnh:

“Đi. Nhanh dẫn ta đến đó!”

“Tuân lệnh! Xin mời đại nhân đi theo thuộc hạ!”

“Xoạt... Xoạt...”

Hai cái bóng không ngừng lướt về phía Đông chỉ để lại những chuỗi tàn ảnh mờ hồ phía đằng sau.

Qua nửa nén nhang sau, Từ Phong cũng đã đến nơi cần đến. Hắn giấu thân hình phía sau gốc cây, đồng thời lấy tầm mắt từ trên đỉnh đồi quan sát toàn diện “thương đội” bên dưới.

Đúng như trinh sát báo về, đây là một thương đội cỡ trung có khoảng 500 người. Cả thương đội có 2 lớp phân biệt là vòng trong và vòng ngoài. Vòng ngoài có khoảng 300 người chuyên canh giữ 6 xe hàng hóa loại lớn. 100 người còn lại phụ trách thủ vệ bên cạnh chủ xe hàng.

Nhìn cái thương đội càn lợ phất phơ này hắn cũng không khỏi nhếch miệng cười cợt.

Thương đội sao? Giữa càn chiến tung bay khắp nơi chiến loạn thì một cái thương đội ít người như thế này có thể trụ lại được sao? Với số tiền bạc một thương đội dẫn theo thì họ không bị bọn cường đạo ở chốn này thêm thường mà nuốt sạch xương cốt mới là lạ.

Hừ, còn tồn tại được sao? Chưa kể cái thương đội quái đàn này vận chuyển và buôn bán cái gì mà lại đi vào rừng già như thế này? Chấn sông nên đường lớn không đi, đi vào rừng sâu kêu gọi giặc cướp xông ra?

Mặt khác thương đội quái đàn này lại chẳng có một móng đàn bà.

Thương đội ư? Có quá nực cười hay không?

Dù Từ Phong hắn chưa trải qua cuộc tẩy lễ lần trước thì hắn vẫn sẽ nhìn ra những cái sơ hở ấu trĩ này. Phải, họ muốn thay hình đổi dạng, thế nhưng vẫn chưa phải là hoàn hảo!

Sau khi đã quan sát đầy đủ, Từ Phong lạnh nhạt ra lệnh:

“Tất cả lui về!”

...

Trời bắt đầu tối dần, màn đêm thong thả buông xuống.

Cả khu rừng chìm vào đêm tối vô tận. Thỉnh thoảng một vài tia ánh sáng từ Mặt Trăng và các vì sao xuyên thấu màn đêm, đưa tới chút sáng tỏ trong vài giây đồng hồ.

Thương đội 500 người bắt đầu đốt lên từng đám lửa trại. Như một sự ăn ý, có hơn mười đám lửa nhỏ vây quanh một đám lửa quy mô lớn ở giữa.

Nô Ích cắn một miếng thịt lợn to đang đang chảy mỡ xèo xèo mà nhai ngấu nghiến. Ở xung quanh, những kẻ khác đều vô cùng biết điều mà yên lặng ngồi tại chỗ.

“Có tin tức gì truyền về chưa?” – Vừa cắn nuốt một miếng thịt, hân ồm ồm hỏi.

Một gã râu quặm, mắt hí phía bên trái cần trọng đáp:

“Bẩm đại nhân, theo tin mới nhất chúng ta nhận được thì đám tàn quân khoảng 100 người do tên thủ lĩnh sơn trại Dịch Sơn đã biến mất mà không để lại dấu vết gì.”

Nô Ích liếc mắt nhìn gã râu quặm mà nhả ra một miếng da, sau đó mắng:

“Hừ, một lũ vô dụng. Hơn 100 con người có thể nào đột nhiên biến mất?”

Gã râu quặm xấu hổ cười trừ:

“Có thể là gã thủ lĩnh sơn trại Dịch Sơn cảm thấy không còn hi vọng nên giải tán đội ngũ và trốn đi nơi khác rồi.”

Nô Ích nuốt “lực” một cái mà nhăn mày:

“Không thể! Nếu thế thì trong 2 ngày đây hân đã không dẫn 100 con người phản hồi đường cũ.”

“Vậy ý của đại nhân là?” – Một gã mặt đỏ duy nhất lặc chột hỏi.

Nô Ích khinh thường nhả ra một bãi nước bọt:

“Có thể chúng nhận được tin nơi sơn trại mình đang lâm vào khó khăn. Mà chúng lại chỉ có 100 người, chúng không ngu ngốc liều mạng tiến thẳng về sơn trại để đối mặt với đại quân của đại vương. Vì thế chúng chỉ có thể xé nhỏ mà lén lút làm chuyện mờ ám, hoặc là tách ra tìm cách lạng lẹ chạy về hội họp với đám nhân mã còn lại trong sơn trại.”

Mọi người gật đầu tỏ vẻ đồng ý với nhận định này. Duy chỉ có một người thư sinh bên mé trái trầm ngâm lên tiếng:

“Nhị đương gia, có thể nào chúng phát hiện chúng ta nên mới âm thầm tách ra giữa đường?”

Nô Ích đầy tán thưởng nhìn về người thư sinh – kẻ được mệnh danh là quân sư tương lai của đội 500 người này mà nói:

“Mặc dù chúng ta đã cố gắng cải trang thành một thương đội. Mặc dù chúng ta vẫn có hàng hóa đáng hoàng. Mặc dù chúng ta luôn di chuyển theo những con đường cố định như những thương nhân chính thống. Mặc dù chúng ta đã cố gắng điều chỉnh hoạt động và giảm thiểu hành động... Nhưng cũng không loại trừ khả năng bên địch nhìn ra sơ hở. Các ngươi nên biết những tên này vừa chiến thắng sơn trại Khắc Mãn. Thế nên thực lực và đầu óc của chúng cũng không phải hạng xoàng. Chúng ta vẫn nên cẩn thận là hơn.”

Nghe vậy gã râu quặm cười xòa:

“Nhị đương gia ngài cứ quá lo. Lũ ấy chiến thắng sơn trại Khắc Mãn cũng là do lũ Khắc Mãn chủ quan mà thôi. Và lại chỉ với hơn 100 con người thì lũ ấy dám liều lĩnh đánh nhau với chúng ta sao? Tàn binh mệt mỏi như bọn họ thì cho dù họ phát hiện chúng ta là hàng giả thì họ cũng sẽ lựa chọn đi đường vòng.”

Gã mặt đỏ tán thành:

“Râu quặm nói đúng đấy đại ca. Bọn chúng không có cái lá gan ấy đâu.”

“Hừ, các ngươi thì biết cái gì. Tất cả không được thả lỏng mà phải tăng cường cảnh giác cho ta!” – Nô Ích trừng mắt nhìn bọn họ mà quát lên.

Đúng lúc này gã thư sinh nhíu mày:

“Nhị đương gia, hình như có mùi máu tươi ở đâu quanh đây thì phải?”

Gã mặt đỏ khẽ hít một hơi mà đánh giá:

“Thật sự có mùi máu tươi gay mũi.”

Trong chớp mắt, sắc mặt Nô Ích đại biến. Hân gầm lên:

“Dịch tập...”

Hân còn chưa nói hết câu thì một đạo kiếm khí bay qua cắt phăng đầu hân.

Hai mắt của hắn tròn trũng, đầy vẻ khó tin nhìn tình cảnh này.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 31: Trò cười

"Thuộc hạ tham kiến đại nhân!"

Nguyễn Dư quỳ một chân xuống đất mà cất cao giọng nói.

Từ Phong nhìn những quang thân trên mặt của hắn mà gật đầu đáp:

"Đứng lên đi. Ngươi cực khổ rồi. Ngày mai ta sẽ đích thân thống lĩnh."

"Vâng, đại nhân!" - Nguyễn Dư nhìn về 100 con người còn sống từ 1000 con người đi chinh chiến mà nghiêm nghị trả lời.

Với độ nhạy cảm của mình, hắn nhìn ra được 100 con người đứng sau đại nhân đều không phải hạng thường. Khí thế của hắn cũng bị họ đè ép đến nghẹt thở. Nhưng nghĩ về cuộc chiến khốc liệt mà chín phần chết, chỉ còn một phần sống ấy, hắn cũng thoải mái hơn nhiều. Dĩ nhiên không kể là họ, nếu hắn ở trong hoàn cảnh ấy, khí thế của hắn cũng sẽ trở nên "đậm đặc" như thế này.

100 con người như là một thể. Họ đều lặng im không nói. Trên người 100 con người ấy lại là 100 bộ áo giáp với nhiều màu sắc không đồng nhất có nhiều vết chém sâu lưu lại. Hiển nhiên đó là những bộ áo giáp trải qua những trận chiến đẫm máu hoặc đó chính là chiến lợi phẩm của họ qua những trận chiến ấy. Chính Nguyễn Dư hắn cũng có cả hăm mộ và ghen ghét.

Họ đứng đó cứ như những con người bình thường dễ bị lãng quên, đứng nhàn tản như một đám ô hợp! Phải, chính là ô hợp! Càng là ô hợp nhưng âm trầm tức sát!

"Được rồi, lui ra chuẩn bị đi!"

"Vâng, đại nhân!"

Đại nhân càng ngày càng khủng bố, khí thế ngày một cao. Vừa được cho ra, hắn cũng âm thầm thở ra một hơi. Bởi vì đứng trước đại nhân một phút cứ như một năm vậy. Ngay cả cơ thể của hắn cũng bị khí thế của đại nhân dọa run. "Chẳng lẽ là do đại nhân và họ vừa trở về từ cuộc chiến sinh tử vừa rồi?" - Hắn nín thở ghi nhớ.

Từ Phong nhìn Nguyễn Dư lui ra khỏi trường bông mà bắt đầu trầm tư.

Tình hình sơn trại Dịch Sơn đã đến mức độ kịch liệt nhất. Âm Nhị có thể cảm cực đến lúc này đã hơn cả hắn tính toán và tưởng tượng. Tuy hắn không muốn hi sinh ai cả, không muốn để thuộc hạ của mình dần rời xa tầm mắt hắn mà trở về lòng đất. Nhưng chiến tranh tàn khốc hơn suy nghĩ của hắn quá nhiều.

Ban đầu kế hoạch của hắn là dẫn 1.000 người tiêu diệt một cái sơn trại, sau đó trở về hội hợp mà tiếp tục tiêu diệt quân chủ lực của sơn trại còn lại. Vậy nhưng "mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên". Tất cả kế hoạch đã trở thành một trò cười. Còn là một trò cười lớn.

Có thể nào thì nó cũng đã qua... Chỉ nhìn lại thất bại mà rút kinh nghiệm chứ không thể nào thay đổi được sự thật đắng cay ấy. Còn chìm đắm trong thất bại thì quá ngu ngốc rồi!

Tuy rằng mọi thứ không như mong đợi. Thế nhưng vẫn phải làm cái kết thúc, có phải không?

Ánh mắt của hắn hướng về phương xa xăm... Trong lòng hắn cũng bắt đầu khuấy động!

"Sáng mai! Trận chiến cuối cùng!"

...

Âm Nhị gian nan cất tiếng hỏi:

"Mọi thứ đã chuẩn bị tốt rồi chứ?"

"Đại nhân yên tâm, tất cả đều đã sẵn sàng" – Thụy Mặc vuốt mồ hôi trên trán rồi trả lời.

Thủ lĩnh đã đi được hơn 15 ngày mà vẫn chưa có tin báo nào truyền về. Chiến cuộc ở đây lại thảm thiết quá nhiều...

Trừ ngày đầu nhờ tính bất ngờ, họ thắng lợi. Còn những ngày tiếp theo, dưới sự đề phòng của quân địch, họ lâm vào khổ chiến.

Quân địch như một con mãnh hổ quyết bắt được con mồi non ngọt này mà không tiếc trả giá. Gã chủ tướng bên ấy không màng đến mạng sống của thuộc hạ mình. Hắn chỉ huy thuộc hạ tấn công mãnh liệt.

Quân địch như dòng nước lũ cuộn cuộn đánh vào sơn trại. Hết lớp này đến lớp khác, hết đợt sóng này đến đợt sóng khác. Họ khổ không thể tả!

Nếu không phải từ đầu theo lời Từ Phong mà chuẩn bị đầy đủ từ trận tuyến phòng thủ đến khí giới, vũ khí... thì họ đã chẳng cầm cự được mấy ngày.

Quân địch lại công thành mà không có một giờ giấc nhất định. Sáng sớm có, giữa trưa có, chiều tà có, nửa đêm có, cả đêm cũng có. Cái gã chủ tướng quân địch cố tình quấy rối như vậy. Mà họ thì cũng chẳng còn cách nào ngoài việc phải “chạy theo” gã ấy.

Mệt mỏi quần lấy họ, đau nhức cuốn lấy họ, kiệt sức bao vây họ.

Cứ mỗi lúc quân địch công thành, cứ mỗi lúc tiếng trống báo hiệu vang lên, họ uể oải lê cái thân xác tả tơi tới vị trí chỉ định mà bắt đầu phòng thủ. Thời gian ấy như địa ngục.

Nó cũng dần trôi qua, mà họ thì vẫn chưa quen nổi... Số lượng quân lính bên địch và số lượng người bên này đều giảm xuống trầm trọng.

Ngay ở bên này, sau ba ngày đầu cũng xuất hiện người đào ngũ. Sau đó Ám Nhị giết gà dọa khỉ một phen thì mọi thứ cũng dần lắng lại. Nhưng đó cũng chỉ là kẻ tạm thời.

Họ phòng thủ trong vô vọng! Và họ chính là bị ép phòng thủ! Chính là bị bạo lực khuất phục!

Thế nên trong lòng họ, oán niệm và lửa giận tích tụ mỗi lúc một nhiều. Họ đều không muốn dốc hết sức bảo vệ nơi này, họ chính là cố gắng đảm bảo bản thân sẽ sống sót sau trận chiến này.

Một bên cuồng bạo tấn công, một bên chán nản phòng thủ. Vậy nên số lượng người trong sơn trại Dịch Sơn bắt đầu giảm mạnh. Sơn trại lại không có viện binh, không được tiếp lương, không có vật tư cung cấp.

Tất cả, tất cả đang đẩy sơn trại Dịch Sơn vào tình huống xấu nhất. Tất cả, tất cả cũng dồn ép tinh thần của họ đến mức tận cùng!

Ám Nhị nhìn về vài trăm người “tàn tạ” bên dưới mà cười khò. Hắn thật sự mong muốn đại nhân mau chóng quay về. Dẫu có chút lo sợ, thế nhưng hắn vẫn đang cố kiềm nén mà hoàn thành nhiệm vụ được giao.

Nơi đây mất giấy tựa không yên, nhưng nó cũng nhanh chóng biến mất. Ám Nhị quay về vài trăm con người bên dưới mà hét lớn:

“Tất cả lên tinh thần cho ta! Theo tin báo hôm nay đại nhân sẽ về! Chỉ cần thủ qua hôm nay nữa thôi!”

Vài trăm con người ngẩng đầu nhìn hắn rồi gục đầu xuống bước đi. Rõ ràng lời nói của hắn cũng không làm sĩ khí tăng lên một chút nào.

Ngay cả Ám Nhị cũng nhụt chí. Bề ngoài tỏ vẻ như thế nhưng trong lòng hắn thì lặng lẽ tự khích lệ mình. Trong lòng vẫn có lo lắng và hoài nghi, nhưng hắn cũng chỉ có thể cắn răng giữ nó lại ở bên trong mà chịu đựng. Những người khác còn có thể thoải mái thả ra oán giận và những cảm xúc tiêu cực. Còn hắn? Hắn là thống lĩnh hiện tại, cho nên hắn không thể. Đề theo thực tế mà nói, hắn mệt mỏi và chán chường hơn họ rất nhiều.

Chiến cuộc ngày một không xong. Bên này dần rơi vào bế tắc. Trong lòng hắn cũng có ý nghĩ bỏ trốn. Tuy nhiên phần lương tâm nào đó của hắn giữa trần thế thói nát này không cho phép hắn làm vậy.

Đại nhân đối với hắn không có ơn trọng như núi hay có ơn cứu mạng, càng không phải là ơn tái tạo. Nhưng mà cái lời nói hùng hồn thò trước của đại nhân cũng khiến hắn sòn lòng, 2 tháng huấn luyện mà quý với tất cả tâm sức của đại nhân cũng khiến hắn nảy sinh lòng tôn kính.

Hắn cố gắng trả giá bằng tất cả khả năng của mình cho đến giờ phút này âu cũng có thể gọi là vì ơn tri ngộ đi!

“Ai...” – Hắn lại cúi đầu thờ dài.

Chốc lát sau, hắn ngẩng đầu nhìn màn sương mù dày đặc phía trước mà suy tư.

Đã qua 15 ngày tranh đấu, cả hai bên đã đến tình trạng này. Hắn có thể nào không nhìn ra hôm nay chính là trận chiến quyết định. Hôm nay chính là ngày kết thúc!

Họ thắng thì quân địch sẽ rút về. Họ thua thì...

“Ai...” – Lặng lặng che giấu cảm xúc tiêu cực, hắn quay đầu nhìn về những con người bên dưới đang tất bật chuẩn bị và rồi hắn lại thờ dài.

Lắc lắc đầu mình cho thanh tỉnh lại, hắn quay lại và ngẩng mặt lên mà bắt đầu chăm chú nhìn về phía trước. Qua 15 ngày chiến đấu, hắn cũng hiểu một

phản phong cách đánh trận của chủ tướng bên ấy. Trận cuối này hẳn là vào sáng nay.

Nhìn những hơi sương còn đọng lại trên những thanh gỗ đầy vết chém. Hấn cũng nỉ non:

“Trận chiến cuối cùng cũng sắp đến rồi! Đại nhân, thuộc hạ cũng chỉ đành cố gắng hết sức.”

...

"Giết!"

Nhận được mệnh lệnh, bốn trăm con người âm âm lao tới. Ở phía sau, khoảng năm mươi tên cung thủ liên tục bắn tên vào những mục tiêu cánh giới trên tường gỗ. Những tên cao thủ quán chú nội lực vào vũ khí mà hung mãnh chém ra từng luồng kiếm khí, đao khí, thương khí... rung động nhân tâm đánh úp về phía bên kia.

Đúng lúc này, hai hồi trống trận vang lên từ phía sau đoàn quân.

"Tùng... Tùng... Tùng..."

"Tùng... Tùng... Tùng..."

Người trung niên ngồi trên ngựa đứng sau năm mươi tên cung thủ ngoảnh mặt lại, khuôn mặt lộ ra vẻ đùa cợt. Hấn là Ngô Phùng, thủ lĩnh sơn trại mang tên mình.

Cái bọn ruồi bọ này từ lần đầu thắng lợi cứ liên tục quấy rầy và tập kích mỗi khi bọn họ tiến đánh sơn trại Dịch Sơn. Qua lần đầu sơ sót, từ những lần sau, hấn bố trí phục binh tỉ mỉ cho đằng sau thế nên bọn chúng chẳng ảnh hưởng bao nhiêu đến chiến cuộc. Nhóm ruồi này cứ thua mãi, thua mãi... Số lượng của chúng của giảm mãi, giảm mãi... Ấy thế mà bọn chúng vẫn chưa từ bỏ cái ý định bệnh hoạn này.

Qua mỗi trận đánh, số lượng quân lính của hấn cũng hao hụt, đồng thời số lượng bọn ruồi bọ vo ve cũng giảm nhiều nên hấn mới có thể ung dung với số lượng quân phòng thủ phía sau đã bố trí từ đầu.

Cho đến hôm nay, hấn không còn quan tâm đến lũ ruồi ngu ngốc ấy nữa.

Hôm nay là ngày quyết định. Hấn không còn thời gian để trì hoãn. Mang 1.000 người mà 26 ngày trôi qua vẫn chưa thể chiếm được cái sơn trại yếu ớt này thì mặt mũi hấn vứt đi đâu? Một sơn trại cỡ lớn dư hơi không biết làm gì nên đi giỡn chơi với những tên già lụm khụm ở sơn trại cỡ trung? Có mà mặt hấn quết rác!

Thực tế mà nói thì với bọn cường đạo như hấn, mặt mũi chẳng phải là điều quan trọng nhất, đó chỉ là cái cơ đẹp để bọn chúng và hấn hay dùng mà thôi.

Điều quan trọng nhất chính là lợi ích. Rõ ràng qua một thời gian dài giằng co bất phân như thế này, thiệt hại của hấn vô cùng to lớn, cả người lẫn vật. Hấn cũng nhiều lần tự hỏi cho dù bây giờ hấn đánh hạ sơn trại Dịch Sơn thì cái khoảng kiếm được có bù đắp lại nổi cái khoảng thiệt hại này hay không?

Và thật đáng chết! Lỗ to! Lỗ nặng!

Đó là chưa kể lỡ như trận này hấn thất bại, cả sơn trại của hấn sẽ lọt vào dả kích của những sơn trại xung quanh. Lẽ tất nhiên là khi người mạnh mẽ thì chả ai dám động, ai cũng nể nhể mờ mịt người hoành hành. Còn khi người sây chân, bọn chó chết kia sẽ rất vui lòng thả thêm vài tấn đá lấp lún cái giếng. Nếu “lỡ” thua, tương lai sơn trại của hấn không biết rồi sẽ đi về đâu.

Vì lẽ ấy, phải thắng! Trận chiến này phải thắng! Mà hôm nay phải kết thúc!

Là một người chủ tướng thống lĩnh ba quân, đối đầu với một kẻ mưu trí tương đương, chỉ cần tâm lý người không ổn định và có biến đổi thì hậu quả không mấy tốt lành sẽ đến. Và trong hôm nay, Ngô Phùng hấn chính là rơi vào cái hậu quả chí mạng này.

Chỉ thấy ở phương xa, một đội khoảng 150 người lấy tốc độ chóng mặt xuyên qua đội phòng thủ của hấn và xông thẳng về phía này – nơi chỉ có hấn và 50 tên cung thủ.

Ngô Phùng tái mặt phản ứng lại. “Đáng chết! Đối phương có cao thủ.” – Hấn như nhũn ra.

Đến giờ khắc quyết định. Là một vị tướng lĩnh, hấn biết bây giờ chỉ có 2 lựa chọn. Thứ nhất là lùi lại tiêu diệt lũ ruồi ghê tởm kia. Thứ hai là tiến thẳng vào đánh hạ sơn trại địch sau đó quay lại tiêu diệt bọn đó.

Thế nhưng hấn có lựa chọn nào khác sao? Nếu hấn lui lại tức là hấn chấp nhận thất bại ở trận chiến mất cả đồng thời gian này. Mà chấp nhận thất bại có nghĩa là tương lai âm ảm và đầy nguy cơ đang chờ đợi ở phía trước. Có thể quãng đời còn lại hấn phải sống chui sống nhủi lẫn trốn kẻ thù. Có thể hấn chẳng bao nhiêu ngày để tính mà có quãng đời còn lại để mà trông.

“Đáng chết! Ghê tởm!” – Hấn nghiêng răng nghiêng lợi gào thét trong lòng.

Vì một chút chủ quan và tình thế lại tệ hại đến mức này. Hấn cũng muốn cho mình một cái bạt tai thật mạnh.

Rốt cuộc, qua vài giây điên cuồng suy tư, hấn giục ngựa xông tới gia nhập chiến cuộc đang trước và gầm lên:

“Tất cả xông lên cho ta! Lấy tốc độ nhanh nhất tiêu diệt quân địch!”

...

Trái ngược với tình cảnh của Ngô Phùng, khi vừa nghe được tiếng trống thì cả sơn trại Dịch Sơn bỗng chốc phấn chấn.

“Là đại nhân, đại nhân đã về.”

“Đại nhân đã dẫn quân về rồi. Chúng ta thắng chắc.”

“Đại nhân đã về, đại nhân đã về. Tạ ơn trời đất.”

Tiếng ồn ào vang lên giữa sự hỗn loạn trên chiến trường. Rõ ràng họ cũng được Âm Nhị thông báo tin tức “đánh trống từ bên ngoài” này từ trước.

Giờ phút này thân hình khôi ngô của Âm Nhị cũng run lên. Trong nội tâm của hấn thì liên tục gầm thét. Xem ra hấn đã quyết định đúng. Cuối cùng hấn cũng đợi được đại nhân trở về.

Đột nhiên phía trước tường gỗ vọng lại tiếng rống to:

“Tất cả xông lên cho ta! Lấy tốc độ nhanh nhất tiêu diệt quân địch!”

Âm Nhị như sức tỉnh giữa cơn mơ. Hấn cũng lớn tiếng rống lên:

“Mau kéo dài thời gian. Nhanh chóng cản thế công của quân địch lại. Chỉ cần gắng gượng thêm chốc lát là được!”

Tiếng rống của hấn cảnh tỉnh những con người đang chìm trong vui sướng và đầy hi vọng bên dưới.

Họ nhìn về tình cảnh điên cuồng xông tới của quân địch mà rét run. Hấn là bọn chúng quyết định một mất một còn. Hấn là bọn chúng đã bị dồn đến đường cùng.

Ngay cả những con người tâm trí bình thường cũng hiểu rằng quân địch là chó cùng rứt giậu.

Bởi vậy trong họ lấy tốc độ nhanh nhất mà bắt đầu đồng loạt làm ra hành động.

“Mau! Mau! Cung thủ nhanh chóng bắn tên!”

“Phía bên trái! Tập trung về phía bên trái!”

“Bên góc thứ ba thiếu tên! Nhanh tay bổ sung! Đội hậu cầu đâu!” – Có người gào lớn.

...

Nhận ra chiến trường biến hóa, Từ Phong lập tức quyết đoán ra lệnh:

“Toàn bộ thành viên Âm bộ theo ta mở đường xông thẳng về trước!”

“Vèo... Vèo... Vèo...”

Hấn và 24 người mở hết tốc lực lướt như bay về phía trước.

“Lập tức phát ra kiếm khí đánh thẳng vào trung tâm trận hình địch! Lập tức!” – Hấn gầm lên.

Đồng thời, trong nháy mắt hấn phát động Kiếm Khí Hoành Không.

Năm đạo kiếm khí thô to lao thẳng về phía tiền phương, đẩy mạnh đánh giết về hướng tướng địch.

“Ầm... Ầm... Đùng... Đùng... Đùng...”

Chiến trường trở nên kịch liệt hơn bao giờ hết!

Bị kẹp giữa hai bên lại bị phía sau công kích mãnh liệt. Mà lại toàn là cao thủ đang công kích, lại toàn là những đòn mạnh mẽ đầy uy lực. Sắc mặt Ngô Phùng trở nên khó coi, hấn biết nếu hấn còn dẫn quân xông tới thì bên hấn sẽ chết không có chỗ chôn.

Giữa tính mạng hiện tại và quãng đời đen tối tiếp theo, hấn cũng chỉ có thể hét lớn:

“Lui lại! Tất cả lui lại! Đội 1 tới đội 4 theo ta xông thẳng về phía sau mở đường máu!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 32: Hèn và vinh

Chiến tranh như một bàn cờ với những bố cục sâu xa. Tuy vậy khi chơi cờ người có thể thắng lợi nhờ những thế cờ học được. Nhưng chiến tranh thì khác, người không thể nào phỏng theo những điều đã học trước đó. Chiến tranh là nơi biến hóa diễn ra liên tục, là nơi kẻ địch nhìn chằm chằm vào sơ hở của người.

Với những trận chiến lớn, cùng là những vị tướng thân kinh bách chiến, chủ tướng mỗi bên đều phải vắt óc suy tư phương pháp tối ưu mà “đập” về bên địch để bên địch xuất hiện sơ hở. Và theo đó, mưu kế và quân sự ra đời.

Còn những trận chiến nhỏ? Ở đây chỉ là những vị tướng tập sự mà thôi. Người không thể mong những kẻ tay ngang nhận trọng trách chủ tướng hoặc những tên một sách từ các học viện mới ra nhậm chức đánh một trận ra trò. Đưa một đội quân lớn cho họ chẳng khác nào đưa voi lửa. Dĩ nhiên là trừ những vị thiên tài tuyệt thế. Tuy nói thế nhưng cũng phải nhìn lại, có mấy vị thiên tài tuyệt thế không chết yểu trên sa trường?

Bởi vậy, đối với mọi người, những trận chiến nhỏ chỉ là những trận chiến tầm thường và vô vị. Nó diễn ra nhanh mà kết thúc càng nhanh hơn. Còn lý do thắng lợi? Chê cười, ngu thì thua thôi! Có mấy ngàn binh lính mà điều khiển không xong thì về cạp đất mà ăn chứ đừng mơ tưởng gì đến thống lĩnh đại quân.

Thông thường, tại các Thiên triều, các vị tướng có danh tướng lớn đều là những con người tài hoa được đào tạo từ các học viện danh tiếng. Ở thời bình như thế này, thì dưới sự giáo dục toàn những lý thuyết trong sách vở, họ phải nhai đi nhai lại cả nghìn lần. Khi nào nên phát động tấn công? Địa hình này nên dùng trận hình nào? Lương thực phải bảo vệ như thế nào? Vân vân... Không có gì sai ở đây, muốn giỏi cái gì thì phải làm nhiều cái đó! Muốn giỏi lý thuyết thì phải nhai nhiều! Rất hợp lý mà?

Sau khi tốt nghiệp, những học viên có thành tích xuất sắc được các Thiên triều thu nhận, những kẻ còn lại cao lắm thì có thể trở thành thủ lĩnh một đội quân tư nhân nào đó. Ấy nhưng đó cũng chỉ là một lỗi hiểu của những con người vẫn còn “máu tươi nóng cháy”.

Dù xuất sắc hay không xuất sắc, muốn con đường công danh tiến nhanh thì trừ khi người tài hoa xuất chúng, thiên tư siêu tuyệt... Nếu không, người phải biết “đạo lý sống”.

“Họ tên? Gia tộc? Thân thích?”

“Hả? Từ nông dân lên? Vậy thì chờ! Khi nào có chức vụ thích hợp ta sẽ gọi!”

“Người nói cái gì? Người tốt nghiệp mức độ A của học viện Huyền Thiên danh tiếng? Thiên triều chính là mời chào người tới? Kệ bà mày chứ! Bỏ đếch quan tâm! Lắm lời bỏ cho lính gô cổ mày lại! Đi đi, biến!”

Khi người chờ đợi đến dài cổ và nản lòng thoái chí, và mấy năm sau khi người đang chờ chết thì sẽ có thư báo truyền đến gọi người nhậm chức. Chúc mừng người, người đang bước những bước đầu tiên. Thế nhưng đây chỉ là bước đầu tiên, mà “đầu tiên” lại mang cái ý nghĩa mơ ảo là “tiền đầu”.

“Người mới? Người nhậm chức “bach mã ôn” phải không?”

“Ha ha... Không có gì, yên tâm. Chúng ta sẽ giúp đỡ người hết mình. Chắc, nhưng mà người biết đấy. Thiên triều chúng ta nặng về lễ nghi, lần đầu tiên gặp mặt là phải... Người biết đấy.”

“Chỉ thế thôi sao? A... A...” – Người sẽ thấy bọn hăn đang mặt lại.

“Đâu? Lễ tiết kiểu gì lâu vậy?” – Người sẽ thấy bọn hăn bắt đầu trở nên cực kỳ nghiêm túc chứ chẳng còn đùa cợt hay vui vẻ như lúc trước.

“Hừ... Cút!!” – Nhẹ nhất bọn hăn sẽ sầm mặt lại rồi bỏ đi mà không nói gì. Mà gặp phải bọn nóng tính thì hăn là một châu thóa mạ, nhục nhã là điều khó tránh khỏi.

May mắn gia đình còn có con trâu nên người đã bán mất mà lấy tiền “đầu tiên”. Người có thể thở ra một hơi được rồi. Tuy nhiên thở nhẹ thôi, kéo tiếp theo vì lên con cò giặt mà hực hơi rồi tươi sống tức chết.

“Hôm nay cả đồng việc này, liệu mà giải quyết cho xong đi!” – Họ thành thoi kéo nhau đi lầu xanh vui vẻ với các em xinh tươi, hoặc dắt nhau đi đến các tiệm làm đẹp giữa giờ làm việc mà Thiên triều quy định. Còn người lại phải gồng mình làm việc của mấy chục người.

“Hôm nay có cuộc họp. Mọi việc nhờ người.” – Họ chỉ vào một căn nhà đầy giấy tờ mà võ bờ vai nhỏ yếu và xanh xao của người để “nhờ vả”. Và nếu

ngươi chán ghét bỏ việc giữa chừng đi đạo, ngươi sẽ gặp bọn hán ở hai cái địa điểm vừa nêu trên. Có khác chăng là vì tránh nhảm chán, nơi họ dừng chân chỉ khác nhau cái bảng hiệu trước cửa mà thôi.

“A... Nhà anh có việc, chú làm hộ đi!” – Phải rồi! “Anh” có việc với bồ nhí, cái điều mà Thiên triều không cho phép.

“Thật có lỗi! Nhà anh xảy ra chút chuyện. Chú làm giùm anh vài việc.” – Khi đã quen, ngươi bắt đầu âm thầm chấp nhận. Nội tâm chửi mắng không ngớt, việc “ông nội, ông ngoại mấy anh” nên phải về nhà nhận và chơi gái đầu đêm.

Ngươi đã cố gắng rất nhiều và trả giá rất nhiều... Nhiều không kể xiết nhưng vài năm tiếp theo ngươi vẫn chỉ là một thằng “gà” bị nuôi nhốt làm những công việc chẳng khác gì “con chó trung thành nhất”. Điều đáng giận nhất là chức vị của ngươi vẫn mãi là “bach mã ôn”. Vậy nhưng ngươi vẫn sống thanh liêm, mà những đồng tiền còi cọc của ngươi lại bị bóc lột sạch sẽ và thâm hụt đến nỗi ngươi phải bán nhà, bán đất của tổ tiên để trả nợ.

“Mai sang Phong Tiến Lâu chứ?”

“Tháng sau đám cưới con anh.”

“Tháng tới đám giỗ cô Bảy nhà anh.”

“Ngày mai là sinh nhật của con ông chú họ hàng xa của anh.”

“Mốt là đám cưới thằng Ba con ông Bốn cháu bà Năm của anh.”

“Khô lắm em ạ! Thằng cháu nhà anh mới bị que gỗ quẹt vào tay làm chảy máu. Nhà thì nghèo nên không có tiền mời thầy thuốc về chữa bệnh. Khô lắm!”

“Em ơi, anh nói thật. Anh là anh quý em nhất. Vậy mà con vợ anh nó cứ kêu ca là em keo kiệt. Hôm trước gặp em nó mượn mấy chục cây vàng mà em không cho. Khô! Nó cứ lải nhải mãi làm anh giận điên lên. Mà anh điên lên thì anh hay làm những việc không tốt đẹp lắm. Chẳng hạn là... cho em “nghỉ phép” về vườn chăm sóc cây trái.”

“Ai... Số anh chẳng được tí nào. Có vài con bồ nhí bên ngoài mà chúng cứ đòi son phấn, ngọc ngà với vàng bạc... Mà em biết đấy, với đồng lương ba cọc ba đồng của anh thì anh có thể nào đáp ứng hết?”

Tương lai của ngươi sẽ chìm vào đêm tối mịt mù. Và rồi một hôm gặp một người bạn cũ mà ngươi tiếp xúc không nhiều bởi vì tên đó “liên tục thi lại”. Ngươi giật mình phát hiện hán là cấp trên của cấp trên của cấp trên... mình. Đến lúc này liệu ngươi... có buồn không?

A... Không buồn, không giận, không hận thì chẳng phải là con người!

Chẳng mấy chốc ngươi nghĩ đến cái lý do vì sao một thằng “một chữ bẽ đôi chẳng vào” ấy lại thăng tiến nhanh đến vậy. Thì ra gia tộc của nó có sức ảnh hưởng lớn, thì ra mấy chục đời trước nhà nó đều làm quan to, thì ra nhà nó giàu nứt vách đổ tường – mà tường nhà nó lại được xây bằng vàng ròng!

Thằng đó nhìn ngươi cười ha ha kiểu như:

“A... xyz phải không? Lúc trước thành tích mày xuất sắc nhất học viện, tao có gặp qua mày mấy lần đây. Mấy năm nay sống thế nào rồi?”

Thằng đó là vô tâm hay là cố ý châm chọc ngươi? Trong nội tâm ngươi ắt hẳn là nghiêng về cái thứ hai rồi. Chắc... Con người là vậy, đôi lúc người ta “vô ý” lại cứ nhìn về bản thân mà suy bụng ta ra bụng người.

Ngươi sẽ nổi trận lôi đình? Hay ngươi cảm lạnh chào hỏi? Hay là ngươi đồng dạng bước lên và nhân cơ hội này “bọ dít” tên đó?

Cuộc đời này mấy ai ngờ được? Cái gọi là những vị tướng danh vọng to lớn khắp đại lục lại phần lớn xuất phát là những “con chó trung thành vẫy đuôi” như thế này?

Bao nhiêu năm hòa bình khiến Thiên triều thối nát đến gốc rễ. Bao nhiêu năm thanh thoi khiến con người ta vứt bỏ lòng đề phòng. Bao nhiêu năm sung sướng khiến con người ta cũng trở thành những con người đeo theo vô số cái mặt nạ. Bao nhiêu năm? Đã bao nhiêu năm qua đi?

Đã bao nhiêu năm đã qua mà thế hệ hiện tại lại như thế này? Than ôi! Cả thế gian chỉ là một màu a dua, nịnh hót. Than ôi! Cả đại lục chỉ là những kẻ chạy theo tiền bạc. Than ôi! Khắp mọi nơi chỉ là những con người đánh mất những điều tốt đẹp nhất mà tổ tiên đã dày công vun bón.

Nhưng đó không phải là điều đáng giận nhất! Điều đáng giận nhất là cứ đến những ngày kỉ niệm chiến công của các vị cha ông, họ chưa bao giờ thật tâm hướng tới. Họ chỉ là những con bọ ba hoa khoác lác, chỉ là những cái thùng rỗng kêu to mà vô ngực xưng hùng! Họ thật sự quên mất tổ tiên mình! Và trong số những người dùng cảm thừa nhận điều này, vài người đó lại đổ thừa rằng “do không có thời gian”... A ha ha... Là cỡ nào bi ai?

Các ngươi liệu có thấy... tổ tiên đang rơi nước mắt? Các ngươi liệu có thấy... các vị anh hùng lặng im thờ dài? Bi ai a... Đau thương a...

Nước mắt ta tuôn rơi! Trái tim ta chảy máu!

Giữa dòng sông lịch sử, dẫu biết rằng một triều đại khởi nguồn từ chiến loạn. Qua biết bao nhiêu xương máu của các vị hiền nhân mới có thời thịnh thế hôm nay. Và theo lẽ thường, có thịnh thì cũng có suy!

Nhưng hãy cho ta được mắng to: “Suy thì suy kệ con mẹ nó! Lấy cái lý do đó che lấp đi những trái tim dơ bẩn và những thân thể mục nát đầy tanh tưởi của các người mà được hay sao?”

Các người quá bản thủ! Các người quá đáng chết!

Sự suy thoái diễn ra trên cả đại lục. Mà bắt đầu chính là từ sự suy đồi của con người! Bản chất con người bốc mùi dẫn đến thời đại biến hóa!

Thời đại biến hóa vì diệu tuy không rõ ràng nhưng những chân long ẩn sâu nơi vực sâu có thể nào không biết? Kẻ sĩ lo âu cho Thiên triều mà không ngừng cau mày trầm tư và than nhẹ. Đáng anh hào lãng lãng bắt đầu chuẩn bị đón nhận sóng gió sắp đến.

Liệu rằng... ai sẽ bay cao. Và liệu rằng... ai sẽ ngã xuống vực thẳm?

Tất cả đều là những yếu tố không xác định!

Tất cả đều không mấy ảnh hưởng đến một con người trẻ tuổi đang khổ sở suy tư.

Với Từ Phong, trận chiến đầu tiên chẳng khác gì một trận đại chiến! Hắn không chỉ chiến đấu với kẻ địch, mà hắn còn chiến đấu với chính bản thân mình!

Phật nói: “Kẻ thù lớn nhất của con người là chính bản thân mình”, lời nói đó chính là bài học vỡ lòng đắt giá nhất. Ngay cả Từ Phong cũng vừa trải qua. Nếu như trước đó hắn vẫn còn chìm trong đêm tối của nội tâm, nếu như trước đó hắn vẫn đắm mình trong con sông dài mang tên thất bại, nếu như trước đó hắn đầu hàng “số phận”... thì kết quả lúc này đã khác.

Nếu như thế, giờ này chúng ta đã không thấy một Từ Phong đứng giữa sơn trại suy tư mà là một con người đơn độc chạy trốn, hoặc là một kẻ nản lòng bắt đầu cuộc sống dân thường.

Cuộc đời không cho ai cơ hội thứ hai để quay đầu tránh khỏi lỗi lầm đã mắc phải. Cuộc đời chỉ dành thời gian còn lại để người chuộc lại lỗi lầm.

Thật may mắn khi Từ Phong chiến thắng một con quỷ xấu xa ẩn nấp trong cơ thể hắn. Hắn bây giờ đã “lớn” hơn trước rồi.

Thật may mắn khi Từ Phong kịp thời chuộc lại lỗi lầm. Và vì thế, phải nói cuộc đời của hắn vẫn còn xứng đáng để lưu truyền hậu thế!

Thất bại chỉ là một tảng đá nhỏ cản trở trên đường. Khi người mạnh mẽ dùng toàn lực bước lên đứng trên nó, người sẽ nhận thấy tầm mắt mình đã rộng lớn hơn nhiều, người sẽ nhận thấy mình bắt đầu vững chắc và trưởng thành. Đừng bao giờ để một tảng đá làm người chùn bước mà hãy lấy nó làm bước đệm cho con đường vươn lên đỉnh cao của người.

Không ai quan tâm trước mặt người có bao nhiêu tảng đá, là tảng đá lớn hay tảng đá nhỏ. Càng không ai quan tâm người đã bước qua bao nhiêu tảng đá. Mọi người chỉ quan tâm đến người hiện tại.

Người chỉ là một kẻ thấp hèn thì họ nhỏ một bãi nước bọt vào mặt người. Không chỉ thế, họ còn kết bè, kéo đảng tới xâu xéo, bôi nhọ và coi thường người. Vậy nên nếu người muốn cả cuộc đời này bị họ đối xử như thế thì cứ chìm trong thất bại và đau khổ.

Và điều quan trọng nhất đó là đừng mong sẽ có người tiến lên kéo người đứng dậy. Đó là ý nghĩ ngu nhất cho trường hợp này! 1 triệu con người ngã gục, chưa đến 1 người được cứu vớt. Vì thế đừng chờ!

Mà hãy cố gắng để một viễn cảnh tươi đẹp mở ra trong tương lai. Giống như Từ Phong: Được hậu thế lưu truyền!

Hậu thế không ai chửi mắng hay khinh thường Từ Phong vì thất bại thảm hại của hắn ở trận chiến đầu tiên. Hậu thế chỉ xem đó là một bước đệm trên con đường vinh quang của hắn. Hậu thế nhìn vào đó tấm tắc khen ngợi. Hậu thế chỉ nhìn vào đó mà vỗ tay khen hay!

Hãy nhìn vào mà suy ngẫm!

Trở lại với câu chuyện của chúng ta.

Sau trận chiến vừa rồi, khi Ngô Phùng bỏ mạng tại đây và tàn binh của gã ấy bỏ chạy tán loạn, trận chiến đầu tiên của Từ Phong kết thúc.

Ban đầu Từ Phong dẫn đi 1.000 người, thêm 400 cung thủ ở ngoài do Nguyễn Dư thống lĩnh nữa là 1.400 người. Nhưng đến cuối cùng, chỉ có khoảng 150 người trở về. Đừng nhìn thấy Từ Phong đánh thắng mà buông lỏng. Trận chiến bây giờ mới thật sự bắt đầu!

Dẫn 1.400, về còn 150. Một vị tướng dẫn quân lại ra cái kết quả “tươi đẹp chảy mủ” này thì chỉ nhận được sự thất vọng từ những con người đặt kỳ vọng vào hắn.

Lòng người dao động! Lại là dao động cực kỳ mãnh liệt!

Từ Phong đứng ở bên trên mà ở phía dưới là tiếng bàn tán xôn xao, tiếng nói chuyện ầm ĩ.

Hắn đang suy tư cũng phải dừng lại.

Ngẩng mặt nhìn về gần 500 con người còn lại, hấn tức giận gầm lên:

“Im lặng!”

Tiếng nói của hấn như sóng dậy ầm ầm đánh về phía họ. Trừ 100 con người theo hấn xuất sinh nhập tử trên chiến trường đầy máu tươi kia vẫn đứng lặng và bình tĩnh thì những người còn lại tỏ vẻ đau đớn mà dùng tay bịt chặt tai lại. Bọn họ ngã ngửa nghiêng nghiêng như những tên say rượu.

Từ Phong thấy thế thì thu hồi lại ánh mắt mà tiếp tục cúi đầu trầm tư. Hấn đang suy nghĩ làm sao để tăng thêm binh lực, với số lượng binh lính hiện tại thì làm sao để vượt qua cuộc chiến loạn đã lan tràn đến chân hấn. Là một sơn trại cỡ trung lại chỉ còn có 500 tàn quân thì ai sẽ tha cho người? Có thể sáng mai khi người vừa ngủ dậy, người sẽ nhìn thấy trước tường rào sơn trại mình đứng đầy quân địch. Mà không chỉ một nhóm sơn tặc hay cường đạo, có khi con số đó đếm bằng hàng chục cũng nên.

Tuy nhiên, không khí im lặng chẳng được bao lâu. Họ đều thất vọng sâu sắc về hấn, dù uy thế của hấn vẫn còn nhưng mệnh lệnh của hấn lại trở thành bọt nước. Chẳng ai thêm để tâm.

Với họ thì một kẻ chiến bại như hấn còn có tư cách gì ra lệnh cho họ? Để họ làm thủ lĩnh thì có khi họ làm tốt hơn hấn cũng nên! 1.400 người còn 150 người? Vứt!! Ít nhất họ dẫn quân thì vẫn còn lại hơn một nửa!

Tiếng ầm ĩ lại bắt đầu từ đó. Và lần này âm thanh lại to lớn hơn lần trước.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 34: Truyền thuyết về loài rồng mạnh nhất

Tôi đứng trên bục giảng, quay mặt chăm chú nhìn xuống những học sinh tài ba bên dưới. Chúng là những thanh thiếu niên xuất sắc nhất của Tự Do Thiên triều được triệu tập về đây học tập. Chúng chính là tương lai của cả Thiên triều.

Tôi là một người thầy. Và trọng trách của tôi là dạy bảo về cuộc đời vinh quang của vị anh hùng này cho chúng.

Đây là lần thứ hai tôi đứng trên bục giảng, và cũng là lần thứ hai tôi dạy học. Lần đầu đã trôi qua suôn sẻ, nhưng lại không mấy khả quan. “Có lẽ là bởi vì tôi thêm quá nhiều suy nghĩ của mình vào chăng?” – Đã có lúc tôi tự hỏi như vậy. Và bởi vì cái suy nghĩ ấy, tôi lại cảm thấy áp lực của ngày hôm nay trở nên quá lớn.

Cuộc đời của một vị anh hùng phải kể thế nào khi tất cả những con người bên dưới dường như đã thuộc lòng? Tôi xin khẳng định những đứa trẻ đó đều lấy vị anh hùng ấy làm tấm gương, đều lấy vị anh hùng ấy làm thần tượng trong lòng mà không ngừng phấn đấu và noi theo. Vì thế, chỉ cần một chút sơ sẩy nhỏ, tôi sẽ đứng trên lập trường đối địch với chúng, hoặc là bài giảng của tôi nhàm chán và vô vị như buổi học đã qua.

Phải, như chúng nhận xét. Tôi chỉ là một thầy giáo trẻ còn thiếu kinh nghiệm cho nên tôi đưa quá nhiều suy nghĩ của mình vào bài giảng, diễn biến của cả câu chuyện trở nên quá chậm... Thế nên, tôi dần dốt truyện quá nhàm chán, chỉ tỏ ru ngủ mà thôi, chứ chẳng có được cái gì lợi ích.

Tôi cảm thấy có chút mất mát và buồn bã. Vậy nhưng tôi vẫn bảo lưu cái quan điểm của mình, và cố gắng đưa quan điểm của tôi và quan điểm của chúng hòa hợp lại với nhau.

Chốc lát suy tư, tôi tận lực làm cho mình bình tĩnh trở lại, và sau đó khẽ cười mà bắt đầu:

“Loài vật mạnh nhất trên đại lục là loài nào? Loài vật thống trị cả đại lục là loài nào?”

Nhìn về những học viên tập trung cao độ mà không có lấy một tiếng cười hay lời xì xầm chế nhạo nào, tôi bắt đầu tiếp tục.

“Ất hấn đa số mọi người đều sẽ cho đó là con người. Mọi người sẽ khẳng định con người là loài động vật thống trị cả lục địa này. Thế nhưng quan điểm đó lại là quan điểm sai lầm. Ý nghĩ đó lại là ý nghĩ không chính xác.”

Nhìn những học viên đang giương lên những ánh mắt tò mò vì lời nói của tôi. Cũng như nghi hoặc rằng tại sao hôm nay tôi lại mở đầu như thế này, đây không phải là giờ lịch sử hay sao?

Tôi khép lại nụ cười mà nghiêm túc nói:

“Ở thời Khởi Nguyên, thống trị cả lục địa là loài rồng Akamana hung tợn và khát máu. Cả đại lục hầu như không có lấy một loài dám phản kháng. Mãi cho đến khi loài người xuất hiện.

Qua không biết bao nhiêu năm tháng, loài người của chúng ta bắt đầu thích nghi và tiến hóa. Dần dần, dù đứng dưới sự thống trị tàn bạo của loài rồng Akamana, loài người chúng ta từ nhỏ yếu đã phát triển đến mức độ có khả năng đối kháng với chúng.

Và rồi cái gì đến cũng đã đến. Dưới sự dẫn dắt của những vị anh hùng, trải qua cả “Hai thập kỷ Đồ Long”, chúng ta giành được thắng lợi. Từ đó, loài người chúng ta thống trị toàn bộ đại lục.

Nhưng loài thống trị phải chăng là loài mạnh nhất?

Máu tươi của vô số anh hùng và chiến sĩ trong đoạn lịch sử “Hắc Ám” lại chỉ ra là không. Ở cả hai thời Khởi Nguyên và Hắc Ám, đứng trên tất cả lại là một loài khác.

Vâng, đứng trên đỉnh tồn tại lại là một loại rồng khác có tên là Uhu Aha, một loài rồng có khả năng biến hóa thành hình người. Một loài rồng có khả năng tiến hóa không ngừng. Một loài rồng âm hiểm, xảo trá. Một loài rồng có tuổi thọ vượt qua vô số tuế nguyệt. Mà bởi vậy, chúng là một loài rồng có được lượng tri thức khổng lồ, là loài rồng nắm giữ vô số bí mật. Và cũng là loài kinh khủng nhất!

4 vị Thiên tướng cùng 7 vị Thần tướng dưới trướng họ, cộng thêm gần 9.000 vạn binh sĩ vì tiêu diệt nó mà ra đi mãi mãi không trở về. Cái giá đắt máu ấy nhắc nhở chúng ta điều gì?

Cái giá đắt máu ấy nhắc nhở chúng ta rằng chúng ta không phải là loài mạnh nhất. Chúng ta càng không phải là loài thống trị đại lục này.

Ảo mộng chỉ mang đến thương đau! Thực tế mới làm con người sáng tỏ!

Tự mãn và kiêu căng chỉ dẫn đến mộ địa. Ngang ngược và hống hách chỉ dẫn đến cái chết. Muốn trường tồn và mạnh mẽ thì cần phải không ngừng nỗ lực và phấn đấu. Muốn trở nên tài giỏi thì cần phải không ngừng học tập tri thức.

Những con người ngu muội chìm đắm trong hưởng thụ và sung sướng chỉ đi đến vết xe đổ của bốn Đại Thiên triều khởi nguồn chiến loạn của thời đại Hắc Ám”

Nói đến cuối cùng, tôi chậm chậm dừng lại. Ba phút sau, khi đã thấy ổn, khi cảm thấy chúng đã có thời gian tiếp thu, tôi lại tiếp tục.

“Để trở nên tài giỏi cần không ngừng học tập. Vậy, chúng ta phải học cái gì?

Rõ ràng chúng ta không chỉ học trên sách vở, trên chiến trận. Chúng ta cần phải học những điều đơn giản và giản dị nhất trong đời sống hằng ngày. Và tất nhiên, chúng ta cũng phải học từ những câu chuyện của các vị anh hùng đi trước.

Vậy nhưng liệu có bao nhiêu người hiểu mà làm được? Đa phần mọi người đọc chỉ để giải trí, đọc chỉ để có thêm một phần hiểu biết, thậm chí đọc chỉ để giết thời gian.

Có thể vói vì lý do nào đó, các tác giả chỉ viết với mục đích như vậy. Nhưng khi đọc câu chuyện về các vị anh hùng, các người phải chậm rãi nhấm nháp nó. Cũng như luôn luôn nhắc nhở mình là trong hoàn cảnh đó các người sẽ xử lý thế nào. Và đặc biệt, cho đến cuối cùng thì các người phải biết các người học được cái gì từ đó.

Những ý nghĩ sai lầm sẽ tạo nên những con người đi sai đường. Một bài ca bi tráng không phải bài nào cũng chỉ để người buồn bã. Một thiên anh hùng ca không phải chỉ là nơi để người rơi nước mắt. Một cuốn tiểu thuyết lịch sử hào hùng không phải là nơi để người giết thời gian một cách đơn giản như vậy. Hiểu chứ?

Nhớ kỹ, ta là thầy giáo của các người, ta có trách nhiệm truyền đạt cho các người. Những quan điểm của ta trong phần mở đầu xem như là những lời dẫn dắt. Phần còn lại thì hãy tự mình suy nghĩ ra chân lý ẩn đằng sau nó.

Ta biết câu chuyện về vị anh hùng này rất dài với không biết bao nhiêu câu chuyện đan xen. Thế nhưng ta yêu cầu mỗi một câu chuyện, dù là vụn vặt không đáng kể thì các người phải vận động đầu óc mà suy nghĩ ra một triết lý nào đó. Hãy nhớ! Người vất óc và khổ sở tổng hợp và viết nên chúng không phải viết ra với mục đích là để các người đọc giải trí hay giết thời gian đơn giản như vậy.

Mà hãy hiểu rằng đây là một câu chuyện dài về cuộc đời một người. Càng là một nơi chứa đựng triết lý cuộc đời. Chỉ có những con người có cái tâm sâu sắc hoặc những con người chịu khó học hỏi mới có thể cảm nhận được tinh túy chứa trong nó.

Tri thức không bao giờ là vô dụng! Vô dụng chỉ là kẻ không biết sử dụng chúng vào đâu!

Triết lý cuộc đời không bao giờ để ngắm chơi! Ngắm chơi là những kẻ không biết đưa chúng vào thực tiễn!

Tác giả tổng hợp và viết nên câu chuyện này không phải lỏng lẻo chơi đùa! Nhìn thấy lỏng lẻo chơi đùa thì không nên tiếp tục đọc nó.”

Tôi lại dừng lại để học viên bên dưới tiếp thu.

Ba phút lại trôi qua, tôi mỉm cười, nhẹ nhàng nói:

“Tốt. Hôm nay đây chúng ta sẽ đến với phần gay cấn của quyển 2 với mở đầu là truyền thuyết về loài rồng mạnh nhất.”

...

(p/s: Đây là truyện chính tác giả viết, chẳng tổng hợp từ cái gì khác. Thế nhưng đứng dưới góc độ là một thầy giáo thuộc thế hệ sau của “đại lục này” thì không thể nói rằng: “Tác giả viết nên cuốn tiểu thuyết này” mà chỉ có thể nói: “Đây là câu chuyện được tổng hợp và viết nên”)

...

...

Câu chuyện được kể bởi chính con rồng loài Uhu Aha, với lời lẽ nhạo báng khi nó đứng trước đại quân mệnh mông.

“Loài rồng mạnh nhất ư? Ha ha ha ha...”

Ta sinh ra từ trong trứng, với hình thái ban đầu chỉ là một con sâu nhỏ bé còn thua cây tằm.

“Tại sao ta ở đây? Cha mẹ ta đâu? Cha mẹ là ai?” chính là những câu hỏi vỡ lòng của ta.

Thế nhưng sự thực tàn khốc. Ta rất nhanh chứng kiến cái gọi là “tàn khốc” ấy.

Chỉ sau ta không lâu, các em của ta cũng ra đời. Nhưng chốc sau, chúng ta không phải là hương trọn niềm vui bên cạnh người thân mà là máu tươi tẩy rửa.

Vừa sinh ra, con đói không làm chúng ta để tâm nhiều lắm. Vậy nhưng chỉ trong chốc lát, tất cả chúng ta đều bắt đầu cực kỳ đói khát, đói đến quặn đau. Đói đến quên đi tất cả. Tất cả chúng ta đều bắt đầu đồ bưng hai mắt. Sau đó... sau đó điên cuồng lao vào nhau mà cắn xé.

Phải a, sâu non cắn xé nhau. Ta với hai mắt đỏ bừng cũng không tránh khỏi gia nhập vào con điên cuồng ấy. Cuối cùng nhờ ưu thế sinh ra trước, thân thể cứng cỏi và mạnh mẽ hơn, ta là người cuối cùng còn lại trong trận tương tàn ấy. Lúc ấy ta đau đớn gào thét trong phần nộ, nhưng đáp trả ta chính là khoảng không im lặng. Ta cũng tự hỏi bản thân: “Mình sống sót là may mắn hay là chế giễu?”. Tàn sát anh em vì con đói có cái gì vui hay sao?

Sau khi dần vật bản thân một thời gian, con đói lại quần lấy ta. Khi ấy ta đã không thể hi vọng cái gọi là cha mẹ vô tâm và tàn nhẫn kia có thể trở về cho ta miếng ăn. Không còn cách nào khác, ta phải bò ra khỏi tổ ấm và bắt đầu kiếm ăn.

Vân vân? Để ta hồi ức một chút.

A! Miếng ăn chẳng có bao nhiêu đối với một con sâu tham ăn như ta. Tuy nhiên ta lại đối mặt với những kẻ khát máu. Chỉ cần ta không cẩn thận để lộ thân mình thì dường như ngay tức khắc có kẻ nhào tới làm thịt ta. Ta điên cuồng chạy trốn, cả ngày và đêm. Vừa chạy ta lại phải kiếm thức ăn. Một cuộc sống đau khổ đến cùng cực.

Vân vân? Đó chỉ là một cuộc sống lưu vong.

Từ ấy ta đâm ra oán giận cha mẹ mình, ta đâm ra hận ông trời bất công, hận cả cái đại lục chó đẻ này.

Ta muốn hỏi tại sao cha mẹ lại vứt bỏ ta và anh em của ta? Ta muốn hỏi tại sao ông trời lại để ta sinh ra với hình dáng là một con sâu kinh tởm và yếu ớt đến mức tận cùng? Ta muốn hỏi tại sao cả cái đại lục này không có chỗ cho ta dung thân?

Năm tháng đằng đằng trôi qua như một màu đen...

Đến một ngày ta trốn vào một nơi bẩn thỉu mà bắt đầu ngủ một giấc ngủ dài. Cho đến khi ta tỉnh lại, ta lại nhận ra mình đã thành một con rắn. Song lại là một con rắn xấu xí vô cùng và cũng chẳng có phải to lớn gì.

Từ khi bỗng nhiên biến thành một con rắn, cuộc sống của ta có phần dễ dàng hơn. Nhưng cũng chỉ là dễ dàng hơn mà thôi. Ta vẫn tiếp tục chạy trốn kẻ thù, song số lượng kẻ thù giờ đây đã giảm đi chút ít. Ta vui mừng vì điều đó.

Với kinh nghiệm chạy trốn bao nhiêu năm, ta rất dễ dàng tránh thoát lũ bậm trợn kia. Bất quá với thể hình lớn hơn, kinh nghiệm xưa cũ chẳng có bao nhiêu cái còn sử dụng được. Mặt khác, ta phải đối mặt với những người mà trước kia ta chưa từng đối mặt. Có lẽ cũng bởi vì thể hình của ta to lớn hơn...

Ta cảm thấy may mắn vì kẻ thù giảm bớt chưa được bao lâu thì lại nhận lấy quá nhiều đau khổ bởi những kẻ thù mới tàn bạo và nhiều thủ đoạn hơn.

Càng ngày vốn sống của ta càng nhiều. Nhiều lần sống chết mong manh khiến ta trưởng thành hơn rất nhiều. Một lần tiến hóa từ sâu lên rắn khiến ta có hi vọng bước lên đỉnh cao, song đó cũng chỉ là hi vọng nhỏ nhoi mà thôi. Ta có thể nào biết được liệu ta còn có thể tiến hóa hay không? Hay là liệu ngày mai ta có còn sống sót hay không? Không! Cái gì ta cũng đều không biết! Ta chỉ biết tiếp tục tìm cách sinh tồn!

Thời gian cứ trôi đi... Ta tính nhẩm sơ sơ cũng qua cả vạn năm.

Một lần tiến hóa mới lại đến. Khi ta mở mắt ra, ta vẫn là một con rắn. Chỉ được cái đẹp mã và to lớn một vòng. Khi ấy, ta xúc động muốn chửi má nó. Vạn năm chuẩn bị mà tiến hóa cái gì chỉ được cái đẹp thêm một chút và to lớn một vòng?

Ta chìm trong đau khổ và hoài nghi những lần tiến hóa sau. Dù vậy, ta vẫn tiếp tục cuộc hành trình sinh tồn.

Sau lần tiến hóa này, ta bắt đầu ưa thích nước. Và từ đó, cuộc sống muôn màu từ con suối nhỏ ra sông và đổ về đại dương rộng lớn bắt đầu. Đó là quãng thời gian tuổi trẻ đẹp đẽ nhất của ta! Với kinh nghiệm và thực lực vốn có, ta dạo chơi hát ca, ta vui vẻ nhảy múa, ta nghịch ngợm chơi đùa...

Thoáng chốc hơn 5 vạn năm trôi đi. Lần tiến hóa thứ 3 đã đến. Ta từ rắn nhỏ trở thành thường luồng oai phong.

“Ha ha ha...” - Khi biết mình trở nên mạnh mẽ vô cùng, ta đã cười to như thế. Ta khi đó chân chính là bá chủ một phương.

Rất nhanh ta thôn tóm quyền lực. Và cũng rất nhanh ta nắm cả một vùng hải dương rộng lớn. Thế nhưng ta trong vui mừng tột cùng trên tuyệt đỉnh vinh quang lại nhận ra rằng mình cô độc.

Cả vùng trời ta làm bá chủ không có ai cùng loài với ta. Ta là khác biệt và duy nhất.

Ta bắt đầu suy nghĩ miên man và hoài nghi chính mình. Ta bắt đầu cảm thấy xung quanh xa lạ. Ta bắt đầu chán chường...

10 năm sau, sau khi suy nghĩ kỹ càng, ta từ bỏ mảnh đất của mình mà bắt đầu lên đường chu du khắp nơi.

5 vạn năm đầu ta đi khắp đại lục mà không nhìn thấy ai cùng loài với mình. Ta đã bắt đầu nhụt chí. Song ta vẫn cố gắng kiên trì.

10 vạn năm sau, ta vẫn không tìm thấy ai. Ta đâm ra chán nản và sa ngã thành một kẻ nghiện loại rượu của loài người.

Lại thêm 5 vạn năm trôi đi, cuối cùng cũng đến ngày ta tiến hóa lần thứ 4. Kết quả là ta có hình dáng như bây giờ. Thân thể ta đã trở thành cứng hơn sắt thép. Một tiếng thở của ta cũng đủ để cả một vùng tan hoang. Một cái đập cánh đủ phá nát một tòa cung điện hùng vĩ. Một cái móng hạ xuống dư sức cắt nát một ngọn núi cao khuất tầng mây.

Sức mạnh lên đến đỉnh cao cũng là lúc ta bắt đầu già cỗi.

Từ độ ấy, ta bắt đầu suy nghĩ rất nhiều, vô cùng nhiều... Từ độ ấy, ta bắt đầu suy nghĩ lại mọi chuyện mình đã trải qua. Kết quả ta nhận ra bản thân ta hay chỉ là một kẻ thất bại, bản thân ta hay chỉ là một kẻ ngu ngốc nhất trên cõi đời.

Ta là ai? Ta không biết.

Ta tên gì? Ta không biết.

Cha mẹ ta là ai? Ta không biết.

Giống loài của ta là gì? Ta cũng không biết.

Gần như cái gì ta đều không biết. Cả cuộc đời đã qua của ta chỉ có chạy trốn, kiếm ăn và hưởng thụ. Một cuộc sống mà đối với ta khi tuổi già lại chẳng ra gì, rẻ rách và thối nát cực điểm.

300 năm trôi đi, cuối cùng ta quyết định lật lên bức màn che.

2 vạn năm sau, ta phát hiện ra bí mật kinh thiên. Qua đó, ta tìm về thân thể của mình!

Ha ha ha... Bí mật này cho dù chết ta cũng không nói cho các ngươi. Đừng mơ!

Thêm 1 vạn năm ta tính toán ra thời điểm và làm ra vện toàn chuẩn bị. Sau đó, ta bắt đầu bố trí.

Dù kế hoạch có nhiều biến đổi, song nó vẫn là hoàn hảo. Lúc này đây là lúc ta thu lưới.

Đến giờ phút này, ta mới thật sự không cảm thấy hối hận.

Đến đây đi một cuộc chiến.

GRÀO... GRÀO...”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 35: Thụy Mặc

Từ Phong ủ rũ ngẫm nghĩ. Hắn dốc hết tất cả để rồi kết quả thu được là bước đường cùng.

Hắn hoài nghi phải chăng cuộc sống này đã đẩy hắn đến bước đường cùng? Tại sao chứ? Hắn đã làm gì nên lỗi? Phải chăng hắn sinh ra đã là một bi kịch. Phải chăng hắn không nên sinh ra mới tốt?

Ở độ tuổi nổi loạn này, thật khó để suy nghĩ không rối loạn và không đi chệch hướng. Có chăng là nhờ hắn trưởng thành hơn so với độ tuổi nên còn có một vài tia chín chắn. Tuy vậy nhưng loạn vẫn loạn.

Đầu óc của hắn triền miên trong không biết bao nhiêu suy nghĩ. Lúc cái này, lúc cái kia, khi cái nọ. Nó chưa bao giờ tập trung vào mỗi một cái nào. Cũng chưa bao giờ suy nghĩ kỹ càng về vấn đề nào. Tất cả cũng chỉ mơ hồ vài đường nét, cao lắm là đào sâu vào một chút mà thôi.

Hắn rối loạn, hắn cũng bất lực. Ở bề ngoài hắn che giấu khá sâu, rất ít người nhìn ra được gì. Nhưng hắn biết, mình thật sự bất lực. Nhiều lúc hắn muốn chạy trốn, muốn thoát khỏi nỗi sợ hãi luôn bao vây mình... Hắn là muốn trốn tránh! Vậy nhưng có nhiều thứ khiến hắn dừng lại bước chân hèn nhát của mình. Có hình bóng cha mẹ mơ hồ hiện lên, có hình bóng người sư phụ hùng tài vĩ lược mỉm cười nhìn hắn, và cũng có hình bóng một vị lão già đang tại giảng giải kinh nghiệm sống sót cho hắn, thậm chí là hình bóng một cô gái đau khổ quỳ xuống khóc lớn.

Từng kí ức đã trải qua hiển hiện trong đầu khiến hắn đau khổ gào thét nát cả tâm can. Hắn chỉ là một đứa bé, hắn cũng sẽ mềm yếu và vô dụng.

Hắn không phải là anh hùng. Thế nhưng hắn cũng thử so sánh mình với những vị anh hùng trong những câu chuyện cổ. Những vị anh hùng từ nhỏ đã triền lộ khí khái, sự tài hoa, thậm chí cả tâm tính tốt đẹp. Còn hắn? Hắn chẳng có gì đáng nhắc hay đáng tự hào. Hắn tự giễu.

Hắn muốn làm anh hùng, nhưng hắn phát hiện mình không có khả năng. Anh hùng đều là những người vẹn toàn vẹn mỹ, mười phần vẹn cả mười. Còn hắn? Mười phần thì không biết có được một phần hay không.

Rồi hắn quay sang tự hỏi. Tại sao anh hùng đều là tốt đẹp như thế, còn hắn lại không có được? Phải chăng từ lúc hắn sinh ra, cả cuộc đời này chú định hắn sẽ không thể nào trở thành anh hùng? Phải vậy không?

Hắn ưu thương cất tiếng cười nhạt báng: “Ha ha ha...”

“Tất cả những con người vĩ đại đều bắt nguồn từ những con người nhỏ bé và bình thường. Người càng bình thường khi đạt được thành tựu mới là những vì sao đẹp nhất.” – Sư phụ đã từng khuyên hắn như thế, nhưng chẳng biết vì sao lúc này đây hắn đã quên mất.

Theo sự thật mà nói, mỗi con người đều có những đặc điểm riêng về tính cách. Thật khó để muốn vạn con người bước đi trên cùng một con đường và đến cùng lúc tại cùng một cái đích. Đó là điều không tưởng.

Từ Phong biết, Từ Phong hiểu. Tuy nhiên cho đến hiện tại, vào tình cảnh này, hắn trở nên mất đi phần nào lý trí. Hắn đánh mất đi tinh táo vốn có.

Hắn phải làm gì? Hắn nên làm thế nào? Hai câu hỏi đó là hai câu hỏi nặng kí nhất trong đầu hắn lúc này. Nhưng mà hắn vẫn không thể nào giải quyết cho xong. Một con người càng cố tỏ vẻ mạnh mẽ thì nội tâm lại càng yếu đuối. Với một con người cô độc như hắn, không ai bên cạnh chia sẻ một phần, thì tích tụ càng nhiều ngày, đến lúc nào đó lại bộc phát càng mãnh liệt. Và với riêng hắn, trạng thái tức nước vỡ bờ chính là ngày hôm nay. Hai câu hỏi xoay quanh, nhưng ý nghĩ lại liên miên, lan man đến chốn nào.

Cả đầu óc của hắn bị chia thành mấy chục khu vực lớn nhỏ. Mà độ lớn của những khu vực này lại liên tục biến động không ngừng. Cả tinh thần của hắn nhảy đi nhảy lại trên mấy chục cái hòn đảo này, lúc nó đến thì khu vực ấy không ngừng biến lớn, lúc nó đi thì khu vực này bại lui mà thu lại độ lớn.

Đó là một tràng quyết đấu không ngừng nghỉ. Và cho đến cuối cùng là không thắng cũng chẳng bại. Chỉ có chính hắn là kẻ thua cuộc.

Hắn mệt mỏi ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Sáng hôm sau, hắn tỉnh lại. Song tinh thần không khá hơn chút nào.

Nhìn toàn cảnh căn nhà gỗ dựng tạm, hắn khe khẽ thở dài.

Có thất vọng, có ưu tư, có cả bi thương.

Mơ ước làm một vị danh tướng lại ra thăm cảnh này. Phải chăng đó là cái gọi là “số phận”?

“Ha ha...” – Hắn lại nở nụ cười trào phúng.

Tâm chí kiên định, trái tim như sắt đá? Xin lỗi, hắn còn thua một con người bình thường. Cái gọi là “Chiến ra một con đường” hay “Niềm tin không thay đổi” cũng chỉ là cảm xúc cất giữ bấy lâu lên men mà thể hiện ra bên ngoài thôi. Khi đã tỉnh táo suy nghĩ lại, ngay cả chính hắn cũng cảm thấy buồn cười, một việc cười lớn.

Có lẽ đối với những con người vĩ đại hay những vị anh hùng cao cả thì điều đó bình thường. Ở đâu đó sâu xa trong bóng tối vô tận có cái gì dẫn dắt họ đi đến vinh quang – cái lực lượng vô danh mà ai ai cũng mặc định đó là “số phận”. Còn hắn, hắn là một kẻ tầm thường. Chính xác hơn là một đứa trẻ tầm thường. Những lúc bùng bột và nông nổi thì làm ra những hành động không mấy hay ho là lẽ đương nhiên.

Và qua một quãng thời gian nghỉ lại, hắn mới rõ lời nói và hành động của mình cần phải trả giá bao nhiêu. Ví dụ cái lời nói và hành động “Chiến ra một

con đường” ấy, thì cái giả phải trả là thế nào? Chẳng lẽ vì một chút vớ vẩn ấy mà hấn cho rằng hấn dẫn họ đi chết họ sẽ đi sao? Không, tất nhiên họ sẽ không đi. Họ rõ ràng đi theo một niềm hi vọng mong manh, họ rõ ràng lựa chọn đúng về một tương lai tốt đẹp mà tất cả bọn họ cho rằng họ trả cái giá xứng đáng. Nếu không xứng đáng, hoặc vượt quá điểm mấu chốt nào đó, họ sẽ không ngần ngại bỏ đi. Đó là vấn đề tâm lý rất bình thường.

Nếu chỉ cho rằng đối tốt với họ mấy tháng, sau đó họ nhất nhất đi theo người thì thật sai lầm. Tất cả các mối quan hệ bắt đầu từ niềm tin, mà niềm tin bắt đầu từ việc người cho họ đủ lợi ích và người không đụng đến điểm mấu chốt của họ.

Lợi ích của vài ngàn người đi theo Từ Phong là gì? Sống sót. Hấn cung cấp cho họ thức ăn và nước uống. Sau đó chính là việc đối xử. Hiển nhiên đối xử công bằng làm mọi người dễ dàng tiếp thu hơn nhiều so với đối xử không công bằng. Họ có thể chạy ra ngoài kiếm ăn, họ có thể quay lưng với Từ Phong mà gia nhập vào sơn trại khác. Song khi so sánh lợi ích giữa hai bên, họ sẽ lựa chọn nơi tốt hơn, mà ở đây chính là ở lại, đi theo Từ Phong.

Thế thì tại sao người sơn trại khác không ùn ùn kéo về gia nhập dưới trướng Từ Phong? Đầu tiên chính là uy hiếp mạng sống. Thông thường không có tên thủ lĩnh nào không có một sổ quy tắc công khai hoặc hiểu ngầm. Trong đó thì việc trốn trại đương nhiên là điều cấm kỵ, mà kẻ nào bỏ trốn thì kết cục nếu bị bắt lại chỉ có chết. So sánh giữa lợi ích và mạng sống, rất ít người lựa chọn lợi ích. Thứ hai là thói quen. Đi đến gia nhập vào nơi xa lạ đối với nhiều người lại xa xa không bằng bỏ bỏ giữ mình tiếp tục ở lại nơi cũ. Thêm một chút nữa chính là không muốn từ bỏ địa vị và mối quan hệ mà bản thân xây dựng bao lâu nay.

Ở lúc này nói đến những vấn đề này thật ra không mấy quan trọng. Thậm chí là dài dòng vô nghĩa. Tuy nhiên những điểm không lớn không nhỏ này lại là những điểm quan trọng tạo nên thắng bại trên chiến trường lớn. Sức mạnh không chênh lệch quá lớn, tài lực không chênh lệch quá nhiều, quân số cũng chẳng chênh lệch bao nhiêu thì muốn quyết phân thắng bại lại không thể nào không lợi dụng những điểm sơ hở nhỏ nhất nhằm tạo nên những lợi thế lớn dần. Mà cái dễ lợi dụng nhất lại chính là quân tâm – nói cách khác, chính là tâm lý của quân lính. Quân lính cũng chỉ là con người, mà con người ai không có tình cảm? Nếu chọn động thủ ở điểm tình cảm nhất định, con người sẽ trở thành những con cừu non ngu ngốc mặc người xâu xé. Vậy nhưng nếu động thủ không đúng chỗ, mà ngờ ngờ ngắc ngắc đụng vào điểm tình cảm mấu chốt của họ, người chỉ càng kích động họ nổi điên liều chết.

...

Từ Phong từ vị trí thủ tọa ngồi xuống. Hấn lặng lẽ quan sát hai mấy vị thuộc hạ bên dưới. Chốc sau, hấn trầm thấp mở miệng:

“Ta không dài dòng cũng không lời thôi. Tình cảnh sơn trại lúc bây giờ các người cũng đã biết. Ai có ý kiến gì thì lên tiếng đi.”

Sau khi câu nói chấm dứt, bầu không khí nơi đây rơi vào cực độ khẩn trương. Ai cũng rõ ràng tình cảnh sơn trại không mấy khả quan. Thất bại từ trận chiến đầu tiên khiến sĩ khí quân sĩ giảm mạnh. Tinh thần quân lính bên dưới đều một màu uể oải và chán nản. Trong lòng quân lính bên dưới chỉ một lòng cầu khẩn sống thêm một quãng thời gian.

Tập luyện vẫn diễn ra hằng ngày, nhưng chẳng có cái gì là chăm chú và hăng hái. Tất cả cũng chỉ là một màn sương u ám. Ngay cả những kẻ chỉ huy là bọn họ cũng đâm ra chán chường. Hăng hái rất khó lấy lại, còn buồn chán lại như bệnh độc, lây nhiễm với tốc độ chóng mặt.

Lúc trước bọn họ còn uống rượu và cùng nhau ca hát. Bây giờ bọn họ cũng uống rượu, nhưng uống rượu để quên đi ngày tháng, uống rượu để tìm tí khoái hoạt cuối cùng trong cuộc đời. Họ không còn ca hát, trừ những kẻ lạc quan, còn lại đều lải nhải những thứ vô nghĩa. Và do đó cũng xuất hiện những kẻ bi quan nốc rượu liên tục cho đến khi bất tỉnh.

Chính mắt nhìn thấy tình cảnh này của sơn trại, cho dù tâm lý mạnh tới đâu cũng khó có thể chịu được.

Và cái điều quan trọng nhất là sau thất bại đầu tiên, ai biết vị thủ lĩnh tối cao kia có tâm trạng như thế nào? Hấn kêu người tỏ ý kiến, người nhào đầu ra huyền thuyên một hồi. Đến khi người nhìn lại, người phát hiện hấn tức giận phát xanh. Và đương nhiên là ngay sau đó, người bị lính tráng lôi ra ngoài chém đầu. Cuộc đời người kết thúc một cách tẻ nhạt như vậy liệu người có chấp nhận? Bởi vậy cho nên không ai dám tiến lên nói chuyện.

Mạng sống là quý giá và chỉ có một. Ngoan ngoãn câm miệng còn đường sống, ngu ngốc mở miệng thì sống chết khó biết. Hén thì thắng tiến là chuyện thường, xui thì đầu lia khổ cổ. Nhưng mà xem ra, xui chiếm phần lớn. Mặt khác vài tháng thì trung thành cái nỗi gì? Tốt nhất vẫn câm miệng cho rồi.

Từ Phong lạnh nhạt quan sát. Hấn lại lần nữa lên tiếng, nhắc lại câu nói vừa rồi:

“Ta không dài dòng cũng không lời thôi. Tình cảnh sơn trại lúc bây giờ các người cũng đã biết. Ai có ý kiến gì thì lên tiếng đi.”

Lần này những con người bên dưới biết nếu không trả lời thì cũng không xong. Nếu cứ im lặng chọc giận vị sát tinh kia thì cách cái chết cũng không xa. Vì thế, người này bắt đầu nhìn người kia, người kia bắt đầu nhìn người nọ... Những cái nháy mắt, đánh long mi, nhếch miệng cười trừ, mím môi cười giễu... không ngừng xuất hiện. Tình thế hỗn loạn trong im lặng.

Nếu cứ mãi như thế này, nội bộ trở nên lục đục là bình thường.

Hiện nhiên không ai muốn làm kẻ đứng ra đầu tiên. Đứng ra đầu tiên chẳng khác gì là kẻ mạo hiểm nhất bởi vì những kẻ tiếp theo sau có thể dựa vào thái độ của Từ Phong đối với lời nói của kẻ này mà bỏ cứu hay là trực tiếp trở mặt. Nhìn chung, những kẻ phía sau trăm lợi không hại. Còn kẻ đi đầu lại là năm mươi – năm mươi. Kẻ đi đầu chính là đánh cuộc xem mình hiểu vị đại nhân phía trên và tình cảnh bao nhiêu, cũng như sự phân tích của bản thân xuất sắc hay không.

Thế nhưng mà đại nhân là kẻ máu lạnh, mới tiếp xúc vài tháng thì có trời mới biết đại nhân nghĩ cái gì. Thế nên hiện trường vẫn trầm mặc không lời.

“Ta không dài dòng cũng không lời thôi. Tình cảnh sơn trại lúc bây giờ các người cũng đã biết. Ai có ý kiến gì thì lên tiếng đi.” – Từ Phong cau mày nhắc

lại lần thứ ba với giọng lớn hơn hai lần trước.

Lần này thì mọi người đều biết đại nhân bắt đầu có xu hướng nổi giận. Vì lẽ ấy, họ điên cuồng hướng về nhau ra hiệu với bài bản cũ.

Lại một quãng thời gian im lặng, đang lúc Từ Phong sắp kìm chế không được tức giận quát mắng thì có một người bước ra phía trước hàng ghế của mình.

Đó là một thân hình mập mạp, có lẽ ước chừng 80 cân. Đôi lông mày dài cộng với ánh mắt nhỏ hẹp. Chỉ nhìn sơ qua thì cũng biết đây là một kẻ không mấy tốt lành. Nói thẳng ra là nhìn tướng biết ngay là tiểu nhân. Song nói gì thì nói, vẫn là không nên nhìn mặt mà bắt hình dong.

Thân thể 80 cân của gã tuy nhìn tròn trịa, nhưng lại không dung đưa qua lại như những con heo mập với đồng thịt mỡ trên thân, mà nhìn có tính sức mạnh. Hay nói khác hơn là có tí gì đó thiên về cơ bắp, tiếc là chẳng nhìn thấy những khối cơ bắp cứng rắn. Xem ra là mới chuyển từ thịt mỡ sang cơ đạo gần đây.

Người bước lên ai cũng biết, chính là Thụy Mặc, gã quản lý tài lực, phân phối tài nguyên trong sơn trại. Tất cả mọi người không ai không biết, mọi người đều ít nhất một lần đàm luận công việc với gã.

Nhưng đặc biệt hơn, đối với những người mới vào vòng tròn trung tâm này mà nói, Thụy Mặc chính là một trong số bốn người đứng vào vòng tròn này sớm nhất. Ở bên ngoài một gia tộc, những người này còn được gọi là nguyên lão.

Ban đầu mọi người quái dị nhìn gã. Với bọn họ, đại nhân hỏi là hỏi về mặt chính sự, mà chính sự ở lúc này đây chính là những bước đi sau này, là chiến hay là cố thủ, là cướp hay là nghỉ. Một kẻ chuyên quản tài lực có đủ khả năng chuyên môn đưa ra ý kiến về những vấn đề này chẳng? Cái này không hợp lý, không chuyên nghiệp tí nào. Rất nhanh họ liền tưởng đến tình huống xấu nhất: “Một tên béo 80 cân lên nói nhảm nhí hoặc sơ sài. Những lời nói đó chọc giận vị đại nhân ngồi trên. Thế là ngay sau đó gã bị 2 tên lính kéo ra ngoài chém đầu. Để lại quanh tai họ là những tiếng van xin và kêu rên, khóc lóc, hết thảm...”

Thụy Mặc là một tên béo, trước cuộc chiến vừa rồi, hắn có gần 100 cân. Thế nhưng trải qua cuộc chiến khốc liệt đầy tính xung kích, hắn giảm cân nhanh chóng. Trong tình huống thiếu người, hắn cũng phải tham gia vận chuyển vũ khí, vật liệu... Bởi thế chỉ qua chưa đầy một tháng, thân thể của hắn trở nên như thế này.

Hắn không muốn đứng ra làm kẻ đầu tiên. Tuy nhiên một kẻ lão luyện nắm chức chương quản tài chính mấy năm như hắn cũng biết thà rằng hắn đứng ra tìm kiếm một cơ hội, còn hơn tiếp tục im lặng cùng bọn kia để rồi nhận lấy hậu quả nghỉ mà rùng mình.

Một tên sát tinh không dễ chọc. Mà đã chọc rồi thì chỉ có đường chết! Biết vậy nên khi nhìn thấy Từ Phong sắp bộc phát mà không ai đứng ra, hắn chỉ có thể liều mạng bước ra.

Khi này hắn đã bước ra rồi, mặc dù thân thể 80 cân còn run rẩy, thế nhưng hắn cũng thờ phào một hơi. “Dù gì, mình vẫn còn cơ hội” – Hắn tự an ủi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 36: Nguyễn Dư

Hít sâu một hơi, Thụy Mặc ngẩng đầu lên.

Rồi gã cắn răng nói: “Bẩm đại nhân. Theo ngu ý của thuộc hạ, chiến loạn vẫn còn kéo dài, mảnh đất này đã không còn bình yên. Rõ ràng giữa chiến loạn triền miên, hoặc là chúng ta bị kéo vào, hoặc là chúng ta chịu chết. Chúng ta có thể không bị kéo vào sao? Không thể! Chúng ta chắc chắn bị kéo vào vì chúng ta không đủ lực lượng để tránh thoát. Co đầu rút cổ phòng thủ chúng ta có thể sống được sao? Tất yếu sống được một quãng thời gian, thế nhưng không thể lâu dài. Điều đó là đương nhiên bởi vì chúng ta cần lương thực, cần nước uống, thậm chí là cần vũ khí để bảo vệ chính mình. Vì lẽ ấy, thuộc hạ cho rằng chúng ta chỉ có hai con đường. Thứ nhất chính là từ bỏ nơi đây, đi nơi khác gây dựng. Thứ hai chính là lấy chiến nuôi chiến.”

Dứt lời, Thụy Mặc dùng ánh mắt có kinh nghiệm bao nhiêu năm của mình len lén quan sát Từ Phong. Tuy nhiên gã lại thất vọng vì Từ Phong chẳng có chút biết hóa nào. Vì thế, Thụy Mặc tiến vào tình thế tiến thoái lưỡng nan. Lúc này đây, khi Từ Phong không lên tiếng hay không tỏ thái độ thì gã cũng bắt đầu im lặng. Rõ ràng, thời điểm này im lặng mới là lựa chọn khôn ngoan.

Cả không khí xung quanh trở nên đặc sệt. Những con người bên dưới nín thở chờ khoảnh khắc quyết định vận mệnh kẻ bước lên đưa ra ý kiến. Và dĩ nhiên họ cũng chuẩn bị cả 2 loại ý kiến trái ngược, một là ủng hộ và nói tiếp cho suy nghĩ của Thụy Mặc, hai là bác bỏ cái vừa rồi của Thụy Mặc.

Qua một lúc, Từ Phong chậm rãi nói: “Ý kiến của người ta ghi nhận. Lui về đi!”

Thụy Mặc cung kính đáp: “Tạ ơn đại nhân.”

Sau đó như được đại xá, 80 cân của gã cũng biến thành 1 cân, gã lướt như bay về vị trí của mình. Đương nhiên là trước mặt Từ Phong, Thụy Mặc không dám ngông cuồng, gã đi thong thả trở về, nhưng lại để cho mọi người cảm giác được cái lướt như bay và chạy trời chết.

Từ Phong lạnh nhạt lướt qua toàn trường.

Hắn điểm danh: “Cung Thanh, tiến lên nói ra suy nghĩ của ngươi.”

Mọi người trong căn lều giật mình phát hiện tân lục địa. Giờ này họ đã hiểu dù họ có muốn hay không thì nhất định họ vẫn bị Từ Phong gọi lên. Dưới cái nhìn của họ, e rằng vị đại nhân phía trên bắt đầu lấy ý kiến từng người một, từ những người cũ đến những người mới. Và rồi họ hoảng hốt nhận ra rằng lúc trước im lặng cũng chỉ vô ích, chỉ chọc đại nhân giận dữ mà thôi.

Nhưng cái điều làm họ đau đầu và ám ảnh đó là sau ý kiến của người đầu tiên, đại nhân không hề tỏ rõ thái độ, cũng chẳng mở miệng nhận xét lấy một lời. Đại nhân như biển sâu im ắng, mà đợi đến lúc sóng to gió lớn thì chỉ có sóng thần khủng khiếp. Họ nên làm thế nào mới tốt?

Họ suy nghĩ trong khổ sở.

Cái biết được không hề khủng bố, cái không biết được mới thực sự đau răng. Nếu biết Từ Phong có thái độ hay lời nhận xét gì, họ đều có thể trăm phần trăm ngả theo chiều gió. Còn khi này đây, sự bình thân của Từ Phong đánh gãy suy nghĩ đó. Bởi vậy họ chìm vào lối tư duy “không biết phải làm sao mới tốt”.

Và lẽ tất yếu, ở những thời khắc này, họ chỉ có 2 con đường để đi. Một là vắt óc suy nghĩ câu trả lời cho câu hỏi ngầm của Từ Phong. Hai là tiếp tục lắng nghe những con chuột bạch bị Từ Phong điểm lên. Vì sao phải lắng nghe? Đơn giản là với suy nghĩ “ngả theo chiều gió” trước đó, chỉ chờ ý kiến của ai đó mà họ thấy hợp lý và tối ưu nhất, họ sẽ lên tiếng ủng hộ và duy trì ý kiến đó.

Với tình hình hiện tại, vị đại nhân phía trên ắt hẳn gọi theo thứ tự từ cũ đến mới. Cho nên, những người mới không quá lo lắng vì họ có thể thuận theo một ý kiến. Riêng Nguyễn Dư và Trần Đông thì không thể. Với cương vị là nguyên lão trong vòng tròn quyền lực trung tâm, dám không đưa ra ý kiến chính là muốn chết.

Cung Thanh bắt đầu đi bước lên. Trong lòng đập chùng chùng sóng biển, bốn bề khó yên. Nghe người ta nói những đả kích lớn thường thường khiến tâm tình của con người đi về hướng xấu: nào là dễ tức giận, nào là giận cá chém thớt, nào là nội tâm bị bóp méo, nào là tâm lý bất ổn, thậm chí là có xu hướng trở thành những kẻ điên có bệnh hoặc là những kẻ biến thái. Đại nhân lại vừa thất bại, lại là thất bại thảm hại, khi trở về thì nhận nhiều lời nói chẳng mấy hay ho ở sau lưng. Vì vậy Cung Thanh nào có thể bình tĩnh?

Vị đại nhân này có bề ngoài lạnh lùng cách xa cả ngàn dặm, cái vẻ ngoài khiến cho mọi con người đều biết điều mà cố gắng tránh xa một chút. Và lại mới tiếp xúc có 3 tháng, chưa trải qua được bao nhiêu lần nhìn thấy vị đại nhân này tỏ rõ thái độ. Mà chỉ có thể qua một vài lời nói và hành động của đại nhân này mà suy đoán tạm bợ rằng: đại nhân là một con người máu lạnh, cuồng ngạo, khó tính và có phân lý trí. Chỉ vậy và chỉ vậy. Mà chỉ vậy thì cũng chẳng giúp được gì cho trường hợp hiện tại của hắn. Hắn cũng chỉ có thể suy đoán như mọi người: thận trọng lời nói của mình, chỉ một câu nói vô tình chạm đến chỗ không nên chạm thì kết quả là họa từ miệng mà ra.

Cung Thanh nhanh chóng sắp xếp lại dòng suy nghĩ và câu chữ. Tất nhiên phải nhanh, vì hắn không biết nếu chậm chạp đưa ra lời nói thì hậu quả sẽ như thế nào, mà đầu hắn chưa có bị hỏng mất đến nỗi chán sống như thế kia.

Trong vài hơi thở sau đó, Cung Thanh bắt đầu nói: “Khởi bẩm đại nhân. Theo ý kiến của thuộc hạ, chúng ta nên thù không nên đánh. Thứ nhất là bởi vì tình hình sơn trại của chúng ta còn chưa ổn định. Mặt khác binh lính của chúng ta còn chưa phải là tinh nhuệ. Không phải tinh nhuệ thì khó có thể chiến thắng trong nhẹ nhàng, vì thế khi chiến đấu thì nhất định có thương vong. Không phải tinh nhuệ thì chắc chắn khiếm khuyết kinh nghiệm, bởi vậy, thương vong lớn là điều hiển nhiên. Câu hỏi đặt ra là chúng ta đánh đổi thương vong lớn thì liệu có mang lại lợi ích lớn hơn hay không? Hay là càng đánh, binh lính của chúng ta càng giảm, càng đánh chúng ta lại càng yếu? Mà càng yếu thì chúng ta càng chết nhanh hơn.”

Cung Thanh kể dừng lại, hắn tinh tế cảm nhận được những biến hóa của đám người bên cạnh. Còn đại nhân? Vẫn là bộ mặt lạnh lùng không thay đổi. Mà vì vậy, hắn cũng chỉ có thể phóng lao theo lao. Cuối cùng, hắn vắt óc bỏ ra con bài lớn.

Chỉ nghe Cung Thanh tiếp tục nói: “Chúng ta đang ở vùng đất chiến loạn. Một vùng đất mà chỉ có kẻ mạnh mới có thể sống sót. Chúng ta có thể nhìn ra kẻ mạnh càng mạnh hơn, còn những kẻ yếu kém hơn cái kẻ mạnh nhất này thì chỉ chuốc lấy thất bại mà bỏ mình. Xét tổng quan, sơn trại của chúng ta khó có khả năng thay đổi thế cục, càng không có khả năng kiểm được chén canh nào. Chúng ta chỉ là một sơn trại cỡ trung, chúng ta chỉ có thể cố gắng giãy giụa để sống sót qua ngày. Bởi thế theo ý kiến của thuộc hạ, mạo hiểm đánh lên thì chúng ta chỉ có con đường chết, gắng gượng phòng thủ mới là điều nên làm.”

Từ Phong vẫn thản nhiên ra lệnh: “Được rồi, lui về đi!”

Cung Thanh cúi người và đáp: “Vâng, đại nhân!”

Hắn cũng chẳng khác gì Thụy Mặc: chạy trời chết về vị trí của mình.

Theo lối suy nghĩ của một loài động vật phức tạp thuộc hàng thứ nhất, khi cấp trên hỏi ý kiến mà với bộ mặt không chút biến hóa, thì người thứ hai lên đưa ra ý kiến thường là phe đối địch của người thứ nhất, hoặc là kẻ đưa ra ý kiến ngược hẳn với người thứ nhất. Việc này cũng rất dễ hiểu, rất nhiều người quy kết cấp trên không chút biến hóa nào sau ý kiến của người thứ nhất thì đồng nghĩa với đó là sự im lặng trước con giống tổ, là cấp trên chuẩn bị tuốt đao chém đầu kẻ đầu tiên xấu số.

Mà cái bình thường hơn nữa thì phải kể đến cách hành xử của đa phần cấp trên. Trừ những lúc dẫn dắt những con người tài hoa hay những kẻ thuộc phe cánh của mình, những vị cấp trên luôn thích gọi những kẻ thuộc phe đối địch hoặc những người mà họ ghét đưa ra ý kiến trước hết. Họ làm vậy là bởi vì phe họ đã chuẩn bị thỏa đáng và tốt nhất rồi, họ gọi phe đối địch chỉ để chờ phe ấy xấu mặt một phen. Kẻ xui xẻo thuộc phe đối địch trả lời sai hoặc lệch lạc thì một châu chửi mắng hay thóa mạ để họ giải tỏa tâm lý là một phen mỹ hảo. Cho dù kẻ xui xẻo có trả lời chính xác, thì dựa vào những chuẩn bị đầy đủ và tốt nhất của phe mình, thì chế nhạo kiểu ám chỉ “bạn ta ăn muối còn nhiều hơn bạn người ăn cơm” cũng là một sự khoái lạc.

Những gã cấp trên thuộc tầng thấp ít khi làm ra điều kể trên, chỉ đơn giản là vì địa vị của họ chưa ổn định và có khả năng bị phe đối địch hạ bệ. Thế nhưng những gã cấp trên thuộc tầng trung và cao thì lại khác. Những kẻ rảnh rỗi đến không có gì làm ấy, những kẻ mà nhu cầu sinh hoạt đã được đảm bảo, những kẻ đã không cần vật lộn theo đuổi đồng tiền vì quá giàu có thì họ sẽ làm thế.

Khi con người ta được đáp ứng đầy đủ về vật chất, con người ta chạy theo xu hướng tìm về thứ làm thỏa mãn “tinh thần”. Họ sẽ thể hiện bản thân mình, họ sẽ phô ra hết cỡ. Ai ai cũng sẽ thấy họ bắt đầu tìm kiếm hai chữ “thể diện” qua các hành động hằng ngày: chứng minh tầm quan trọng của mình, thể hiện mình luôn có mặt mọi nơi, phong độ, cỡ bực, gái gú triển miên...

Tất cả kể trên chỉ là một phần lớn người, số ít con người không như thế.

Mà đối diện với số ít con người này, hành động theo kinh nghiệm bấy lâu trở thành điểm hồng.

Xét tiếp về trường hợp lúc này. Ở sơn trại Dịch Sơn không hề có phân chia phe phái mà chỉ có duy nhất một người cầm quyền là Từ Phong. Theo tâm lý và kinh nghiệm, khi thấy Từ Phong không chút thái độ gì sau lời nói của Thụy Mặc, thì Cung Thanh đưa ra ý kiến trái chiều là một lựa chọn sáng suốt. Song hãy nhớ là đặc biệt phải suy nghĩ kỹ, quan sát chăm chú biến hóa của tất cả mọi người và uốn lười bảy lần rồi hãy đi ra. Đứng hành động tìm đường chết khi kẻ đầu tiên vừa dứt lời chẳng bao lâu thì nhảy xổ vào.

Thế nhưng cái gì cũng có thuộc về số ít. Khi chấp nhận đi ra, thì người phải chấp nhận việc mạo hiểm. Ở trường hợp không có phe phái, chấp nhận mạo hiểm là thực tế không thể phủ nhận.

Từ Phong với bộ dáng ngàn năm không tan lại tiếp tục điểm danh: “Nguyễn Dư, cho ta nghe ý kiến của người.”

Qua hai ý kiến trái ngược, mà cả hai lần cấp trên không tỏ ý kiến gì thì lại là một khung cảnh có ý ngầm khác.

Đương nhiên lúc này, với tình hình của sơn trại, có hai con đường lớn phải đi đều đã được đưa ra. Theo tâm lý thông thường của đa số người, nhằm đảm bảo mình không đụng tới điểm giận dữ của cấp trên, Nguyễn Dư tổng hợp cả hai ý kiến của Thụy Mặc và Cung Thanh.

Nguyễn Dư nói: “Bẩm đại nhân. Thuộc hạ nhận thấy hai ý kiến của Thụy Mặc và Cung Thanh đều có sai lầm. Thứ nhất, về ý kiến của Thụy Mặc. Lấy chiến nuôi chiến thích hợp cho những cuộc chiến rèn luyện binh lính hơn là những cuộc chiến sinh tử như thế này. Muốn lấy chiến nuôi chiến thì điều đầu tiên chúng ta phải cần có những binh sĩ có tố chất tốt – cả tố chất thân thể và tinh thần. Mà sơn trại của chúng ta không phải tất cả binh lính đều có tố chất tốt. Vì vậy việc tấn công không mấy hợp lý. Thứ hai, về ý kiến của Cung Thanh. Chỉ có mình phòng thủ không phải là lựa chọn tốt. Chúng ta chỉ phòng thủ thì lương thực ở đâu cung cấp cho bản thân và binh lính? Đó là chưa nói đến một lúc nào đó, khi vùng đất chiến loạn này xuất hiện người thắng cuộc thì sơn trại trung lập của chúng ta sẽ bình yên sao? Đáp án là không. Đến lúc đó chúng ta chỉ có thể lựa chọn lệ thuộc và kẻ thắng ấy, hoặc là chống lại, hoặc là bỏ đi nơi khác. Vì thế, theo ý kiến của thuộc hạ, chúng ta nên kết hợp cả 2 ý kiến đó lại: Vừa phòng thủ lại vừa lấy chiến nuôi chiến.”

Khi Nguyễn Dư nói xong, Từ Phong vẫn không biến hóa gì. Mà đợi thời gian qua chốc lát, Từ Phong nói: “Theo người, kết hợp như thế nào?”

Nghe Từ Phong hỏi, con mắt Nguyễn Dư như sáng lên.

Nhìn tình huống này, câu hỏi này của Từ Phong ngay sau lời nói của Nguyễn Dư trong lòng những người bên dưới lại trở thành một loại bày tỏ thái độ của Từ Phong. Họ đều có chung suy nghĩ rằng lần này Nguyễn Dư trả lời đúng rồi. Đứng ở đây không phải là đáp án hoàn chỉnh mà là đi đúng hướng.

Nguyễn Dư suy tư chớp mắt rồi trả lời: “Bẩm đại nhân, qua những buổi huấn luyện, chúng ta có thể chọn ra những binh lính có tố chất tốt. Và sau đó đưa họ đi chiến đấu để rèn luyện và giành lấy lương thực. Đó chính là tọa sơn quan hổ đấu và ngư ông đắc lợi. Chúng ta không thiệt hại nhiều, mà chúng ta lại có được nhiều lợi ích. Những binh lính còn lại chúng ta vẫn tiếp tục huấn luyện. Đợi đến lúc những binh lính này trở thành tinh nhuệ, chúng ta có thể để bọn họ đi mài giũa trên chiến trường. Lúc ấy chúng ta sẽ càng đạt được càng nhiều lợi ích. Và thành công lớn nhất là chúng ta có được 1 đội quân hùng mạnh mà không ai có thể xem thường. Tới khi ấy, dù không phải kẻ thắng cuối cùng trong vùng chiến loạn, chúng ta vẫn có thể bỏ đi nơi khác mà xây dựng cơ đồ.”

Ở thái độ không chút thay đổi của cấp trên, người thứ ba lựa chọn tổng hợp 2 ý kiến trên đa phần là những kẻ ba phải và thích cướp lấy thành quả của người khác làm thắng lợi của mình. Đối với hai người trước, những kẻ thứ ba như thế này rất đáng ghét và đáng hận. Nhưng ở cuộc đời, những kẻ thứ hai và thứ ba lại hay thành công. Ngược lại, kẻ thứ nhất luôn luôn thảm bại.

Tuy nhiên dưới mắt của cấp trên, người thứ ba kiểu ba phải chỉ có thể trở thành con chó trung thành chứ không thể trở thành một thanh vũ khí sắc bén. Người thứ ba thành công thì thành công, nhưng địa vị của họ trong lòng cấp trên lại không mấy quan trọng.

Ở vị trí người thứ ba, có một loại người có thể trở thành một thanh vũ khí sắc bén của cấp trên. Đó là những con người có thực tài. Có thực tài thì có thể bày tỏ quan điểm riêng của mình. Có thực tài thì dù tổng hợp cả hai ý kiến trái chiều trên thì vẫn là kiểu tổng hợp tốt nhất với lời lẽ hùng hồn và dẫn chứng không thể chối cãi.

Theo lẽ tự nhiên, đa phần cuộc họp mà cấp trên “không tỏ thái độ gì” đến đây sẽ chấm dứt với một người thắng.

Còn trường hợp này thì sao? Với cương vị là cấp trên, lại được giáo dục từ một người thầy vĩ đại, liệu Từ Phong sẽ chấm dứt cuộc họp thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 37: Ba mươi ba đồng

Khuôn mặt vẫn lạnh giá và không hề biến hóa, Từ Phong vẫn theo lệ cũ mà ngả bài: “Được rồi, lui xuống đi!”

Nguyễn Dư sững sốt giây lát, rồi khi biết mình có chút thất lễ, hần vội vàng cúi người đáp: “Vâng, thuộc hạ tuân lệnh!”

Từ Phong không theo lệ thường có nghĩa là nó đã vượt quá ý nghĩa của một cuộc họp. Dù cho còn trẻ hay đang ở độ tuổi trung niên, mọi người bên dưới đã xuất hiện ý nghĩ: “Đây không đơn thuần là một cuộc họp. Hẳn là Từ Phong có dự tính khác”.

Biến hóa mới khiến không khí cả căn lều trở nên áp lực hơn. Khi đã không còn bắt kịp mạch suy nghĩ của Từ Phong, họ đâm ra sợ hãi. Cho dù là 3 kẻ đã trả lời rồi thì vẫn cứ lo âu.

Ánh mắt trở nên sắc bén, Từ Phong nói: “Trần Đông, sau khi nghe 3 người họ nói thì ý kiến của ngươi thế nào?”

Lại một con chuột bạch được kêu lên. Trần Đông đã là nguyên lão cuối cùng. Những người khác đều ôm lấy hi vọng rằng Từ Phong sẽ dừng lại.

Riêng Trần Đông lại ở vào thế khó xử. Cả 3 người đi trước đều nói hết cả rồi thì giờ đây hắn biết nói gì? Biết đâu Từ Phong chính là muốn “sửa” hắn cho nên đưa hắn vào tình cảnh khó xử này?

Tâm tư của Trần Đông cứ lộn tung phèo lên. Hắn cố đè nén lại mà bước lên trong tư thế run nhè nhẹ.

Khi đã đến giữa sân, Trần Đông nói với giọng trầm bổng: “Hồi bẩm đại nhân, sau khi nghe ý kiến của Thụy Mặc, Cung Thanh và Nguyễn Dư, theo ý kiến của thuộc hạ, chúng ta chỉ có thể chiến! Chiến để sống, chiến để lớn mạnh. Kẻ mạnh càng mạnh, chúng ta không chiến thì với kẻ mạnh ấy, chúng ta chỉ càng ngày càng yếu. Chỉ có chiến mới có cơ hội mạnh lên. Còn việc chiến như thế nào thì phải bàn bạc thật kĩ thì mới có thể quyết định.”

Từ Phong từ tốn nói: “Theo ý kiến của ngươi thì nên chiến như thế nào?”

Sau câu hỏi này của Từ Phong, những người bên dưới mới biết được mình ngây thơ cỡ nào. Từ Phong hỏi không phải là bởi vì kẻ đó đi đúng hướng, mà là Từ Phong muốn biết rõ hơn.

Trần Đông đánh bạo nói: “Một nửa quân số xuất chiến, một nửa phòng thủ!”

Từ Phong hỏi: “Lý do đây?”

Trần Đông cau mày một vài hơi thở rồi nói: “Một nửa đi rèn luyện, một nửa tiếp tục huấn luyện. Đợi đến khi nửa kia về, lại đảo vị trí của cả hai mới là thích hợp.”

Từ Phong phát tay: “Lui về đi thôi!”

Trần Đông hớn hờ đáp: “Tạ đại nhân!”

Trần Đông vui mừng cũng phải, ít nhất hắn chưa chắc là kẻ bị nắm ra khai đao.

Thụy Mặc với Cung Thanh có con đường u ám. Nguyễn Dư có lẽ chưa đi đúng hướng. Trần Đông cũng chưa biết ra sao. Tình huống không khả quan tí nào? 4 người lên mà không người đá động đại nhân. Như vậy khả năng lớn nhất có lẽ đại nhân sẽ không mang ai ra khai đao. Nhưng xét tổng quát thì có thể cuộc họp này chính là một bước cờ mang tính “răn dạy”.

Từ Phong mỉm cười nhìn tình cảnh bên dưới. Cuộc họp hôm nay chỉ đơn giản là hắn muốn biết thêm về tính cách của 4 con người kia. Tuy rằng họ có che giấu, nhưng hắn cũng nhìn ra một phần. Mà nhìn ra một phần, thì việc nắm giữ và khiến họ trung thành trở nên dễ dàng hơn một chút. Còn thảo luận sao? Không hề có, hắn chính là có tính cách gia trưởng. Toàn bộ đường đi nước bước tiếp theo hắn đã quyết định từ lâu.

Tâm trạng rối loạn cũng không ảnh hưởng nhiều đến đại cục của hắn. Nó chỉ khiến nội tâm của hắn âm ảm và mất đi sức sống mà thôi.

Đội không khí giảm bớt áp lực, Từ Phong cười nói: “Hãy để ta kể cho các ngươi một câu chuyện có thực. Câu chuyện này có tên là “Ba mươi ba đồng”.

Câu chuyện đến từ một học viên xin giấu tên tại một học viện nổi tiếng ở Kinh đô của Thiên triều chúng ta.

Chuyện kể rằng vào một ngày âm u nọ, gã học viên ấy đang cưỡi một con ngựa gầy gò và già yếu chạy băng băng trên đường.

Khi đến ngã tư, theo luật của Thiên triều, hán đá chân trái vào hông con ngựa. Lập tức con ngựa hí vang, nhân cơ hội ấy hán rẽ trái.

Bỗng hán nhìn thấy ở phía trước con đường trước mắt có một đội cảnh vệ đang đón bắt những con người cưỡi ngựa chạy sai luật đường bộ. Chỉ là một tên học viên quèn, lần đầu nhìn thấy họ, hán thấy run sợ một hồi. Nhưng chợt nghĩ mình không đi sai luật nên hán yên tâm hơn.

Con ngựa vẫn hí vang, hán vẫn chạy tới bình thường. Hán thấy người cưỡi ngựa đi trước mình vẫn lao đi mà không có chuyện gì nên vui mừng tiếp tục đi tới.

Đột nhiên một tên cảnh vệ bước ra chặn đầu con ngựa hán đang cưỡi. Tên đó “ngóat” tay, dừng ngựa lại, giữ không cho nó chạy tiếp, rồi nói với hán: “Ngựa hí sai luật. Khi rẽ qua đường rồi thì phải nhớ đá vào hông con ngựa cho nó khỏi hí nữa.”

Hán sực tỉnh và nhận ra vì suy nghĩ nhiều nên hán rối loạn mà quên mất đá vào hông con ngựa. Thế nhưng có hối hận thì giờ cũng đã muộn màng.

Hán xuống ngựa và dắt ngựa tấp vào lề đường. Hán nhanh chóng lấy giấy tờ từ trong túi ra.

Tuy nhiên hán đứng ngó ra và đau khổ khi phát hiện mình không đủ tiền nộp phạt. Tất cả là bởi vì nhà hán nghèo, bố mẹ không hề có tiền gửi lên cho hán ăn học. Tiền sinh hoạt tại Kinh đô là do hán vất vả đi làm thêm mới có được. Ngay cả con ngựa già này cũng là số tiền hán tích góp bấy lâu nay. Hôm nay lại là ngày hán lên nhận lương tháng, mà bây giờ trong túi hán chỉ còn có 33 đồng tiền. Trong khi đó nếu bị cảnh vệ “ngóat” lại thì ít nhất cần phải có 100 đồng lệ phí “nộp phạt” – hán nghe mọi người bảo thế, thì mới được cho đi và không bị giữ ngựa.

Ở trong lúc xoắn xuýt này, hán dường như đã không còn cách nào khác. Nhưng ngay lúc này, tên cảnh vệ ấy lại giục: “Mau chóng cho kiểm tra giấy tờ”.

Nội tâm giãy giụa một hồi. Cuối cùng hán đau khổ nhận mệnh. Với khuôn mặt buồn bã và ưu thương, hán mở lời: “Chú ơi chú, con chỉ còn có 33 đồng”.

“Chú” cảnh vệ hán gọi dường như hiểu được tình cảnh của hán lúc này, cho nên nói: “Được rồi. Nhanh chóng bỏ vào đây.”

Vừa nói tên cảnh vệ vừa lấy tay phải chỉ vào xấp giấy đang cầm trên tay trái.

Hán vô cùng biết điều móc hết 33 đồng bỏ lên cùng với giấy tờ liên quan.

Trong nháy mắt, 33 đồng tiền từ trên đó được tên cảnh vệ chuyển vào túi. Tên cảnh vệ lập tức trả lại giấy tờ cho hán.

Hán vui mừng và cảm động. Phần lớn là vì hán không bị giữ ngựa, mà không bị giữ ngựa có nghĩa là hán vẫn còn có thể kiếm sống một cách suôn sẻ.

Như sợ mấy tên cảnh vệ đổi ý, hán lấy tốc độ nhanh nhất leo lên ngựa và điều khiển con ngựa chạy đi thật nhanh.

...

Thời gian trôi qua, ba năm sau hán ra trường và bắt đầu đi làm.

Một buổi chiều nọ tại thôn quê của hán, hán cưỡi ngựa theo đúng luật thì bị một tốp cảnh vệ “ngóat” lại. Chỉ đơn giản là kiểm tra giấy tờ. Vậy nhưng cái lý do họ muốn “thu phí” của hán lại là vì: “Cái vó ngựa của hán đã mòn, không bảo đảm được tiêu chuẩn tham gia đường bộ”.

Hán của bây giờ đã không phải là hán của 3 năm về trước. Hán bây giờ có mối quan hệ rộng, chỉ cần một phong thư gửi vào chân con chim bồ câu hán luôn mang theo thì lập tức không chỉ có cấp trên của mấy gã này, mà còn có mấy tên tác gia làm cho các tập san nổi tiếng đến nơi này ngay tức thì.

Thế nhưng dù biết lý do tốp cảnh vệ này đưa ra quá miễn cưỡng và vô lý. Nhưng hán vẫn móc hầu bao ra 300 đồng mà đưa cho mấy tên cảnh vệ đó. Nhân tiện hán còn cười tươi và đưa thêm 30 đồng làm tiền “trà nước” cho họ.

3 năm trước hán nghèo túng và rách nát, hán đi sai luật, hán may mắn được cảnh vệ bỏ qua với 33 đồng. 3 năm sau, hán thay đổi chóng mặt với địa vị và quyền thế không thể khinh thường, hán không hề sai luật, nhưng hán lại bỏ ra số tiền gấp mười cho họ.

Vậy đấy, câu chuyện chỉ có như thế thôi.

Mấu chốt ở đây là ta muốn hỏi rằng các người có nghiệm ra được bài học nào từ đó không? Hay chỉ nhận ra những điểm đơn sơ nổi trên bề mặt?”

Hai câu nói cuối cùng Từ Phong gần từng chữ một.

Mọi người bên dưới bắt đầu tiếp thu và suy nghĩ. Từ bài học của 4 người vừa rồi, cho dù bọn họ có nhận ra được một vài bài học nào đó, nhưng họ biết điều im lặng và suy nghĩ thêm. Bởi vì họ không muốn bị cho là “chỉ nhận ra những điểm đơn sơ nổi trên bề mặt”. Mà việc bị Từ Phong nhận định như thế có thể ảnh hưởng nhiều đến địa vị của họ bây giờ, thậm chí là họ sẽ bị tống cổ ra khỏi vòng tròn quyền lực trung tâm.

Tuy không theo kịp mạch suy nghĩ của Từ Phong. Tuy cảm nhận được Từ Phong biến đổi thất thường. Thế nhưng nó không làm cho họ dám có ý nghĩ nào khác. Thế nhưng từ bài học 4 người vừa rồi, họ bắt đầu cẩn thận hơn.

Thời gian cứ thế dần qua...

Một chung trà sau không có một ai mở miệng, càng không có một ai mạnh dạn bước lên. Họ thu mình lại cũng dễ hiểu. Xét về một mức độ nào đó, hôm nay Từ Phong mở cuộc họp này là có lý do nào đó của hắn mà họ không biết. Đặc biệt là tình huống 4 người mới phát sinh khiến trong đầu họ nảy sinh ý nghĩ: “Hôm nay đại nhân tuyên truyền gì đó. Vì lẽ ấy cứ im lặng mà nghe.”

Quả nhiên đúng như ý nghĩ của họ, kết thúc thời gian một chung trà này, Từ Phong tiếp tục nói: “Bài học thứ nhất chính là trừ những con người có quyền lực tối cao hay những con người ẩn đằng sau mà điều khiển, thì những kẻ cầm quyền bên dưới đều có nhiều nỗi khổ riêng. Nói như thế không có nghĩa là những con người có quyền lực tối cao hay những con người ẩn đằng sau mà điều khiển không có nỗi khổ. Mà nói toàn diện là 2 loại người quyền lực khủng bố này hầu như không có nỗi khổ riêng liên quan đến chính sự chúng ta sẽ bàn ở điểm này.

Khi gặp bất cứ con người thuộc tầng lớp quyền lực thấp như những tốp cảnh vệ này thì hãy mở lòng mà thông cảm cho họ. Họ không muốn thế đâu. Chẳng ai muốn bị người khác chửi mắng thậm tệ trừ những kẻ bệnh hoạn.

Áp dụng vào tình hình thực tế của vùng chiến loạn của chúng ta thì khi không biết kẻ nào đứng đằng sau giật dây chiến loạn, phương pháp tối ưu là liên minh với những sơn trại khác chứ không phải ngu ngốc đầu đá lẫn nhau để kẻ đằng sau đạt được nguyện vọng.

Đó gọi là thông cảm cho nhau vì ai cũng có nỗi khổ riêng.

Bài học thứ hai là khi đối đầu với những người có quyền lực hay lực lượng mạnh hơn người thì không nên chống cự mà là thuận theo. Khi họ không chạm đến điểm máu chốt, khi chính họ hoặc họ không bắt người làm ra những sự tình không phải con người, hoặc là tàn bạo kiểu máu tanh, thì cúi đầu xuống chẳng có gì là xấu hổ hay nhục nhã.

Nắm đảm to có thể quyết định sống chết, mà biết mình biết người thì mới có thể sống tiếp. Có sống tiếp thì mới có tương lai, có tương lai thì sau này người chưa chắc đã không phải là người cười cuối cùng. Ngu ngốc chống lại khi không có một chút sức nào là tự đi tìm đường chết. Hành vi này chỉ là hành vi của những kẻ không nhận ra tình thế của mình, của những kẻ tự cao tự đại cho mình là đệ nhất.

Áp dụng vào tình hình hiện nay thì chúng ta có thể chấp nhận lệ thuộc vào một thế lực lớn. Sau đó âm thầm gây dựng lực lượng và rồi bước trên con đường của mình. “Kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt” - Dù câu nói này thường bị mang ra làm trò đùa, nhưng không thể phủ nhận được đạo lý của nó.

Bài học thứ ba chính là khiêm tốn và nhẫn nhịn. Muốn sống được lâu thì 2 cái đức tính này là cần thiết phải có. Cái này không cần ta phải nói nhiều.

Áp dụng vào thì dù là quyết định chiến đấu cũng không nên làm ồ ạt, cũng không thể hiện ra tất cả sức mạnh. Thể hiện ra sức mạnh càng lớn thì người chính là chán sống đi thu hút những kẻ địch càng mạnh.

Thứ hai chính là biết nhẫn nhịn. Địch khiêu chiến không nhất định phải chiến. Địch khiêu khích không ngờ ngăn trướng kẻ. Phải lấy câu châm ngôn: “Một sự nhịn là chín sự lành” mà treo trên đầu giường.”

Nói đến đây, Từ Phong chậm rãi dừng lại để bên dưới tiếp thu.

Sau đó một lát hắn nói tiếp: “Dĩ nhiên câu chuyện đó không chỉ ẩn chứa chỉ 3 cái đạo lý trên. Mà ta chỉ rút ra 3 cái lớn nhất và phù hợp với tình cảnh hiện nay.”

Sau đó hắn nói: “Thụy Mặc!”

Thụy Mặc bước tới phía trước: “Có thuộc hạ!”

Từ Phong chỉ vào một xấp giấy trên bàn mà nói: “Lên nhận 22 tờ giấy này rồi dựa theo tên mà phân phát cho mỗi người.”

Thụy Mặc ngẩng đầu đáp: “Vâng!”

Đợi đến lúc mọi người đều nhận được tờ giấy của mình. Từ Phong nhìn thấy sự không rõ hiện ngay lên mặt của nhiều người. Hiển nhiên là có nhiều người không hiểu mục đích của tờ giấy họ đang cầm cũng như có nhiều người vì không biết chữ mà lo lắng.

Hắn chỉ có thể mở miệng giải thích: “Về việc chiến hay là thủ thì ta đã có chủ trương. Phía trên này là 22 tờ giấy đã viết sẵn nhiệm vụ của từng người. Ai không biết chữ thì nhờ Thụy Mặc giải thích. Có gì khó hiểu thì có thể tìm ta.”

Sau đó hắn ra lệnh: “Được rồi. Hôm nay tan họp. Tất cả bắt tay chuẩn bị thật tốt nhiệm vụ của mình. Tình hình chiến sự hiện nay rất căng thẳng, ta không muốn thấy kẻ nào không hoàn thành nhiệm vụ. Nếu như thật sự có kẻ không hoàn thành nhiệm vụ thì cũng đừng trách ta độc ác.”

“Vâng!”

“Rõ!”

“Tuân lệnh!”

Từ Phong phát tay: “Lui ra đi!”

Dòng người nối đuôi nhau bước ra khỏi căn lều. Sau lưng mỗi người đều ướt hết một mảnh. Dẫu cho gần cuối cuộc họp này Từ Phong khai mở một câu chuyện và nói ra 3 cái đạo lý chỉ rõ hướng đi sắp tới của sơn trại, thế nhưng nó cũng chẳng thể khiến họ giảm bớt áp lực.

Họ bây giờ chỉ muốn cố gắng hoàn thành nhiệm vụ thật nhanh.

Từ Phong nhìn căn lầu trống vắng mà thờ dài một tiếng. Đối với hắn mà nói, sơn trại Dịch Sơn không có khả năng chỉ phòng thủ mà có thể tránh thoát được chiến loạn. Nói như Trần Đông vậy: Chỉ có chiến mới có cơ hội lớn mạnh.

Con đường phía trước tràn đầy trắc trở và khó có thể dự đoán được tương lai như thế nào. Và lại khi không muốn bày ra tất cả thực lực của sơn trại thì cách tốt nhất là đội quân đi chiến đấu phải xé nhỏ ra thành nhiều nhóm nhỏ. Do đó, cần phải có nhiều người thống lĩnh ưu tú. Cho nên sở dĩ hắn mang vào câu chuyện kia cũng chỉ là vì tận lực truyền đạt một phần kiến thức nào đó. Và điều hiển nhiên là muốn truyền đạt kiến thức thì cách tốt nhất là lấy ra một câu chuyện thực tế làm ví dụ, có thể họ mới dễ tiếp thu.

Bỏ qua dòng suy nghĩ, Từ Phong bắt đầu tu luyện nội công. Xếp bằng, nhắm mắt, vận chuyển khí lưu thông! Trong chốc lát, hắn chìm vào tu luyện.

Rất rõ ràng! Hắn chưa giờ khắc nào lãng phí. Hắn luôn tìm cách tăng cao thực lực. Hắn biết không có gì đảm bảo bằng sức mạnh của chính bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 38: Xuất quân rèn luyện

Sự thành công của một cá nhân quyết định bởi công sức bỏ ra chứ chẳng phải quyết định bởi may mắn. Với tình huống bây giờ cũng là như thế. Từ Phong không thể ôm may mắn cố thủ trong sơn trại mà lạy trời lạy Phật cho không có kẻ địch nào đến “viếng thăm”. Nếu thật sự hắn ôm tâm lý đó, cái chết cũng đã cách hắn không xa.

Nói ở một khía cạnh, góc độ khác, một người thành công là một con người biết nắm bắt và lợi dụng cơ hội chứ không phải ngồi chờ “sung rụng”.

Giữa cuộc đời thì có không biết bao nhiêu cơ hội, và càng có không đếm hết cơ hội trôi qua trước mắt con người ta mỗi ngày. Vậy làm thế nào để có thể nắm bắt và lợi dụng cơ hội? Có ba cái việc lớn phải hiểu và phải làm.

Đầu tiên đó là phải cần có nền tảng kiến thức vững chắc. Hãy suy nghĩ đơn giản như thế này: Cánh rừng có nhiều động vật, người muốn săn bắn thành công thì tốt nhất là bó hẹp lại mục tiêu đi săn, chính là quyết tâm săn một loại hay vài loại nào đó.

Ông bà ta nói “một nghề cho chín còn hơn chín nghề” là ý này đây.

Theo cách nói của những nhà kinh tế, việc trải rộng sẽ làm tăng khả năng thành công và giảm xác suất thất bại. Thế nhưng hãy nhớ là họ đưa ra cái lý luận này trong điều kiện cố định là: “Cá nhân kinh doanh hay thương hội phải có đầy đủ kinh nghiệm cho tất cả những lĩnh vực mình dự định dấn trải”. Nói dễ hiểu hơn là: “Chúng tôi đưa ra quy luật là như thế, nhưng một con thiêu thân đầu tư vào một lĩnh vực mình không hề có một tí kinh nghiệm rồi chuốc lấy thất bại thì đừng có chửi rủa quy luật của chúng tôi. Chúng tôi không tiếp những thằng điên”.

Để có thể bó hẹp lại mục tiêu, cũng như để định ra mục tiêu thành công nhất, chúng ta cần phải có kiến thức về mục tiêu. Có ai đòi đi săn gấu mà nhầm lẫn dấu chân gấu và dấu chân hổ không? Đó là muốn chết.

Do vậy điều đầu tiên chính là cần phải có nền tảng kiến thức vững chắc về những lĩnh vực đã, đang và sẽ tham gia.

Cơ hội bay qua ngàn ngàn vạn vạn, chúng ta xác định một vùng nhỏ bé thì chắc chắn khả năng thành công sẽ cao hơn. Xin khẳng định thêm một lần nữa là như vậy.

Kẻ đến chính là tài lực. Xếp thứ hai chính là tài lực, không thể phủ nhận. Có tài lực nhưng không biết nắm bắt cơ hội thì cũng vứt, mà biết nắm bắt cơ hội lại không có tài lực thì đa phần cơ hội bản thân nắm bắt được lại trở thành thành công của kẻ khác. Dĩ nhiên số ít người có thể thành công nhờ tài lực của người khác, số ít, vô cùng ít.

Một chuẩn bị sung túc và đầy đủ giúp ích rất lớn, nó giúp chúng ta giảm đi rất nhiều vấn đề. Nói theo kiểu bông đùa là tiết kiệm được 20 năm phấn đấu.

Ở một thế giới chạy theo đồng tiền, người muốn công việc trôi chảy thì phải có chất bôi trơn. Chất bôi trơn tốt nhất chính là tiền, đứng hàng thứ hai là quan hệ - tình cảm. Ở thực tế, những kẻ thắng tiến nhanh thường có quan hệ mờ ám với cấp trên hay là những tên nịnh hót, a dua khiến cấp trên vui lòng. “Thật thà, thẳng thắn thường thua thiệt” là đại diện lớn nhất của đời sống.

Còn tiền thì sao?

Có thể nhiều người cho rằng nói về tiền thì tiêu cực quá. Song những con người cho rằng nói về nó là tiêu cực lại quá phiến diện. Người người đều không

thể phủ nhận thực tế tàn khốc, người phủ nhận nó là ý gì? Là cố ý hay là quá khích hoặc là ngu ngốc chưa trải sự đời?

Ở một xã hội khi đi đâu đâu cũng nghe đến tiền thì tiền đã là thần thánh.

Hãy đến với một ví dụ thực tế. Khi xưa mỗi khi Tết đến, về đến nhà là nghe gia đình nói chuyện tình cảm “Con học sao rồi? Ở trong đó thế nào? Có hay nhin đói hay không mà ốm thế? Vân vân...”, còn bây giờ thì cứ để ý mà xem “Thằng ABC vừa mua một bộ bàn ghế tặng ông bà già. Thằng QWE có lương tháng cả trăm kim tệ. Thằng KMN cưa được con bồ làm sếp của nó. Thằng HJI làm lương tháng có 7 kim tệ mà mỗi tháng gửi về cho gia đình cả 7 kim tệ. Thằng XHK mới gửi tiền về xây nhà...”.

Vâng, ngày xưa nhắc đến những làng quê nông thôn, người ta nghĩ ngay đến những con người mộc mạc, chất phác và sống đầy tình cảm. Tuy nhiên khi đến ngày nay, những đức tính quý giá ấy cũng biến chất thành thực dụng. Anh em kéo nhau ra tò, thậm chí chém nhau vì tranh chấp đất đai. Trộm cướp hoành hành. Thế hệ trẻ đua đòi chạy theo những thứ xa xỉ, bắt đầu bị “thành thị hóa” thành những kẻ lười biếng chỉ biết hưởng thụ và ăn chơi trác táng.

Xin đừng lấy bất cứ lý do nào để biện minh. Làng quê lúc này khi về 9 giờ tối thì chẳng ai còn dám bén mảng ra khỏi nhà, nhà nhà đều đóng chốt cài then để phòng trộm cướp và những thằng trai trẻ “có bệnh”. Xin lỗi chứ, cứ tối tối chúng nó lại tụ tập ở những nơi nào đó trên đường lớn mà “hú hí”. Và dần dần, khi những cái quán lớn mở ra, chúng lại kéo nhau vào đó và ăn chơi, nhậu nhẹt tẹt ga. Cứ nhìn đi, hàng quán đáp ứng nhu cầu này của giới trẻ mọc lên như rừng.

Nạn trộm cướp càng ngày càng phức tạp, từ ngày xưa chỉ trộm vài quả trái cây, vậy mà đến giờ này ngay cả cái quần đùi có chút giá trị nó cũng trộm tuốt. Kể thêm những thằng bình thường trở thành biến thái dưới mặt trái của “mạng” thông tin lại đi trộm đồ lót.

Nạn hiếp dâm mỗi lúc một phổ biến. Cách đây 8 năm, khi “mạng” thông tin vừa về làng quê, một ngôi làng xảy ra tới 3 vụ hiếp dâm trẻ em trong vòng vài tháng. Kinh hoàng không thể nói hết bằng lời.

Nhưng có dừng lại ở đó? Một ngày đẹp trời vài năm sau đó, một cái hình ảnh “nóng” dài mười mấy phút của một vị tiểu thư nổi tiếng trở thành việc các chàng trai phải xem, và tất cả những kẻ vào những hàng quán “mạng” thông tin nhất định phải mò. Đặc biệt là vị chủ một quán nọ nói như thế này: “Tao vừa bỏ chặn rồi, cứ thỏa thích vào xem đi”. Tất nhiên không xem thì phí đời trai trẻ.

Đôi lúc muốn hỏi những nhà lãnh đạo rằng các ông chỉ chăm chăm phát triển kinh tế thì ích gì? Mục đích phát triển kinh tế không phải là vì con người hay sao? Thế nhưng chỉ chăm chăm phát triển làm gì trong khi cái thể hệ tương lai thì...

Sao? Không đúng sao? Vừa rồi có thằng nhóc nào 17 tuổi lại nhẫn tâm sát hại mẹ nó chỉ vì một con ngựa chiến. Giết xong nó còn bỏ xác mẹ nó vào vại nước rồi lấy băng keo bịt kín lại nhằm che giấu và định phi tang. Rõ ràng nó chẳng có chút hối hận, ăn năn nào. Hối hận, ăn năn thì nó đã đưa mẹ nó đi gặp thầy thuốc khi lỡ tay đánh bà. Hối hận, ăn năn thì khi biết mẹ mất, nó đã ra đầu thú chứ không có phè phỡn mua con ngựa chiến ấy rồi đá vào hông nó thường xuyên khiến nó hí dài làm phiền hàng xóm.

Các ông cứ hô vang cái khẩu hiệu vì dân, vì tương lai trong khi thời gian trôi qua “những người dân tương lai” dần đánh mất những thứ quý giá. Liệu một đứa con sống trong gia đình luôn nói về tiền bạc thì nó sẽ không sống thực dụng? Liệu một con người sống trong một môi trường chạy theo đồng tiền thì sau này nó sẽ không chạy theo đồng tiền? Liệu một con người sống ở một xã hội đang thoái hóa nghiêm trọng thì nhân cách vẫn tốt? Xin nhớ cho: “Gần mực chắc chắn sẽ đen, gần đèn chưa chắc đã sáng”.

Hoi đi lạc đề, nhưng sự thay đổi của quê hương khiến những con người yêu quê hương đau lòng. Sự thay đổi của lớp trẻ khiến những con người thương yêu dân tộc phải lắc đầu trong sầu khổ. Nỗi đau cứ nhói ở trong tim, có gì đó thôi thúc những con người này cố gắng thay đổi những thứ ấy. Song, chỉ một con người đơn độc chẳng làm nên trò trống gì. Song, lời nói của một kẻ thấp cổ bé họng thì chẳng ai thèm nghe, lời nói của một kẻ như vậy chỉ nhận được những tràng cười chế giễu và khinh bỉ từ những người xung quanh.

Tiếp đó, sức mạnh của đồng tiền thể hiện ở đâu? Nó thể hiện ngay ở khía cạnh một vị chủ tịch ty – cái chức chẳng cao mấy có nhà to, cửa rộng, giấy tờ đất có cả chục, bỏ bịch thì phải đếm bằng hai bàn tay mới đủ.

Muốn xin giấy phép? Tiền!

Muốn xin bản số xe ngựa? Tiền!

Muốn đóng dấu kiểm định hàng hóa? Tiền!

Muốn bộ vệ sinh không gây khó dễ? Tiền!

Muốn không bị cảnh vệ làm phiền và chặn xe ngựa? Tiền!

Vâng, nói chung là muốn sống êm bình lặng thì phải chịu khó ói TIỀN ra. Không ói TIỀN thì dẹp! Hiển nhiên cái vấn đề này dành cho những kẻ không có mối quan hệ huyết thống hay mối quan hệ ràng buộc với những vị tai to mặt lớn.

Đâu đó ở một khu vực hành chính, vợ của một ông quan to đội cảnh vệ khu vực này kinh doanh hàng hóa. Đội xe ngựa của bà ta chẳng ai dám chặn, nó vô tư thả phanh mà chạy. Hàng hóa của bà ta chẳng ai dám kiểm tra. Vâng, nếu cái này ra để hiểu rằng không có “quan hệ” thì phải ra nhiều tiền.

Ngày xưa “Không thầy đố mày làm nên”, ngày nay “Không tiền đố mày làm nên”, và “Không tiền thì cạp đất mà ăn”.

Thứ ba, phải chấp nhận được sự thật khắc nghiệt của cuộc sống mà thay đổi đua theo luân lách và chạy chọt. Những cái mơ tưởng viễn vông rằng môi

trường kinh tế là cạnh tranh công bằng, và xảy ra tranh chấp nên nhờ đến luật pháp chỉ là những suy nghĩ ấu trĩ. Và từ những suy nghĩ ấu trĩ lại đi hành động như vậy là ngu ngốc.

Ở đâu cũng thế, cá lớn nuốt cá bé. Nắm tay thằng nào to thì thằng ấy làm chủ. Tiền thằng nào nhiều thì thằng ấy là đàn anh.

Ở đâu cũng vậy, con kiến đừng có ngu đi kiện củ khoai. Kiến chỉ tốn thời gian và tiền bạc chứ chẳng nhận lại được cái quái gì.

Đương nhiên là cái tin đồ con kiến đừng đi kiện củ khoai chỉ áp dụng cho Thiên triều của chúng ta. Còn ở những Thiên triều tân tiến khác thì khi đi kiện vẫn có xác suất thành công. Dẫu rằng xác suất nhận được hồi báo bằng và hơn công sức bỏ ra cũng chẳng cao là mấy.

Từ Phong đang đứng ở một hoàn cảnh tương tự. Mục tiêu của hắn là gì và cơ hội của hắn ở đâu? Hắn sẽ nắm bắt như thế nào? Hắn đề ra mục tiêu mấu chốt nào cho cả quãng thời gian này – chiến lược? Hắn sẽ vẽ ra các bước hành động nào cho hợp lý – chiến thuật?

Đầu tiên, mục tiêu của hắn gói gọn trong việc phải vuron lên, phải làm cho thế lực sơn trại Dịch Sơn khuếch đại trong khoảng thời gian chiến loạn này.

Một kẻ được đào tạo bài bản và hiểu sâu sắc về chiến trận khiến hắn cảm nhận được bất an cũng như cảm thấy phấn khích vì tương lai.

Bất an ở đâu? Mấy ngàn năm hòa bình qua đi, bỗng một hôm nổ ra một vùng chiến loạn thì có ý nghĩa gì? Con người ai chẳng muốn sống trong bình yên, ai ngu ngốc khơi mào chém giết, biện pháp hòa giải không tốt sao? Xem ra mọi người đều là bất đắc dĩ. Cho nên nó như là một dấu hiệu báo trước tương lai sóng dậy thì đúng hơn.

Ngược lại, nhìn thấy một góc tương lai khiến Từ Phong cảm nhận được phấn khởi. Dẫu rằng chiến loạn là cái cối xay thịt được chônchất bằng vô số sinh mạng, nhưng nó cũng là cơ hội. Cơ hội để vuron mình, cơ hội để lớn mạnh, cơ hội để có thể thỏa sức tung bay trên bầu trời, và cơ hội... để thay đổi tất cả.

Hắn sẽ phải nắm bắt và hành động như thế nào? Muốn làm được việc này, trước hết hắn cần xác định mình đang đứng ở đâu.

Sơn trại Dịch Sơn lúc này chỉ có khoảng 1.500 người. Phần lớn là trai trẻ, số ít là trẻ nhỏ và phụ nữ. 1.500 người là con số quá nhỏ so với cối xay thịt trong vùng này.

Điểm yếu đã thể hiện rõ ràng, hắn không có tài lực dồi dào, hắn gần như chưa chuẩn bị sung túc. Nhân lực cũng không đủ dùng. Chất lượng nhân lực cũng là quá tệ.

Điểm yếu rành rành khiến hắn phải cải biến chiến thuật cho phù hợp. Hắn không thể không nghĩ cách kiếm về tài lực và nhân lực, hắn không thể không suy nghĩ loại hình chiến đấu thích hợp cho họ và phương pháp rèn luyện tối ưu.

Nhưng có phải điểm yếu chỉ có bấy nhiêu? Nếu chỉ nhìn ra như vậy, thật khó để thành công.

Không chỉ binh lính, những gã thống lĩnh cần phải được rèn giũa. Không chỉ như thế, việc cố gắng duy trì sự trung thành của họ là không thể thiếu. Trên chiến trường bị người mình phản bội và giáng đòn trí mạng đây ra đó. Lịch sử có vô số sự tích để đề này.

Bởi vậy, hắn không thể lệ thuộc vào bọn họ, hắn phải suy tư đầu pháp. Ít nhất là hắn phải nắm giữ một nhóm vũ trang của riêng mình. Và phải là một nhóm vũ trang có sức uy hiếp tính mạng của bọn họ. Vì sao? Vì tạo ra áp lực giả tạo khiến họ sợ hãi mà chùn bước khi suy nghĩ đến việc phản bội.

Nhưng đó cũng chưa phải là tất cả. Căn cứ số 2 đã lộ ra trước mắt kẻ địch. Đường lui của hắn đã bị chặt đứt. Việc củng cố căn cứ thành công sự phòng thủ là ưu tiên hàng đầu, và việc tìm kiếm thêm một đường lui cho bản thân là không thể bỏ qua.

Tới đây sẽ có nhiều người cho rằng không đánh mà đã lo thất bại thì 50% đã bại rồi nhỉ? Tư tưởng ấy không sai, song có sống thì dù thất bại vẫn có đông sơn tái khởi. Đừng để quá tự tin rồi lên tự cao, tự đại. Để đến lúc bị dồn vào đường cùng thì phải vắt óc tìm cách tháo chạy và sau đó chết đi trong phần mộ.

Sau khi xét hết những điểm yếu chí mạng không thể bỏ cứu, hãy nhìn đến điểm mạnh. Điểm mạnh của hắn chỉ có một, đó là không mấy ai để ý một con tôm tép vừa bại lui và đang co rút chờ chết.

Đến đây sẽ có người cho rằng phải kể thêm điểm mạnh nữa là thực lực cá nhân và đầu óc của Từ Phong. Nhưng đó lại là tự cao chứ chẳng phải điểm mạnh. Trên đời người giỏi hơn người quá nhiều, kỳ nhân dị sĩ thì càng là đếm không hết. Vì vậy tốt nhất là bỏ ngay cái suy nghĩ này đi.

...

Trong đêm tối thanh vắng, tiếng một vài loại côn trùng vang lên râm râm. Đó có thể là tiếng ca hấp dẫn bạn đời, cũng có thể là tiếng ca thể hiện yêu đời, và cũng có thể là tiếng ca thể hiện cho đời biết rằng mình vẫn còn tồn tại.

Thế còn sự tồn tại của sơn trại Dịch Sơn thể hiện ở đâu? Nó thể hiện vào giờ khắc này.

Trong đêm tối đen như mực, hoàn toàn không có lấy một ánh đuốc, Từ Phong nhìn về phía dưới mà ra lệnh:

“Tất cả xuất phát. Nhớ phải làm theo kế hoạch!”

“Tuân lệnh.”

Trong đêm tối mà tầm mắt bị giới hạn ở vài tấc, những thân hình cường tráng theo đội ngũ chỉnh tề vọt ra cửa trại.

Từ Phong biết rõ sau thất bại vừa rồi, đây là mấu chốt của sự thành bại tiếp theo.

800 con người được xếp vào 8 tổ là đội quân tiên phong đi rèn luyện đầu tiên. Họ là kỳ vọng của hắn.

Đội dòng người đi xa, Từ Phong cất tiếng: “Ám Nhất.”

“Có thuộc hạ!” – Một cái bóng đen quỳ trước mặt hắn.

“Ta giao toàn quyền quản lý sơn trại cho ngươi cho đến lúc ta trở về.”

“Thuộc hạ tuân lệnh.”

Từ Phong khẽ gật đầu, sau đó hắn cũng cất bước ra đi.

Theo sau hắn là hơn hai mươi cái bóng đen khác.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 39: Một tướng khó cầu

Thu qua đông đến, những hàng cây lá vàng được thay bằng những hàng cây trụi lá. Sự khắc nghiệt của cuộc sống làm cho sinh vật cũng phải cố gắng thích nghi. Cũ đi, mới đến phải chăng báo hiệu cho sự tân sinh? Báo hiệu cho đời sống mới? Hay chỉ là sự ra đi của thời đại?

Từ Phong thả mình bước đi trên đường lớn. Hai bên đường là những cửa hàng nhỏ cùng với những bức tường gạch đá loang lổ nhuộm bụi thời gian xen kẽ những hàng cây lớn đã trụi lá.

Ở nơi đây không quá đông đúc, dòng người càng là thưa thớt. Dọc đường đi, hắn nhận ra thương nhân hầu như không có. Ở đây chỉ có những người dân nghèo đang kiếm sống qua ngày cùng với những người trẻ tuổi từ khắp nơi đổ về chiêm ngưỡng tòa thành.

Tòa thành này có tên là Cổ thành, một cái tên ngược và đặc biệt. Đáng lý ra theo chuẩn ngữ pháp, nó phải tên là Thành Cổ. Thế nhưng bất cứ cái tên nào cũng có lý do ra đời và một lịch sử riêng.

Tục truyền ở rất lâu về trước, khi loài rồng Akamana còn thống trị cả đại lục, lúc ấy loài người phải cung phụng và đáp ứng tất cả các yêu cầu của chúng thì mới được phép sinh sống và sản sinh thế hệ mới. Một quy luật bất thành văn đó là nhân loại chúng ta lệ thuộc vào chúng, nhân loại chúng ta chính là nô lệ của chúng.

Ở tất cả bộ lạc, thôn làng hay thành thị, ở khu trung tâm đều phải dựng lên một pho tượng của loài rồng Akamana nhằm thể hiện sự tôn kính. Cứ sáng sớm mỗi ngày, tất cả nhân loại thuộc khu vực ấy phải tập trung về nơi đó mà cung kính quý lạy, hoan hỉ đọc lấy những lời cầu xin sáo rỗng, những lời ca ngợi rập khuôn.

Không chỉ như thế, đến hẹn lại lên, nhân loại phải cung kính hiến dâng những thứ trân quý nhất, kể cả những thiếu nữ xinh đẹp động lòng người cho loài rồng thống trị. Ban đầu khi nhận thức còn hạn hẹp, người ta còn không cảm thấy gì. Tuy nhiên theo năm tháng trôi đi, khi nhận thức của nhân loại được cải thiện rõ rệt, con người ta nhận ra được những thứ đen tối ẩn đằng sau bức màn thần thánh ấy.

Rồi việc gì đến cũng phải đến, khi nhiều người cùng chung một tư tưởng, cùng chung khát khao, cùng chung kẻ thù có cơ hội gặp mặt nhau thì họ nhanh chóng liên kết thành một hay nhiều tổ chức. Do đó, chẳng bao lâu sau các cuộc khởi nghĩa vũ trang nổ ra liên tiếp. Song đó vẫn chỉ là những cuộc đánh nhỏ lẻ, và do vậy mà kết cục của những cuộc khởi nghĩa này là bị tàn sát đẫm máu. Ở thời kỳ đầu ấy, con người không có khả năng chống lại loài thống trị.

Mãi cho đến khi xuất hiện một vị kỳ tài. Vị anh hùng không có họ, chỉ có tên, và tên chỉ có duy nhất một chữ, đó là “Cổ”. Trong suốt 40 năm đầu, Cổ từ một kẻ sinh sống nơi rừng già đã vươn mình trở thành kẻ thống trị hơn hai phần ba nhân loại trên đại lục. Và ở nơi đây, Cổ xây thành. Một ngôi thành to lớn đồ sộ, hiện ngang khí khái, lẫm liệt như muốn chọc thủng tầng mây mà tuyên bố vĩnh tồn.

Và Cổ đặt tên cho tòa thành này là Cổ thành. Tương truyền Cổ đặt tên như vậy là để tuyên bố rằng ngôi thành này là của Cổ, ngôi thành này là ngôi thành của nhân loại, là ngôi thành không nằm dưới sự thống trị của loài rồng Akamana.

Và hiển nhiên, chỉ vì cái tên của tòa thành, chứ không cần thêm lý do gì nữa, loài rồng Akamana cảm thấy bị sỉ nhục, chúng lập tức tiến hành chinh phạt ngôi thành. Cuộc chiến Đồ Long bắt đầu từ đó. Và chiến trường khốc liệt nhất chính là ở tòa thành này.

Tục kể rằng dưới sự dẫn dắt của Cỗ, Cỗ thành biến thành chiến trường đầm máu. Cứ hai ngày là một trận đánh nhỏ, 100 ngày là một trận đánh lớn. Nhân loại vốn khát khao tự do và làm chủ số phận của mình đã ùn ùn kéo đến vùng đất quyết chiến này. Vì thế, ở đây lâm vào giằng co.

Người ta nói rằng trong hai thập kỷ đó, ở nơi đây nhuộm đỏ một màu máu tươi, không chỉ máu của nhân loại, còn có máu của loài rồng thống trị. Không chỉ có máu, xương cốt còn được chất thành đồng và hay lấy lửa thiêu làm lời tiễn biệt những người anh hùng đã anh dũng hi sinh.

Suốt 2 thập kỷ Đồ Long, Cỗ thành đứng vững trước bao nhiêu cuộc chiến. Nhiều lúc nó vỡ vụn, và nó cũng được sửa chữa ngay sau đó. Song sau trận chiến cuối cùng, mọi người vứt bỏ nó.

Vào trận chiến cuối cùng ấy, bầu trời cũng trở nên đảo điên, sấm vang chớp giật liên miên, đất đá lộn ngược bay lên những tầng mây. Vị anh hùng Cỗ cùng với những vị anh hùng khác phải chống chọi với một đội quân rồng hùng mạnh do con rồng chúa dẫn đầu. Trận chiến 7 ngày 7 đêm đó chôn vùi không biết bao nhiêu anh hùng, cũng chôn vùi không biết bao nhiêu con rồng Akamana. Kết quả cuối cùng, Cỗ với võ công cái thế đồng quy vu tận cùng con rồng chúa.

Trận chiến chấm dứt, xác chết đầy đất, máu chảy thành sông. Suốt cả mấy ngàn năm sau, nơi đây là một mùi tanh của máu, là một vùng đất đỏ tươi đầy yêu dị mà không có một loài thực vật nào có thể sống được. Bởi vậy, nơi đây bị bỏ hoang. Cỗ thành cũng biến mất khỏi lịch sử.

Mãi đến 10.000 năm trước, vùng đất này mới trở nên “dễ mến” hơn. Do đó một số loài thực vật bắt đầu vươn rễ về nơi đây. 7 ngàn năm trước, một số người đã kéo về đây sinh sống, và họ bắt đầu xây dựng lại Cỗ thành.

Song nền đất chỉ trồng được vài loại thực vật, vùng đất hoang vắng, vùng đất gần như hẻo lánh khiến nơi đây vẫn giậm chân tại chỗ, vẫn tẻ nhạt và xác xơ cho đến tận bây giờ.

Những người đến nơi này đa số là người dân bản địa và những thư sinh thích du lịch đó đây, hay những kẻ thích tìm lại lại lịch sử hào hùng.

Quả thật, nơi này không mấy hấp dẫn. Dù cho có truyền thuyết kể rằng dưới Cỗ thành chôn giấu một bí mật động trời, một bí mật liên quan đến vận mệnh của cả đại lục, và cũng có thể là một bí mật giúp Cỗ có gan khiêu chiến loài rồng Akamana hung tợn.

Đương nhiên vào 10 ngàn năm trước, số người đổ về đây tìm kiếm bí mật trong truyền thuyết nhiều vô số, 7 ngàn năm trước cũng không khác gì. Tuy nhiên thời gian dần qua mà không ai có thu hoạch được chút nào, nhận thức con người lại phát triển ngày một cao, cho nên nơi đây vẫn một màu vắng vẻ.

Từ Phong thả mình bước chậm trên con đường cỏn cỏn đầy sỏi đá. Hắn lặng lẽ quan sát và đánh giá nơi đây.

Nơi đây cũng chỉ là một ngôi trấn nhỏ hết thời. Lưa thưa vài căn nhà bằng gỗ cùng với những bờ tường đá cũ kỹ mọc đầy rêu. Cuộc sống của những người dân nơi đây cũng bình dị như bao nơi khác: chông săn bắn và làm đồng áng, vợ ở nhà dệt vải và chăm sóc con cái.

Nếu bảo nơi đây có gì đặc biệt thì ắt hẳn là màu đất nơi này rồi. Đất nơi này chỉ có một màu đỏ như máu. Và nếu không có thứ gì trên mặt đất, e rằng con người ta sẽ có cảm giác buồn nôn mửa. Thật sự đấy, cứ nghĩ nhìn một không gian bao la cho đến tận chân trời chỉ có một màu đỏ của máu thì sẽ có cảm giác gì?

Thu hồi lại ánh mắt đánh giá, Từ Phong chậm rãi hướng về trung tâm Cỗ thành, nơi có mục đích đi tới chốn này của hắn.

4 ngày trước hắn tách khỏi hai mươi hai thành viên Âm bộ, hắn để họ tự rèn luyện. Còn hắn, hắn quyết tâm đi đến nơi đây. Tất cả cũng bởi vì hắn cần nhân tài.

Đánh trận nói riêng và chiến tranh nói chung là một cỗ máy xay thịt khổng lồ. Chúng ta không thể nào biết được bao nhiêu “thịt” là đủ. Bởi vậy chúng ta cần chuẩn bị chu đáo. Không chỉ số lượng, chất lượng quân lính mà còn cần cả những vị tướng thông minh.

Song, vạn kim dễ kiếm, một tướng khó cầu!

Câu này đối với tình huống của hắn lúc này là hoàn toàn chính xác. Trước hết nói về vạn kim, hắn có thể tiến hành đánh cướp một gia tộc hay một thương hội nào đó là đủ rồi. Chỉ là hắn phải tàn nhẫn bỏ ra vài trăm hoặc cả nghìn mạng sống của binh lính. Tất nhiên đó chỉ là cái phải đánh đổi chủ yếu nhất. Ngoài ra, hắn còn phải chuẩn bị tinh thần bị người ta trả thù, bị triều đình chú ý và tróc nã. Cũng có khi mấy chục năm sau hắn phải chuẩn bị tâm lý bị thế hệ con cháu của họ ám sát...

Hiển nhiên muốn có gì thì phải đánh đổi, trên đời không có thứ cho không.

Về nhân tài, thứ hắn khao khát và muốn nắm trong tay nhất.

Nhân tài không chỉ hiếm như lá mùa thu mà còn khó tìm. Nhất là ở trong tình hình như bây giờ.

Nếu đây đã là thời loạn thế, thì việc thuyết phục người tài gia nhập vào sơn trại của hắn cũng không phải vô cùng khó khăn. Song đây đang là thời bình, dù cho loạn thế đã ảm ảm đến gần, nhưng khi Thiên triều còn không sụp đổ, khi Vương của Thiên triều không làm gì nên tội lỗi tày trời bị dân căm phẫn, bị người chán ghét thì việc thuyết phục một người có tài rời bỏ Thiên triều để đi theo hắn là vô cùng khó khăn, thậm chí là hoàn toàn không thể.

Hãy làm so sánh. Những người tài có thể gia nhập một thế lực nào đó trong Thiên triều, cũng có thể bị lôi kéo vào thế lực ấy, và họ sẵn sàng ngấm ngấm nội đấu trong Thiên triều để giành quyền thống trị. Song xét về toàn thể, họ đang cống hiến cho Thiên triều, họ đang cống hiến cho chữ “Trung” ngàn đời

không đổi. Còn về thể lực của hân thì sao? A ha ha... Nó bị loại ngay từ đầu vì nó không cống hiến cho Thiên triều. Tiếp đó nó bị chà đạp vì nó đi con đường tà đạo, phi nghĩa, độc ác... Sau đó nó bị họ phi nhổ vì nó không đáng giá để họ gia nhập. Một cái son trại nhỏ đang trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc thì ai sẽ tham gia? Dĩ nhiên họ không có ngu bỏ mạng vô ích để mong chờ một tương lai mờ mịt lại còn xa vời vợi.

Bỏ qua những người có tài chung sống suốt đời với chữ “Trung” ấy đi. Tiếp theo chúng ta đến gõ cửa những kẻ có tài mà không có quan niệm “Trung” ấy. Gõ cửa xong chúng ta sẽ bị chửi thửi đầu. Đối với những con người này, lợi ích thực tế là đi đầu. Không có lợi ích thực tế thì đừng có mơ đã động được họ. Thế cho nên, Từ Phong sẽ bại lui là điều chắc chắn.

Kẻ đến chính là loại người cùng chung suy nghĩ với Từ Phong. Cùng chung suy nghĩ ở đây là cùng chung tâm nhìn về loạn thế, chứ không phải cùng chung ý tưởng to lớn như hân. Những kẻ có tâm nhìn này chắc chắn là những kẻ có tài, điều đó không cần bàn cãi. Thế nhưng những con người thích ăn sâu chuẩn bị mưu sự chẳng có kẻ nào không có niềm kiêu ngạo, rõ ràng bởi cái niềm kiêu ngạo ấy, họ mới chuẩn bị mưu sự ở loạn thế. Đối với loại người này, thuyết phục họ là một công việc tốt nhất là đừng nghĩ đến. Vì sao? Bởi vì từ khi người đã bại niềm kính hân của họ, trừ khi người làm họ tâm phục khẩu phục, và họ thấy được người chắc chắn mang họ đến vinh quang, mà dưới tay của người, họ tỏa sáng nhất trong lịch sử; còn không thì họ sẽ không đi theo người.

Từ Phong hiện tại có khả năng đẩy sao? Chẳng lẽ tìm xem ai giống như thế thì mang người tới đánh kẻ đó tã toi rồi thu phục? Hay là nhảy vào cùng bàn luận thế sự rồi chứng tỏ mình lợi hại hơn? Điều đó là không thể nào. Loại người như hân đều chuẩn bị sẵn sàng cho loạn thế thì khi đối mặt với con tôm dẫu vài trăm người thì họ có đủ khả năng chạy trốn mất dạng. Còn bàn thế sự? Không có trải qua thực tế thì ai sẽ tin tưởng suy nghĩ của người là đúng? Không có ai ngu si cả, nên hãy thôi mơ mộng.

Dường như Từ Phong hân chỉ có con đường duy nhất là dùng tình cảm đã động những con người này. Song có thể khai thác từ đâu? Tìm được họ, quan sát cuộc sống của họ, sau đó “đưa than trong ngày tuyết rơi”?

Nghĩ là thế, nhưng làm lại khó khăn hơn nhiều. Thế gian không phải chỉ có người tìm họ, thế nên đừng mong người là người duy nhất “đưa than”, và hiển nhiên nếu “than” của người ít hơn thì người chỉ có thể trở mặt nhìn họ đi theo người khác.

Rõ ràng những câu chuyện viết rằng chỉ cần tìm đến, sau đó kiên trì bày tỏ lòng thành, kiên nhẫn “đưa than” thì sẽ rước được người tài xuống núi cũng chỉ là câu chuyện mà thôi. Cõi đời này vô cùng rộng lớn, đừng cho chỉ mỗi người là có thể kiên trì, kiên nhẫn và có tâm. Xin thưa rằng, một kẻ mưu sự thì không có kẻ nào là không tàn nhẫn với bản thân mình. Xin thưa rằng vì như thế, họ có lẽ còn kiên trì, kiên nhẫn hơn cả Từ Phong ấy chứ.

Gặp tình huống đó thì thế nào? Từ Phong sẽ bỏ tất cả công việc, chiến sự chỉ để độ lòng kiên nhẫn với kẻ địch đang tranh giành với mình? Hành vi đó không thực tế chút nào. Chúng ta không thể cho rằng chỉ vì một người mà bỏ cả cơ nghiệp đã vất vả dựng lên là đáng giá. Đáng giá hay không là phải nhìn cái cơ nghiệp đó có giá thế nào cộng với giá của việc đi mời người khác xuống núi so với giá của việc tiếp tục đầu kiên nhẫn để mời kẻ này.

Tuy rằng so sánh về giá có lẽ khắp khiêng và không mấy hay ho. Nhưng sự thực chính là như thế. Nếu như người đó là thần thánh, hẳn nhiều người sẽ sẵn sàng bỏ tất cả để kiên nhẫn chờ đợi. Còn không thì chắc chắn họ đều âm thầm so sánh như trên.

Lợi ích là đi đầu. Làm ăn thua lỗ thì không ai làm. Khi gặp những kẻ lớn giọng rao rằng mình làm ăn thua lỗ là vì mọi người thì hãy kị họ đi, đó chỉ là những con người giả tạo mà thôi. Hãy nhớ rằng ngay cả tiền trợ cấp cho người nghèo của Thiên triều cũng là từ việc thu thuế, mà thu thuế là lấy một phần tiền của người dân, chứ không có ông bà quan lớn nào bỏ tiền túi ra chi trả.

Và cái lợi ích đi đầu đó cũng thể hiện ở chỗ nếu hai người đến mời một người tài. Người tài đó sẽ lựa chọn người có điều kiện tốt hơn. Nghe có vẻ giống như con gái chọn người yêu và phụ nữ chọn chồng, nhưng nó là giống thật chứ chẳng đùa. Đối với con gái, người không có “khả năng” mang lại “hạnh phúc” cho họ thì đừng có mơ họ mở lòng cho, dĩ nhiên là mỗi người con gái có một quan điểm về “khả năng” và “hạnh phúc” riêng. Đối với nhân tài cũng vậy, người không đáp ứng được “cái họ cần” thì người không có khả năng thuyết phục họ, người mang đến “cái họ cần” không bằng người ta thì người cũng thua. Người chỉ có thắng khi người mang đến “cái họ cần” nếu không có ai cùng tranh đoạt, và mang đến “cái họ cần” lớn nhất trong số những người tranh đoạt.

Mà Từ Phong hiện nay thì có thể nào mang được “cái họ cần” lớn nhất? Hân cũng chỉ có thể cố gắng tìm tòi những kẻ tài mà chưa ai mời, hoặc trong số những người hân định mời thì hân là kẻ mang đến “cái họ cần” nhiều nhất.

Vậy đây, cho nên chúng ta mới hay thấy cảnh những ông quan lớn, những thế lực mới đua nhau chào mời những học viên có tài ở các học viện. Dẫu gì bọn học viên đó ở lúc ấy cũng có tâm nhìn không mấy xa, “cái chúng cần” không mấy to tát cho nên họ bỏ ra cái giá không cao bao nhiêu.

Nhìn ở một góc độ thì công việc tìm kiếm nhân tài từ xưa đến nay là công việc khó khăn đòi hỏi phải có tính chuyên nghiệp.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 40: Chiến thuật số 2

Phạm Khu dựa theo thông báo mà tìm tới nơi. Trong lòng hắn có phần thấp thòm, vốn là một kẻ lưu hương, hắn cũng chỉ muốn có ăn.

Hắn tiến lên, hướng về phía hơn mười người trước mặt.

Một người với thân hình cường tráng, mặt lấm tấm râu nhìn hắn, ánh mắt sắc bén như dao, Phạm Khu lập tức cảm thấy cả người phát lạnh. Hắn tuy là một người thanh niên 18 tuổi, nhưng trải đời chưa nhiều, sức chiến đấu thực sự rất kém. Hắn có thể lưu lạc tới đây phần lớn cũng là nhờ vận may. Hắn khăn trương nuốt nước miếng, toàn thân người lấm tấm râu này tỏa ra khí tức cuồng bạo khiến trong lòng hắn nảy sinh ý sợ.

“Ta...Ta là Phạm Khu... Mới... Mới vừa nghe được thông báo, nói là...”

Nghe Phạm Khu lập cả lập cập cả nửa ngày không nói rõ được ý mình, tên lấm tấm râu thực sự không kiên nhẫn nổi, ngắt lời:

“Đứng rồi! Đứng là đây, không tìm sai.”

Nói xong, hắn dùng một tay nhắc Phạm Khu lên như nhắc một con gà, kéo Phạm Khu ném về phía chín tên kia.

Phạm Khu sợ tới mức nhắm nghiền đôi mắt, cả người run lên bần bật. Tên lấm tấm râu cũng bức tức vô cùng, chẳng biết là ý của ai nữa, không ngờ lại muốn hắn đi tiếp đón đám trẻ con này. Cả lũ ai nấy nhát như chuột, thấy hắn là run như cây sậy.

“Lại tới một người.”

Chín người phía sau nhìn thấy Phạm Khu bị ném về bên này thì cười lên ha hả.

Phạm Khu sợ hãi nuốt nước miếng một cái. Nếu không vì cái ăn, hắn thật sự không muốn dính líu tới đám người này.

“Ừm, tốp này đã có chín người rồi. Thêm hắn nữa là vừa đủ đi.” – Một người trong số họ thỏa mãn nói.

Nhiệm vụ lần này bọn hắn hoàn thành vượt mức. Căn cứ theo yêu cầu của thủ lĩnh, bọn họ tìm được thêm hai người am hiểu xây dựng, thêm tám người thanh niên nữa, bất cứ ai cũng không chống cự nổi mê hoặc mỗi tháng 100 kí lương thực.

“Mười người rồi, cũng không sai lệch lắm. Thế nào? Kết thúc công việc chứ?” – Gã lấm tấm râu có phần nôn nóng quay lại hỏi.

“Không được. Tuy vượt chỉ tiêu nhưng sợ không thể bằng các tiểu đội khác.”

Gã lấm tấm râu nhíu mày: “Vậy làm sao bây giờ?”

“Chúng ta dùng lương thực mời chào bọn họ, giống như mua bán, là hai bên vừa ý thì mới giao dịch được. Hiển nhiên có lẽ cuộc sống của những người có lại không tồi, cho nên họ không muốn gia nhập.” – Người kia trả lời.

“Chúng ta cứ vậy mà về sao?” – Gã lấm tấm râu không cam lòng, hắn không muốn cứ mãi bị xếp cuối.

Người kia ra vẻ buông tay, nói: “Vậy phải làm sao? Chẳng lẽ đe dọa họ, hay là bắt trói họ để họ gia nhập với chúng ta?”

“Bắt trói đem về” – Đôi mắt của gã lấm tấm râu sáng ngời, hưng phấn vỗ tay: “Ý này rất hay. Sao ta lại không nghĩ tới chứ?”

Người kia vốn nhàm chán, nghe thấy vậy cũng lập tức vui mừng, ra sức gật đầu: “Không sai, không sai. Bắt trói tất cả đem về. Càng nhiều càng tốt!”

Những người khác cười to, trừ một gã đầu tổ quạ.

Gã đầu tổ quạ sợ hãi đến biến sắc: “Không được, không được. Hành động mấy ngày nay của chúng ta không khiến cho triều đình và các sơn trại khác chú ý đã là may mắn lắm rồi. Nếu chúng ta bắt trói người thì nhất định sẽ làm quan lại địa phương kinh động, khi đó thì phiền phức to!”

“Sợ cái chim!” – Gã lấm tấm râu bĩu môi, xem thường nói.

Gã đầu tổ quạ vội vàng nhìn về phía những người khác với hi vọng có ai đó sẽ cùng ý kiến với hắn. Song tất cả các khuôn mặt còn lại cũng chỉ là một vẻ nóng lòng muốn thử bắt trói đem về.

Gã đầu tổ quạ cảm thấy đầu mình như “ong” lên.

Toàn bộ chín người đều đồng ý với hành động bắt cóc, từ khi đề nghị tới khi thông qua không quá chục cái hơi thở. Có thể bày ra hành động bắt cóc với quy mô như vậy ngay dưới mắt của quan tri huyện địa phương, chỉ nghĩ thôi cũng khiến mọi người ở đây, ngoại trừ gã đầu tổ quạ cảm thấy máu sôi lên.

Khi đã quyết định, đám người nhanh chóng định ra phương án. Có thể không ra ngô ra khoai, nhưng ít nhất có phương án thì họ mới tự tin hơn, và lại bọn họ là cường đạo, đáng đáp cơn đồ chuyên nghiệp đã thấm vào máu từ lâu.

Gã đầu tổ quạ ở bên cạnh nghe vậy mà sắc mặt trắng bệch, hắn thầm nhủ sau này phải nhất định tránh xa lũ điên này một chút.

Ngươi một lời, ta một câu, một kế hoạch đơn giản nhanh chóng hình thành.

...

Thình thoảng những tiếng quát mắng vang lên không dứt bên tai, khiến Phàm Khu kinh ngạc là những tên cường đạo xung quanh không phát ra một tiếng động nào, không ngừng điều chỉnh vị trí của bản thân.

Không biết vì sao đám cường đạo này luôn giữ vẻ nghiêm nghị cùng trầm mặc khiến Phàm Khu cảm thụ được một sức mạnh không tên.

Hắn không khỏi quan sát càng thêm tỉ mỉ.

Đội ngũ trước mặt hoàn toàn khác với bất cứ đội ngũ nào hắn từng gặp trước đây. Hơn một trăm người bước đi, đội ngũ nghiêm chỉnh như được đo bằng thước. Những đội ngũ tinh nhuệ hắn từng gặp trước kia so với đám người này chẳng khác nào một đám loạn quân.

Xa xa, thình thoảng lại thấy từng tốp ba đến năm người đi tới đi lui tuần tra, hẳn là cảnh giới.

Càng xem hắn càng kinh hãi, thực lực đội ngũ này biểu hiện ra lại vượt qua cực hạn mà hắn có thể tưởng tượng.

Thần kinh của Nguyễn Dư căng thẳng, hắn đang đảm nhiệm người chỉ huy cho một trăm con người này. Dù trước đó từng chỉ huy bốn trăm cung thủ, nhưng dù gì cũng có một phần là do hắn có kinh nghiệm chỉ huy cung thủ.

Nhiệm vụ đại nhân cấp cho hắn chính là vừa cướp vừa rèn luyện. Ở hắn xem ra, nhiệm vụ này không mấy phức tạp, cướp không nhất thiết là cướp của đội ngũ lớn, rèn luyện cũng không nhất thiết là phải đánh với đội ngũ tinh nhuệ, lúc nghe nhiệm vụ này, hắn đã tỏ phào nhẹ nhõm. Song khi biết được mục tiêu, sắc mặt của hắn không tự chủ được mà biến đổi.

Đội ngũ của hắn chỉ có 100 người, đội ngũ của địch có hơn 200 người.

Thế nên đây là một nhiệm vụ, cũng là một khảo nghiệm. Khảo nghiệm xem rốt cuộc hắn có năng lực đảm nhiệm chức vụ chỉ huy hay không.

“Bẩm chỉ huy, quân địch còn cách chúng ta hai dặm” – Một tên lính vội vàng báo cáo.

“Tất cả vào vị trí.” – Hắn thét lên.

...

Thấy đám thuộc hạ ngày càng hiện ra vẻ thành thạo, Nguyễn Dư cũng không khỏi cảm khái, quả nhiên thực chiến có thể rèn luyện người. Mấy ngày nay tiến bộ của bọn họ thậm chí vượt qua việc huấn luyện thường ngày.

Từng điểm sáng đỏ lớn dần trong màn đêm.

Khi nhìn thấy mục tiêu với đèn đuốc sáng choang, co người của Nguyễn Dư co lại, tới rồi!

Thần sắc Nguyễn Dư lạnh lùng nghiêm nghị, nhếch môi lên. Số lượng địch nhân vào khoảng hai trăm người, đằng đằng sát khí trực tiếp hướng bọn họ nhào tới. Sông lưng Nguyễn Dư thẳng tắp, giống như một cây giáo sắc bén thẳng tắp, lẳng lẳng mà phiêu phù trong gió, bên tai truyền đến những tiếng rít gào của đám cấp dưới.

“Tất cả tập trung tinh thần! Chú ý vị trí bản thân!”

“Phía trước các người chính là một đám bỏ đi! Giết chết bọn chúng! Giết hết!”

“Ngu thế nào cũng không cần nghĩ, ta đi hướng nào thì đi theo hướng đó! Người nào tụt lại phía sau thì hãy chờ xem ta thu thập hắn như nào!”

“Dựa theo huấn luyện bình thường của các người đi tới!”

...

Vài tên cấp dưới nằm trực tiếp dưới sự chỉ huy của Nguyễn Dư đang tiến hàng động viên trước khi chiến đấu, thù hạ đa số là một đám gà mờ, mặc dù đã được nâng cao thực lực của cá nhân, nhưng trong chiến đấu thì nhân tố quyết định thắng lợi chính là hệ thống chiến thuật.

Hoặc thô lỗ, hoặc ngưng trọng, hoặc thoải mái động viên rơi vào trong tai Nguyễn Dư khiến hắn không tự chủ được mà nóng lên, hắn không chú ý tới mắt mình bất chợt xuất hiện nhiều tia máu.

Thực sự làm máu huyết sôi trào a!

Nhìn vào đối phương đang ngày càng gần, một lần nữa Nguyễn Dư vung tay phải lên, tất cả các tạp âm đều biến mất. Một trăm tên lính lặng ngắt như tờ, cả đội ngũ giống như một cây cung áp súc đến cực hạn, tinh thần mỗi người đều căng tới cực điểm. Nhất là đám lính trẻ ở tiền phương, tinh thần của bọn họ cô đọng, khí thế không ngừng dâng lên, chân giống như bị đóng đinh, cứng rắn đứng tại chỗ.

Phàm Khu không tự chủ được mà nín thở, trong đầu hắn rỗng tuếch.

Hắn chưa từng trải qua chiến đấu chấn động như thế này, khoảng yên lặng trầm mặc này giống như một sợi dây thừng vô hình đang từng chút một thít chặt vào cổ hắn, cổ họng bị chặn đứng, hít thở có chút không thông.

Nguyễn Dư lạnh lùng nhìn chăm chú vào phạm vi tiến quân của địch, tay phải vung lên chém xuống.

“Giết!”

“Ba!”

Không khí giống như bùng nổ, tay cầm cung của bốn mươi tên cung thủ ở phía ở hậu phương giống như mất đi ước thúc, chột thả lỏng, mũi tên xé gió tạo ra âm thanh mãnh liệt bùng nổ trong không khí!

Bốn mươi mũi tên như đột nhiên biến mất trong không trung.

“Rầm rập!”

Âm thanh chinh tề như một vang lên.

Ba mươi tên trường thương binh ở tiền phương lao tới như vũ bão.

“Dừng...”

Ba mươi tên thuẫn binh lập tức nối tiếp trường thương binh.

Trận hình chiến đấu số 5, chiến thuật số 2!

Đầu tiên dùng cung thủ đánh bất ngờ tạo thương tổn lớn cho quân địch, cũng như hấp dẫn sự chú ý của địch về hướng này. Tất cả mũi tên nhắm thẳng vào trung tâm trận hình địch với mục đích tạo rối loạn.

Tiếp theo, cung thủ không ngừng bắn tên yểm trợ cho trường thương binh tiến tới đánh cận chiến.

Những mũi tên bay đi không chỉ cần chuẩn xác và có uy lực đầy đủ, mà còn cần tạo ra âm vang làm nhiễu sự phán đoán của quân địch.

Cùng lúc này đây, thuẫn binh từ vị trí trước mặt cung thủ cũng lao lên. Thứ nhất, xuyên thẳng qua trận hình địch, nhất định không cho địch có thời gian phản ứng và tập trung điều chỉnh lại trận hình.

Dưới sự yểm trợ của cung thủ, trường thương binh như một con dao nhọn đâm thẳng vào lòng địch, quyết chí xuyên thủng trận tuyến địch vừa gây dựng trong bồng hoàng.

Mưa máu đầy trời!

Trong trận của địch nhân xuất hiện một vết cắt thật sâu, những nơi trường thương binh đi qua binh lính của địch hoặc bị đứt tay đứt chân, hoặc bị chặt làm đôi! Bề gãy nghiền nát, trong nháy mắt xuyên thủng trận địa địch.

Khoé mắt thủ lĩnh quân địch như muốn toát ra: “Quần lấy bọn họ! Bọn họ chủ lực...”

Đang nói được một nửa thì tiếng mũi tên xé gió trong đêm của mũi tên từ cánh phải đột nhiên lại vang lên.

Yểm trợ đúng thời điểm!

“Phốc... Phốc... Phốc!”

Liên tiếp những âm thanh xương cốt bị xuyên thủng khiến người sợ hãi, những mũi tên có đầu bằng thép nguội không gì không đâm thủng, tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai.

Cung thủ tiếp tục yểm trợ, trường thương binh đột tiến, thuẫn binh lao lên theo con đường trường thương binh đã mở.

“Dừng... Dừng...”

Quân địch định bao vây trường thương binh vào giữa trở thành vô nghĩa. Những tên lính vừa xông ra thì ngay lập tức bị thuẫn binh đẩy văng.

Nguyễn Dư nhanh chóng ra lệnh, uy lực của trận hình chiến đấu số 5, chiến thuật số 2 phát huy ra hết! Quân địch mất hết nhuệ khí, sĩ khí hạ thấp tới tột cùng, chiến ý không còn. Kế tiếp, điều hắn muốn làm chính là một kích sau cùng.

“Xông thẳng về phía tướng địch!” – Nguyễn Dư rống lên.

Tâm chí đã sớm hoảng loạn, thấy trường thương binh và thuẫn binh ép tới, cùng với làn mưa tên, quân địch không khỏi kinh hoàng, trong nháy mắt, trận

hình âm âm bị phá, phân tán mà chạy!

Đến lúc này, Nguyễn Dư mới thả lỏng thân thể, đại cục đã định.

Chiến thuật số 2 của trận hình chiến đấu số 5 sắc bén vô cùng, nhưng không phải không có nhược điểm. Nhược điểm lớn nhất của nó là không thể liên tục, nếu như địch nhân chống đỡ được sự xuyên thủng của trường thương binh, bọn họ sẽ gặp nguy hiểm.

Trường thương binh bị chặn, thuẫn binh không thể tiến lên, vì thế thuẫn binh chỉ có thể dừng lại giữa chừng. Lúc này cung thủ lại mang tính yểm trợ lại xuất hiện xác suất bắn nhằm quân mình.

Nguyễn Dư thở phào nhẹ nhõm, trận chiến này so với hán tướng tượng còn thuận lợi hơn rất nhiều. Lúc này hồi hộp qua đi, chỉ thấy đội trưởng của ba tiểu đội dẫn người xông về những nơi nào có nhiều người, bọn họ sẽ giống như cá mập thấy máu tanh, đồ mắt chém giết.

Địch nhân thấy thế, không dám chần chờ, xoay người chạy trốn chết.

Nguyễn Dư vội vàng hạ lệnh ngừng đuổi, nhiệm vụ của bọn họ là cướp bóc cùng rèn luyện chứ không phải đuổi giết tất cả quân địch.

Rất nhanh, tất cả quân địch đều chạy hết sạch, Nguyễn Dư hạ lệnh cho một ít binh lính đi thu nhặt chiến lợi phẩm, còn lại thì tu chỉnh đội ngũ. Đám lính mới trải qua một tràng chiến đấu, trên mặt vẫn còn vẻ hưng phấn nhưng bọn họ vẫn cẩn thận hoàn thành mệnh lệnh.

Các tiểu đội trưởng cũng thở dài một hơi. Chiến đấu như vậy đối với bọn họ chỉ là một bữa ăn sáng nhưng quân lính là người mới nên bọn họ cảm thấy lo lắng rất nhiều. Nhưng nhìn chung không có vấn đề gì lớn, những vấn đề bộc lộ ra trong chiến đấu cũng không hề ít.

Có 5 – 7 cung thủ khi bắt tên thì kém hơn rất nhiều so với lúc bình thường huấn luyện, thường thường bắn chệch đi, hoặc là tạo ra âm thanh không đủ, hoặc là tính xuyên thủng kém, như vậy rất khó yểm trợ cho trường thương binh.

Trường thương binh cũng bộc lộ điểm yếu là thiếu sắc bén. Nếu như không đủ sắc bén để có thể xuyên thủng đội hình địch, bị trì trệ trong đội hình của đối phương, trong nháy mắt địch nhân sẽ đem bọn họ chém thành từng mảnh nhỏ, trong lòng những gã tiểu đội trưởng trường thương binh vẫn còn vì vậy mà sợ hãi.

Nguyễn Dư không có nhúng tay vào việc các tiểu đội trưởng giáo huấn những tên lính phạm sai lầm, hần lạng yên quan sát xung quanh. Sợ nhất là vừa đánh xong thì gặp phải một đội quân khác tình cờ đi qua, hoặc vốn là một nhóm ngư ông.

Một lát sau, hơn chục tên lính thu nhặt chiến lợi phẩm hoàn thành công việc, những chiến lợi phẩm này được kéo theo sau, sau khi trở về nộp lên cho thủ lĩnh thì chắc chắn sẽ được luận công ban thưởng.

Phạm Khu tròn mắt há mồm, chiến đấu kết thúc cực nhanh, hần không thể tưởng tượng ra được. Khi hần nghe thấy những tiểu đội trưởng quát mắng thủ hạ thì hần có chút không thể tin được, cái này còn chưa đủ sao? Chiến đấu lưu loát dứt khoát như thế, cấp dưới lợi hại như vậy, còn muốn quát mắng sao?

Hần không am hiểu chiến đấu nhưng điều đó không có nghĩa là hần mù. Một đội ngũ có trình độ như thế nào, hần có thể nhìn ra được. Lúc này hần nhìn lại, đây chính là đội ngũ lợi nhất hần từng gặp qua, vừa xa lạ lại vừa đặc biệt, chưa từng biết đến.

Bọn họ thật quá nghiêm khắc! Phạm Khu có chút không thể lý giải.

Trận thắng này làm cho sĩ khí của đám lính mới tăng lên rất nhiều, bọn họ rất mong đợi được đi tới địa phương tiếp theo. Ở giới cường đạo, vũ lực mạnh mới có thể đảm bảo sinh tồn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 41: Tài nữ

“Tinh tinh tang tinh tinh tinh tang... Tinh tinh tang tinh tinh tinh tinh... Tinh tinh tang tinh tinh tang tang...”

“Dưới trăng đèn hoa rực rỡ... ơ... ơ...”

Sáng soi êm dịu sắc vàng lung linh

Khắp nơi đào mai đua nở... ơ... ơ...

Dưới ao cá lội bơi đùa tung tăng... ớ ơ...”

Giữa đêm tối, tại quán rượu nọ, trong khi các bàn đều ngồi đầy khách, giữa quán, hai cô gái xinh đẹp vừa đánh đàn tỳ ba vừa hát. Khuôn mặt tươi cười như ngàn hoa đua nở, cô gái áo hồng vừa dứt, cô gái áo vàng đã hát nối.

“Trên cầu dạo bước mộng lung... ớ ơ...”

Ngắm xem đêm hội hoa đèn ngất ngây... í i...

Não lòng lũ khách đường xa... há ha...

Dừng chân ghé lại nghe vài khúc ca... há ha...”

Hát xong cô gái áo vàng nghiêng qua dùng đôi tay ngọc lướt qua dây đàn, cô gái áo hồng cũng tiếp tục hát nối.

“Chón nhân gian bông lai đầu khác

Nâng tay lướt nhẹ phím đàn... á a...

Cho người tri âm dừng chân ghé lại

Cùng hòa lên khúc nhạc du dương...”

“Tinh tinh tang tinh tinh tinh tang...”

“Ba... Bốp... Bốp...”

Khúc nhạc vừa dứt, khách nhân các bàn đều vội vàng nốc cạn ly rượu trên tay rồi đồng loạt vỗ tay khen hay. Riêng ở góc phải, một gã mặt tròn, mắt hí ăn mặc quần là áo lượt phe phẩy cây quạt tỏ vẻ thờơ thất thối.

“Hay.”

“Hay quá.”

“Hay...”

“Hay quá, hay quá cô chủ quán ơi...” – Phía cái bàn bên trái gần 2 người con gái nhất, một người trẻ tuổi áo đỏ lớn tiếng kêu lên.

Rồi hần đứng dậy, cúi người chào 2 cô gái và tất cả khách nhân của quán, cầm lên một tờ giấy rồi nói:

“Đây là bài thơ tôi sáng tác để tặng cô chủ quán.”

Vừa dứt lời, hần lại đưa tay phải ra, cúi người và phất tay phải xuống tỏ vẻ hâm mộ. Ánh mắt thì nhìn đắm đắm vào bộ ngực căng của cô gái áo hồng.

Cô gái áo hồng dường như không biết, nàng vui mừng hướng về hần mà tạ lễ: “Dạ, xin đa tạ quý khách!”. Nói xong, nàng bước qua bên trái, nhường một khoảng trống giữa quán cho hần.

Người trẻ tuổi mặc áo đỏ nghe vậy thì vui mừng bước vào khoảng trống ấy và chậm chậm đọc:

“Sắc kia... a a... đã đẹp muôn phần

Tài kia chẳng kém, a a... sánh cùng cố... nhân!”

Nghe tới đây cô gái áo hồng then thùng đưa tay lên vuốt mặt, sau đó nở nụ cười tươi với vẻ e then nỡ miều. Nụ cười của nàng khiến cho tất cả nam nhân trong quán ngây dại một lúc.

“Cầm kỳ thi họa... đều thông

Anh hùng thiên hạ hẹn mừng kén cô... um um...”

Người trẻ tuổi này vừa ngâm xong, cả quán rượu triệt để náo nhiệt.

“Hay...”

“Hay!”

Tiếng vỗ tay cũng vang lên ùng ùng.

“Xin cảm tạ chư vị.” – Người trẻ tuổi lại cúi đầu tạ lễ.

“Xin đa tạ quý khách.” – Cô gái áo hồng chấp tay hướng về mọi người mà cảm ơn.

“Ha ha... Tài huynh, tới huynh!” – Lúc này, người trẻ tuổi áo đỏ nhìn về phía một cái bàn bên phải nói.

Một người thanh niên 24 – 25 tuổi, hai gò má nhon và xanh xao, mặc một bộ quần áo màu lam đậm có những chấm tròn trắng xen kẽ đều đặn cười ha hả đứng lên, vừa đi vào giữa vừa nói:

“Huynh có một bài tặng cho tiểu thơ đây thì đệ cũng có một bài tặng cho tiểu thơ.”

Với bước đi loạng choạng, cả thân hình của hắn đang đưa qua lại nhìn cực buồn cười. Khi vào giữa, hắn mở lời:

“Các huynh ở đây nghe nhé.”

“Dô dô...”

Phía dưới có một bàn hò hét cụng ly. Song nó không làm ảnh hưởng đến tâm tình của người áo xanh.

“Rượu kia... ơ ơ... ai nấu mà thơm

Nốc vào một ngụm... ơ ơ... lằng lằng đất trời

Nhìn xem cảnh vật nên thơ... ơ ơ...

Tay ngà chuốc chén... á a... thêm.. Nắc... Nắc... thêm phần ngắt ngảy...”

Quán rượu lại một lần nữa sôi trào.

“Bốp... Bốp... Bốp...”

“Hay.”

“Hay.”

“Hay!”

“Tiếp đi huynh.”

“Dô!”

“Dô!”

“Tiếp đi.”

“Thêm rượu cô chủ quán ơi.”

Hai cô gái nhanh nhẹn hướng về các bàn, lần lượt rót rượu từ bình vào chén cho các khách nhân, miệng liên tục líu ríu.

“Dạ xin mời.”

“Dạ xin mời.”

“Xin mời quan khách.”

Đúng lúc này, từ cửa quán xuất hiện một người trung niên với một chiếc thùng gỗ nhỏ treo ở trước ngực cùng với hơn chục thang thuốc được gói kỹ lại thành mười chồng được xách trên tay phải. Người trung niên mạnh dạn bước vào mà rao:

“Quế trắng quế khâu, con nít bị đau, da vàng bụng hồng, gân xanh như vông, mắt trắng môi thâm, mồ hôi lâm râm, đi tìm mua thuốc của tôi là hết bệnh ngay đây quý khách à.”

Vừa rao hắn vừa tiến về cái bàn gần nhất mà chào hàng.

“Mua đi, thuốc của tôi công hiệu lắm.”

Ba người ngồi trên bàn tay đưa tay lên mà lắc. Người trẻ tuổi áo đỏ không chỉ lắc mà còn từ chối:

“Không có mua mà...”

“Không mua, không mua.” – Nghe người trẻ tuổi áo đỏ từ chối, đồng bạn của hắn cũng lên tiếng.

Người trung niên thất vọng đi sang bàn kế bên.

“Dạ, mời quý khách, quý khách mua thuốc đi.”

Ba người bên bàn này đang cụng chén. Trong khi họ nốc rượu liên hồi và người trung niên đang chờ đợi thì phía bên phải có một âm thanh truyền lại:

“Thầy thuốc, thuốc này bán sao?”

“Dạ, thuốc này uống là công hiệu lắm. Uống một thang là thuyên giảm ngay.”

Người trung niên nhất thời vui vẻ bỏ qua cái bàn bên này mà hướng về phía ấy mời chào.

Hai cô gái vẫn tiếp tục rót rượu cho các bàn, phía bên kia, người trung niên cùng cái bàn ấy đã đi đến công đoạn ngã giá.

“Giá cả thế nào?” – Một người trong bàn hỏi.

“Dạ đây, dạ hai lạng bạc.”

Hai bên nhanh chóng trao tiền và trao thuốc. Đang lúc người trung niên định quay lại cái bàn có 3 người đang nốc rượu liên hồi kia thì gã mất hồn, mắt hí gọi:

“Ông bán thuốc!”

Người trung niên lập tức bước vội sang cái bàn góc phải ấy mà nhiệt liệt chào hỏi.

“Dạ, dạ, quý khách!”

“Thuốc này trông ở đâu vậy ông?” – Gã mất hồn hỏi.

Người trung niên sững sờ một lúc, ngẩng đầu quay bên trái, rồi đứng thẳng người, nhìn về phía gã mất hồn và đáp:

“Dạ... Ha... Dạ... Thuốc này trông ở vùng ven núi tuyết, cạnh bờ sông Hải Giang.”

“Vậy à?” – Gã mất hồn hỏi, và cười lớn: “Hà hà hà...”

Gã dùng quạt gỗ đầu gối một phát, rồi bung quạt ra, sau đó đứng lên cười nói:

“Vậy thì ông hãy bán cho ta 5 thang.”

“À...” – Người trung niên há to miệng.

Chốc sau, người trung niên phản ứng lại: “Dạ dạ... Dạ dạ có ngay ạ...”

Rồi hắn liếc mắt quan sát toàn bộ quán rượu, khi xác định an toàn, hắn cúi người thì thầm với gã mất hồn.

“Tôi là Bò Câu. Đại nhân Tiết Sở cử tôi đến gặp ngài!”

Nói đến đó, hắn lại ngẩng mặt liếc nhìn cảnh giới xung quanh.

“Ông về nói với đại nhân Tiết Sở rằng khi nào tôi nhận đủ số vàng thì tôi sẽ giao cho ông phần bản đồ còn lại.”

Người trung niên liếc mắt nhìn gã mất hồn rồi nhỏ giọng: “Được! Tôi sẽ về bẩm lại!”

Và người trung niên nhanh chóng gỡ ra một chùm 5 thang thuốc đưa cho gã mất hồn. Gã mất hồn cũng lấy từ túi ra một cái túi nhỏ bỏ lên bàn, lớn tiếng nói:

“Đây là mười lạng bạc, cần thì hãy kiểm tra.”

Rồi gã đưa đầu lại gần người trung niên mà thì thầm:

“Đây là một phần bản đồ. Cứ yên tâm đem giao cho đại nhân Tiết Sở. Chỉ cần vàng giao tới đầy đủ, phần còn lại sẽ được đưa đàng hoàng.”

Người trung niên gật đầu: “Tạ ơn ngài.”

Và người trung niên cũng lớn tiếng giữa những âm thanh nhốn nháo nơi đây: “Dạ, vâng. Dạ cảm ơn quý khách. Chúc quý khách mau hết bệnh.”

Sau đó, người trung niên bước từng bước đi ra khỏi quán rượu mà rao lớn:

“Thuốc đây, có ai mua thuốc không?”

Chỉ một lát, thân ảnh của hắn biến mất khỏi hàng cây rậm rạp.

Nhưng hắn và gã mất hí không ngờ rằng hành động bí ẩn của họ đã bị hai cô gái chủ quán để ý từ lâu. Giữa cuộc trao đổi của hai người, hai cô gái từ hai bên cách xa đều không ngừng quay mặt về hướng này mà đánh giá.

Gã mất hí vừa giao dịch xong thì lại nhấp thức ăn và uống rượu. Đợi đến khi người trung niên khuất bóng, hắn mới lớn giọng:

“Chủ quán!”

“Dạ, dạ thưa quý khách cần chi ạ?”

Cô gái áo hồng nhanh chóng hướng về phía gã mà thốt tha hỏi nhỏ.

“Thay cho ta bình rượu.”

“A... Dạ.”

Cô gái áo hồng đáp lời. Đồng thời nàng vươn đôi tay thon thả, mượt mà cầm lên bình rượu trên bàn gã mất hí.

Thế nhưng khi bàn tay của nàng vừa chạm vào bình rượu, gã mất hí lấy thế sét đánh không kịp bưng tai đưa tay phải vuốt ve bàn tay của nàng. Cô gái nhanh chóng dùng hai tay cầm lên bình rượu, nàng định quay đi nhưng không thành. Thì ra gã mất hí được nước làm tới, bàn tay đang vuốt của hắn đã chuyển thành cầm mạnh, siết chặt cổ tay trái của nàng.

Cùng lúc đó là giọng cười dâm dề, dề tiện: “Hé hé hé hé hé...”

Cô gái áo hồng sợ hãi. Nàng vừa dùng tay phải bỏ bình rượu lại, vừa cố dùng tay trái tránh thoát tay phải của hắn, vừa yếu ớt nói:

“Dạ... Dạ quý khách...”

Sự giãy giụa của nàng khiến gã mất hí phải đứng lên. Nàng càng giãy giụa, hắn càng giữ chặt. Xem ra là hắn không muốn buông tha cho nàng.

Rốt cuộc chỉ chốc sau, nhân cơ hội gã ta lơ là, nàng nhanh chóng lùi lại.

“Quý khách làm gì vậy?”

Vốn nàng không thể thoát bởi vì sức phụ nữ khó có thể hơn sức của đàn ông. Nhưng gã mất hí rõ ràng chơi trò “mèo vờn chuột”, hắn cố tình buông tay để nàng tránh thoát. Giờ phút này, hắn dang hai tay ra như thể muốn nàng nhào vào ôm hắn, hắn nhìn nàng đầy ngả ngớn:

“Tay nàng đẹp quá. Ha há hé hé...”

Rồi hắn chuyển cái quạt sang tay phải, rồi đứng dậy và bước ra. Hắn lượn một vòng trước bàn, vỗ quạt vào lòng tay trái phát ra từng tiếng “bốp bốp”, cười tươi mà nói:

“Ta không ngờ ở nơi rừng núi hoang sơ như thế này lại mọc lên một bông hoa mẫu đơn thật là tuyệt đẹp. Hé hé hé hé hé...”

Cô gái áo vàng đã nhanh chân tiến về đứng cạnh cô gái áo hồng. Có lẽ việc này không phải là họ chưa gặp, vì thế họ cũng có cách ứng xử và tự bảo vệ như thế này.

Nhận ra cô gái áo vàng đã ở bên cạnh, cô gái áo hồng mới cười gượng đáp lời:

“Dạ... Dạ quý khách đã khen quá lời.” – Vừa nói, nàng lại hành lễ với vị khách vừa vô lễ với mình.

Nhân lúc cô gái áo hồng khẽ khom người tạ lễ, gã mất hí luôn bàn tay phải vuốt lên cái mông đầy đà của nàng.

Cô gái áo hồng giật nảy mình, nàng hoảng hốt nhảy lùi về phía cô gái áo vàng: “Ây... Kia quý khách!”

Gã mất hí mở to miệng cười, tiếp tục phe phẩy cái quạt với bộ dáng nho sinh.

Cô gái áo hồng thấy thế thì có chút sợ hãi. Nàng quay về nhìn cô gái áo vàng, thấy cô gái áo vàng gật đầu, nàng mới chậm rãi nói:

“Thưa quý khách.”

Rồi nàng nhấn mạnh: “Quán của tôi chỉ đón tiếp những mặc khách, tao nhân; chứ không đón tiếp những phường phàm phu tục tử”. Bốn chữ cuối này nàng đặc biệt gằn ra.

Gã mất hí bỏ ra khuôn mặt nhăn trong tí chút đầy khinh thường, rồi lại nở nụ cười trào phúng, phe phẩy quạt. Sau đó ngửa mặt lên trời cất tiếng cười to:

“Ha ha ha ha...”

Và rồi hần xoay cổ liếc nhìn hai cô gái với nửa con mắt: “Ta cũng muốn làm mặc khách, tao nhân lắm chứ.”

Và quay cả người đối mặt với hai cô gái: “Nhưng những lượng sóng ba đào đang nổi dậy ở lòng ta bởi ta yêu nàng và sẽ yêu nàng mãi mãi...”

Cô gái áo vàng buồn phiền không dám đối mặt với tên công tử mất hí, nàng cúi đầu đầy lo lắng. Cô gái áo hồng lại mạnh mẽ đối mặt với gã ta:

“Nhưng những cánh chim bay chẳng ghé vườn nhà quan.”

Đang lúc cô gái áo hồng nói, gã mất hí sấp về phía hai cô gái. Không còn cách nào khác, hai cô gái vội vàng tránh về phía ngược lại.

Ở quán rượu lúc này, các khách nhân vẫn chề chén tung bừng, có lẽ những việc như thế này cũng là việc thường ngày. Ai đến đây mà không si mê hai cô gái, tuy ít có người giờ trò lưu manh nhưng không phải là không có. Mà có thì cũng đến điểm dừng.

Song vị khách nhân của ngày hôm nay lại không coi điểm dừng ra gì.

Ở vị trí vừa chộp hụt cô gái áo hồng, hần tiếp tục phe phẩy quạt, ngửa mặt với vẻ tự cao tự đại bệnh hoạn:

“Dù cánh chim chẳng về mà ánh trăng thề đã soi sáng cả tim ta. Trong lòng bóng thướt tha cho gió với mây ở đâu đây đến vui với trăng, cho cuộc đời tan vỡ dưới trăng mờ, nếu ai hững hờ thì sẽ tiếc lắm thay.”

Cô gái áo hồng đáp lời tức thì: “Dù ai đó có nảo nề, mà trăng gió chẳng hẹn thề, thì đâu có những phút say mê.”

Gã mất hí dang rộng hay tay, bước đi xoay quanh 2 cô gái: “Nhưng ta đã say và ta đã mê mà nếu để ta về thì nàng sẽ biết hậu quả thế nào, khi quán này chẳng được yên bề.”

Và khi nói xong, hần dừng lại, khép quạt và dùng quạt chỉ vào trong quán.

“Đồ!” – Trong quán vẫn là âm thanh nhậu nhẹt.

Nhìn hai cô gái đầy ngả ngớn, hần lại cất tiếng cười dâm dề, đê tiện: “Hé hé hé hé hé...”

Và rồi bất chấp tất cả, sải bước tiến tới ôm chầm cô gái áo hồng.

“A...” – Bị bất ngờ, cô gái áo hồng phản kháng, nàng không ngừng dùng tay giãy giụa, quyết chí không cho kẻ càn rỡ này ôm lấy thân thể mình.

Cô gái áo vàng lo lắng nhìn sang, nàng thật không dám mạnh động. Cô gái áo hồng thì giằng co cùng với kẻ bệnh hoạn.

“Buông tôi ra! Buông tôi ra!”

Và rồi cô gái áo vàng cắn răng, nàng hợp sức cùng với cô gái áo hồng đẩy ngã kẻ kia.

“Bịch...”

Gã mất hí với cơ thể bị đào hết sức mạnh vì sắc dục ngã chổng vó phát ra âm vang.

Nghe tiếng kêu cứu của cô chủ quán, cả quán rượu đều ngẩng mặt nhìn về hướng này. Sự việc từ lúc cô gái kêu cứu đến lúc gã mất hí ngã xuống quá nhanh khiến không ai kịp phản ứng. Nhưng không phải chỉ bởi vậy mà sau đó không có ai phản ứng.

Người trẻ tuổi mặc áo đỏ bước loạng choạng chen giữa 2 cô gái và gã mất hí, dùng tay chỉ vào mặt gã mất hí. Hần đang định nói nhưng bị tiếng cười của cả quán cắt đứt.

“A ha ha ha...”

“Ha ha ha...”

Mọi người dùng tay chỉ về gã mất hí mà xem thường.

Sau tiếng cười của mọi người, người trẻ tuổi áo đỏ cũng mở lời:

“Người làm như vậy là không được rồi. Ai đến đây cũng thưởng thức tài nấu rượu và tiếng hát của cô chủ quán này đây. Nếu công tử cứ cậy mình giàu có mà bắt ép người ta phải chiều chuộng mình thì không xứng đáng làm tri âm, tri kỉ của quán này đâu.”

“Ha ha ha... Đúng không quý vị?”

Mọi người nghe vậy thì cũng mở miệng cười to.

“Ha ha ha.”

“Đúng.”

“Đúng vậy.”

Gã mất hí lôm chôm bò dậy, then quá thành giận, hấn quát: “Im!”

Người trẻ tuổi áo đỏ có chút sợ, vội vã nói: “Ngươi làm gì dữ vậy”. Rồi chạy về bàn rượu của mình.

“Đúng. Ngươi làm gì dữ vậy?” – Những con sâu rượu ồn ào.

Gã mất hí khinh bỉ nhìn cả quán, ngẩng mặt lên trời, trừng mắt hét lớn: “Các ngươi có biết ta là ai không?”

“Là ai?” – Những con sâu rượu la lớn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 42: Người chán chường

Gã mất hí dùng quạt chỉ vào mọi người, ngạo mạn nói: “Ta là Lý Khánh, con quan tri huyện vùng này.”

Hắn bước tới từng bàn, hầm hờ: “Các ngươi coi chừng. Coi chứ ta cho người gồng cổ các ngươi lại.”

Rồi quát lớn: “Đi hết, đi hết cho ta!”

Tất cả các khách nhân còn lại đều đứng dậy, nhỏ giọng chửi rủa.

“Đi thì đi.”

“Đi thì đi, làm gì dữ vậy.”

“Đi đi đi đi.”

“Quý khách à, quý khách đừng đi”

“Quý khách à...”

Hai cô gái chủ quán hoảng hốt chèo kéo nhưng không thành. Quyền lực đúng là thứ giấy thông hành mạnh nhất.

Chỉ trong một chốc, quán vắng hoe không một bóng người. Cả quán chỉ còn có 2 cô gái và gã mất hí.

Cô gái áo vàng tức giận nhìn về phía gã mất hí: “Ngươi...”

Song gã mất hí đã ngắt lời, hấn dùng quạt chỉ vào mặt hai cô gái: “Nàng nghe rõ rồi chứ? Thuận ta thì chị em nàng sẽ yên ổn mà sống. Còn không thì đừng trách Lý Khánh này sao độc ác.”

Nói xong, hấn dùng quạt nâng cằm cô gái áo hồng lên. Cô gái áo hồng dùng tay đẩy phăng cây quạt ra, tức giận trừng mắt nhìn hấn.

“Đê tiện!” – Nàng mắng.

Và hai cô gái phần nộ bỏ vào nhà trong, chỉ để lại phía sau tràng cười không ra người của gã mất hí.

“Ha há há... Hé hé hé...”

Cười đã, hấn mĩa mai: “Đẹp như chị em nàng mà bán quán thì tiếc quá.”

Khi hai cô gái vừa đi vào nhà trong, quán rượu tiếp đón một cô gái xinh đẹp khác. Khuôn mặt trái xoan hoàn mỹ, bó tóc đen huyền được chải chuốt tỉ mỉ, bộ quần áo dài màu tím nhạt càng tô lên làn da trắng mịn của nàng.

Vừa bước vào quán, nàng nhìn về phía gã mất hí mà gọi nhỏ: “Lý lang.”

Gã mất hí giật mình quay lại. Và khi thấy cô gái áo tím, hần hừ lạnh một cái, bình thần ngồi xuống cái bàn bên cạnh.

“Cô đến đây làm gì?”

Cô gái nhẹ giọng: “Phụ thân lên con bệnh nặng, bảo thiếp phải tìm chàng về gấp.”

Gã mất hí cười mỉa: “Khỏi tìm. Khi nào lão già ấy chết, ta sẽ đưa tiền lão bằng một mảnh khăn tang là xong.”

Cô gái khò sò: “Kìa... Lý lang, dù một ngày cũng nặng nghĩa phu thê, sao chàng nỡ buông lời hận thù cay độc.”

Nghe thế, gã mất hí cười lớn: “Ha há há ha ha...”

Rồi châm chọc: “Nàng dám nhắc hai chữ phu thê trước mặt ta à? Há há ha ha...”

“Cha của nàng, vì quá tham vàng bạc, hừ... nên mới dựa vào thế lực của ta. Thấy ta buôn bán với bọn gian thương trở nên giàu có, nên mới gả nàng cho ta.”

Nói tới đó, hần hớp một ngụm rượu, sau đó dùng quạt chỉ xuống mặt đất, đầy cột nhà: “Để bòn rút của cái của ta mà thôi. Hãy về nói lại với thằng cha hề bần tiện của ngươi rằng ta đang bận việc quan”.

Rồi hần đập quạt lên mặt bàn phát ra những tiếng bành bạch, và hét gào: “Đi đi.”

“Lý lang...”

“Đi!”

Cô gái còn định mở lời nhưng lại bị tiếng quát của gã mất hí cắt đứt.

“Lý lang.”

“Đi đi!”

Cô gái nức nở: “Có phải chăng sau lúc kết liễu hoa đào và bòn rút hết bạc vàng của cái.”

Rồi nàng hận hận dùng ngón trỏ tay trái chỉ vào mặt gã mất hí: “Nên ngươi đã để lộ chân tướng của một gã bất lương.”

“Ngươi say mê thứ liễu ngõ hoa tường nên đã xua đuổi ta để tìm hương lạ của hoa.”

“Hức... hức... Vì sao sau lúc cuồng mê ta thành kẻ đứng bên lề, mang tâm sự nhói đau... Bởi đã bị ngươi chán chê! Lúc tàn cuộc đổi trao giữa thế lực kim tiền, ngươi thỏa mộng ngông cuồng, còn ta chuốc khổ triền miên...”

“A... Há há há há...” – Gã mất hí khinh thường cười to.

“Khô à?” – Hần đay nghiến.

“Ngươi chó có than vãn, bởi cha ngươi quá tham vàng mà nhắm mắt làm càn, nên mới chuốc khổ cho ngươi. Chứ ta biết rõ cha ngươi chẳng có tài cán gì, lão chỉ giới núp bóng huy hoàng và vinh quang của kẻ khác.”

“Phạch...”

Hần đứng hần dậy, phe phẩy cây quạt, nghiến răng nghiến lợi nói tiếp: “Ngày thái bình lão chiếm hết, vơ vét của chúng dân.”

Bước tới trước mặt cô gái, tay phải của hần cầm và giật mạnh tay trái của nàng, đồng thời nhìn thẳng vào đôi mắt u buồn của cô gái mà xia xói:

“Đây là kết cục của kẻ tham lam!”

Tiếp theo, hần đẩy nàng té xuống đất mà căm hận: “Ngươi đừng oán trách chi ta.”

Cô gái bò dậy, giận dữ quát: “Ngươi không được quyền nói xấu cha ta.”

Tiếng quát lớn chứa đựng oan khuất không nguôi nhưng có vẻ yếu mềm vô lực. Và đổi lại chính là tiếng cười gằn của gã mất hí.

“Kha... Ha ha ha ha... Không nói xấu cha nàng? Ta cũng muốn nói tốt cho lão già ấy lắm đấy chứ. Nhưng cả cái vùng này, có ai lạ gì cha của ngươi? Hừm... Ha há ha ha...”

Cô gái không nói nên lời phản bác, nước mắt lại trào ra từ đôi mắt đẹp.

Gã mất hí vẫn cứ cười gằn: “Cha người? Lúc loạn lạc thì hứa gả con. Ngày thái bình thì bán con cho kẻ quyền uy, thế lực.”

“Câm đi!”

“Chính người đã phải cúi đầu câm lặng để trả tiền cho lão già ấy.” – Hấn quay sang dùng đôi tay xanh xao lúc này tràn đầy gân xanh chụp vào đôi vai nhỏ bé của cô gái mà hét lên.

“Giờ ta không cần nàng nữa. Cút đi. Cút đi cho khuất mắt ta.”

Nói xong hấn lại đẩy ngã cô gái.

“A...” – Cô gái té xuống đất, đôi tay nhỏ xuất hiện vài vết trầy xước, máu cũng thấm ra.

“Nhớ đừng bao giờ cho ta thấy mặt.”

Gã mất hí giận dữ quát lớn, sau đó phe phẩy quạt, rồi bỏ đi.

Nghe âm ỉ, cô gái áo vàng chạy ra. Nàng đỡ cô gái áo tím dậy, lo lắng hỏi han:

“Tiểu thư, tiểu thư có sao không?”

“Tiểu thư đứng dậy đi.” – Nàng dìu cô gái áo tím đứng dậy.

Đưa cô gái áo tím ngồi vào một cái bàn, nàng quan tâm: “Tiểu thư không sao chứ?”

Cô gái áo tím dùng cánh tay phải đỡ cánh tay trái đang đau, khẽ cầm chặt trong run rẩy, vì đau nàng cũng có chút nhăn mặt.

Cô gái áo vàng thấy vậy thì bất bình chạy ra trước cửa quán mà mắng: “Hừ... Như vậy mà cũng tự xưng là mặc khách, tao nhân à? Hừm... Đồ vũ phu tiện.”

Rồi nàng quay vào, khẽ vỗ những chỗ quần áo lấm bẩn, sửa sang tóc rối cho cô gái áo tím. Căm giận nói:

“Tiểu thư, tên Lý Khánh đó, hẳn là chồng của tiểu thư hả?”

Cô gái áo tím đau khổ thốt ra: “Hay nói đúng hơn là hấn đã mua tôi. Nhưng dù sao thì thân tôi cũng phải gọi đó là chồng.”

Có ai biết được khi nói ra, trái tim nàng bị giày xéo cỡ nào. Phận của nàng đã định sẵn lặn độn thế rồi.

“Tại sao?” – Cô gái áo vàng hỏi.

“Tại vì tôi là nạn nhân của một cuộc trao đổi. Mà đến lúc sau cùng, thì những người thân của tôi đã bỏ tôi lại một mình trong bóng tối của... liễu vườn... vườn trĩu nặng nỗi niềm tiếc thương. Thầm nghe tiếng lòng thê lương, ước mơ đầu cũng đã trôi dạt ngàn phương. Tim rung động nổi u hoài, cùng trầm lắng trong những năm dài. Tôi lạc loài trong đêm gió mưa, chỉ có cô đơn sốt chia niềm đau.

Ôn nghĩa này tôi xin khắc ghi, xin cho phép tôi rời chân.”

“Tiểu thư, tiểu thư...” – Nhìn cô gái áo tím bước đi, cô gái áo vàng gọi với lại.

“Tiểu thư vội đi đâu giữa chốn sơn khê bốn bờ cách trở?”

“Tôi cũng chưa biết phải về đâu.” – Cô gái áo tím quay lại đáp.

“Nhà tiểu thư ở đâu? Tôi sẽ đưa tiểu thư về.”

“Tôi không muốn trở lại quê xưa với bao kỉ niệm ấm êm của tuổi mộng mơ nơi quãng đời niên thiếu. Bởi vì một áng mây xám phủ giăng làm hoen ố tuổi tròn trăng, và che kín nẻo quay về. Khi ước vọng tuổi thơ đã rơi rụng như chiếc lá bên lề, tôi đã trở thành kẻ suốt đời cảm nín, ôm cúi tuyệt tình và chết lạnh dưới trời sương. Khi trái tim hồng còn nặng trĩu tình thương nhưng nghịch cảnh thâm sâu đã ngăn cách đôi đường, để kẻ đầu sông phải khóc kẻ cuối sông, biết hướng về đâu cho vơi sầu lệ bóng.” – Cô gái áo tím thút thít chia sẻ nỗi tâm tư.

Nghe cô gái áo tím nói, cô gái áo vàng cũng mười phần đồng cảm: “Đời con gái sao quá nhiều cay đắng, người mình yêu mà chẳng được ở bên nhau. Nghe cảnh tình của chị đây mà em nghe lòng mình xót xa khôn kể. Thương cho cuộc tình trái ngang của chị, mà lại tủi buồn cho chính cuộc đời em. Bởi lẽ giáo gia phong nên đường tình duyên không trọn, nuốt đắng cay về sống bên người. Chẳng nói tiếng yêu thương, chẳng nói hẹn hò. Vì chữ hiếu nên em đành cam lòng nhắm mắt để cho cha mẹ được yên bề khi tuổi đã cao. Nhưng rồi cuộc sống đó cũng chẳng được bao lâu, cha mẹ em mất, còn em thì bị chồng ruồng bỏ. Thân gái bơ vơ nhờ chị Tuyết Mai thương lòng cứu giúp, nên mới nương náu nơi đây như mái ấm gia đình. Nếu tiểu thư không chê cứ ở tạm nơi đây, dầu mái lá đơn sơ nhưng không thiếu nghĩa tình. Rồi sẽ có ngày tiểu thư sẽ hội ngộ với tình quân.”

Cô gái áo tím mỉm cười: “Xin đa tạ lòng tốt của cô nương.”

Và rồi lại tự thương lấy số phận của mình: “Nhưng chẳng bao giờ đôi chim được liền cánh tung bay bởi thế lực đã xoay vần và đưa đẩy, bắt buộc kẻ chung tình không nên duyên nợ, phải trở thành kẻ phụ nghĩa thâm giao. Để trọn đời phong kín vụn niềm đau, chẳng biết nói sao khi ân tình không trọn, đành phải quay đi không dám về quê cũ, như cuối chân mây đâu che lấp được nỗi thanh sầu?”

“Xin tiểu thư đừng quá bi thương mà làm cho phần hương sớm chiều phai nhạt. Biết đâu nay mai sẽ có ngày gặp gỡ, tiểu thư sẽ trọn tình và vẹn cả ước mơ.” – Cô gái áo vàng an ủi.

“Xin cảm ơn cô nương đã an ủi cho tôi. Xin tạm biệt.”

“Tiểu thư...” – Cô gái áo vàng muốn nói, nhưng nhìn về quyết tâm trên khuôn mặt của cô gái áo tím nên đành thôi.

Cô gái áo tím rời đi trong cô độc và sầu khổ. Ở phía sau chỉ từng tiếng gọi hi vọng nàng hồi tâm chuyển ý.

“Tiểu thư...”

“Tiểu thư.”

...

Cảnh lá xào xạc, bụi đất bay loạn.

Giữa một vùng trống trong khu rừng, một người thanh niên đang múa kiếm. Không, người thanh niên đang luyện kiếm.

Từng đường kiếm mạnh mẽ ẩn sau từng chiêu thức mềm mại lao đi “soàn soạt” đầy cương nghị như chính bản thân người luyện kiếm.

Nhắc chân, chém tới! Phi thân, phách tới! Sang trái, chém ngang!

Từng động tác không hề có một trục trặc và sai lầm, từng động tác hoàn mỹ như được tập luyện vô số lần.

Bên hông người thanh niên có đeo theo một cái hồ lô rượu, cộng thêm đôi mắt luôn nhắm của người thanh niên tạo nên một nét gì đó phá hỏng đi không gian hoàn mỹ nơi đây.

“Phốc.”

Đột nhiên người thanh niên giẫm phải một viên đá, đôi chân trượt tới, người thanh niên sắp ngã xuống lớp đất mịn.

“Ố... ơ!”

Hắn nhanh chóng dùng kiếm chống đỡ thân hình, thế nhưng nội công đang vận hành lại bỗng nhiên đứt đoạn khiến hắn bị nội thương. Một ngụm máu trào lên cổ họng nhưng lại bị hắn ép xuống.

Song, hắn vẫn phát ra tiếng rên khê.

“A...”

Lúc này, từ cánh trái, cô gái áo vàng lao tới đỡ hắn dậy: “Kia Triệu huynh! Triệu huynh không sao chứ?”

Sau đó, nàng giật lấy thanh kiếm và vỏ kiếm, vừa cho thanh kiếm vào vỏ vừa nhắc nhở: “Mắt của Triệu huynh chưa bình phục. Khi nào mắt của Triệu huynh chưa bình phục thì Triệu huynh đừng có luyện kiếm. Khi nào mà mắt của Triệu huynh bình phục hẳn rồi thì Triệu huynh luyện kiếm cũng đâu có muộn.”

Rồi nàng đỡ người tên là Triệu huynh ngồi xuống một tảng đá một cách từ từ: “Triệu huynh ngồi xuống đây đi.”

Vừa ngồi xuống, người thanh niên dùng tay lấy hồ lô từ bên hông ra. Hắn đang định uống vào thì bị cô gái ngăn cản:

“Á... Triệu huynh không được uống rượu.”

Người thanh niên với tay tìm kiếm những cô gái đã nhanh chân kéo dài khoảng cách. Người thanh niên mở miệng: “Uyển Nhi.”

Rồi hắn đứng phắt dậy: “Tại sao vậy?”

Uyển Nhi đáp: “Vi em đã hứa với chị Tuyết Mai là sẽ thay chị chăm sóc cho anh nên em phải có trách nhiệm quan tâm, lo cho sức khỏe của anh mỗi ngày.”

Người thanh niên lắc đầu: “Tôi nào có đáng chi để nhọc lòng như vậy? Nghĩ càng thêm ái ngại. Cuộc đời tôi chẳng có tương lai, vận số không may vương lấy đau buồn.”

Uyển Nhi lập tức cướp lời: “Triệu huynh! Huynh đừng vì cha mẹ không còn mà trở nên nhụt chí. Em cũng đâu khác gì, mẹ cha đều mất cả. Chiến cuộc khiến bao gia đình tan nát.”

Người thanh niên vội tay tìm kiếm xung quanh: “Vậy là kẻ khốn khổ gặp bạn không may, phải uống rượu mừng sự tao ngộ hôm nay.”

Uyển Nhi nhanh chân tránh thoát, nàng nói: “Ý... Hồng có được! Chị đã dặn rồi, anh không được uống rượu đâu.”

Người thanh niên: “Tại sao vậy?”

Uyển Nhi: “Mà anh phải kiên cường luyện võ ngày đêm, không được bi quan nghĩ đến chuyện buồn. Chị nói đôi mắt của anh sẽ tìm thấy chữa trị. Sớm muộn gì cũng bình phục.”

Người thanh niên khe khẽ lắc đầu: “Bình phục?”

Uyển Nhi vẫn nói tiếp: “Rồi anh sẽ lại sáng mắt như xưa, qua cảnh tối tăm tìm lại cuộc đời.”

Người thanh niên cười giễu: “Ha ha ha ha... Sáng mắt để làm gì khi nhìn cuộc đời gian trá? Tham phú phụ bần rồi bỏ quên câu nhân nghĩa? Đoạt lợi, tranh danh? Bất cần đạo lý?”

Uyển Nhi thở dài: “Có lẽ anh đang nhớ tới chuyện xưa nên trong lời nói anh chẳng được vui. Không những vậy, mà Triệu huynh còn chán ngán cuộc đời đầy rẫy những bất công.”

Người thanh niên than thở: “Phải! Ta chán ngán nhân tình thế thái này lắm rồi. Kẻ xấu xa, đề tiện thì mọc lên như nấm. Còn người tốt, chung tình thì bị hao mòn dần. Vậy mà... vậy mà ta đành phải bất lực!”

Uyển Nhi an ủi: “Triệu huynh!”

Vào giây phút này, từ bên trái lại đi ra một cô gái, cô gái đó là cô gái áo hồng có tên Tuyết Mai. Nàng lớn giọng nói:

“Triệu huynh! Nếu Triệu huynh nghĩ rằng chất men đắng sẽ giúp Triệu huynh bớt đi đau khổ...”

Và nàng hướng về phía Uyển Nhi, giật hồ lô rượu từ tay cô nàng, mang về nhét vào tay người thanh niên, nức nở nói:

“Đây! Triệu huynh hãy uống đi!”

Trong nháy mắt, người thanh niên dùng hai tay đưa hồ lô rượu lên miệng và nốc một hơi thật dài, chỉ để hai cô gái bên cạnh đầy kinh hoàng nhìn hấn.

Tuyết Mai thật sự nhìn không nổi nữa, nàng vội vã chạy lại giật hồ lô rượu trên tay của người thanh niên. Xoay cả cơ thể người thanh niên lại, mặt đối mặt với người thanh niên mù, đau đớn nói:

“Triệu huynh...”

Nàng sầu khổ bày tỏ lòng mình: “Nhìn anh em xót xa trong lòng, mong rằng anh sẽ mau vượt qua cơn gió giông, tìm về tương lai ta cùng nhau đắp xây cuộc đời, dù bao gian khó có nhau mình cùng chung lối. Xin chớ nặng mang lòng đau đớn vì đời quá u sầu. Ta sẽ cùng nhau vượt qua, lúc mây tan rực ánh dương hồng.”

Người thanh niên thất lạc, khuôn mặt ưu thương, chậm chậm buông lời: “Nếu như sự thủy chung của một kẻ cuồng điên si dại như tôi chỉ để cho đời phụ bạc, thì xin hãy cho tôi được làm kẻ trong hèn có cái chết để khỏi kéo dài thêm một kiếp sống bơ vơ, mà bao nhiêu khát vọng tuổi thơ đã chết lặng giữa biển sương mờ... Có phải chăng vì tôi vốn là kẻ dại khờ, mơ hạnh phúc cho kẻ mà nụ cười đã tắt, vì sâu nặng nghĩa tình nên số kiếp tôi tăm? Khi tôi trở thành kẻ tật nguyền thì bị đuổi xua, người con gái năm xưa cũng ôm cầm theo thuyền khác, tôi phải sống kiếp lang thang khắp đầu đền cuối bãi, bỏ lại sau lưng tất cả thâm tình.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 43: Hồng nhan bạc phận

“Về đâu lữ khách anh hùng? Đường xưa đã khuất, mặt mờ khói mây!” – Tuyết Mai chua xót.

Người thanh niên mù ôm đầu quỳ xuống: “Tìm đâu bóng dáng thơ ngây, tìm đâu cho gặp bóng hình người xưa. Mưa đập, gió vùi, đường hoa tan nát, làm

cho tình tôi dở dang theo nhịp sóng âm thầm. Vì tôi chưa nói trọn tiếng yêu thì đã gọi cổ nhân rồi. Đó là một thoáng chiêm bao mơ thấy toàn mộng đẹp, khi tỉnh giấc rồi thì thực tại chỉ là trái sầu thương. Tôi lặng lẽ quay đi, lòng chẳng chút vẩn vương, ăn oản năm xưa tuy xóa mờ trong tâm tưởng, nhưng tôi chán sống đơn côi như mây trời muôn hướng, mà muốn làm hạt mưa sa để trở lại cội nguồn.”

Tuyết Mai khuyên nhủ: “Nhưng những hạt mưa khi rơi xuống sông dài lại trôi ra biển cả, rồi hóa kiếp thành mây. Chỉ có những hàng cây là trọn đời thì gan cùng mưa bão.”

Người thanh niên mù ảm đạm: “Tôi muốn làm cây tùng, cây bách nhưng họ đã cướp sạch mảnh đất dưới chân tôi.”

Tuyết Mai nói: “Triệu huynh ơi dù tình đời đen bạc như vôi, dù sự điều ngoa có xói mòn ơn nghĩa, nhưng nếu anh vẫn là người tốt thì em sẽ vì anh mà bất chấp khổ đau. Dù cho đến tận bao giờ, dù cho phải chờ phải đợi, dù cho suốt cạn non mòn, lòng em vẫn nguyện giữ vẹn ân tình em đã trao, chẳng phai mờ theo tháng năm. Triệu huynh ơi, anh hãy nghe lời Tuyết Mai phân tỏ, đừng vì thế thái nhân tình mà buông xuôi đời mình theo năm tháng. Dù cho cuộc đời này lắm thử thách chông gai, anh hãy vững lòng tin đừng nản chí. Hãy để cho thời gian cuốn trôi đi quá khứ, mà tạo dựng niềm tin, lẽ sống đời mình.”

“Tạo dựng niềm tin? Liệu còn có được chăng? Hay chúng ta đang cố tìm niềm tin trong hư ảo?”

“Niềm tin đó đang chờ anh phía trước. Ngày ánh sáng quay về, anh sẽ tìm thấy tương lai.”

“Phải rồi đó Triệu huynh, dù có gian nan đến đâu, em cũng quyết đi tìm thầy chữa trị đôi mắt cho Triệu huynh.” – Uyển Nhi xen lời.

“Chắc sẽ không còn vị thần y nào có thể chữa lành cho đôi mắt của tôi đâu. Xin 2 người đừng tìm mà phải hoài công vô ích.”

Uyển Nhi kéo kéo cánh tay trái của người thanh niên mà nói: “Kia Triệu huynh.”

“Triệu huynh, Triệu huynh đừng có tuyệt vọng. Em nghe nói ở Cổ thành có một vị lương y rất đại tài. Em sẽ tìm vị lương y đó cho Triệu huynh.” – Tuyết Mai dấy lên hi vọng.

Người thanh niên nghi hoặc: “Cổ thành?”

“Phải rồi đó, Triệu huynh hãy yên tâm.” – Uyển Nhi nhấn mạnh.

Và cuối cùng, sau một lúc thuyết phục, người thanh niên cũng bị đánh động, bản thân hắn cũng thấp lên hi vọng, giọng nói của hắn cũng mang theo niềm vui nhỏ:

“Uyển Nhi, Tuyết Mai.”

“Triệu huynh!” – 2 cô gái đồng thanh vui mừng.

...

“Dạ mời đại công tử. Dạ mời, dạ mời. Mời đại công tử.”

Lý Khánh nhanh chân tiến tới đẩy cửa, dìu một người tuổi tầm 20 – 22 vào ngồi trên một cái bàn.

Người trẻ tuổi ăn mặc đồ thượng hạng được làm từ những thứ tơ tằm xa xỉ, đầu búi tóc trông giống nho sinh, quanh thân tỏa ra khí tràng riêng biệt mà chỉ có những tên công tử quyền quý mới có. Hắn liên tục rên khẽ và dùng tay xoa đầu, dường như đầu hắn rất đau thì phải.

“A... A...”

Lý Khánh đặt người trẻ tuổi ngồi xuống, lên tục nói:

“Dạ mời đại công tử ngồi. Mời đại công tử ngồi. Dạ mời...”

“Công nhận đại công tử quả là tài giỏi, chỉ cần một kẻ nhỏ nhoi thì đã tóm được bọn gian thương và kho hàng của chúng.”

“Lúc nãy ông có mời ta một chung rượu bồ đào.”

“Dạ.”

“Mà sao giờ này ta cảm thấy say sẩm và hơi mệt?”

“Dạ thưa đại công tử. Rượu bồ đào dù cho chỉ uống một chung nhỏ cũng đủ làm cho con người ta lâng lâng và khoái lạc.” – Lý Khánh thưa.

“Vậy à? Vậy sao ông không đưa ta về, mà lại đưa ta ghé vào quán này để làm gì?” – Người trẻ tuổi lại thắc mắc.

“Dạ thưa công tử, quán này có nhiều chuyện vui lắm, thưa công tử.”

Người được gọi là công tử dựa một tay vào cái bàn, ngừng đầu nói: “Ta vì nề ông nên mới bước chân vào quán này. Chứ ta còn cần dành nhiều thời gian

để tìm hiểu xem bọn gian thương câu kết với kẻ nào ở đây. Dân hay là quan? Biết đâu bọn chúng là gian tế, lên sang đây để do thám tình hình của đất nước chúng ta?”

Khuôn mặt Lý Khánh nhanh chóng biến đổi rồi quay về bình thường, hấn quay người lại nhìn nọt gã công tử:

“Dạ! Dạ chắc chắn là như vậy, đối với bọn chúng thì chúng ta cần phải trừng trị thẳng tay.”

Gã công tử giơ lên bàn tay phải, đóng đưa ngón trỏ: “Vì thế ông phải cho người canh phòng cẩn mật sáu tên gian tế đó.”

“Dạ, tôi đã cho người canh phòng cẩn mật, dù cho bọn chúng có ba đầu sáu tay cũng không tài nào thoát được.” – Lý Khánh phát quát tung hô.

“Tôi hỏi ông.” – Người trẻ tuổi lại hỏi.

“Dạ.”

“Chuyện này ông đã biết từ lâu sao ông không bẩm báo về triều? Sao không bẩm báo với quan tuần phủ? Để hôm nay chúng lộ hành như vậy?”

Khẽ lau mồ hôi đổ ra trên trán, Lý Khánh trả lời: “Dạ có đấy chứ? Tôi định bẩm báo lên trên thì quan khâm sai đã phái công tử tới đây điều tra.”

Nói đến đó, Lý Khánh nôn nóng đập nhẹ cây quạt vào lòng bàn tay: “Tình ngay mà lý gian.”

Rồi quay mặt hướng về nhà trong của quán rượu mà gọi to:

“Chủ quán đâu.”

“Dạ.” – Một tiếng đáp lại từ bên trong vọng ra.

Người trẻ tuổi vội nói: “Khoan đã! Ta không muốn ông bày một bữa tiệc rượu linh đình mà chỉ muốn một bữa cơm đạm bạc là được rồi.”

Lý Khánh nhanh nhẩu: “Dạ đâu có được, đại công tử không thể nào dùng đạm bạc được.”

Rồi lại quay mặt vào nhà trong của quán mà quát lớn:

“Chủ quán!”

“Dạ!”

“Cho mâm rượu thịt.”

“Dạ có ngay.”

Người trẻ tuổi dùng tay chống đỡ cái đầu trong bộ dáng đầy mệt mỏi, còn gã Lý Khánh thì không ngừng dùng quạt quạt cho người trẻ tuổi.

Một lúc sau, Tuyết Mai mang theo mâm rượu thịt đi ra.

“Dạ, dạ xin chào quý khách. Dạ mời quý khách dùng rượu trước đã.”

Nhìn thấy Tuyết Mai bước ra, Lý Khánh chep miệng một cái, tuy trong lòng muốn đưa nàng lên giường mà dằn vặt cho thỏa thú tính, nhưng gã ta lại né sang bên khác.

Khi Tuyết Mai đặt thức ăn lên bàn, người trẻ tuổi ngẩng đầu lên. Vừa nhìn thấy khuôn mặt tuyệt đẹp của Tuyết Mai, người trẻ tuổi giật mình. Vốn có rượu trong người, hấn không áp chế được lửa nóng, tà hỏa nhộn nhạo dâng lên. Khẽ “chặc” một tiếng, người trẻ tuổi nhìn về ngực của Tuyết Mai rồi liếc xuống eo và mông nàng, không ngừng nuốt nước miếng.

Song vì được giáo dục từ nhỏ, người trẻ tuổi kiềm chế lại dục vọng, dùng đôi mắt sáng rực nhìn về Tuyết Mai mà chào hỏi: “Cô nương đây là?”

Lý Khánh ở phía sau quan sát tình cảnh này, khóe môi nhếch lên, gã trả lời ngay tức thì: “Dạ, dạ đây là cô chủ quán rượu này, nàng tên là Tuyết Mai.”

Trong khi Tuyết Mai rót một ly rượu đưa cho vị công tử, Lý Khánh tiếp tục chỉ vào người trẻ tuổi mà giới thiệu: “Còn đây là đại công tử con của quan khâm sai. Hôm nay công tử đến đây là để thăm Lý Khánh tôi.”

“Dạ chào công tử.” – Tuyết Mai khom người hành lễ.

Người trẻ tuổi cũng khẽ cúi người đáp lễ. Có thể thấy được người trẻ tuổi cũng không phải kẻ vì có chút quyền lực mà khinh mạn người khác, mà cũng có thể là vì muốn lấy điểm tốt trong mắt người đẹp.

Ngay từ đầu nhìn thấy Tuyết Mai, người trẻ tuổi nhìn chằm chằm vào. Vào lúc này Tuyết Mai nhận ra điều đó nên vội vàng đi qua chỗ khác lảng tránh. Nàng có chút sợ rồi.

Đúng thời điểm này, Lý Khánh tiến lại, kề môi vào tai vị công tử mà nói: “A... Chẳng hay công tử có muốn mời cô nương này một vài ly rượu để thấp chặt thâm tình giữa người quan với người dân thôn dã không ạ?”

Hai chữ thâm tình gã cắn mạnh từng chữ một.

Người trẻ tuổi hướng về phía Tuyết Mai mà cười nhẹ: “Ha ha ha ha... Chẳng hay cô nương có...”

Tuyết Mai vội vàng cắt đứt: “Dạ xin lỗi công tử, tôi không có biết uống rượu.”

“Không biết uống rượu? Vậy sao nàng mở quán?”

“Tại vì tôi muốn đem lời ca tiếng hát và niềm vui đến cho tất cả mọi người.”

“A... Ha ha ha... Thích đem niềm vui đến cho mọi người à?” – Vị công tử mỉm cười, vẻ ngoài bình dị dễ gần nhưng trong lòng buồn bực không thôi. Hắn là con quan khâm sai, tuy rằng không thể giữa ban ngày ban mặt làm chuyện ti tiện, nhưng làm mà không ai biết thì hắn cũng đã làm nhiều rồi.

Tuyết Mai đáp: “Dạ!”

Thấy tình cảnh đi chệch với mưu đồ của mình, Lý Khánh nhanh chóng kéo lại: “Dạ thưa công tử, chẳng những cô gái này xinh đẹp mà giọng hát lại càng hay.”

Người trẻ tuổi gật đầu, Lý Khánh liền lớn tiếng nói với Tuyết Mai: “Nè, công tử ta là người rất yêu thơ nhạc, chẳng hay nàng có nể tình ta mà hát cho công tử nghe một bài có được không?”

Mặc dù ghét cay ghét đắng Lý Khánh, nhưng Tuyết Mai vẫn cung kính đáp lời: “Dạ, vâng ạ.”

Nàng quay mặt vào nhà trong, gọi: “Uyển Nhi ơi!”

Đã chuẩn bị sẵn từ trước, Uyển Nhi cầm hai cây đàn tỳ bà bước ra: “Dạ.”

Uyển Nhi đưa một cây đàn tỳ bà cho Tuyết Mai, Tuyết Mai nhận lấy, rồi hay cô gái ngồi lên vị trí vẫn thường ngồi hát, và bắt đầu khúc ca.

“Tinh tinh tang tinh tinh tinh tang... Tinh tinh tang tinh tinh tinh tinh... Tinh tinh tang tinh tinh tang...”

“Dưới trăng đèn hoa rực rỡ... ơ... ơ...”

Sáng soi êm dịu sắc vàng lung linh

Khắp nơi đào mai đua nở... ơ... ơ...

Dưới ao cá lội bơi đùa tung tăng... ơ ơ...”

“Trên cầu dạo bước mừng lung... ơ ơ...”

Ngắm xem đêm hội hoa đèn ngất ngây... í í...

Não lòng lũ khách đường xa... há ha...

Dừng chân ghé lại nghe vài khúc ca... há ha...”

“Chón nhân gian bỗng lại đâu khác

Nâng tay lướt nhẹ phím đàn... á á...

Cho người tri âm dừng chân ghé lại

Cùng hòa lên khúc nhạc du dương...”

“Tinh tinh tang tinh tinh tinh tang...”

Nghe xong bài hát, người trẻ tuổi đứng dậy, cảm thán: “Nơi đây có cảnh cổ tình.”

Và lấy tốc độ nhanh như cắt vươn tay phải vuốt lên khuôn mặt của Tuyết Mai: “Cô chủ quán rất xinh đẹp.”

Bị tập kích bất ngờ, Tuyết Mai không kịp tránh, nàng vội vã lấy bàn tay đẩy ra bàn tay của người trẻ tuổi, bối rối nói: “Ồ kia công tử.”

Và nhanh chóng lùi về phía sau.

Người trẻ tuổi cảm nhận được dư âm mềm mại trên tay, hần đem những ngón tay vừa vuốt mặt cô gái, sờ đi sờ lại, bật cười: “Ha ha ha ha...”

Thời điểm này Uyển Nhi đã cầm hai cây đàn đi vào, chỉ còn mỗi Tuyết Mai ở ngoài, người trẻ tuổi tiếp tục nói: “Tuyết Mai ơi, nàng đẹp lắm.”

Trong lòng thì thì thầm: “Còn mịn màng nữa. Trông nàng ngon nước ngọt canh.”

Cũng đồng thời đấu tranh tư tưởng: “Bỏ đi thì phí!”

Khi này đây, dục vọng bị ép xuống của hần lại bùng lên dữ dội, khuôn mặt vốn hồng hào vì rượu của hần trở nên đỏ bừng, hần thở hổn hển như trâu được vào mùa giao phối.

Thấy tình huống này, Lý Khánh nhanh chân nhảy vào nhà trong bịt miệng và kéo Uyển Nhi ra phía sau nhà. Còn chuyện kia? Hần đã chuẩn bị xong từ lâu.

Người trẻ tuổi dang rộng đôi tay, nhào lại ôm Tuyết Mai mà cười: “Ha ha ha ha... Tuyết Mai ơi, nàng đẹp lắm, đẹp hơn tất cả các cô gái mà ta đã từng gặp. Và ta phải thú thật với nàng là ta rất thích nàng.”

Tuyết Mai né qua, đầy sợ hãi nhìn hần. Nàng định chạy vào nhà trong như lại bị gã công tử cản lại, định chạy ra ngoài như lại bị gã công tử chặn lại.

Người trẻ tuổi dừng lại, dùng tay trái chỉ vào tim mình và nói: “Nàng chính là ngọn sóng ba đào nhấn chìm hồn ta vào nơi sâu thẳm. Khi được nghe giọng hát của Tuyết Mai, ta ngất ngây, hồn nhiên bay bổng theo tiếng đàn, tiếng hát... A... Tưởng như ta vừa lạc bước tiên cung, còn nàng đây chính là chị Hằng.”

Dù sợ hãi, Tuyết Mai cũng chỉ có thể trả lời: “Công tử khen quá lời, tôi nào dám sánh với Hằng Nga. Có xá chi một cành hoa dại, mà công tử phải cọt treu, xin công tử hãy giữ mình.”

Thoáng loạng choạng, gã công tử cười nói: “Không! Ta nào có cọt treu, mà ta đã ngất ngây lòng trước một vẻ yêu kiều, thướt tha. Ha ha ha ha...”

“Công tử... A, công tử đã say rồi, công tử hãy về đi, hôm khác lại đến đây đổi ả.” – Tuyết Mai nhanh trí nói.

“Ha ha ha ha... Tuyết Mai, nàng đừng xua đuổi ta. Hãy đến đây với ta! Ha ha ha ha...”

Nói xong, người trẻ tuổi nhào tới, dùng hai cánh tay to khỏe giữ chặt hai tay của Tuyết Mai, không ngừng kéo vào trong lòng. Tuyết Mai cố gắng gẩy giữa tránh thoát. Hai người lâm vào giằng co. Trong lúc giằng co, Tuyết Mai không ngừng van xin.

- Công tử, công tử à, buông tôi ra! Buông tôi ra!

- Ha ha ha ha...

Rất nhanh tình huống nghiêng về một bên. Và rồi cái gì đến cũng đến.

...

Rất lâu về sau.

Lý Khánh từ bên ngoài gọi với vào: “Đại công tử, đại công tử ơi đại công tử.”

Ở bên trong, Tuyết Mai ôm lấy quần áo đã bị xé rách, khóc nức nở mà chạy vào bên trong. Còn vị công tử thì nhanh chóng mặc quần áo. Nơi quần rượu chỉ còn lại từng tia máu nhỏ li ti cùng với những mảnh vụn của quần áo.

Tên công tử háng giọng: “Chuyện gì?”

Nhìn thấy bộ dạng Tuyết Mai hờ trước hờ sau chạy vào nhà trong, thoáng nhìn một chốc, Lý Khánh nhanh miệng nói: “Trời! Nguy rồi đại công tử. Nguy rồi!”

Khi người công tử vẫn còn chút men say và mệt mỏi lác lác, Lý Khánh la lớn: “Bọn gian thương và kho hàng đã biến mất.”

“Cái gì?” – Đầu có vẫn còn mông lung, người trẻ tuổi nghi ngờ hỏi.

Lý Khánh gõ quạt một cái “bộp” lên lòng bàn tay trái, đầy sầu lo nói: “Bọn gian thương và kho hàng đã biến mất rồi!”

Như bị dội một gáo nước lạnh, người công tử trở nên tỉnh táo trong nháy mắt, hần dùng hai tay nắm chặt cổ áo của Lý Khánh mà gào lên: “Sao? Ông nói sao? Ông nói với tôi là canh phòng cẩn mật mà bây giờ kho hàng mất là sao?”

“Tôi làm sao biết tại sao?” – Lý Khánh run rẩy.

“Đại công tử, chuyện này mà đến trong tai của quan khâm sai, ấy thì... cả cái mạng của đại công tử và cái mạng của tôi cũng khó bảo toàn.” – Lý Khánh

tiến về phía vị công tử, đầy sợ hãi nói ra.

Trong khi người công tử còn đắn đo và lo lắng, Lý Khánh tiếp tục nói: “Đại công tử, hay đại công tử quay về và coi như...chưa từng có chuyện gì xảy ra hết.”

Người trẻ tuổi đưa tay lên, nắm chặt nắm đấm, giờ lên tới trước mặt Lý Khánh, rồi lại dừng lại.

Lý Khánh vẫn với bộ dáng sợ chết cực độ nói: “Dạ, dạ thưa đại công tử, âu cũng như cái việc của đại công tử và tiểu thư...”

“Lý Khánh, nguoi!” – Người trẻ tuổi quát lớn.

Lý Khánh liên tục khom người: “Thưa đại công tử, không còn cách nào đâu!”

Rồi hắn đưa tay ra dấu tiễn khách: “Dạ mời đại công tử.”

Người công tử tức giận nhìn Lý Khánh, bỏ lại một tiếng “hừ” rồi bước nhanh ra ngoài. Trong chốc lát, biến mất giữa rừng cây.

Phía sau mà câu nói to rõ của Lý Khánh: “Bỏ qua nha đại công tử!”

Sau đó hắn phe phẩy quạt, cười lên ha hả.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 44: Phương Khương

Phuong Khuong

Mã Số Của Bạn : 174248

Thời gian online: 1 tuần 0 ngày 23 giờ

Nhấn Tin: 0 Chưa đọc, Total 1.

4vn.eu

Trang Chủ Riêng Tư Chức Năng Chuyển khoản TÌM KIẾM SHOP UP ẢNH DỮ LIỆU PHIM ONLINE CASINO

Thoát

Ghi chú đến thành viên

Chào islandvt - Cũng đã lâu rồi bạn chưa post bài tại 4vn.eu. Có rất nhiều chuyên mục để bạn giao lưu học hỏi lẫn. Hãy viết bài để giao lưu với mọi người bạn nhé !!

Tuyển sinh Học viện 4vn - Click để trở thành dịch giả

Bộ truyện mới Ngạo Thiên Cuồng Tôn

Hoàn khổ đệ tử - Full. Mừng team nòng nọc tròn 2 tuổi

Go Back 4vn.eu > Truyện dịch - 4vn.eu >

Tàng Thư Lâu

> Truyện Sáng Tác

Xem Thống Kê Mới [Quân sự] - Thiên tướng tận trung

Gởi Đề Tài Mới Trả lời

Trang 12/12 « First < 2 10 11 12

Xem Bài Chưa Đọc Xem Bài Chưa Đọc

Điều Chỉnh Kiểm Trong Bài Đánh giá chủ đề

#56 Thông Báo Nội Dung Xấu

Unread hôm nay, 01:58 AM

PhamDTH2001 PhamDTH2001 is offline

Nhập Môn Tu Luyện

Tham gia: Apr 2015

Đến từ: dạo chơi

Bài gửi: 2

Thời gian online: 3 phút 26 giây

Xu: 10

Thanks: 0

Thanked 0 Times in 0 Posts

các bạn tham gia bet365bong vui vẻ :)

Tài sản của PhamDTH2001

Chữ ký của PhamDTH2001

Diễn đàn được phát triển dựa trên sự đóng góp của các thành viên

Hãy nhấn nút +1 và like để truyện ra nhanh và phong phú hơn

Trả Lời Với Trích Dẫn Phúc Đáp Nhanh

Thanks

#57 Thông Báo Nội Dung Xấu

Unread hôm nay, 04:32 AM

kingkoo00 kingkoo00 is online now

Phá Quan Hạ Sơn

Tham gia: Jul 2014

Bài gửi: 196

Thời gian online: 1 ngày 2 giờ 49 phút

Xu: 960

Thanks: 0

Thanked 209 Times in 109 Posts

Bộ I - THIÊN TƯỚNG TẬN TRUNG

Tác giả: MT

Quyển 2: Hồi trống Cổ thành

Hồi thứ mười một: Nước Khôi Sơn

Chương 44: Phương Khương

Ba nước cỡ trung hùng mạnh nhất đại lục là Khôi Sơn, Thiên Hồ và Hạ Đại. Trong đó Khôi Sơn có được một quân vương trị quốc tinh tấn: Vũ Văn Hầu. Đầu thời Hắc Ám, phía tây nước Khôi Sơn có Thiên triều Đại Khổng, bắc có Thiên Hòa, đông có Dung Khung, nam có Đàn Khu và một vài nước nhỏ khác nằm giữa.

Hiển nhiên nước Khôi Sơn nằm ở trung ương, dễ công khó thủ. Hoàn cảnh có nhiều tai họa ngầm, lý tưởng và ý chí vĩ đại khiến cho Vũ Văn Hầu trở thành quốc vương, thi hành biến hóa cường quốc sớm nhất của thời Hắc Ám. Hắn dùng Phương Khương làm tướng cải cách tệ đoan, dùng Phúc Văn làm tướng tấn công nước Vũ Hán, cho Ngũ Tùng làm quốc sư, lấy pháp trị quốc. Nước Khôi Sơn mỗi ngày mỗi tiến lên, đời sống thịnh vượng.

Nhưng giữa hiền thần và minh chủ vẫn không có hòa khí nhất đoạn. Khiến cho Vũ Văn Hầu dụng tâm lương khổ quá độ. Hắn làm thế nào để có thể “lèo lái” được bọn thuộc hạ đa dũng, đa trí đó?

...

Thánh Ân lịch năm 13.272, nước Khôi Sơn tấn công nước Vũ Hán.

Dù hiện tại đang là hòa bình thịnh thế, song việc ma sát giữa các nước là không thể tránh khỏi. Do đó, một nước cỡ trung như Khôi Sơn đã đem quân tấn công một nước nhỏ như Vũ Hán.

- Lên!

Giữa chiến trường giữa Khôi Sơn và Vũ Hán, tiếng rống giận và tiếng trống trận chưa bao giờ ngừng.

Nơi phía xa, Vũ Văn Hầu chống kiếm và quỳ gối xuống đất, bên cạnh hắn có hai tên lính đảm nhiệm trọng trách bảo vệ đang cảnh giác nhìn về xung quanh.

“Quốc vương!”

Từ phía bên trái, một người đàn ông tuổi khoảng 32 với chiếc giáp thấm đẫm máu tươi và các vết chém vội vã chạy tới. Khi còn cách Vũ Văn Hầu 2 thước, kẻ này quỳ xuống, chấp tay thưa. Hắn chính là Phương Khương.

“Quốc vương, phía trước quân địch đã hoàn toàn tiêu tán, tả hữu bên ta chủ tướng đều đã chết, xin quốc vương hãy nhanh chóng rời khỏi chỗ này.”

Cũng lúc này, một tên thị vệ bên cạnh của Vũ Văn Hầu trúng tiễn ngã xuống, hắn ta chỉ kịp nhìn về phía Vũ Văn Hầu mà kêu nhẹ:

“Quốc vương à, ngài mau đi đi.”

“Hi hi hi...”

“Giết!”

“Hãy a... Hãy...”

Chiến trường vẫn còn tiếp diễn, song nó đã nghiêng hẳn về nước Vũ Hán.

Một tốp lính của địch xông lại nơi này. Tất cả quân lính Khôi Sơn ở cạnh Vũ Văn Hầu lập tức xông ra, hai bên chiến thành một đoàn.

Phương Khương thấy thế thì lại lên tiếng: “Quốc vương, mau đi thôi!”

“Hãy a... Hãy a...” – Tiếng gầm thét vọng lại.

“Quốc vương! Quốc vương!” – Phương Khương nôn nóng gọi.

Vũ Văn Hầu liếc mắt nhìn Phương Khương, tự nói: “Ta đường đường là quân vương của Khôi Sơn, nhưng đã thất bại dưới tay của nước Vũ Hán. Quả nhân làm sao còn mặt mũi để trở về cung điện Khôi Sơn? Quả nhân làm sao còn mặt mũi để thừa nhận sự cung phụng của vạn dân?”

Đúng lúc này, một tên lính bên địch cầm trường thương đâm thẳng vào ngực Phương Khương. Không hề đứng lên, Phương Khương nghiêng người tránh qua, dùng tay trái bắt lấy cây thương, kéo mạnh xuống làm tên địch té ngã, cuối cùng đứng lên kết thúc cuộc đời của tên lính bằng một nhát kiếm.

“Á...” – Tên lính gãy gục trong đau đớn rồi mất mạng.

Xử lý xong tên địch, Phương Khương chấp tay: “Chỉ cần quốc vương còn sống, nước Khôi Sơn không thể bị tiêu diệt! Tiểu sĩ phục thù, dĩ nhược khả đãi!”

Vẫn khuôn mặt bình thản không xem sống chết ra gì, Vũ Văn Hầu nói: “Các ngươi hãy đi đi, quả nhân ta đã chán ngán.”

“Hãy a... Hãy...”

“Hãy a... Hãy...”

Quân lính ở xung quanh vẫn không ngừng chiến đấu với số lượng quân địch mỗi lúc một nhiều.

Đột nhiên, từ phía bên trái, một người phụ nữ tuyệt sắc chạy tới. Theo sau nàng là hai tên lính, bọn họ gấp giọng hô:

“Phu nhân! Phu nhân!”

Người phụ nữ chạy tới trước mặt Vũ Văn Hầu, quỳ xuống, có tí nước nờ: “Quốc vương.”

Vũ Văn Hầu tức giận nói: “Phu nhân, tại sao bà còn chưa chịu đi?”

Người phụ nữ ngẩng đầu, cứng rắn nói: “Quốc vương ở đây, Mỹ Trúc làm sao có thể một mình bỏ chạy?”

Nói xong, Mỹ Trúc nhìn về phía sau, nơi Phuong Khương vừa mới gia nhập vào nhánh lính. Cuộc chiến bên đó hết sức gay cấn, áo giáp của Phuong Khương đã nhuộm đỏ đầy máu, trông rất kinh khủng.

Giữa bầy lính địch, Phuong Khương phi thân tới, kiếm khí xoay tròn, không khí rít lên. Mỗi lần hấn chém ra là có máu của quân địch bay lên, vô cùng ghê rợn. Tuy nhiên người phụ nữ dường như đã quen với cảnh này, nàng không hề cảm thấy khó chịu.

“Chết!”

Phuong Khương hét lớn, một kiếm chém xuống. Tướng địch thấy vậy liền dùng đao đón đỡ. Thế nhưng cây kiếm sắc bén của Phuong Khương cắt phẳng thanh đao và cả cơ thể của tên tướng địch làm hai. Máu tươi phun ra như thác nước, càng nhuộm đỏ áo giáp và khuôn mặt của Phuong Khương.

Phuong Khương tiếp tục lao tới, thoảng như sát thần. Quân địch gặp hấn không chết thì cũng vong.

Không hề có một chút dừng lại, hấn tiếp tục thanh lý đám quân địch ở xung quanh. Mỗi một bước đi của hấn sẽ để lại một cái xác của quân địch, mỗi một lần hấn nhảy lên sẽ để lại những dòng máu tươi tanh tưởi của địch nhân bắn tóe giữa không trung, mỗi một khi hấn chém về phía địch, sát khí tuôn trào, nội công mãnh liệt, thế không thể đỡ, không kẻ có thể địch.

Là rồng hay là giun, là tướng tài hay chỉ là một cái thùng rỗng đã được thể hiện ngay vào lúc này.

“Xoẹt... Xoẹt...”

Hai mũi tên phá gió lao đến xé toang thân thể của người thị vệ còn lại bên cạnh Vũ Văn Hầu. Cả thân thể của tên thị vệ còn lại ngã tới trước mặt Mỹ Trúc. Máu tươi từ vết thương của hấn tràn ra mặt đất, càng lúc càng nhiều.

Mỹ Trúc lại một lần nữa ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Vũ Văn Hầu, nghiêm túc nói: “Nếu như quốc vương không đi sẽ khiến cho càng nhiều tướng sĩ vì ngài mà mất mạng.”

“Hãy a... Hãy...”

“Hãy...”

Chiến trường vẫn tiếp tục. Nhưng mà lúc này Phuong Khương lại chạy đến bên Vũ Văn Hầu, lớn tiếng gọi:

“Quốc vương!”

Xong lời kêu gọi với đầy hi vọng Vũ Văn Hầu đổi ý lại chẳng ích gì.

“Xoẹt...”

Vội tư thế vẫn còn khuyu gối, Vũ Văn Hầu dùng kiếm đâm thẳng vào ngực một tên lính địch đang lao tới, sau đó kéo mạnh lên trên khiến tên đó chết ngay tại chỗ. Làm xong, Vũ Văn Hầu nhìn về phía Phuong Khương mà hét lớn:

“Phuong Khương! Mau hộ tống phu nhân rời khỏi chiến trường!”

Rồi hấn dùng kiếm chỉ thẳng vào mặt Phuong Khương: “Đừng có nói nhiều lời nữa!”

Phuong Khương có chút không tên nhìn Vũ Văn Hầu. Ở thời điểm này, hai tên thuẫn binh vội vã chạy tới trước mặt Vũ Văn Hầu, dùng thuẫn che chắn cho thân thể của vị quốc vương.

Phuong Khương nắm chặt thanh kiếm đã chỉ có một màu đỏ, trong lòng cũng đã quyết định. Hấn đứng dậy, lao tới như gió, chém chết hai tên thuẫn binh. Mỹ Trúc giật mình nhìn về hướng này.

Phuong Khurong dùng kiếm đặt lên cổ của Vũ Văn Hầu. Vũ Văn Hầu nghi hoặc nhìn hấn, bên kia Mỹ Trúc lại hoảng hốt nhìn tình cảnh này.

“Ta yêu cầu quốc vương lập tức rời khỏi chỗ này, nếu không Phuong Khurong chỉ còn cách vện toàn cho quốc vương mà thôi. Vì quốc chạy nạn!” – Phuong Khurong nhìn thẳng vào ánh mắt nghiêm nghị của Vũ Văn Hầu, gần từng chữ.

Mỹ Trúc lập tức chạy tới, nâng dùng kiếm chỉ thẳng vào cổ của Phuong Khurong, nói: “Ngươi thật xứng đáng?”

Phuong Khurong bình tĩnh đáp: “Tôi không xứng đáng. Nhưng hạ thần biết nhất quân chi quân, làm vua không thể chịu sự sỉ nhục của quân địch!”

“Quân vong, quốc vong! Quân vong, thần tử! Vì quốc hi sinh, nghĩa vô phản cô! Sau khi Phuong Khurong vện toàn cho quốc vương, sẽ để cho phu nhân rời khỏi chỗ này. Không cần giết Phuong Khurong, Phuong Khurong sẽ tự mình kết liễu cuộc đời để đi theo quốc vương xuống cửu tuyền.”

Vũ Văn Hầu cau mày: “Phuong Khurong, mau đi đi.”

“Hãy!” – Đột nhiên Mỹ Trúc cầm kiếm đâm thẳng vào Phuong Khurong. Thấy vậy Phuong Khurong nhắm mắt chờ chết. Song qua vài hơi thở, hấn mở mắt ra thì mới biết thanh kiếm phu nhân không phải đâm thẳng vào cổ mà trượt qua vai hấn, xuyên qua ngực một tên lính địch ở phía sau đang định giết hấn. Rõ ràng phu nhân vừa cứu hấn khỏi cái chết.

Mỹ Trúc và Phuong Khurong đều thu kiếm lại. Cả Vũ Văn Hầu và Phuong Khurong cũng đứng lên. Vũ Văn Hầu chém một kiếm về phía Phuong Khurong, nhưng nó chỉ dừng ở trước mặt của Phuong Khurong một tấc. Máu tươi từ thanh kiếm của Vũ Văn Hầu theo nhát chém rơi xuống, hình thành một đường dài màu đỏ ngăn cách hấn và Phuong Khurong.

Vậy nhưng theo bản năng, Phuong Khurong lùi lại 3 bước, hấn đứng nhìn Vũ Văn Hầu. Rồi nhìn về cây kiếm đã bị cắt một góc đầu kiếm bởi đường kiếm vừa rồi của Vũ Văn Hầu.

Vũ Văn Hầu liếc nhìn Phuong Khurong rồi xoay người đi về chiến xe, một chục tên lính vệ vệ tiến tới bảo vệ xung quanh Vũ Văn Hầu.

Đến khi Vũ Văn Hầu đã lên chiến xe, tên kỵ binh liên tục quát roi. Hai con ngựa hí vang rồi kéo xe chạy nhanh về phía trước. Đám lính bên cạnh Vũ Văn Hầu chạy theo đằng sau không bỏ. Chiến xe chạy mỗi lúc một nhanh, chỉ để lại Phuong Khurong và Mỹ Trúc ở sau nhìn lại.

Nhìn thấy quốc vương rút đi, binh lính cũng bắt đầu quay người chạy theo, hô lớn:

“Quốc vương!”

“Quốc vương!”

Phuong Khurong nhìn về Mỹ Trúc, nói ra: “Xin phu nhân mau lên chiến xe của hạ thần.”

“Cái gì?” – Mỹ Trúc nghi ngờ hỏi lại.

Nhưng không đợi Mỹ Trúc kịp phản ứng, Phuong Khurong ôm chầm lấy nàng, nhấc nàng lên, chạy về chiến xe của mình.

“Phuong Khurong, ngươi dám vô lễ?”

Phuong Khurong không nói gì, hấn đặt Mỹ Trúc lên chiến xe.

“Phuong Khurong, ngươi...”

Phuong Khurong chạy tới phía trước, dùng kiếm đánh vào mông con ngựa, hét to: “Đi!”

Tên kỵ binh trên xe cầm dây cương ngựa, lái xe rời đi. Mỹ Trúc lo lắng nhìn về phía sau: “Phuong Khurong!”

Phuong Khurong chạy vào giữa chiến trường, gầm lên: “Hộ quốc, hộ quân!”

"Giết!"

Nghe theo hiệu lệnh của hấn, toàn bộ binh sĩ Khôi Sơn còn ở trong chiến trường hét lớn. Họ bắt đầu liều chết đánh giết.

Hai mắt đỏ hoe như lửa, ý chí sục sôi khôn cùng, tiếng “giết” rung trời chưa bao giờ dứt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Tướng Tận Trung* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

